MICHAEL CONNELLY

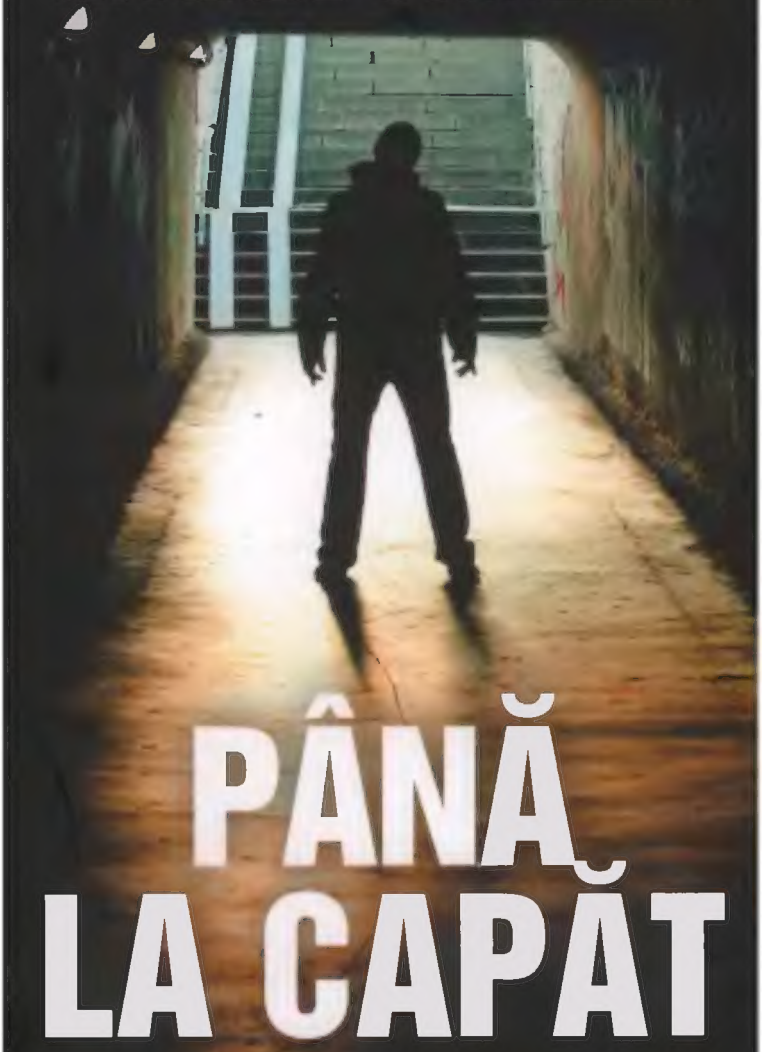

PÂNĂ LA CAPĂT

SERIA
MICKEY HALLER

„Cel mai bun roman al lui Connelly: intens, inteligent și emotionant." – *Los Angeles Times*

Connelly este fără îndoială unul dintre cei mai buni autori contemporani de thrillere, iar **Până la capăt** *poate fi considerat un succes. Această carte este irezistibilă de la început și până la sfârșit.*

COLETTE BANCROFT,
St. Pete Times Book Editor

Opera unui geniu, cu un punct culminant tulburător, care demonstrează că Michael Connelly este cu adevărat Cel Mai Bun!

ALEX GORDON,
Peterborough Evening Telegraph

MICHAEL CONNELLY este unul dintre cei mai citiți, dar și mai premiați autori de thrillere din lume.

Cărțile lui de succes au în centru două personaje bine conturate, respectiv pe polițistul Hieronymus Harry Bosch și pe avocatul Mickey Haller, frați vitregi. Romanele lui Connelly au fost traduse în peste 39 de limbi și multe dintre ele au fost ecranizate. În perioada 2003-2004, a fost președintele *Mystery Writers of America*, o asociație care îi reunește pe autorii americani de thrillere.

Un nou thriller care îl are în prim-plan pe cinicul Mickey Haller. După ani în șir în care a jucat rolul de avocat, Haller este rugat să treacă în „barca" procurorilor și să dea de capăt unei crime oribile. Ucigașul, Jason Jessup, a ispășit deja 24 de ani de închisoare și este eliberat și reabilitat în baza unei noi dovezi ADN. Haller însă nu înghite povestea, fiind convins că Jessup este cu adevărat vinovat. Intrigat de acest caz, îl acceptă. Cu o condiție, însă: posibilitatea de a lucra cu un anumit investigator LAPD, nimeni altul decât fratele lui vitreg, Harry Bosch. Cei doi trebuie să se miște repede, înainte ca Jessup să lovească din nou.

„Să citești cartea aceasta este ca și cum ai admira un maistru zidar la lucru, care, încet și cu grijă, așază cărămidă peste cărămidă, creând ceva care funcționează perfect, desăvârșit."

BOOKLIST

Lei 40,00

ISBN 978-606-776 002-6

editura rao

www.rao.ro

biblioteca rao

MICHAEL CONNELLY

Până la capăt

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CONNELLY, MICHAEL
Până la capăt / Michael Connelly ; trad.: Maria Aciobăniţei prin Lingua Connexion. - Bucureşti : Editura RAO, 2015
ISBN 978-606-776-002-6

I. Aciobăniţei, Maria (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

MICHAEL CONNELLY
The Reversal
Copyright © 2010 by Hieronymus, Inc.
Această ediţie a fost publicată prin înţelegere cu
Little, Brown, and Company, New York, New York, USA
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Maria Aciobăniţei prin Lingua Connexion

© Editura RAO, 2015
Pentru versiunea în limba română

2015

ISBN 978-606-776-002-6

Pentru Shannon Byrne,
cu multe mulțumiri

PARTEA ÎNTÂI

Drumul spre arest

UNU

Marți, 9 februarie, 13.43

Ultima dată când am mâncat la Water Grill stăteam la masă cu un client care își omorâse soția și pe amantul ei cu sânge-rece și cu premeditare, împușcându-i pe amândoi în față. Mă angajase nu doar ca să-l apăr la proces, ci și ca să-l exonerez pe deplin și să-i reabilitez reputația în fața opiniei publice. De data asta, stăteam la masă cu un om cu care trebuia să fiu mai atent. Luam prânzul cu Gabriel Williams, procurorul districtual din Los Angeles.

Se întâmpla într-o după-amiază răcoroasă, în toiul iernii. Eram cu Williams și șeful lui de personal, omul lui de încredere – a se citi consilier politic – Joe Ridell. Masa fusese programată pentru ora 13.30, când majoritatea avocaților de la tribunal erau deja înapoi la CCB[1], iar procurorul nu putea fi văzut stând la taclale cu un membru al taberei adverse. Adică eu, Mickey Haller, apărătorul osândiților.

Restaurantul Water Grill era un loc drăguț pentru un prânz în oraș. Mâncare bună și atmosferă plăcută, distanță convenabilă între mese pentru conversații private și o listă de vinuri greu de egalat de alte localuri centrale. Era acel gen de local unde îți păstrai sacoul pe tine și ospătarul îți așeza un șervet albastru în poală, ca să nu te deranjezi să ți-l așezi singur. Echipa procurorilor a comandat martini

[1] Criminal Courts Building – Clădirea Tribunalului Superior (n.tr.)

pe cheltuiala contribuabililor, iar eu am ales apa gratuită oferită de restaurant. Lui Williams i-au trebuit două înghițituri de gin și o măslină ca să ajungă la motivul pentru care ne ascundeam la vedere.

– Mickey, am o propunere pentru tine.

Am dat aprobator din cap. Știam deja de la Ridell, care mă sunase în dimineața aceea ca să stabilim întâlnirea. Confirmasem, apoi trecusem la telefon, încercând să obțin cât de multe informații posibile cu privire la propunerea respectivă. Nici măcar prima dintre fostele mele soții, care era angajata procurorului districtual, nu știa despre ce era vorba.

– Sunt ochi și urechi, am spus. Nu în fiecare zi se întâmplă să-ți facă o propunere însuși procurorul districtual. Știu că nu poate fi vorba de vreunul dintre clienții mei – nu ar avea de ce să beneficieze de interesul șefului mare. Și în clipa asta nu am prea multe cazuri. Sunt vremuri grele.

– Ei bine, ai dreptate, a spus Williams. Nu e vorba de niciun client al tău. Am un caz pe care aș vrea să-l preiei.

Am dat iar din cap. Acum înțelegeam. Toți îl urăsc pe avocatul apărării până când au nevoie de el. Nu știam dacă Williams avea copii, dar cred că aflase din sursele lui că nu luam cazuri cu minori. Așadar, bănuiam că trebuia să fie vorba de soția lui. Probabil șterpelise ceva dintr-un magazin sau se urcase băută la volan, iar el încerca să țină totul ascuns.

– Cine a fost săltat? am întrebat.

Williams s-a uitat la Ridell și au zâmbit amândoi.

– Nu, nimic de genul ăsta, a zis Williams. Iată care e propunerea mea! Aș vrea să te angajez, Mickey. Vreau să lucrezi pentru procuratură.

Dintre toate ideile care îmi trecuseră prin cap de când vorbisem la telefon cu Ridell, la aceea de a deveni procuror nu mă gândisem. Eram membru purtător de legitimație în baroul de avocați ai apărării de peste douăzeci de ani. În tot acest timp, devenisem suspicios și

neîncrezător în privința procurorilor și a polițiștilor, poate nu în aceeași măsură în care nu aveam încredere în violatorii din Nickerson Gardens, dar în orice caz, suficient de mult încât să nu ajung să fac vreodată parte din echipa lor. Ei nu mă voiau, iar eu nu-i voiam pe ei, pur și simplu. Cu excepția fostei soții de care am pomenit și a unui frate vitreg, care era detectiv în cadrul poliției din Los Angeles, n-aș fi întors spatele niciunuia dintre ei. Mai ales lui Williams. El era mai întâi politician, apoi procuror. Asta îl făcea și mai periculos. Deși fusese procuror o perioadă scurtă la începutul carierei în justiție, petrecuse douăzeci de ani ca avocat pentru drepturile omului înainte să candideze independent la funcția de procuror districtual, obținând postul datorită unui resentiment general față de poliție și procuratură. Fusesem cât se poate de precaut la prânzul acesta elegant din clipa în care mi se așezase șervetul în poală.

– Să lucrez pentru dumneata? am întrebat. În calitate de ce?

– În calitate de procuror special. Însărcinat cu un singur caz. Vreau să te ocupi de cazul lui Jason Jessup.

M-am uitat lung la el. Credeam că o să încep să râd în hohote. Era un fel de glumă ticluită foarte inteligent. Pe urmă am înțeles că nu era cazul. Nu te duc ei la Water Grill doar ca să glumească.

– Vrei să fiu procuror în cazul lui Jessup? Din câte am auzit, nu avem pentru ce să-l acuzăm. Cazul ăsta e ca o rață fără aripi. Nu mai ai ce-i face, doar s-o omori și s-o mănânci.

Williams a clătinat din cap într-un fel în care părea că vrea să se convingă mai mult pe el decât pe mine.

– Marțea viitoare e aniversarea crimei, a zis el. O să anunț că intenționăm să-l punem sub acuzare pe Jessup. Și vreau să fii lângă mine la conferința de presă.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și m-am uitat la ei. Mi-am petrecut o mare parte din viață uitându-mă prin sălile de judecată și încercând să îi citesc pe jurați, pe judecători, pe martori și pe procurori. Cred că am ajuns să mă pricep. Dar la masa asta nu

puteam să-i citesc pe Williams şi pe aghiotantul lui, care stăteau la un metru de mine.

Jason Jessup era un ucigaş de copii condamnat, care petrecuse douăzeci şi patru de ani în închisoare până cu o lună înainte, când Curtea Supremă din California desfiinţase condamnarea şi trimisese cazul înapoi către districtul Los Angeles, fie pentru o rejudecare, fie pentru respingerea tuturor acuzaţiilor. Legea se dăduse după două decenii de lupte juridice, puse la cale în mare parte în celula lui Jessup, cu propriul stilou. Scriind apeluri, moţiuni, plângeri şi orice fel de provocări legale pe care le putea cerceta, avocatul autointitulat nu reuşise să facă vreun progres cu statul sau curţile federale, dar, într-un târziu, câştigase atenţia unei organizaţii de avocaţi cunoscută sub numele de Proiectul de Justiţie Genetică (PJG). Aceştia îi preluaseră cazul şi cauza, obţinând în cele din urmă un ordin de testare genetică a spermei găsite pe rochia fetiţei pentru strangularea căreia fusese condamnat.

Jessup fusese condamnat înainte ca proba ADN să fie folosită în procesele penale. Analiza făcută după atâţia ani stabilise că sperma găsită pe rochie nu era a lui Jessup, ci provenea de la un individ necunoscut. Deşi tribunalele menţinuseră în mod repetat condamnarea lui Jessup, această informaţie nouă înclinase balanţa în favoarea lui. Curtea Supremă citase descoperirile în urma analizei ADN, precum şi alte inadvertenţe în dosarele şi probele de la proces, de aceea desfiinţase cazul.

Cam atât ştiam despre cazul lui Jessup, iar informaţiile erau în mare parte aflate din articolele de ziar şi din bârfele de la tribunal. Deşi nu citisem ordinul judecătoresc în întregime, citisem o parte în *Los Angeles Times* şi ştiam că era o decizie usturătoare, un ecou al declaraţiilor de nevinovăţie îndelung susţinute de Jessup, dar şi al proastei administrări a cazului de către poliţie şi procurori. Ca avocat al apărării, nu pot să spun că nu mă bucuram să văd procuratura dată peste cap din cauza hotărârii. Să spunem că era o bucurie

răutăcioasă a celui defavorizat. Nu avea nicio importanță că nu era cazul meu sau că regimul actual de la procuratură nu avea nimic de-a face cu acest caz din 1986; în tabăra apărării sunt atât de puține victorii, încât se simte mereu o bucurie comună pentru succesul altora și pentru înfrângerea sistemului.

Hotărârea Curții Supreme fusese anunțată cu o săptămână înainte, dând startul unei perioade de șaizeci de zile în care procurorul districtual trebuia să repună pe rol cazul lui Jessup sau să renunțe la acuzații. Se părea că nu trecuse nici măcar o zi de la hotărâre în care Jessup să nu fi fost dat la știri. Acorda nenumărate interviuri prin telefon și în persoană din închisoarea San Quentin, susținându-și nevinovăția și înțepându-i pe polițiștii și pe procurorii care îl băgaseră acolo. În necazul lui, câștigase sprijinul mai multor celebrități de la Hollywood și al unor sportivi profesioniști și făcuse deja o plângere civilă împotriva municipiului și a districtului, cerând milioane de dolari drept despăgubire pentru anii în care fusese încarcerat pe nedrept. În aceste vremuri de vârtejuri mediatice, dispunea de un forum nesfârșit, pe care îl folosea ca să se ridice la statutul de erou al poporului. Când avea să iasă în sfârșit din închisoare, avea să fie și el o celebritate.

Știind atât de puține detalii despre caz, aveam impresia că era un om nevinovat care fusese supus timp de un sfert de secol unei torturi și care merita să obțină cât putea de pe urma experienței. Cu toate astea, știam destule ca să înțeleg că, din moment ce probele ADN erau în favoarea lui Jessup, cazul era ca și pierdut și că ideea de a-l rejudeca părea un exercițiu de masochism politic care nu prea avea cum să le aparțină lui Williams și lui Ridell.

Asta dacă nu cumva...

– Ce știți voi și eu nu știu? am întrebat. Și ce nu știe *Los Angeles Times*?

Williams a zâmbit îngâmfat și s-a aplecat peste masă ca să-mi răspundă.

– Tot ce a stabilit Jessup, cu ajutorul PJG-ului, e că ADN-ul lui nu era pe rochia fetei, a zis el. Ca solicitant, nu avea cum să stabilească și de la cine provenea proba.

– Așa că ați verificat-o în baza de date.

Williams a încuviințat din cap.

– Așa am făcut. Și am găsit ceva.

Nu a mai zis nimic în plus.

– Ei bine, cine era?

– Nu-ți dezvălui acest lucru decât dacă te ocupi de caz. Altfel, trebuie să rămână confidențial. Dar îți spun că informațiile noastre vor duce la o tactică procesuală care să neutralizeze chestiunea ADN-ului, lăsând restul cazului și al probelor relativ intacte. Nu a fost nevoie de ADN ca să-l condamnăm prima dată. Nu avem nevoie de ADN nici acum. La fel ca în 1986, credem că Jessup e vinovat de crimă și nu mi-aș face datoria dacă nu aș încerca să-l pun sub acuzare, indiferent de șansele de condamnare, de posibilul impact politic negativ și de percepția publicului cu privire la caz.

Vorbea de parcă se uita la camerele de luat vederi, nu la mine.

– Atunci de ce nu-l pui dumneata sub acuzare? l-am întrebat. De ce apelezi la mine? Ai trei sute de avocați capabili care lucrează pentru procuratură. Știu pe unul pe care îl ții blocat în biroul din Van Nuys și care ar accepta cazul cât ai clipi. De ce vii la mine?

– Pentru că acuzarea nu poate veni din partea procuraturii. Sunt sigur că ai citit sau ai auzit declarațiile. E o pată pe cazul ăsta și nu contează că nu mai există niciun avocat angajat la mine care să fi lucrat pe atunci. Oricum trebuie să aduc pe cineva din afară, un independent care să meargă la tribunal. Cineva...

– Pentru asta există procurorul general, am zis eu. Dacă ai nevoie de un om din afară, mergi la el!

Acum îi scoteam ochii și o știam toți trei. Era imposibil ca Gabriel Williams să îi ceară procurorului general să preia cazul. Ar fi încălcat linia subțire ca de lamă a politicii. Postul de procuror

general reprezenta o funcție obținută prin alegeri în California și toți experții în politică din oraș o considerau următoarea oprire a lui Williams în drumul său spre funcția de guvernator sau spre altă poziție politică avantajoasă. Ultimul lucru pe care voia Williams să-l facă era să dea un caz care putea fi folosit împotriva lui pe mâna unui potențial adversar politic, indiferent cât de bătrân era acesta. În politică, în sala de judecată și în viață, nu-i dai adversarului bâta pe care o poate folosi mai târziu împotriva ta.

– Nu mergem cu asta la procurorul general, a zis Williams pe un ton indiferent. De asta te vreau pe tine, Mickey. Ești un avocat al apărării bine-cunoscut și respectat. Cred că publicul ar avea încredere că poți fi imparțial în această chestiune și, de aceea, o să creadă și o să accepte condamnarea pe care o poți obține în acest caz.

În timp ce mă uitam la Williams, a apărut un ospătar să ne ia comanda. Fără să-și ia ochii de la mine, Williams i-a spus să plece.

– Nu prea am fost atent la toate astea, i-am spus. Cine e avocatul lui Jessup? Mi-ar fi greu să lupt contra unui coleg pe care să îl cunosc bine.

– Deocamdată nu are decât avocatul din partea PJG-ului și unul pentru litigii civile. Nu și-a angajat un avocat al apărării pentru că se așteaptă să renunțăm la toată chestiunea.

Am dat din cap, încă un obstacol fusese înlăturat.

– Dar îl așteaptă o surpriză, a spus Williams. O să-l aducem aici și o să rejudecăm procesul. El a făcut-o, Mickey, asta-i tot ce trebuie să știi. Fetița aceea e moartă și asta e de ajuns pentru orice procuror. Acceptă cazul! Fă ceva pentru comunitate și pentru tine însuți! Cine știe, s-ar putea chiar să-ți placă și să vrei să rămâi la noi?! Dacă ar fi așa, nouă ne-ar surâde posibilitatea asta.

Am coborât ochii spre fața de masă, gândindu-mă la ultimele lui cuvinte. Pentru o clipă, mi-am imaginat-o pe fiica mea în sala de judecată, văzându-mă pledând pentru stat în loc să pledez pentru acuzați. Williams vorbea mai departe, fără să-și dea seama că luasem deja o decizie.

– Evident, nu-ți pot plăti cât iei tu de obicei, dar dacă accepți, nu cred că o faci pentru bani. Pot să-ți ofer un birou și o secretară. Pot să-ți ofer tot sprijinul și expertiza legală. Cel mai bun din...

– Nu vreau să am birou la procuratură. Aș vrea să rămân independent de voi. Trebuie să rămân complet autonom. Și fără să mai luăm prânzul. Facem anunțul, după care mă lași în pace. Eu decid cum să instrumentez cazul.

– Bine. Folosește-ți propriul birou, numai să nu păstrezi probe acolo. Și, evident, poți să iei propriile decizii.

– Și dacă fac asta, vreau să îmi aleg singur avocatul secund și detectivul de la poliția din Los Angeles. Oameni în care să pot avea încredere.

– Vrei ca al doilea avocat să fie din biroul nostru sau de la firma ta?

– O să am nevoie de cineva din interior.

– Presupun că vorbim despre fosta ta soție.

– Așa e. Dacă e de acord. Și dacă reușim cumva să obținem o condamnare, o aduceți de la Van Nuys aici, în centru, la Infracțiuni Grave, unde îi e locul.

– E mai ușor de zis decât...

– Asta e înțelegerea. Ori o accepți, ori nu.

Williams s-a uitat la Ridell și l-am văzut pe presupusul aghiotant făcând un semn aprobator din cap, aproape imperceptibil.

– În regulă, a spus Williams, întorcându-se spre mine. Atunci cred că o să accept. Dacă tu câștigi, ea vine aici. Batem palma!

S-a întins peste masă și am dat mâna cu el. El zâmbea, eu nu.

– Mickey Haller din partea statului, a zis el. Sună frumos.

Din partea statului. Ar fi trebuit să mă simt bine. Ar fi trebuit să mă simt ca și cum făceam parte din ceva nobil și drept. Dar nu aveam decât un sentiment urât că depășisem o limită în interiorul meu.

– Minunat, am spus.

DOI

Vineri, 12 februarie, 10.00

Harry Bosch se apropie de recepția procuraturii de la etajul optsprezece al sediului CCB. Își dădu numele și spuse că avea o întâlnire programată pentru ora zece cu procurorul districtual Gabriel Williams.

– De fapt, întâlnirea dumneavoastră are loc în sala de ședințe A, spuse recepționista după ce verifică ecranul computerului din fața ei. Intrați pe ușa aceea, faceți la dreapta și mergeți până în capătul holului. Faceți din nou la dreapta și sala de ședințe A este pe stânga. Este scris pe ușă. Ei vă așteaptă.

Ușa de pe peretele cu lambriuri de lemn din spatele ei se dădu la o parte cu un bâzâit și Bosch trecu înainte, întrebându-se cine erau *ei*, cei care îl așteptau. De când primise solicitarea din partea secretarei procurorului districtual cu o zi înainte, Bosch nu reușise să afle despre ce era vorba. Era de așteptat ca procuratura să-și păstreze secretele, dar, de obicei, tot se mai scurgea câte o informație. Până în acel moment nici nu știuse dacă urma să se vadă cu mai mult de o persoană.

Urmând drumul indicat, Bosch ajunse în dreptul ușii pe care scria SALA DE ȘEDINȚE A, bătu o dată și auzi un glas de femeie spunând: „Poftiți".

Intră în sală și văzu o femeie care stătea singură la o masă cu opt scaune, cu un teanc de documente, dosare, fotografii și un laptop în față. I se părea că o cunoaște, dar nu reușea să-și amintească de unde. Era atrăgătoare și brunetă, cu păr ondulat care îi încadra fața. Ochii ei ageri îl urmăreau intrând și avea un zâmbet plăcut, aproape curios. Ca și cum știa ceva ce el nu știa. Purta costumul standard de procuror, bleumarin. Poate că Harry nu-și dădea seama cine era, dar presupunea că era adjunctul procurorului districtual.

– Detectivul Bosch?

– Chiar eu.

– Intrați, luați loc.

Bosch își trase un scaun și se așeză față în față cu ea. Văzu pe masă o fotografie de la locul unei crime cu un copil aruncat într-un tomberon fără capac. Era o fetiță și purta o rochie albastră cu mâneci lungi. Era desculță și întinsă pe o grămadă de moloz și alte gunoaie. Marginile albe ale fotografiei erau îngălbenite. Era o fotografie veche. Femeia așeză un dosar peste fotografie și îi întinse mâna peste masă.

– Nu cred că ne-am mai cunoscut, spuse ea. Mă numesc Maggie McPherson.

Bosch recunoștea numele, dar nu mai ținea minte de unde sau de la ce caz.

– Sunt adjunctul procurorului districtual, continuă ea, și voi fi avocatul secund al acuzării în cazul lui Jason Jessup. Primul avocat...

– Jason Jessup? întrebă Bosch. Îl puneți sub acuzare?

– Da. Vom face anunțul săptămâna viitoare și vă rog să păstrați secretul până atunci. Îmi pare rău că avocatul principal întârzie la întâl...

Ușa se deschise și Bosch își întoarse privirea. Mickey Haller intră în cameră. Bosch rămase cu gura căscată. Nu pentru că nu l-ar fi recunoscut pe Haller. Erau frați vitregi și îl identifică din prima. Dar vederea acestuia la procuratură era o imagine care nu prea

părea să aibă sens. Haller era avocat al apărării în procesele penale. Își găsea locul acolo ca pisica în adăpostul pentru câini.

– Știu, zise Haller. Te gândești: „Ce naiba e asta?"

Haller se îndreptă zâmbind spre focul unde stătea McPherson și își trase un scaun. Atunci Bosch își aminti de unde știa numele acesteia.

– Voi doi... zise Bosch. Ați fost căsătoriți, nu?

– Exact, spuse Haller. Timp de opt ani minunați.

– Și ce, ea îl pune pe Jessup sub acuzare și tu îl aperi? Nu e un conflict de interese?

Zâmbetul lui Haller se transformă într-un rânjet larg.

– Ar fi un conflict numai dacă am fi în tabere opuse, Harry. Dar nu suntem. Noi îl punem sub acuzare. Împreună. Eu sunt avocatul principal. Maggie e cel secund. Și vrem să fii tu detectivul nostru.

Bosch era complet derutat.

– Stai un pic! Tu nu ești procuror. Asta nu...

– Am fost numit procuror independent, Harry. Totul e legal. Nici n-aș sta aici dacă nu ar fi. Îl acuzăm pe Jessup și vrem să ne ajuți.

Bosch trase un scaun și se așeză încet.

– Din câte am auzit, cazul e aproape imposibil. Doar dacă nu-mi spuneți cumva că Jessup a falsificat testul ADN.

– Nu, nu asta spunem, zise McPherson. Am făcut propriile teste și corelări. Rezultatele lui erau corecte. Nu era ADN-ul lui pe rochia victimei.

– Dar asta nu înseamnă că am pierdut cazul, adăugă repede Haller.

Bosch se uită lung de la McPherson la Haller, apoi iar la McPherson. Ceva îi scăpa cu siguranță.

– Atunci al cui ADN era? întrebă el.

McPherson se uită pieziș la Haller înainte să răspundă.

– Al tatălui ei vitreg, spuse ea. Acum e mort, dar credem că există o explicație pentru faptul că sperma lui a fost găsită pe rochia fiicei vitrege.

Haller se aplecă brusc peste masă.

– O explicație care lasă loc și pentru recondamnarea lui Jessup pentru uciderea fetei.

Bosch se gândi o clipă și îi apăru în gând imaginea propriei fiice. Știa că existau răufăcători în lume care trebuiau ținuți închiși, indiferent cât de greu era. Iar un ucigaș de copii făcea parte din categoria asta.

– Bine, zise el. Mă bag.

TREI

Marți, 16 februarie, 13.00

La procuratură exista o sală pentru conferințe de presă care nu mai fusese renovată de pe vremea când era folosită pentru ședințele de informare în cazul lui Charles Manson. Pereții cu lambriuri de lemn roase și steaguri ofilite formaseră fundalul pentru mii de ședințe de informare și dădeau tuturor întâlnirilor ținute acolo un aer sărăcăcios, care contrazicea adevărata putere și măreție a instituției. Procurorul general nu era niciodată defavorizat în vreun demers, dar se părea că procuratura nu avea banii necesari nici măcar pentru o zugrăveală nouă.

Cu toate astea, locul ales servea foarte bine anunțului cu privire la cazul Jessup. Poate prima dată în sălile acelea goale ale justiției, procurorii aveau să fie cei defavorizați. Decizia de a rejudeca procesul lui Jason Jessup era încărcată de pericole și de probabilitatea realistă a eșecului. Stând acolo, lângă Gabriel Williams și în fața unui grup de camere video, lumini puternice și reporteri, mi-am dat seama în sfârșit ce greșeală colosală făcusem. Decizia de a prelua cazul din dorința de a fi pe placul fiicei mele, al fostei soții și al meu urma să aibă consecințe dezastruoase. Aveam să mă fac praf.

Era un moment pe care rareori îl vezi cu ochii tăi. Presa se adunase ca să surprindă sfârșitul poveștii. Procuratura urma, cu siguranță, să anunțe că Jason Jessup nu avea să mai fie supus unui proces.

Poate că procurorul districtual nu avea să ofere scuze publice, dar putea măcar să spună că nu existau probe. Că nu puteau construi un caz împotriva acestui om care fusese încarcerat prea mult timp. Cazul avea să fie clasat și, atât din punctul de vedere al legii, cât și al publicului, Jessup avea să fie în sfârșit un om liber și nevinovat.

Se întâmplă rareori ca presa să fie păcălită în totalitatea ei și de obicei nu reacționează bine la așa ceva. Dar Williams îi amăgise pe toți, fără îndoială. Ne mișcaserăm pe ascuns în ultima săptămână, construind echipa și reanalizând probele care mai erau disponibile. Nu suflase nimeni o vorbă, ceea ce era probabil o premieră pe holurile de la CCB. Deși am văzut o primă umbră de suspiciune pe fața reporterilor care mă recunoscuseră când am intrat, Williams a fost cel care le-a dat lovitura decisivă, urcându-se fără alte tergiversări la un pupitru înțesat de microfoane și reportofoane digitale.

– Într-o dimineață de duminică, acum douăzeci și patru de ani, Melissa Landy, de doisprezece ani, a fost răpită din curtea casei ei din Hancock Park și ucisă cu sălbăticie. Ancheta a dus curând către un suspect pe nume Jason Jessup. Acesta a fost arestat, găsit vinovat la proces și condamnat la închisoare pe viață, fără posibilitatea eliberării condiționate. Această condamnare a fost desființată acum două săptămâni de către Curtea Supremă de Justiție și trimisă către departamentul meu. Mă aflu aici ca să vă anunț că procuratura districtului Los Angeles îl va retrimite în judecată pe Jason Jessup pentru uciderea Melissei Landy. Se mențin acuzațiile de răpire și omucidere. Instituția noastră intenționează încă o dată să îl aducă pe domnul Jessup în fața justiției.

Aici a făcut o pauză ca să dea anunțului un plus de greutate.

– După cum știți, Curtea Supremă a descoperit unele nereguli apărute în timpul primului proces – nereguli care, desigur, au apărut cu mai bine de două decenii înainte de administrația actuală. Pentru a evita conflictele politice și orice altă aparență de incorectitudine din partea acestei instituții, am numit un procuror special

independent care să se ocupe de acest caz. Mulți dintre voi îl cunosc pe bărbatul aflat în dreapta mea. Michael Haller a fost un avocat al apărării de seamă în Los Angeles în ultimii douăzeci de ani. Este un membru respectat și exemplar al baroului. A acceptat numirea și și-a asumat responsabilitatea față de acest caz începând de astăzi. Politica acestei instituții a fost să nu judece cazurile în presă. Cu toate acestea, eu și domnul Haller suntem dispuși să răspundem la câteva întrebări, atâta timp cât acestea nu vizează detalii specifice și probe legate de acest caz.

S-a stârnit un cor gălăgios de voci care strigau diverse întrebări pentru noi. Williams a ridicat mâinile pentru a face apel la calm.

– Câte o întrebare pe rând, oameni buni! Haideți să începem cu dumneavoastră.

A arătat cu degetul către o femeie din primul rând. Nu-mi aminteam numele ei, dar știam că lucra pentru ziarul *Times*. Williams își cunoștea prioritățile.

– Sunt Kate Salters, de la *Times*, a spus ea, săritoare. Ne puteți spune cum ați luat decizia de a-l pune din nou pe Jessup sub urmărire penală după ce proba ADN l-a disculpat?

Înainte de a intra în sală, Williams îmi spusese că el avea să facă anunțul și să răspundă la toate întrebările, dacă nu îmi erau adresate mie în mod special. Era clar că el conducea spectacolul. Dar am decis să scot în evidență de la bun început că acesta avea să fie cazul meu.

– Voi răspunde eu la această întrebare, am spus, aplecându-mă spre pupitru și spre microfoane. Testul ADN realizat de Proiectul de Justiție Genetică a arătat că lichidul seminal de pe îmbrăcămintea victimei nu provenea de la Jason Jessup. Acest lucru nu înseamnă că nu a fost implicat în comiterea crimei. Există o diferență. Testul ADN nu face decât să ofere niște informații în plus pentru juriați.

M-am îndreptat la loc și i-am surprins privirea lui Williams, care părea să spună: „Nu te pune cu mine".

– Al cui era ADN-ul? a strigat cineva.

Williams s-a aplecat repede ca să răspundă.

– Nu dăm în acest moment informații despre probe.

– Mickey, de ce iei tu acest caz?

Întrebarea venea din spatele sălii, din spatele luminilor și nu puteam să văd cine vorbea. M-am apropiat din nou de microfoane, înclinându-mă în așa fel încât Williams să fie nevoit să se dea la o parte.

– Bună întrebare, am spus. Cu siguranță e ceva neobișnuit pentru mine să trec în cealaltă tabără, ca să spunem așa. Dar cred că acest caz merită rocada. Sunt ofițer al Curții și un membru mândru al Baroului de avocatură din California. Noi depunem un jurământ să căutăm dreptatea și corectitudinea, respectând Constituția și legile acestei țări și ale acestui stat. Una dintre îndatoririle unui avocat este să apere o cauză dreaptă fără să se gândească la el însuși. Aceasta este o astfel de cauză. Cineva trebuie să vorbească pentru Melissa Landy. Am reanalizat probele din acest caz și cred că sunt în tabăra cea bună. Măsura acestuia va fi dată de existența dovezilor incontestabile. Cred că această dovadă există.

Williams s-a apropiat și a pus mâna pe brațul meu ca să mă îndepărteze ușor de pupitru.

– Nu dorim să discutăm mai mult de atât cu privire la probe, a spus el grăbit.

– Jessup a stat deja douăzeci și patru de ani la închisoare, a spus Salters. Orice condamnare pentru ceva mai puțin decât omor calificat și va fi liber pe baza pedepsei executate. Domnule Williams, rejudecarea acestui om merită cu adevărat efortul și cheltuielile?

Mi-am dat seama înainte să termine de pus întrebarea că ea și Williams erau înțeleși. Ea arunca mingi ușoare și el le dădea afară din teren, arătând bine și onest pentru știrile de la ora unsprezece și pentru ziarul de dimineață. Aranjamentul era avantajos pentru ea pentru că primea detalii de culise despre probe și despre strategia din timpul procesului. În clipa aceea am decis că era *cazul meu, procesul meu, aranjamentul meu.*

– Nimic din toate acestea nu contează, am spus cu glas tare din locul în care mă aflam.

Toți ochii s-au îndreptat spre mine. S-a întors chiar și Williams.

– Poți vorbi la microfon, Mickey?

Era aceeași voce din spatele reflectoarelor. Îmi spunea Mickey. M-am apropiat din nou de microfoane, dându-l la o parte pe Williams, ca pe un pivot mic la baschet care pleacă spre recuperare.

– Uciderea unui copil este o crimă care trebuie judecată conform literei legii, indiferent de posibilități și de riscuri. Aici nu există garanția victoriei. Dar acest lucru nu ne-a influențat decizia. Criteriul este suspiciunea întemeiată, iar eu cred că îl putem depăși. Considerăm că totalitatea probelor demonstrează că acest om a comis o crimă oribilă și nu contează cât timp a trecut de atunci sau cât timp a fost încarcerat. Trebuie pus sub acuzare. Am o fiică puțin mai mare decât era Melissa... Știți, oamenii uită că, în primul proces, statul a cerut pedeapsa cu moartea, dar juriul s-a opus și de aceea judecătorul a impus închisoarea pe viață. Asta a fost atunci, acum e altceva. Vom cere încă o dată pedeapsa cu moartea pentru acest caz.

Williams mi-a pus mâna pe umăr și m-a tras din fața microfoanelor.

– Haideți să nu ne lăsăm duși de val, a spus el repede. Procuratura nu s-a decis încă dacă să ceară pedeapsa cu moartea sau nu. Acest lucru se va stabili mai târziu. Dar domnul Haller aduce în discuție un aspect valid și foarte trist. În societatea noastră, nu există ceva mai grav decât uciderea unui copil. Trebuie cu orice preț să îi facem dreptate Melissei Landy. Vă mulțumim că ați venit!

– Stați puțin, a strigat un reporter de pe scaunele din mijloc. Cum rămâne cu Jessup? Când va fi adus aici pentru proces?

Williams s-a sprijinit cu ambele mâini de pupitru, un gest aparent întâmplător, dar care era menit să mă țină departe de microfoane.

– Ceva mai devreme, în această dimineaţă, domnul Jessup a fost preluat de poliţia din Los Angeles şi este transportat acum de la San Quentin. Va fi reţinut în închisoarea centrală şi cazul va merge mai departe. Condamnarea lui a fost suprimată, dar acuzaţiile împotriva lui se menţin. Momentan, nu mai avem altceva de adăugat.

Williams a făcut un pas în spate şi mi-a făcut semn spre uşă. A aşteptat până când m-am urnit din loc şi nu mai eram în bătaia microfoanelor. Pe urmă a venit după mine, chiar în spatele meu şi mi-a şoptit la ureche, pe măsură ce ne apropiam de uşă:

– Dacă mai faci asta o dată, te concediez pe loc.

M-am întors cu faţa spre el în timp ce mergeam.

– Ce să fac? Să răspund la o întrebare aranjată de dumneata?

Am ieşit pe coridor. Ridell aştepta acolo, împreună cu un purtător de cuvânt al biroului, un tip pe nume Fernandez. Dar Williams m-a împins mai departe pe coridor, la distanţă de cei doi. Când a vorbit, a făcut-o tot în şoaptă.

– Te-ai abătut de la scenariu. Dacă mai faci aşa ceva, am terminat cu tine.

M-am oprit brusc şi m-am uitat la el, iar Williams era cât pe ce să dea peste mine.

– Ascultă, eu nu sunt marioneta dumitale, i-am spus. Sunt un furnizor de servicii independent, mai ţii minte? Dacă mă tratezi altfel, o să ţii oala fierbinte în mână, fără mănuşi.

Williams s-a uitat urât la mine. Era clar că nu mă făceam înţeles.

– Şi ce a fost porcăria aceea despre pedeapsa cu moartea? m-a întrebat. Nici n-am ajuns până acolo şi nu aveai undă verde să spui aşa ceva.

Era mai solid decât mine, mai înalt. Se folosise de corpul lui ca să îmi invadeze spaţiul intim şi să mă împingă spre perete.

– O să ajungă la urechile lui Jessup şi o să-l pună pe gânduri, am zis. Şi dacă avem noroc, va propune o înţelegere şi toată problema va dispărea, inclusiv procesul lui civil. O să vă scutească de cheltuieli.

La urma urmei, despre asta e vorba, nu? Despre bani. Obţinem o condamnare şi el nu are baza unui caz civil. Dumneata şi administraţia oraşului economisiţi câteva milioane de dolari.

– Asta nu are nicio legătură! Aici e vorba de dreptate şi ar fi trebuit să-mi spui ce ai de gând. Nu să forţezi mâna şefului tău.

Intimidarea fizică m-a plictisit foarte repede. I-am pus palma pe piept şi l-am împins din faţa mea.

– Mda, ei bine, nu eşti şeful meu. Eu nu am şef.

– Serios? Cum spuneam, aş putea să te concediez chiar acum.

Am arătat cu degetul pe coridor, spre uşa sălii de conferinţe.

– Da, o să arate foarte bine! Să îl concediezi pe procurorul independent pe care *dumneata* l-ai angajat. Nu a făcut şi Nixon la fel când cu afacerea Watergate? Şi i-a mers tare bine, ce să zic! Ce-ar fi să ne întoarcem acolo şi să le spunem? Sunt sigur că mai sunt câteva camere în sală.

Williams a ezitat, înţelegând încurcătura. Îl pusesem la zid fără să-şi dea măcar seama. Dacă mă concedia, avea să arate ca un mare idiot care nu poate fi ales, iar el ştia asta. S-a apropiat de mine şi a şoptit şi mai încet, folosind cea mai veche ameninţare posibilă între bărbaţi. Eram pregătit.

– Să nu te pui rău cu mine, Haller!

– Atunci nu te băga peste cazul meu. Aici nu e vorba de vreo campanie şi nici de bani. Aici e vorba de crimă, şefule. Dacă vrei să obţin o condamnare, dă-te la o parte din calea mea.

I-am făcut plăcerea, spunându-i şef. Williams a strâns din buze şi s-a uitat lung la mine.

– Ca să fim înţeleşi, a zis el într-un târziu.

Am dat din cap.

– Da, cred că suntem înţeleşi.

– Înainte să discuţi cu presa despre cazul ăsta, trebuie să obţii aprobare de la biroul meu. Ai înţeles?

– Perfect.

S-a întors şi s-a îndepărtat pe coridor. Oamenii lui l-a urmat. Am rămas pe hol, uitându-mă după ei. Adevărul era că nimic nu îmi repugna mai mult în privinţa legii decât pedeapsa cu moartea. Nu era vorba că aş fi avut vreodată un client executat sau vreun proces de acest fel. Dar credeam în ideea că o societate dezvoltată nu îşi omoară propriii cetăţeni.

Însă asta nu mă oprise să folosesc ameninţarea pedepsei cu moartea ca un avantaj în acest caz. Stând singur pe hol, m-am gândit că poate asta mă făcea un procuror mai bun decât credeam că pot fi.

PATRU

Marți, 16 februarie, 14.43

De obicei, acesta era cel mai bun moment când lucra la un caz. Drumul cu mașina către centrul orașului, cu un suspect încătușat pe bancheta din spate. Nimic nu era mai bun de atât. Evident, ceva mai târziu urma și bucuria unei condamnări. Clipa din sala de judecată în care se citea verdictul – momentul în care realitatea provoca șocul și umbrea lumina din ochii acuzatului. Dar drumul cu mașina era întotdeauna mai bun, mai apropiat, mai personal. Era momentul pe care Bosch îl savura. Cursa se sfârșea, iar cazul era pe punctul de a trece de la avântul neobosit al anchetei la ritmul liniștit al judecării.

De data asta era însă altceva. Trecuseră două zile lungi și Bosch nu savura absolut nimic. El și partenerul lui, David Chu, ajunseseră la Corta Madera cu o zi înainte, cazându-se peste noapte la un motel de pe autostrada 101. A doua zi dimineață, se duseseră la închisoarea San Quentin, prezentaseră un ordin judecătoresc prin care Jason Jessup urma să fie transferat în custodia lor, apoi îl luaseră pe deținut pentru întoarcerea la Los Angeles. Șapte ore dus și șapte ore întors cu un partener care vorbea prea mult. Șapte ore la întoarcere cu un suspect care nu vorbea destul.

Acum erau pe valea San Fernando și mai aveau o oră până să ajungă la Închisoarea Municipală din centrul orașului Los Angeles.

Pe Bosch îl durea spatele din cauza orelor petrecute la volan. Mușchiul de la pulpa dreaptă îl durea de la apăsarea pedalei de accelerație. Mașina de oraș nu avea sistem de control al vitezei.

Chu se oferise să conducă, dar Bosch refuzase. Chu respecta cu religiozitate limita de viteză, chiar și pe autostradă. Bosch prefera să-l doară spatele decât să mai piardă o oră pe autostradă și să mai suporte această stare de agitație.

Lăsând totul la o parte, conducea într-o liniște stânjenitoare, meditând la un caz care părea să meargă pe dos. Lucra la el de numai câteva zile, nici nu avusese ocazia să se pună la curent cu toate datele și iată-l alături de suspectul de pe bancheta din spate. Lui Bosch i se părea că mai întâi venea arestarea și că ancheta avea să înceapă abia după închiderea lui Jessup.

Se uită la ceas și își dădu seama că se terminase conferința de presă programată la acea oră. Plănuise să îi întâlnească pe Haller și McPherson la ora patru, ca să lucreze mai departe la caz. Dar până să îl închidă pe Jessup, avea să întârzie. Trebuia să ajungă și la arhiva poliției ca să ridice două cutii care îl așteptau acolo.

– Harry, ce s-a întâmplat?

Bosch se uită la Chu.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Nu avea de gând să discute de față cu suspectul. Și-apoi, el și Chu erau parteneri de mai puțin de un an. Era cam devreme ca acesta să înceapă să facă presupuneri despre comportamentul lui Bosch. Harry nu voia ca Chu să știe că avea dreptate, ceea ce îl făcea să se simtă neliniștit.

Jessup vorbi de pe bancheta din spate, rostind primele cuvinte de când luase pauza de toaletă lângă Stockton.

– Nu are un caz solid, asta s-a întâmplat. Știe că toată povestea e o porcărie și nu vrea să ia parte la așa ceva.

Bosch se uită la Jessup în oglinda retrovizoare. Era aplecat puțin în față, pentru că avea mâinile încătușate și legate de un lanț prins

în jurul gleznelor. Era ras pe cap, un lucru obișnuit printre deținuții care voiau să-i intimideze pe alții. Bosch credea că probabil pentru Jessup funcționase perfect.

– Credeam că nu vrei să vorbești, Jessup. Ai invocat al cincilea amendament.

– Da, exact. O să tac dracului din gură și o să aștept avocatul.

– E la San Francisco, eu nu l-aș aștepta prea curând.

– Sună pe cineva! Cei de la PJG au oameni peste tot în țară. Eram pregătiți pentru asta.

– Serios? Erați pregătiți? Adică ți-ai strâns lucrurile din celulă pentru că aveai impresia că o să fii transferat? Sau credeai că pleci acasă?

Jessup nu mai avu niciun răspuns.

Bosch intră pe autostrada 101, care avea să-i ducă prin trecătoarea Cahuenga și către Hollywood, înainte să ajungă în centru.

– Cum te-ai încurcat cu cei de la Proiectul de Justiție Genetică, Jessup? întrebă el, încercând din nou să anime conversația. Te-ai dus tu la ei sau au venit ei la tine?

– Pe un website, omule. Le-am trimis apelul și au văzut ce porcării se întâmplau în cazul meu. L-au preluat și iată-mă aici. Voi sunteți complet duși dacă vă imaginați că o să câștigați. M-ați mai condamnat o dată cu probe false. N-o să mai vedeți așa ceva. În două luni o să se termine toate. Am stat închis douăzeci și patru de ani. Ce mai înseamnă două luni? Cred că pentru asta trebuie să vă mulțumesc vouă și procurorului districtual.

Bosch se uită iar în oglindă. În mod normal, i-ar fi plăcut un suspect vorbăreț. De cele mai multe ori, vorbeau până se dădeau singuri de gol. Dar Jessup era prea deștept și prea precaut. Își alegea cu grijă cuvintele, nu atingea direct subiectul crimei și nu avea să facă vreo greșeală de care să se folosească Bosch.

Privind în oglindă, Bosch îl văzu pe Jessup uitându-se pe geam. Nu putea să-și dea seama la ce se gândea. Ochii lui păreau goi. Bosch văzu marginea unui tatuaj din închisoare pe gâtul lui, chiar

deasupra gulerului. Părea o parte dintr-un fragment de cuvânt, dar nu putea să fie sigur.

– Bine ai venit în LA, Jessup, zise Chu fără să se întoarcă. Cred că a trecut ceva vreme, așa-i?

– Du-te dracului, chinez nenorocit, răspunse Jessup. O să se termine în curând și o să ies să mă plimb pe plajă. O să-mi iau o placă și să mă dau pe niște valuri magnifice.

– Nu-ți face prea multe planuri, ucigașule, spuse Chu. Te duci la fund. Te-am prins în laț.

Bosch știa că Chu încerca să-l provoace să răspundă, să-l facă să-i scape ceva. Dar părea doar un amator, iar Jessup era prea isteț pentru el.

Harry se sătură de discuție, chiar și după șase ore de stat într-o liniște aproape deplină. Dădu drumul la radioul din mașină și prinse sfârșitul unui reportaj despre conferința de presă a procurorului districtual. Dădu volumul mai tare ca să audă și Jessup și ca să-l amuțească pe Chu.

> Williams și Haller au refuzat să comenteze probele, dar au spus că nu sunt la fel de impresionați de analiza ADN cum au fost cei de la Curtea Supremă de Stat. Haller a recunoscut că ADN-ul de pe rochia victimei nu provenea de la Jessup. Dar a menționat că rezultatele nu îl disculpau de implicarea în crimă. Haller este un renumit avocat al apărării și va juca rolul de procuror pentru prima dată. Azi-dimineață nu părea să aibă vreo ezitare. „Vom cere din nou pedeapsa cu moartea în acest caz."

Bosch dădu volumul mai încet și se uită în oglindă. Jessup privea mai departe pe geam.

– Ce zici de asta, Jessup? Vrea să te lase fără suflare.

Jessup răspunse pe un ton leneș.

– Nemernicul ăla pozează. Oricum, nimeni nu mai e executat în statul ăsta. Știi ce înseamnă să fii *condamnat la moarte*? Înseamnă că primești o celulă numai pentru tine și că poți să vezi ce vrei tu la

televizor. Înseamnă mai mult acces la telefon, mâncare mai bună şi mai mulţi vizitatori. La dracu', sper să se arunce la aşa ceva, omule. Dar nu o să aibă vreo importanţă. Astea-s prostii! Toată chestia asta e o prostie. E vorba numai de bani.

Ultima lui replică pluti puţin în aer, înainte ca Bosch să răspundă.

– Ce bani?

– Banii mei. Stai numai să vezi, omule, dacă nu o să cădem la înţelegere. Mi-a spus avocatul meu. O să vrea să cad la învoială cu ei şi să pledez pentru pedeapsa ispăşită, ca să nu fie nevoiţi să-mi dea vreun ban. Numai despre asta e vorba, la dracu', iar voi doi sunteţi doar băieţii de la livrare. Slujbaşi nenorociţi de la FedEx.

Bosch rămase tăcut. Se întreba dacă era posibil să fie adevărat. Jessup dădea municipalitatea şi districtul în judecată pentru milioane de dolari. Oare rejudecarea era doar o manevră politică menită să economisească nişte bani? Amândouă părţile erau asigurate. Juraţilor le plăcea să dea lovituri grele corporaţiilor şi instituţiilor fără nume. Un juriu care considera că un om nevinovat fusese închis pe nedrept de procurori şi de poliţişti timp de douăzeci şi patru de ani se putea dovedi mai mult decât generos. O lovitură dată de o hotărâre cu opt cifre ar fi fost devastatoare pentru vistieria oraşului şi a districtului, chiar dacă era să împartă nota de plată.

Dar dacă îl înghesuiau pe Jessup şi îl manipulau să se înţeleagă cu ei ca să-şi recunoască vina pentru a-şi câştiga libertatea, atunci procesul dispărea. La fel se putea întâmpla şi cu contractele de carte şi de film pe care se baza Jessup.

– Are sens, nu-i aşa? spuse Jessup.

Bosch se uită în oglindă şi observă că Jessup îl fixa cu privirea. Îşi întoarse ochii spre drum. Simţi telefonul vibrând şi îl scoase din haină.

– Vrei să răspund eu, Harry? întrebă Chu.

Îi amintea că era ilegal să vorbeşti la telefon în timp ce erai la volan. Bosch îl ignoră şi răspunse. Era locotenentul Gandle.

– Harry, eşti pe aproape?

– Ies acum de pe 101.

– Bine. Am vrut doar să te pun în gardă. S-au aliniat la primire. Să te piepteni frumos.

– Am înţeles, dar cred că-l las pe partenerul meu să apară la televizor.

Bosch se uită la Chu, fără să-i explice ceva.

– Cum vrei, spuse Gandle. Ce urmează acum?

– A invocat al cincilea amendament, aşa că doar îl ţinem în arest. Pe urmă trebuie să mă întorc în camera de comandă şi să mă întâlnesc cu procurorii. Am nişte întrebări.

– Harry, l-au prins pe tipul ăsta sau nu?

Bosch se uită la Jessup în oglindă. Acesta privea din nou pe geam.

– Nu ştiu, domnule locotenent. Când o să ştiu, o să ştii şi dumneata.

După câteva minute, intrară în parcarea din spate a închisorii. Câţiva operatori cu camere de luat vederi se aliniaseră pe o rampă care ducea spre uşa de acces. Chu se îndreptă în scaun.

– Spre arest, Harry!

– Da. Du-l tu înăuntru!

– Hai să-l ducem împreună!

– Nu, eu rămân mai în spate.

– Eşti sigur?

– Da. Numai să nu uiţi cătuşele.

– Bine, Harry!

Parcarea era plină de dube cu reporteri, cu antenele ridicate la maximum. Dar lăsaseră liber spaţiul din faţa rampei. Bosch înaintă şi parcă maşina.

– OK, e totul în ordine acolo, în spate, Jessup? întrebă Chu. E momentul să vindem bilete.

Jessup nu răspunse. Chu deschise portiera şi ieşi, apoi deschise portiera din spate pentru Jessup.

Bosch urmări spectacolul din intimitatea maşinii.

CINCI

Marți, 16 februarie, 16.14

Unul dintre cele mai bune lucruri legate de faptul că fusesem cândva căsătorit cu Maggie McPherson era că nu trebuise niciodată să o înfrunt la tribunal. Eșecul căsniciei crea un conflict de interese care mă scutise în numeroase ocazii de umilințe și înfrângeri profesionale provocate de ea. Era, într-adevăr, cel mai bun procuror pe care îl văzusem vreodată în sală și nu i se spunea degeaba Maggie McFierce[1].

Acum, pentru prima dată, urma să fim în aceeași tabără la tribunal, să stăm unul lângă celălalt la aceeași masă. Dar ceea ce păruse la început o idee foarte bună – ca să nu mai spun de potențiala răsplată pentru Maggie – se manifesta deja ca un lucru zimțat și ruginit. Lui Maggie nu-i convenea să aibă rolul secundar. Și pe bună dreptate. Era procuror profesionist. De la traficanți de droguri și hoți de buzunare la violatori și ucigași, trimisese zeci de infractori după gratii. Și eu apărusem în zeci de procese, dar niciodată ca procuror. Maggie trebuia să fie rezerva unui novice, iar lucrul acesta nu îi plăcea deloc.

Stăteam în sala de ședințe A, cu dosarele împrăștiate în fața noastră pe masa cea mare. Deși Williams spusese că puteam să lucrez în biroul meu, adevărul era că nu ar fi fost tocmai practic

[1] Combinație între numele propriu McPherson și adjectivul *fierce* – feroce (n.tr.)

deocamdată. Nu aveam un birou în afara casei. Foloseam în mare parte bancheta limuzinei Lincoln pe post de birou și asta nu era de ajuns pentru *Statul versus Jason Jessup.* Îl pusesem pe managerul meu de cazuri să pregătească un birou temporar în centru, dar asta avea să mai dureze câteva zile. Așa că, deocamdată, stăteam acolo, cu ochii plecați, tensiunea crescând în jurul nostru.

– Maggie, i-am spus, când vine vorba de acuzat oameni răi, trebuie să recunosc că nu mă ridic nici la genunchiul broaștei față de tine. Dar când vine vorba de acuzat oameni răi *și* de politică, autoritățile m-au numit pe mine procuror principal. Așa stau lucrurile și putem fie să acceptăm, fie să nu. Eu am luat cazul și te-am cerut pe tine. Dacă nu crezi că putem...

– Pur și simplu nu-mi place ideea de a-ți căra servieta în tot timpul ăsta, a răspuns Maggie.

– Nu o să faci asta. Uite, conferințele de presă și percepția exterioară sunt altceva, dar eu cred cu tărie că o să lucrăm ca o echipă. Tu o să te implici în anchetă la fel de mult ca mine, probabil și mai mult. Nici la proces nu are de ce să fie altfel. O să ne gândim la o strategie și o să aranjăm totul împreună. Dar trebuie să-mi acorzi puțină încredere. Mă descurc într-o sală de judecată. Numai că de data asta stau la cealaltă masă.

– Aici te înșeli, Mickey. Când ești de partea apărării, ești responsabil pentru o singură persoană. Pentru clientul tău. Când ești procuror, reprezinți statul și asta e o responsabilitate mult mai mare. Asta se numește *povara dovezilor.*

– Mă rog. Dacă vrei să spui că n-ar trebui să fac asta, atunci nu la mine trebuie să te plângi. Du-te în capătul holului și vorbește cu șeful tău. Dar dacă mă dă afară, te dă afară și pe tine și nu vrei să te întorci în Van Nuys pentru tot restul carierei. Asta vrei?

Nu a spus nimic, ceea ce era un răspuns în sine.

– Bine, fie, am zis eu. Hai să încercăm să trecem prin încercarea asta fără să ne scoatem ochii, bine? Ține minte, nu mă aflu aici ca să

cresc numărul de condamnări și să avansez în carieră. Pentru mine, e doar un caz și gata. Așa că amândoi vrem același lucru. Da, trebuie să mă ajuți. Dar o să ajuți și...

Telefonul meu a început să vibreze. Îl lăsasem pe masă. Nu recunoșteam numărul de pe ecran, dar am răspuns, doar ca să scap de discuția cu Maggie.

– Haller.

– Salut, Mick, cum m-am descurcat?

– Cine e la telefon?

– Sticks.

Sticks era un cameraman independent care vindea filmări posturilor locale și uneori chiar și celor mari. Îl știam de atâta vreme încât nici măcar nu mai țineam minte care era numele lui adevărat.

– Cum te-ai descurcat la ce, Sticks? Sunt cam ocupat.

– La conferința de presă. Eu te-am aranjat, omule.

Mi-am dat seama că Sticks fusese cel din spatele reflectoarelor care tot aruncase întrebări spre mine.

– Ah, da, da, foarte bine. Mulțumesc!

– Acum o să ai grijă de mine pentru cazul ăsta, da? Dă-mi de știre dacă e ceva și pentru mine, bine? Ceva în exclusivitate.

– Da, nu îți face griji, Sticks! Mă ocup eu de tine. Dar trebuie să închid.

Am încheiat convorbirea și am pus telefonul înapoi pe masă. Maggie scria ceva pe laptop. Părea că nemulțumirea de moment trecuse și îmi era teamă să nu o aprind iar.

– Era un tip care lucrează pentru posturile de știri. S-ar putea să ne fie de folos la un moment dat.

– Nu vrem să facem nimic pe ascuns. Acuzarea trebuie să aibă niște standarde de etică mult mai ridicate decât apărarea.

Am clătinat din cap. Nu aveam cum să câștig.

– Asta e o porcărie și nu voiam să facem ceva pe...

Uşa s-a deschis şi în cameră a intrat Harry Bosch, împingând uşa cu spatele pentru că avea în braţe două cutii mari.

– Îmi pare rău că am întârziat, a zis el.

A pus cutiile pe masă. Cea mare sigur era de la arhiva unde se păstrau probele. Bănuiam că în cea mică era dosarul poliţiei de la prima anchetă.

– Le-a luat trei zile să dea peste cutia cu probele crimei. Era pe culoarul din '85 în loc de '86.

S-a uitat la mine, apoi la Maggie şi iar la mine.

– Ce-am pierdut? A început războiul aici?

– Vorbeam despre tactici de procurori şi se pare că avem păreri diferite.

– Ca să vezi!

S-a aşezat pe scaunul din capătul mesei. Îmi dădeam seama că mai avea ceva de zis. A ridicat capacul de la cutie şi a scos trei dosare de tip acordeon pe care le-a pus pe masă. Pe urmă a pus cutia pe podea.

– Ştii, Mick, dacă tot scoatem la lumină ce nu ne convine... Cred că înainte să mă amesteci în telenovela asta, ar fi trebuit să-mi spui cinstit vreo două lucruri.

– Ce anume, Harry?

– Că în toată povestea asta afurisită e vorba de bani, nu de crimă.

– Despre ce vorbeşti? Care bani?

Bosch s-a uitat la mine fără să răspundă.

– Te referi la procesul lui Jessup? am întrebat.

– Exact, a spus el. Am avut o discuţie interesantă cu Jessup azi, pe drum încoace. M-a pus pe gânduri şi mi-a trecut prin cap că, dacă îl forţăm să fie de acord cu o înţelegere, procesul împotriva municipalităţii şi a districtului dispare, pentru că un tip care recunoaşte că a ucis pe cineva nu poate să dea pe nimeni în judecată şi să susţină că a fost trimis la închisoare cu probe false. Aşa că voiam să ştiu ce anume facem noi aici. Încercăm să judecăm un suspect de

crimă sau încercăm să scăpăm districtul şi oraşul de la a plăti câteva milioane de dolari?

Am observat-o pe Maggie îndreptându-se în scaun; se gândea şi ea la acelaşi lucru.

– Cred că glumeşti, a spus ea. Dacă asta...

– Stai, stai puţin, am intervenit. Hai să ne calmăm un pic. Nu cred că aşa stau lucrurile. Nu spun că nu m-am gândit la asta, dar Williams nu a insinuat deloc că ar căuta să obţină o hotărâre definitivă în acest caz. Mi-a spus să pornesc procesul. De fapt, el crede că se va ajunge la proces din acelaşi motiv pe care l-ai menţionat acum. Jessup nu o să accepte o hotărâre pentru pedeapsa deja ispăşită şi nici vreo altă înţelegere, pentru că nu e plătit în niciuna din variante. Adio, carte, adio, film, adio, cecul din partea municipalităţii! Dacă vrea bani, trebuie să meargă la proces şi să câştige.

Maggie a dat uşor din cap, ca şi cum cântărea o presupunere care părea să stea în picioare. Bosch nu părea prea împăcat cu ideea.

– Dar de unde ştii ce are Williams de gând? m-a întrebat. Tu eşti un *outsider*. Ar fi putut să te aducă aici, să te monteze şi să-ţi dea drumul în direcţia potrivită, apoi să facă un pas în spate şi să se uite cum te descurci.

– Are dreptate, a adăugat Maggie. Jessup nici măcar nu are un avocat. Abia după ce îşi angajează unul, o să pornească discuţiile despre o eventuală înţelegere.

Am ridicat mâinile într-un gest care îndemna la calm.

– Uitaţi ce e, azi la conferinţa de presă am spus că o să cerem pedeapsa cu moartea. Am făcut-o doar ca să văd cum o să reacţioneze Williams. Nu se aştepta şi după aceea m-a înghesuit pe hol. Mi-a spus că nu am dreptul să iau decizia asta. Eu i-am spus că e doar o strategie, că am vrut ca Jessup să se gândească la o înţelegere. Şi l-am pus pe gânduri pe Williams. El nu şi-a dat seama. Dacă se gândea la o înţelegere ca să înlăture procesul civil, aş fi putut să-l citesc. Mă pricep să citesc oamenii.

Se vedea că încă nu-l câştigasem pe Bosch.

– Mai ţii minte anul trecut, când doi tipi din Hong Kong voiau să te urce în primul avion spre China? I-am citit cum trebuie şi i-am şi manevrat cum trebuie.

Am văzut în ochii lui că începea să se înmoaie. Povestea despre China era o aluzie la faptul că îmi era dator şi acum îmi ceream partea.

– Bine, a zis el. Deci, ce facem?

– Presupunem că Jessup o să pornească procesul. De îndată ce îşi ia avocaţi, o să ştim sigur. Dar începem să ne pregătim de pe acum, pentru că, dacă ar fi să-l reprezint eu, aş refuza să renunţ la un proces rapid. Aş încerca să-i las pe procurori fără timp destul ca să se pregătească şi i-aş obliga să iasă la atac sau să tacă din gură.

Am verificat data pe ceas.

– Dacă am dreptate, ne mai rămân patruzeci şi opt de zile până la proces. Avem multe de făcut până atunci.

Ne-am uitat unul la altul şi am rămas tăcuţi câteva secunde, după care am început cu Maggie.

– Maggie a petrecut mult timp săptămâna trecută studiind dosarul acuzării. Harry, ştiu că se vor suprapune multe informaţii din ce ai adus tu acum. Ce-ar fi ca, pentru început, Maggie să rezume cazul aşa cum a fost prezentat la proces în '86? Cred că aşa o să avem un punct bun de plecare pentru ce avem de făcut acum.

Bosch a înclinat aprobator din cap, iar eu i-am făcut semn lui Maggie să înceapă. Şi-a tras laptopul în faţă.

– Pentru început, câteva idei de bază. Pentru că a fost un caz în care s-a cerut pedeapsa cu moartea, selectarea juraţilor a fost cea mai lungă etapă. Aproape trei săptămâni. Procesul în sine a durat şapte zile şi au urmat trei zile de deliberări pentru verdictul iniţial, apoi etapa cu pedeapsa cu moartea s-a prelungit cu două săptămâni. Doar şapte zile de depoziţii şi pledoarii... mie mi se pare cam repede

pentru un caz important de crimă. Părea dinainte aranjat. Iar apărarea... ei bine, nu prea a existat o apărare.

Maggie s-a uitat la mine ca și cum eu eram responsabil pentru apărarea defectuoasă a acuzatului, deși în '86 nici nu terminasem facultatea.

– Cine a fost avocatul lui? am întrebat.

– Charles Barnard. Am verificat la Baroul din California, a spus ea. Nu se ocupă tot el de rejudecare. Scrie acolo că e decedat din '94. Procurorul, Gary Lintz, s-a dus și el de mult.

– Nu-mi amintesc de niciunul din ei. Cine era judecătorul?

– Walter Sackville. S-a pensionat de mult, dar îl țin minte. Era un tip dur.

– Am avut câteva cazuri la el, a adăugat Bosch. Nu accepta niciun fel de tâmpenii de la oricare din părți.

– Zi mai departe, i-am spus.

– Bine, uite care a fost versiunea acuzării. Familia Landy – adică victima noastră, Melissa, care avea doisprezece ani, sora ei, Sarah, de treisprezece ani, mama ei, Regina, și tatăl vitreg, Kensington – locuia pe Windsor Boulevard în Hancock Park. Casa e la distanță de un cvartal de Wilshire spre nord și în apropiere de Biserica Sfânta Treime, care, pe vremea aceea, aduna în fiecare duminică aproximativ șase mii de oameni pentru două slujbe de dimineață. Oamenii își parcau mașinile peste tot în apropiere de Hancock Park ca să meargă la biserică. Asta până când locuitorii de acolo s-au săturat să fie năpădiți de trafic și probleme cu parcarea în fiecare duminică, așa că s-au dus cu problema la primărie. Au transformat cartierul într-o zonă de parcare rezidențială pe perioada weekendului. Trebuia să ai un abțibild ca să parchezi pe stradă, inclusiv pe Windsor. Așa s-a ajuns ca șoferii de la companiile de tractare, angajate de primărie, să patruleze ca rechinii prin cartier în fiecare duminică dimineața. Orice mașină fără abțibild de rezident era o pradă sigură. Ridicau mașina. Și așa ajungem la Jason Jessup, suspectul nostru.

– El conducea un camion de tractare, am spus eu.

– Exact. Era șofer la o companie a primăriei, Aardvark Towing. Drăguț nume, plasa firma în capul listei în cartea de telefoane pe vremea când oamenii încă mai foloseau așa ceva.

M-am uitat la Bosch și mi-am dat seama, după reacția lui, că era genul de persoană care încă mai folosea cartea de telefoane în loc de internet. Maggie nu a observat și a continuat.

– În dimineața cu pricina, Jessup patrula în Hancock Park. Cei din familia Landy tocmai își instalau o piscină în curte. Kensington Landy era muzician și compunea muzică de film, îi mergea chiar bine pe atunci. Așa că își instalau o piscină și aveau în curte o groapă mare și mormane uriașe de pământ. Părinții nu le-au lăsat pe fete să se joace acolo. Credeau că e periculos, mai ales că în dimineața respectivă fetele purtau rochiile de mers la biserică. În fața casei este o curte mare. Tatăl vitreg le-a spus fetelor să se joace afară câteva minute înainte să plece toți la biserică. I-a spus lui Sarah, fata cea mare, să aibă grijă de Melissa.

– Mergeau la Biserica Sfânta Treime? am întrebat.

– Nu, la Biserica Preasfânta Inimă a lui Isus, în Beverly Hills. În orice caz, copiii au stat afară doar vreun sfert de oră. Mama era încă sus, se pregătea, iar tatăl, care trebuia la rândul lui să supravegheze fetele, se uita la televizor în casă. Era un reportaj la ESPN[1] sau ce mai aveau pe atunci. A uitat de fete.

Bosch a clătinat din cap, știam exact ce simțea. Nu îl judeca pe tată, ci înțelegea cum s-ar fi putut întâmpla și simțea groaza pe care ar fi simțit-o orice părinte care știe că o greșeală mică poate să coste enorm.

– La un moment dat, a auzit țipete, a continuat Maggie. A ieșit în fugă pe ușa de la intrare și a găsit-o pe sora mai mare, Sarah, în curte. Fata striga că un bărbat o luase pe Melissa. Tatăl vitreg a luat-o la fugă pe stradă, dar nu a văzut pe nimeni. Pur și simplu, fata dispăruse.

---

[1] Canal cu știri sportive (n.tr.)

Fosta mea soție s-a oprit o clipă să se adune. Toți trei aveam câte o fetiță și înțelegeam cum s-a distrus viața celor din familia Landy în acel moment.

– Au sunat la poliție și aceștia au venit imediat, a spus ea mai departe. La urma urmei, s-a întâmplat în Hancock Park. Primele fascicule au fost împrăștiate în câteva minute. S-au trimis detectivi de îndată.

– Deci toate astea s-au întâmplat în plină zi? a întrebat Bosch.

Maggie a aprobat din cap.

– S-a întâmplat pe la zece și patruzeci de minute. Familia Landy se ducea la slujba de la ora unsprezece.

– Și nimeni nu a văzut nimic?

– Nu uitați, era în Hancock Park. Acolo sunt multe garduri vii înalte, multe ziduri, multă intimitate. Oamenii de acolo se pricep să țină lumea la distanță. Nimeni nu a văzut nimic. Nimeni nu a auzit nimic până când a început Sarah să țipe și atunci deja era prea târziu.

– Exista un zid sau un gard viu acasă la familia Landy?

– Erau garduri de doi metri pe marginile de nord și de sud ale proprietății, dar nu pe partea cu strada. La vremea aceea s-a spus că Jessup a trecut cu mașina și a văzut fetița singură în curte. Apoi a acționat din impuls.

Am rămas tăcuți câteva clipe, gândindu-ne la caracterul întâmplător al sorții. Un camion de tractare trece pe lângă o casă. Șoferul vede o fată singură și vulnerabilă. Într-o clipă, se gândește că poate s-o răpească și să scape basma curată.

– Așadar, a spus Bosch într-un târziu, cum l-au prins?

– Detectivii care au răspuns la apel au venit în mai puțin de o oră. Detectivul principal era Doral Kloster, partenerul lui era Chad Steiner. Am verificat. Steiner a murit, iar Kloster s-a pensionat și are Alzheimer în stare avansată. Nu ne mai poate ajuta cu nimic.

– La naiba, a exclamat Bosch.

– În orice caz, au ajuns acolo repede și au acționat la fel. Au interogat-o pe Sarah, iar ea l-a descris pe răpitor ca fiind îmbrăcat ca un gunoier. După alte întrebări, au descoperit că bărbatul purta o salopetă murdară, ca acelea folosite de echipele de gunoieri ale orașului. Fata a spus că a auzit camionul de gunoi trecând pe stradă, dar nu l-a văzut din tufișul în care stătea ascunsă de sora ei în timp ce se jucau de-a v-ați ascunselea. Problema e că era duminică. Nu se ridica gunoiul duminica. Dar tatăl ei a auzit și a pus totul cap la cap, spunând apoi că duminica dimineața treceau cei de la tractări pe stradă. Asta a devenit pista lor principală. Detectivii au obținut o listă cu antreprenorii angajați de primărie și au început să viziteze depourile. Erau trei antreprenori care lucrau pe traseul Wilshire. Unul dintre aceștia era Aardvark, unde s-au dus și ei și li s-a spus că aveau trei camioane pe teren. Au chemat șoferii la depou și Jessup era unul dintre ei. Ceilalți doi erau Derek Wilbern și William Clinton. I-au luat separat la întrebări, dar nimic nu părea suspect. I-au verificat în sistem și Jessup și Clinton apăreau fără cazier, dar Williams apărea ca arestat, fără să fie condamnat, pentru tentativă de viol cu doi ani înainte. Asta era de-ajuns ca să-l ducă la secție pentru o recunoaștere, dar fata era încă dispărută și nu aveau timp pentru formalități, nu aveau când să adune suspecți pentru așa ceva.

– Probabil că l-au dus înapoi acasă, a zis Bosch. Nu aveau încotro. Trebuiau să se miște mai departe.

– Exact. Dar Kloster știa că e pe gheață subțire. Ar fi putut să o pună pe fată să-l identifice pe Wilbern, dar la tribunal ar fi pierdut pentru că i-ar fi indus ideea... știi tu, „acesta e tipul?" Așa că a făcut următorul lucru pe care avea voie să-l facă. I-a dus pe toți trei șoferii îmbrăcați în salopete înapoi la familia Landy. Toți erau bărbați albi, de vreo douăzeci de ani. Toți purtau salopetele firmei. Kloster, ca să se miște repede, ca să aibă o șansă să găsească fata în viață, nu a respectat procedura. Dormitorul lui Sarah Landy era la etajul al doilea, pe partea din față a casei. Kloster a dus fata în camera ei și a

pus-o să se uite la stradă pe fereastră. Prin jaluzelele veneţiene. I-a transmis prin staţie partenerului său, care era cu cei trei bărbaţi, să-i coboare din cele două maşini de poliţie şi să stea în stradă. Dar Sarah nu l-a identificat pe Wilbern. L-a arătat pe Jessup cu degetul şi a spus că el era.

Maggie a căutat printre documentele din faţa ei şi a verificat cronologia anchetei înainte să continue.

– Identificarea s-a făcut la ora unu. S-au mişcat foarte repede. Fata nu lipsea decât de două ore. Au început să-l ia la întrebări pe Jessup, dar acesta nu spunea nimic. Se chinuiau cu el fără să ajungă la niciun rezultat şi atunci au primit telefonul. S-a găsit trupul unei fete într-un tomberon în spatele Teatrului El Rey de pe Wilshire. Era cam la zece cvartale de Windsor şi de casa Landy. Cauza morţii a fost stabilită mai târziu ca fiind strangulare manuală. Nu a fost violată şi nu s-a găsit spermă pe gură sau pe gât.

Maggie s-a oprit acolo. S-a uitat la Bosch, apoi la mine şi a dat solemn din cap, păstrând un moment de reculegere.

ȘASE

Marți, 16 februarie, 16.48

Lui Bosch îi plăcea să o privească și să o asculte cum vorbea. Își dădea seama că ea deja se implicase în caz. Maggie McFierce. Evident că așa i se spunea. Mai important de atât era ceea ce credea ea despre ea însăși. Lucrau împreună la acest caz de mai puțin de o săptămână, dar înțelesese acest lucru în prima oră după ce o cunoscuse. Ea știa secretul. Că nu era vorba de vreun cod sau de vreo procedură. Nu era vorba de jurisprudență sau de strategii. Însemna să iei lucrul acela întunecat care exista în lume și să-l înțelegi. Să-l faci al tău. Să-l transformi printr-un foc infernal în ceva ascuțit și dur care putea fi ținut în mână și cu care puteai riposta.

Necontenit.

– Jessup a cerut un avocat și nu a mai declarat nimic, spuse McPherson, continuând povestirea. Cazul s-a construit inițial în jurul identificării făcute de sora mai mare și pe baza probelor găsite în camionul lui Jessup. S-au găsit trei fire din părul fetei pe marginea scaunului. Probabil acolo a sugrumat-o.

– Pe corpul fetei nu era nimic? întrebă Bosch. Nimic de la Jessup sau din camion?

– Nimic care să fie folosit la tribunal. S-a găsit ADN-ul pe rochia ei după două zile, când a fost verificată. De fapt, era rochia surorii mai mari. Cea mică o împrumutase în ziua aceea. O cantitate mică

de spermă s-a găsit pe tivul din față. I s-a făcut analiza, dar pe vremea aceea nu existau probe ADN în procesele penale. S-a stabilit grupa de sânge, era A pozitiv, a doua dintre cele mai des întâlnite grupe, pe care o are cam 34% din populație. Se potrivea și cu Jessup, dar asta însemna doar că putea fi inclus printre suspecți. Procurorul a decis să nu introducă proba, pentru că așa ar fi dat ocazia apărării să arate juraților că numărul de suspecți putea să crească în acest fel la un milion de bărbați numai din districtul Los Angeles.

Bosch o văzu aruncându-i încă o privire fostului soț. Ca și cum el era vinovat de greșelile făcute în sala de judecată de către avocații apărării de pretutindeni. Harry începea să bănuiască de ce nu funcționase căsnicia lor.

– E uimitor cât de departe am ajuns, spuse Haller. Acum se câștigă și se pierd niște cazuri numai pe baza ADN-ului.

– Să trecem mai departe, zise McPherson. Acuzarea avea martorul ocular și proba cu firele de păr. Mai aveau și oportunitatea – Jessup cunoștea cartierul și lucra acolo în dimineața crimei. Cât despre motiv, o cercetare amănunțită a trecutului său a dezvăluit că Jessup a fost abuzat de tatăl lui și că avea un comportament de psihopat. Multe dintre lucrurile astea s-au aflat tot în etapa cu pedeapsa cu moartea. Dar – o spun eu înainte s-o spui tu, Haller – nu avea nicio condamnare penală.

– Și spui că nu a existat un viol? întrebă Bosch.

– Nu s-a găsit nicio probă de penetrare sau de viol. Dar motivul crimei a fost de natură sexuală, fără îndoială. Lăsând sperma la o parte, a fost o crimă clasică pentru exercitarea controlului. Infractorul deținea controlul temporar într-o lume în care simțea că are prea puține lucruri sub control. A acționat din impuls. La acea vreme, sperma găsită pe rochie era o piesă din același puzzle. S-a spus că a omorât-o pe fată, că apoi s-a masturbat și a curățat tot, lăsând din greșeală o urmă de spermă pe rochie. Pata părea să fie făcută prin transfer. Nu era o picătură. Era mânjită.

– Lovitura pe care am primit-o cu ADN-ul poate să explice acest lucru, zise Haller.

– Posibil, răspunse McPherson. Dar hai să discutăm mai târziu despre probele noi. Deocamdată, vorbesc despre ce aveau și ce știau ei în 1986.

– Bine. Zi mai departe!

– Asta e tot în legătură cu probele, dar nu și despre partea acuzării. Cu două luni înainte de proces, au primit un telefon de la un tip care era vecin de celulă cu Jessup. Acesta...

– Turnători din închisoare, o întrerupse Haller. N-am întâlnit încă unul care să spună adevărul, nici vreun procuror care să nu-i folosească, chiar și așa.

– Pot să continui? întrebă McPherson ofuscată.

– Te rog, răspunse Haller.

– Felix Turner era un condamnat recidivist, închis pentru droguri, care a intrat și ieșit de atâtea ori din închisoare încât l-au făcut paznic, pentru că știa operațiunile zilnice și îi cunoștea și pe gardieni. Le aducea mâncarea deținuților care erau la izolare totală. Le-a spus anchetatorilor că Jessup i-ar fi dat detalii pe care numai criminalul putea să le știe. A fost interogat și cunoștea, într-adevăr, niște detalii despre crimă care nu erau făcute publice. De exemplu, că încălțările victimei erau scoase, că nu ar fi fost violată, că bărbatul s-ar fi șters de rochia ei.

– Așa că l-au crezut și l-au făcut martorul principal, spuse Haller.

– L-au crezut și l-au pus în boxa martorilor la proces. Dar nu ca martor principal. Însă mărturia lui a fost foarte importantă. Cu toate astea, după patru ani, ziarul *Times* a publicat un articol pe prima pagină despre Felix „Turnătorul" Turner, deținut turnător de profesie, care ar fi depus mărturie pentru acuzare în șaisprezece cazuri diferite în decurs de șapte ani, adunând astfel reduceri importante de pedeapsă și de acuzații, precum și alte avantaje, cum ar fi celulă privată, sarcini ușoare și cantități mari de țigări.

Bosch își amintea scandalul. Zdruncinase procuratura la începutul anilor '90 și se lăsase cu acuzații legate de folosirea informatorilor din închisori ca martori la procese. Fusese una dintre numeroasele pete negre de pe blazonul justiției în acel deceniu.

– Turner a fost discreditat de ancheta din ziar. Scria acolo că acesta angajase un detectiv particular care să obțină din exterior informații legate de crime și pe care apoi i le transmitea lui. Probabil vă amintiți că pe urmă s-a schimbat felul în care se folosesc informațiile provenite din închisori.

– Nu îndeajuns, spuse Haller. Nu s-a pus capăt întru totul colaborării cu turnătorii din închisori, deși ar fi trebuit.

– Putem să ne concentrăm pe cazul nostru? interveni McPherson, sătulă de atitudinea lui Haller.

– Sigur, zise Haller. Să ne concentrăm!

– Așadar, până să apară articolul acela în *Times*, Jessup era de mult condamnat și își executa pedeapsa la San Quentin. Bineînțeles, a făcut un apel, denunțând erorile făcute de poliție și procuratură. Nu a rezolvat nimic, fiecare comisie de apel a fost de acord că, deși mărturia lui Turner era foarte clară, impactul asupra juriul nu era suficient de puternic ca să schimbe verdictul. Celelalte probe erau destul de convingătoare pentru o condamnare.

– Și asta a fost, zise Haller. Au parafat tot.

– Un lucru interesant e că Felix Turner a fost găsit ucis în West Hollywood, la un an după articolul din *Times*, zise McPherson. Cazul a rămas nerezolvat.

– Cred că era de așteptat, din punctul meu de vedere, adăugă Haller.

Asta îi făcu pe toți să închidă gura. Bosch se folosi de pauză ca să redirecționeze întâlnirea spre probe și să intervină cu niște întrebări la care se tot gândea.

– Mai e disponibilă proba cu firele acelea de păr?

McPherson avu nevoie de o clipă să termine cu Felix Turner și să se întoarcă la probe.

– Da, o mai avem, spuse ea. Cazul e de acum douăzeci și patru de ani, dar a fost mereu pasibil de contestare. Practic, aici ne-au venit în ajutor Jessup și manevrele lui avocățești din închisoare. Depunea tot timpul declarații și apeluri scrise. Așa că probele din procese nu au fost niciodată distruse. Desigur, asta i-a permis în cele din urmă să obțină analiza ADN de pe peticul de rochie, dar avem încă toate probele de la proces și o să le putem folosi. Din prima zi a susținut că firele de păr din camion fuseseră plantate de poliție.

– Nu cred că apărarea de la rejudecare o să fie cu mult diferită de ceea ce s-a prezentat la primul proces și la apeluri, spuse Haller. Fata a identificat persoana greșită din cauza aranjării prejudicioase a recunoașterii, ceea ce a dus la judecata în grabă. Pentru că nu aveau probe fizice mai deloc, polițiștii au plantat firele de păr ale victimei în camion. Juriul nu a crezut toate astea în '86, iar asta se întâmpla înainte de Rodney King și revoltele din '92, de cazul cu O.J. Simpson, de scandalul Rampart și de toate celelalte controverse care au cuprins de atunci departamentul de poliție. Probabil că acum lucrurile o să stea altfel.

– Atunci ce șanse avem? întrebă Bosch.

Haller se uită la McPherson, în partea opusă a mesei, înainte să răspundă.

– Pe baza lucrurilor pe care le știm acum, spuse el, cred că aș avea o șansă mai mare dacă aș fi în cealaltă tabără.

Bosch văzu cum ochii lui McPherson se întunecau.

– Ei bine, poate ar trebui să treci de partea cealaltă.

Haller clătină din cap.

– Nu, am avut o înțelegere. Poate nu a fost cea mai bună înțelegere, dar mă țin de cuvânt. Și-apoi, nu ajung deseori de partea puterii și a dreptății. M-aș putea obișnui – chiar și când e o cauză pierdută.

Zâmbi către fosta lui soție, dar ea nu îi răspunse la fel.

– Cum rămâne cu sora? întrebă Bosch.

McPherson își îndreptă privirea spre el.

– Martorul ocular? Asta e a doua problemă. Dacă e în viață, atunci are treizeci și șapte de ani. Problema e că trebuie să o găsim. Din partea părinților ei nu avem niciun ajutor. Tatăl ei adevărat a murit când avea șapte ani. Mama s-a sinucis pe mormântul surorii la trei ani după crimă. Iar tatăl vitreg a devenit alcoolic și a murit de insuficiență hepatică în așteptarea unui transplant de ficat, acum șase ani. L-am pus pe unul dintre detectivii de aici să o caute pe calculator, dar urma lui Sarah Landy în San Francisco a dispărut în aproximativ aceeași perioadă în care a murit tatăl ei vitreg. În același an a scăpat de urmărirea condiționată după o condamnare legată de abuz de droguri. S-a descoperit că s-a căsătorit și a divorțat de două ori, a fost arestată de mai multe ori pentru consum de droguri și infracțiuni minore. Apoi, așa cum spuneam, a dispărut. Ori a murit, ori s-a pus pe picioare. Chiar dacă și-a schimbat numele, amprentele ei ar fi lăsat o urmă dacă ar mai fi fost săltată în ultimii șase ani. Dar nu apare nimic.

– Nu cred că avem un caz prea solid în lipsa ei, zise Haller. O să avem nevoie de ea în persoană ca să arate cu degetul după douăzeci și patru de ani și să spună că el e vinovatul.

– Sunt de acord, spuse McPherson. Ea e cheia. Jurații trebuie să o audă spunând că nu a greșit când era copil. Că era sigură atunci și că e sigură și acum. Dacă nu o găsim și nu o convingem să facă asta, atunci nu avem altceva decât părul victimei. Ei o să aibă ADN-ul și asta o să le bată pe toate.

– Și ne ducem cu toții dracului, spuse Haller.

McPherson nu răspunse, dar nici nu era nevoie să o facă.

– Nu îți face griji, zise Bosch. O găsesc eu.

Cei doi avocați se uitară la el. Nu aveau vreme de vorbe goale. Însemna că vorbea serios.

– Dacă e în viață, spuse el, o găsesc.

– Bine, zise Haller. Asta e prima ta grijă.

Bosch scoase brelocul de la chei, de care avea legat un briceag pe care îl deschise. Îl folosi ca să taie sigiliul roșu de la cutia cu probe.

Habar nu avea ce era înăuntru. Probele care fuseseră introduse la procesul din urmă cu douăzeci și patru de ani erau încă în posesia procuraturii. În cutia aceasta se găseau probe care nu fuseseră prezentate la proces.

Bosch își puse o pereche de mănuși de cauciuc din buzunar și deschise cutia. Chiar deasupra era o pungă de hârtie în care se afla rochia victimei. Asta da, surpriză! El bănuise că rochia fusese introdusă ca probă la proces, măcar pentru a atrage o reacție de simpatie din partea juraților.

Un miros de mucegai se răspândi din cutie. Bosch scoase rochia, ținând-o de umeri. Toți trei tăceau. Detectivul avea în mână o rochie pe care o fetiță o purta când fusese ucisă. Era albastră, cu o fundă de culoare albastru-închis în față. O bucată de cincisprezece centimetri fusese tăiată din partea din față a tivului, locul unde se găsise pata de spermă.

– De ce e rochia aici? întrebă Bosch. Nu ar fi trebuit să o prezinte la proces?

Haller nu spuse nimic. McPherson se aplecă puțin în față și se uită de aproape la rochie, gândindu-se la un răspuns.

– Cred că... n-au arătat-o din cauza bucății tăiate. Dacă arătau rochia, apărarea ar fi întrebat de tăietură. Asta ar fi dus la analiza sângelui. Acuzarea a ales să nu deschidă subiectul în timpul prezentării probelor. Probabil s-a bazat pe fotografiile de la locul crimei, în care apărea fata îmbrăcată cu rochia. Au lăsat apărarea să introducă proba, dar avocații nu au mai prezentat-o.

Bosch împături rochia și o așeză pe masă. În cutie erau și o pereche de pantofi negri de lac. I se păreau foarte micuți și triști. Mai era o pungă de hârtie, în care erau lenjeria și șosetele fetei. Un raport de laborator alăturat spunea că lucrurile fuseseră verificate să nu fie emisii biologice, fire de păr sau fibre, dar nu se găsise nimic.

Pe fundul cutiei era o pungă de plastic cu un lănțișor de argint cu pandantiv. Se uită la lănțișor prin pungă și văzu că pandantivul îl

înfățișa pe Ursulețul Winnie. Mai era o pungă cu o brățară din mărgele albastre puse pe un elastic.

– Asta e tot, zise el.

– Ar trebui să lăsăm criminaliștii să se uite din nou la probe, spuse McPherson. Nu se știe niciodată. Tehnologia a avansat destul de mult în douăzeci și patru de ani.

– Mă ocup eu, spuse Bosch.

– Apropo, întrebă McPherson, unde s-au găsit pantofii aceia? Nu sunt în picioarele victimei în niciuna dintre fotografiile de la locul crimei.

Bosch se uită la raportul de proprietate care era lipit în interiorul cutiei.

– Aici scrie că erau sub cadavru. Probabil i-au căzut în camion, când a sugrumat-o. Criminalul i-a aruncat întâi pantofii în tomberon, apoi a aruncat și cadavrul.

Imaginile evocate de obiectele din cutie creaseră o atmosferă foarte sumbră pentru echipa acuzării. Bosch începu să pună totul la loc în cutie. La sfârșit, puse ambalajul de la lănțișor.

– Câți ani avea fiica voastră când a renunțat la Ursulețul Winnie? întrebă el.

Haller și McPherson se uitară unul la altul. Haller tăcu.

– Cinci sau șase, spuse McPherson. De ce?

– Și a mea la fel, cred. Dar fetița asta de doisprezece ani îl purta încă la gât. Mă întreb cum așa.

– Probabil e vorba de cine i l-a dăruit, spuse Haller. Hayley, fata noastră, încă mai poartă o brățară pe care i-am dat-o acum vreo cinci ani.

McPherson se uită la el ca și cum voia să conteste ce spunea.

– Nu tot timpul, zise Haller repede. Dar câteodată. Uneori o poartă când mă duc s-o iau. Poate fetița primise lănțișorul de la tatăl ei înainte de a muri.

Se auzi un sunet surd de la calculatorul lui McPherson, iar aceasta se duse să verifice e-mailul. Se uită câteva clipe la ecran, apoi spuse:

– E de la John Rivas, care se ocupă de audierile de după-amiază în sala 100. Jessup şi-a angajat un avocat de cauze penale, iar John încearcă să pună pe rol o audiere pentru eliberarea pe cauţiune. Vine încoace cu ultimul autobuz de la Închisoarea Municipală.

– Cine e avocatul? întrebă Haller.

– O să-ţi placă foarte mult. Isteţul Clive Royce a preluat cazul *pro bono*[1]. Recomandat de PJG.

Bosch ştia numele. Royce era un tip cunoscut, iubit de presă şi care nu rata nicio ocazie să stea în faţa camerei de filmat şi să spună toate lucrurile pe care nu avea voie să le spună în sala de judecată.

– Bineînţeles că îl preia *pro bono*, zise Haller. O să compenseze pe din dos. Cu filmuleţe şi titluri de ziar, numai de asta îi pasă lui Clive.

– Nu am avut niciun proces împotriva lui până acum, spuse McPherson. Abia aştept.

– Şi Jessup are deja audierea pe rol?

– Încă nu. Dar Royce vorbeşte cu grefierul. Rivas vrea să ştie dacă dorim să se ocupe el. O să se opună acordării de cauţiune.

– Nu, ne ocupăm noi, spuse Haller. Hai să mergem!

McPherson închise calculatorul în aceeaşi clipă în care Bosch punea capacul cutiei cu probe.

– Vrei să vii şi tu? îl întrebă Haller. Să cunoşti adversarul?

– Tocmai am petrecut şapte ore în compania lui, mai ţii minte?

– Nu cred că se referea la Jessup, zise McPherson.

Bosch aprobă din cap.

– Nu, zic pas, spuse el. O să duc lucrurile astea înapoi la divizia de investigaţii speciale şi pe urmă mă apuc să o caut pe Sarah, martorul nostru. O să vă anunţ când o găsesc.

---

[1] Gratuit (în latină în original – n.tr.)

ŞAPTE

Marţi, 16 februarie, 17.30

Sala 100 era cea mai mare sală de judecată din CCB, rezervată şedinţelor de dimineaţă şi de seară pentru punerile sub acuzare, cele două puncte gemene de primire ale sistemului juridic local. Toţi acuzaţii trebuiau aduşi înaintea judecătorului în decurs de douăzeci şi patru de ore, iar la CCB acest lucru necesita o sală de judecată mare, cu o galerie pentru familia şi prietenii acuzatului. Sala era folosită pentru primele audieri după arestare, când persoanele apropiate încă nu ştiau pe ce drum lung, devastator şi dificil apucase acuzatul. Se întâmpla deseori ca la audieri să participe mama, tatăl, soţia, cumnata, mătuşa, unchiul sau chiar un vecin sau doi ca să-l sprijine moral pe inculpat şi să se înfurie din cauza arestării. După un an şi jumătate, când cazul ajungea în sfârşit la etapa finală în care primea sentinţa, inculpatul avea noroc dacă o mai prindea prin sală până şi pe iubita lui mamă.

Cealaltă parte a sălii era de obicei aglomerată din cauza avocaţilor de toate felurile. Veterani experimentaţi, avocaţi din oficiu plictisiţi, reprezentanţi şmecheriţi ai cartelurilor, procurori obosiţi şi reporteri amestecaţi la un loc sau sprijiniţi de geamul despărţitor care înconjura boxa acuzatului, şuşotind cu clienţii.

Judecătorul Malcom Firestone prezida acest muşuroi de furnici, cu capul plecat şi umerii ridicaţi şi tot mai aproape de urechi cu

fiecare an. Roba neagră dădea impresia că avea aripile strânse, iar întreaga imagine îl înfăţişa ca pe un vultur care aştepta nerăbdător să ciugulească resturile lăsate de sistemul de justiţie.

Firestone se ocupa de şedinţa de punere sub acuzare, care începea la ora trei după-amiază şi continua uneori până noaptea târziu, în funcţie de lista deţinuţilor. Prin urmare, era un magistrat căruia îi plăcea să grăbească lucrurile. Trebuia să te mişti repede în sala 101, altfel riscai să fii călcat în picioare şi lăsat în drum. Aici justiţia era o linie de asamblare cu o bandă transportoare care se mişca necontenit. Firestone voia să se ducă acasă. Avocaţii voiau să se ducă acasă. Toată lumea voia să se ducă acasă.

Am intrat cu Maggie în sală şi am văzut imediat camerele de filmat aranjate într-un ţarc de trei metri pe partea stângă, faţă în faţă cu boxa de sticlă în care se aflau inculpaţii, aduşi câte şase odată. În lipsa reflectoarelor de data asta, l-am văzut pe prietenul meu, Sticks, aranjând picioarele unui scăunel de la care i se trăgea porecla, trepiedul lui. M-a văzut şi a dat din cap, iar eu i-am răspuns la fel.

Maggie m-a bătut pe umăr şi mi l-a arătat pe bărbatul aşezat la masa acuzării cu alţi trei avocaţi.

– Acela din capăt e Rivas.

– Bine. Du-te şi vorbeşte cu el şi eu merg să mă înregistrez la grefier.

– Nu e nevoie să te înregistrezi, Haller. Eşti procuror, mai ştii?

– Ah, grozav. Am uitat.

Ne-am dus către masa acuzării şi Maggie m-a prezentat lui Rivas. Procurorul era un pui de avocat, probabil ieşise de-abia de câţiva ani dintr-o facultate de drept de top. Bănuiam că aştepta să treacă timpul, respectând politica firmei, dar nerăbdător să urce pe scara socială şi să scape de iadul şedinţelor de acuzare. Nu-i plăcea nici că eu venisem din cealaltă tabără ca să înşfac inelul de aur al cazurilor actuale ale procuraturii. Vedeam din limbajul trupului că era neliniştit. Eram la masa nepotrivită. Eram vulpea din

coteţul găinilor. Şi ştiam că o să-i confirm toate astea înainte să se termine audierea.

După ce am dat mâna cu el de formă, m-am uitat în jurul meu după Clive Royce şi l-am văzut sprijinit de balustradă, discutând cu o femeie tânără, care era probabil asociata lui. Se înclinau unul spre celălalt, uitându-se într-un dosar deschis plin cu documente. M-am apropiat de ei cu mâna întinsă.

– Clive „Pledantul" Royce, ce mai faci, bătrâne?

El a ridicat ochii şi un zâmbet i-a încreţit instantaneu faţa bronzată. Ca un gentleman perfect, s-a îndreptat înainte de a da mâna cu mine.

– Mickey, ce mai faci? Îmi pare rău să văd că o să fim adversari de data asta.

Ştiam că îi părea rău, dar nu foarte rău. Royce făcuse carieră alegând numai cazuri câştigătoare. Nu ar fi riscat să accepte un caz *pro bono,* ultramediatizat, dacă nu ar fi fost sigur că avea să beneficieze de publicitate gratuită şi să obţină o victorie sigură. Intrase în joc ca să câştige, iar în spatele zâmbetului ascundea nişte dinţi ascuţiţi.

– Şi eu. Şi cred că o să mă faci să regret ziua în care am schimbat macazul.

– Ei bine, cred că amândoi ne facem datoria faţă de societate, nu? Tu îl ajuţi pe procurorul districtual, eu îl ajut pe Jessup pe datorie.

Royce încă mai avea accent britanic, deşi petrecuse jumătate din cei cincizeci de ani ai lui în Statele Unite. Îi dădea o aură de om cultivat şi distins care intra în contradicţie cu ocupaţia lui, aceea de a apăra oameni acuzaţi de crime oribile. Purta un costum din trei piese, cu o linie abia vizibilă de cretă pe stofă. Chelia era bronzată şi netedă, iar barba îi era vopsită în negru şi tunsă perfect.

– Se poate spune şi aşa, i-am zis.

– Ah, sunt nepoliticos. Mickey, aceasta e asociata mea, Denise Graydon. E asistenta mea în cazul domnului Jessup.

Graydon s-a ridicat şi mi-a strâns mâna cu fermitate.

– Îmi pare bine de cunoștință, am spus eu.

Am aruncat o privire în jur să văd dacă Maggie era pe aproape ca să o prezint, dar era ocupată cu Rivas la masa acuzării.

– Ei bine, i-am spus lui Royce. L-ai pus pe rol pe clientul tău?

– L-am pus. O să fie primul în grupul următor. Am fost deja în spate și l-am vizitat și o să fim pregătiți să depunem o moțiune pentru cauțiune. Dar mă întrebam, dacă tot avem câteva minute la dispoziție, putem să ieșim puțin pe hol să discutăm?

– Sigur, Clive. Hai chiar acum!

Royce i-a spus asociatei să aștepte în sală și să ne cheme când era adus în boxă următorul grup de deținuți. L-am urmat pe Royce pe culoarul dintre cele două rânduri aglomerate de galerii. Am trecut prin sistemul de acces și am ieșit pe hol.

– Vrei o ceașcă de ceai? m-a întrebat Royce.

– Nu cred că avem timp destul. Ce e, Clive?

Royce și-a încrucișat brațele și a devenit serios.

– Trebuie să-ți spun, Mick, că nu mi-am propus să te fac de râs. Îmi ești prieten și coleg în Baroul de avocați ai apărării. Dar aici te-ai băgat într-o situație în care nu poți să câștigi, da? Ce-ai de gând să faci?

Am zâmbit și m-am uitat dintr-un capăt în altul al holului. Nimeni nu era atent la noi.

– Vrei să spui că Jessup are de gând să pledeze vinovat?

– Dimpotrivă. Nu o să negociem în acest caz. Procurorul districtual a făcut o alegere greșită și e foarte clar ce manevră încearcă să facă aici și cum te folosește ca pe un pion. Trebuie să te avertizez că dacă insiști să începi procesul cu Jason Jessup, o să te faci de râs. Am considerat, din curtoazie profesională, că trebuie să-ți spun.

Nu am apucat să răspund, pentru că Graydon a ieșit din sală și a venit grăbită spre noi.

– Cineva din primul grup nu e gata, așa că l-au devansat pe Jessup și tocmai l-au adus.

– Venim imediat, a spus Royce.

Graydon a ezitat, apoi și-a dat seama că șeful ei o voia întoarsă în sală. A intrat pe ușă, iar Royce s-a întors spre mine. Am vorbit înaintea lui.

– Mulțumesc pentru curtoazie și pentru grijă, Clive. Dar dacă clientul tău vrea proces, o să aibă proces. O să fim pregătiți și o să vedem cine se face de râs și cine se întoarce la închisoare.

– Minunat. De-abia aștept întrecerea.

L-am urmat înapoi în sală. Ședința începuse și, trecând pe culoar, am văzut-o pe Lorna Taylor, managerul biroului meu și a doua mea fostă soție, care stătea în capătul unui rând aglomerat. M-am aplecat și i-am șoptit.

– Hei, ce faci aici?

– Trebuia să vin și să văd clipa cea mare.

– Cum de-ai aflat? Eu știu de doar un sfert de oră.

– Cred că tot atunci au aflat și cei de la KNX. Eram deja aici, căutam spațiu pentru birouri și am auzit la radio că Jessup o să apară la tribunal. Așa că am venit.

– Bine, mulțumesc că ești aici, Lorna. Cum merg căutările? Trebuie neapărat să ies din clădirea asta. Repede!

– Mai am trei spații de văzut după asta. O să fie de ajuns. Îți spun mâine care sunt ultimele variante pe care le-am ales, da?

– Da, asta e...

Am auzit grefierul strigând numele lui Jessup.

– Gata, trebuie să mă duc acolo. Vorbim mai târziu.

– Arde-i, Mickey!

Am găsit un loc liber pentru mine lângă Maggie, la masa acuzării. Rivas se mutase pe rândul din spatele balustradei. Royce trecuse lângă boxa de sticlă, unde îi șoptea ceva clientului. Jessup purta o uniformă portocalie – uniforma închisorii – și părea calm și potolit. Dădea aprobator din cap la tot ce îi șoptea Royce la ureche. Părea cumva mai tânăr decât credeam eu. Probabil mă așteptam ca toți

anii aceia în închisoare să îl fi marcat cumva. Știam că are patruzeci și opt de ani, dar nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani. Nici măcar nu avea paloarea puşcăriaşilor. Avea pielea palidă, dar părea sănătoasă, mai ales lângă mult prea bronzatul Royce.

– Unde ai fost? mi-a şoptit Maggie. Am crezut că o să fiu nevoită să mă descurc singură.

– Am fost afară şi am vorbit cu avocatul apărării. Ai capetele de acuzare la îndemână? În caz că trebuie să le citesc pentru consemnare.

– Nu trebuie să citeşti capetele de acuzare. Nu trebuie decât să te ridici şi să spui că noi considerăm că Jessup prezintă riscul de a fugi şi că e un pericol pentru comunitate. El...

– Dar eu nu consider că o să fugă. Avocatul lui tocmai mi-a spus că sunt pregătiţi şi că nu îi interesează nicio dispoziţie. Îl interesează banii şi singurul fel în care o să-i capete e să rămână în joc şi să pornească procesul... şi să câştige.

– Şi atunci?

Părea uimită şi s-a uitat la teancul de dosare din faţa ei.

– Mags, filosofia ta e să conteşti orice şi să nu laşi nimic de la tine. Nu cred că asta o să funcţioneze aici. Am o strategie şi...

S-a întors şi s-a aplecat mai tare spre mine.

– Atunci te las pe tine cu strategia ta şi cu prietenul tău chel de la masa apărării să vă descurcaţi.

A împins scaunul în spate şi s-a ridicat, apucându-şi servieta de jos.

– Maggie...

A dat portiţa la o parte şi a pornit spre uşa din spate a sălii. M-am uitat după ea, ştiind că, deşi nu-mi plăcea rezultatul, trebuia să stabilesc regulile relaţiei noastre ca procurori.

Au strigat numele lui Jessup şi Royce s-a prezentat oficial. Apoi m-am ridicat în picioare şi am spus ceea ce n-aş fi crezut vreodată că o să spun.

– Michael Haller din partea statului.

Chiar şi judecătorul Firestone a ridicat capul din poziţia lui aplecată, uitându-se la mine pe deasupra ochelarilor de vedere. Probabil pentru prima dată în ultimele săptămâni, se întâmpla ceva extraordinar în sala lui de judecată. Un avocat al apărării îşi schimbase blana ca să reprezinte statul.

– Ei bine, domnilor, asta e o şedinţă pentru trimiterea în judecată şi am aici o hârtie care spune că vreţi să discutăm despre cauţiune.

Jessup fusese acuzat în urmă cu douăzeci şi patru de ani pentru omucidere şi răpire. Când Curtea Supremă anulase condamnarea, nu şi acuzaţiile. Asta rămăsese la latitudinea procuraturii. Aşa că era în continuare acuzat de crimă, iar pledoaria lui de nevinovăţie era neschimbată. Acum cazul trebuia repartizat unei săli de judecată şi unui judecător pentru proces. O moţiune pentru discutarea cauţiunii ar fi fost de obicei amânată până la etapa aceea, numai că Jessup, prin intermediul lui Royce, grăbea mersul lucrurilor, apărând înaintea lui Firestone.

– Onorată instanţă, a spus Royce, clientul meu a fost deja trimis în judecată acum douăzeci şi patru de ani. Azi dorim să discutăm despre o moţiune pentru eliberarea pe cauţiune şi pentru continuarea acestui caz în cadrul unui proces. Domnul Jessup a aşteptat mult timp libertatea şi dreptatea. Nu are de gând să renunţe la dreptul lui pentru un proces rapid.

Ştiam că asta avea să fie manevra lui Royce, pentru că la fel aş fi făcut şi eu. Orice persoană acuzată de o infracţiune avea dreptul la un proces rapid. De cele mai multe ori, procesele se prelungesc la cererea apărării sau în urma recunoaşterii de către ambele părţi că au nevoie de mai mult timp pentru a se pregăti. Utilizând o tactică de presiune, Royce nu voia să suspende statutul de proces rapid. Cu un caz şi nişte probe vechi de douăzeci şi patru de ani, fără să mai punem la socoteală faptul că nu ştiam unde se află martorul principal, nu era doar prudent, ci la mintea cocoşului să porneşti cronometrul pentru procurori. Iar acesta pornise în momentul în care

Curtea Supremă desființase condamnarea. Statul avea la dispoziție șaizeci de zile din acel moment ca să-l aducă pe Jessup la proces. Trecuseră deja douăsprezece.

– Pot da cazul grefierului pentru repartizare, a spus Firestone. Și aș prefera ca judecătorul căruia îi este repartizat să se ocupe de cauțiune.

Royce s-a gândit puțin înainte să răspundă. În același timp, s-a întors către camere, ca să le ofere un unghi mai bun.

– Onorată instanță, clientul meu a fost încarcerat pe nedrept timp de douăzeci și patru de ani. Și acestea nu sunt doar cuvintele mele, este opinia Curții Supreme de Stat. Acum l-au scos din închisoare și l-au adus aici ca să fie din nou supus unui proces. Totul face parte dintr-un plan mai vechi care nu are legătură cu justiția, ci cu banii și politica. Este vorba despre evitarea responsabilității pentru a răpi în mod corupt libertatea unui om. Amânarea acestui lucru până la altă ședință ar reprezenta o batjocură a justiției care i-a adus prejudicii lui Jason Jessup peste două decenii.

– Prea bine.

Firestone părea supărat și puțin enervat. Linia de asamblare se oprise în loc. Avea o listă care probabil cuprindea de la bun început peste șaptezeci și cinci de nume și își dorea să termine totul la timp, ca să ajungă acasă la cină, la ora opt. Royce avea de gând să încetinească lucrurile nespus de mult cu cererea lui de a dezbate dacă Jessup merita sau nu să fie eliberat în așteptarea procesului. Dar Firestone, la fel ca Royce, avea să primească cea mai mare surpriză pe ziua respectivă. Dacă nu ajungea acasă la timp ca să ia cina, nu avea să fie din cauza mea.

Royce i-a cerut judecătorului un ordin OR, ceea ce însemna că Jessup nu trebuia să aducă niciun ban pentru cauțiune și să fie eliberat doar pe baza promisiunii că se va prezenta în instanță. Asta era numai de deschidere. Se aștepta să apară un sponsor al eliberării lui Jessup, dacă era să existe vreun succes. Suspecții de crimă nu

erau eliberați în acest fel. În rarele ocazii în care se acorda eliberarea pe cauțiune într-un caz de crimă, se ajungea de obicei la un preț destul de piperat. Nu intra în discuție dacă Jessup putea să strângă banii de la sponsorii lui, din contractele pentru cărți sau filme pe care se presupunea că le negociază.

Royce și-a încheiat cererea spunând că Jessup nu ar trebui să fie considerat un risc, că nu va încerca să fugă din același motiv pe care i-l spusesem eu lui Maggie. Nu avea niciun interes să o facă. Singurul lui interes era să lupte să se dezvinovățească după douăzeci și patru de ani de pedeapsă aplicată pe nedrept.

– Momentan, domnul Jessup nu are alt scop decât să stea potolit și să dovedească o dată pentru totdeauna că este nevinovat și că a plătit un preț îngrozitor de mare pentru greșelile și administrarea defectuoasă a cazului de către procuratură.

Cât a vorbit Royce, m-am uitat la Jessup în boxa de sticlă. Știa că e filmat și își luase o mină indignată. În ciuda eforturilor, nu-și putea ascunde mânia și ura din ochi. Cei douăzeci și patru de ani de pușcărie făcuseră din acestea o stare permanentă.

Firestone a terminat de scris o notă, apoi a cerut să audă răspunsul meu. M-am ridicat și am așteptat ca judecătorul să se uite la mine.

– Poftiți, domnule Haller, a zis el.

– Domnule judecător, dacă domnul Jessup prezintă documentația necesară pentru a demonstra unde locuiește, statul nu se opune eliberării pe cauțiune în acest moment.

Firestone s-a uitat lung la mine, realizând că răspunsul meu era exact opusul celui pe care credea el că o să-l dau. Murmuratul din sală părea să devină tot mai tare, pe măsură ce avocații din sală înțelegeau răspunsul dat de mine.

– Am înțeles bine, domnule Haller? a spus Firestone. Nu vă opuneți eliberării pe baza promisiunii de prezentare la proces într-un caz de crimă?

– Așa este, onorată instanță. Suntem încrezători că domnul Jessup se va prezenta la proces. Nu are de câștigat niciun ban dacă nu se prezintă.

– Onorată instanță! a strigat Royce. Obiectez față de felul în care domnul Haller infectează stenograma ședinței cu asemenea insinuări prejudicioase, menite doar să atragă atenția presei. Clientul meu nu are alt scop în acest moment decât...

– Am înțeles, domnule Royce, a intervenit Firestone. Dar cred că și dumneavoastră v-ați jucat suficient cu camerele de filmat. Haideți să o lăsăm așa. Fără opoziție din partea acuzării, îl eliberez pe domnul Jessup pe baza promisiunii sale de a se prezenta la proces de îndată ce îi prezintă grefierului documentele privind reședința lui. Domnul Jessup nu are voie să părăsească districtul Los Angeles fără permisiune din partea instanței la care va fi repartizat.

Firestone i-a dat atunci cazul grefierului de la biroul instanței în vederea repartizării către un alt departament pentru proces. În sfârșit, ieșisem de pe orbita judecătorului Firestone. Putea acum să repornească linia de asamblare și să meargă acasă la cină. Am luat dosarele lăsate de Maggie și am plecat de la masă. Royce se întorsese la locul lui lângă balustradă, punând dosare într-o servietă de piele. Tânăra lui asociată îl ajuta.

– Cum te-ai simțit, Mick? m-a întrebat.

– Vrei să spui, ca procuror?

– Da, în tabăra opusă.

– Nu prea diferit, ca să fiu sincer. Azi nu au fost decât proceduri.

– O să calci pe cărbuni aprinși pentru că l-ai lăsat pe clientul meu să plece de aici.

– Dă-i dracului, dacă nu țin la glumă. Să ai grijă să nu facă vreo prostie, Clive. Dacă face vreuna, atunci chiar că dau de belea. La fel și el.

– Nicio problemă. Avem noi grijă de el. El o să fie ultima ta preocupare, să știi.

– Cum aşa, Clive?

– Nu aveţi prea multe probe, nu ştiţi unde e martorul principal, iar ADN-ul vă distruge cazul. Eşti căpitan pe *Titanic*, Mickey, iar Gabriel Williams te-a pus acolo. Mă întreb cu ce te are la mână.

Din tot ce spunea, un singur lucru mă punea pe gânduri. De unde ştia de martorul lipsă? Bineînţeles că nu l-am întrebat, nici nu am reacţionat la împunsătura lui despre faptul că Williams m-ar avea la mână. M-am purtat ca toţi procurorii încrezuţi pe care îi văzusem în cariera mea.

– Spune-i clientului tău să se bucure cât mai e afară, Clive. Pentru că, după ce se dă verdictul, se duce din nou la răcoare.

– Când putem discuta despre aducerea la cunoştinţă a probelor?

– Oricând doreşti. O să deschid un dosar mâine-dimineaţă.

– Bine. Vorbim în curând, da, Mickey?

– Cum am zis, Clive, oricând doreşti.

S-a îndreptat spre biroul grefierului, probabil ca să aranjeze eliberarea clientului său. Am deschis portiţa, am luat-o pe Lorna şi am ieşit amândoi din sală. Afară mă aştepta un grup mic de reporteri cu camere de filmat. Aceştia m-au întrebat de ce nu obiectasem la eliberarea pe cauţiune, dar le-am spus că nu comentez şi am trecut mai departe. Au rămas pe loc, aşteptând să iasă Royce.

– Nu ştiu ce să zic, Mickey, a spus Lorna. Cum crezi că o să reacţioneze procurorul districtual când o să afle că nu te-ai opus eliberării pe cauţiune?

Exact când mă întreba asta, telefonul a început să vibreze în buzunar. Mi-am dat seama că uitasem să-l închid în sala de judecată. O greşeală care s-ar fi putut dovedi costisitoare, în funcţie de părerea lui Firestone despre întreruperile de natură electronică în timpul şedinţelor.

Uitându-mă la ecran, i-am spus Lornei:

– Nu ştiu, dar cred că urmează să aflu.

Am ridicat telefonul ca să vadă numele celui care mă apela, adică procurorul districtual din Los Angeles.

– Răspunde. Eu plec. Ai grijă, Mickey!

M-a sărutat pe obraz și s-a dus spre lifturi. Am răspuns la telefon. Aveam dreptate. Era Gabriel Williams.

– Haller, ce naiba faci?

– La ce te referi?

– Unul dintre oamenii mei a zis că i-ai dat voie lui Jessup să plece pe bază de OR.

– Așa e.

– Atunci te întreb din nou, ce naiba faci?

– Ascultă, eu...

– Nu, ascultă-mă tu! Nu știu dacă îi dădeai unui prieten al tău din Baroul de avocați ai apărării ce-și dorea sau dacă ești pur și simplu prost, dar nu lași *niciodată* un ucigaș să plece. Mă înțelegi? Acum vreau să te întorci acolo și să ceri o nouă audiere pentru cauțiune.

– Nu, nu o să fac asta.

A urmat o tăcere grea timp de cel puțin zece secunde înainte ca Williams să vorbească iar.

– Te-am auzit bine, Haller?

– Nu știu ce ai auzit, Williams, dar nu mă întorc pentru altă audiere. Trebuie să înțelegi un lucru. Mi-ai dat un rahat de caz și trebuie să fac tot ce pot cu el. Probele pe care le avem sunt vechi de douăzeci și patru de ani. Cazul a primit o lovitură grea din cauza ADN-ului și avem un martor ocular pe care nu-l găsim. Asta îmi dă de înțeles că trebuie să mă descurc cum pot.

– Și ce legătură are asta cu faptul că l-ai lăsat să iasă din pușcărie?

– Nu înțelegi, omule? Jessup a fost în închisoare timp de douăzeci și patru de ani. Doar nu a fost la pension. Orice o fi fost el când a intrat, acum e și mai rău. Dacă e eliberat, o să facă vreo prostie. Și dacă face vreo prostie, nu face decât să ne ajute.

– Cu alte cuvinte, pui populația în pericol cât e în libertate.

– Nu, pentru că o să vorbeşti cu poliţia şi o să-l pui sub supraveghere. Ca să nu păţească nimeni nimic şi ca să poată interveni şi să-l înhaţe în secunda în care îşi dă în petic.

Încă o secundă de tăcere, dar de data asta auzeam voci înăbuşite şi mi-am dat seama că Williams discuta cu Joe Ridell, consilierul lui. Când i-am auzit din nou vocea, era severă, dar nu mai avea tonul acela furios.

– Bine, uite ce vreau să faci. Când vrei să mai faci o mişcare ca asta, vii mai întâi la mine. Ai înţeles?

– Nu o să fac aşa ceva. Ai vrut un procuror independent. Asta ai primit. Accepţi sau nu!

A urmat o pauză, apoi mi-a trântit telefonul fără să mai spună ceva. Am închis şi eu şi m-am uitat câteva clipe la Clive Royce ieşind din sală şi intrând în grupul de reporteri şi cameramani. Ca un specialist experimentat, a aşteptat puţin ca toată lumea să se aranjeze şi să pregătească aparatele. Apoi a dat drumul primului discurs inopinat, dar bine regizat pentru presă.

– Cred că procurorul districtual a luat-o la sănătoasa, a început el.

Era exact ce mă aşteptam să spună. Nu aveam de ce să mai ascult. Am plecat.

OPT

Miercuri, 17 februarie, 09.48

Unii oameni nu vor să fie găsiți. Și-și iau măsuri pentru asta. Trag o creangă după ei ca să șteargă urmele. Unii pur și simplu aleargă și nu le pasă ce rămâne în urma lor. Vor doar să lase trecutul în spate și să se îndepărteze cât mai mult.

După ce verifică din nou munca anchetatorului de la procuratură, lui Bosch îi luă doar două ore să găsească numele actual și adresa martorului lor lipsă, sora Melissei Landy. Nu târâse nicio creangă după ea. Se folosise de ce avea la îndemână și își continuase drumul. Anchetatorul care îi pierduse urma în San Francisco nu căutase indicii și în sens invers. Aici greșise. Căutase tot înainte și găsise o potecă goală.

Bosch începuse la fel ca predecesorul lui, tastând în calculator numele Sarah Landy și data ei de naștere, 14 aprilie 1972. Diversele motoare pentru căutare ale departamentului îi oferiseră o multitudine de punți de legătură cu poliția și societatea.

Mai întâi apărură arestările pentru consum de droguri în 1989 și 1990 – gestionate discret și cu multă înțelegere de Departamentul de Protecția Copilului. Dar nu mai beneficiase de aceeași înțelegere din partea Serviciilor Sociale pentru Tineret pentru acuzațiile similare la sfârșitul lui 1991 și de alte două ori în 1992. Trecuse printr-o perioadă de eliberare condiționată și de reabilitare, urmată de cinci

ani în care nu mai lăsase nicio amprentă digitală pe nicăieri. Un alt site îi oferi lui Bosch o serie de adrese ale ei în Los Angeles, la începutul anilor '90. Harry recunoscu zonele ca fiind unele mărginașe, unde chiria era probabil mică și drogurile erau la îndemână și ușor de cumpărat. Substanța ilegală preferată de Sarah era metamfetamina, un drog care îți distrugea miliarde de celule în creier.

Urma lăsată de Sarah Landy, fetița care se ascunsese după un tufiș și privise de acolo cum sora ei era răpită de un ucigaș, se termina acolo.

Bosch deschise primul dosar scos din cutia cu probele cazului și se uită la documentul cu informațiile despre Sarah. Îi găsi codul numeric personal și îl introduse și pe acesta, împreună cu data de naștere, în motorul de căutare. Găsi două nume: Sarah Edwards, începând din 1991, și Sarah Witten, în 1997. Când femeile își schimbau numele de familie era pentru că se căsătoreau, iar anchetatorul de la procuratură raportase că Sarah se căsătorise de două ori.

Arestările continuaseră pe numele Sarah Edwards, inclusiv două pentru atac asupra unor proprietăți și pentru prostituție. Dar arestările se făcuseră la distanță destul de mare una de alta și poate că povestea ei se dovedise suficient de tristă ca să nu ajungă la închisoare.

Bosch se uită la fotografiile făcute la fiecare arestare. Înfățișau o femeie tânără cu diverse coafuri și culori de păr, dar cu o privire neschimbată în care se citeau suferință și răzvrătire. Una dintre fotografii arăta o vânătaie închisă la culoare sub ochiul stâng și răni deschise sub obraz. Imaginile păreau destul de grăitoare. O viață presărată cu droguri și infracțiuni. O rană interioară care nu se vindecase, o vină care nu putea fi înlăturată.

Sub numele de Sarah Wittens, arestările nu se schimbaseră, doar locul era altul. Probabil își dăduse seama că pusese la încercare răbdarea procurorilor și a judecătorilor care îi oferiseră nenumărate șanse – probabil după citirea unui rezumat al vieții ei care apărea în

investigațiile dinaintea acordării sentinței. Se mutase la San Francisco și încălcase iarăși legea în repetate rânduri. Droguri și infracțiuni minore, acuzații care mergeau deseori mână în mână. Bosch se uită la fotografiile de la arestare și văzu o femeie îmbătrânită înainte de vreme. Părea să aibă patruzeci de ani, deși nu împlinise pe atunci nici treizeci.

În 2003 ispășise prima pedeapsă mai mare, fiind închisă șase luni la penitenciarul San Mateo după ce își recunoscuse vinovăția pentru posesie de droguri. Dosarele arătau că făcuse patru luni în închisoare, urmate de un program de reabilitare prin izolare. Erau ultimele date din sistem în privința ei. Nicio persoană cu oricare din numele ei sau codul ei numeric personal nu mai fusese arestată de atunci și nu solicitase permis de conducere în niciunul dintre cele cincizeci de state.

Bosch încercă o serie de manevre digitale pe care le învățase pe când lucra în Divizia de Cazuri Deschise/Nerezolvate, unde folosirea internetului se transformase în artă, dar nu reuși să-i dea de urmă. Sarah dispăruse.

Lăsând calculatorul deoparte, Bosch scoase dosarele din cutia cu probele cazului. Începu să verifice documentele, căutând indicii care l-ar fi putut ajuta să o găsească. Găsi ceva mai mult de atât când dădu peste o fotocopie a certificatului ei de naștere. Atunci își aminti că la momentul crimei locuia cu mama și tatăl ei vitreg.

Numele de pe certificat era Sarah Ann Gleason. Nu găsi niciun cazier pe numele acela, dar găsi un permis de conducere din statul Washington, eliberat cu șase ani mai devreme și reînnoit în urmă cu numai două luni. Se uită la fotografie și văzu că se potrivea. Abia-abia. Bosch o studie îndelung. Ar fi putut să jure că Sarah Ann Gleason începuse să întinerească.

Bănuiala lui era că lăsase viața grea în urmă. Găsise ceva care o făcuse să se schimbe. Poate un leac. Poate avea un copil. Ceva îi schimbase viața în bine.

Bosch îi introduse numele în următorul motor de căutare și găsi un contract la utilități și cablu prin satelit pe numele ei. Adresele se potriveau cu cele din permisul de conducere. Bosch era sigur că o găsise. Port Townsend. Intră pe Google și tastă. În curând, se uita la o hartă cu peninsula Olympic, în colțul nord-vestic al Washingtonului. Sarah Landy își schimbase numele de trei ori și fugise în cel mai îndepărtat colț al teritoriului continental al Statelor Unite, dar el o găsise.

Telefonul sună exact când întindea mâna după el. Era locotenentul Stephen Wright, comandantul Diviziei Speciale de Investigații a poliției din Los Angeles.

– Voiam doar să știi că începând de acum cincisprezece minute am început urmărirea lui Jessup. Am implicat toată divizia și o să vă trimit rapoarte de supraveghere în fiecare dimineață. Dacă ai nevoie de altceva sau vrei să mergi cu noi în orice moment, sună-mă.

– Mulțumesc, domnule locotenent. Așa o să fac.

– Să sperăm că se întâmplă ceva.

– Ar fi frumos.

Bosch încheie apelul. Apoi o sună pe Maggie McPherson.

– Am câteva știri. Mai întâi, DSI îl urmăresc pe Jessup. Poți să-i spui lui Gabriel Williams.

I se păru că aude un chicotit înainte ca ea să răspundă.

– Ironic, nu?

– Da. Poate ajung ei să-l omoare pe Jessup și nu o să ne mai batem capul cu un proces.

Divizia Specială de Investigații era o echipă de supraveghere de elită care funcționa de patruzeci de ani, în ciuda faptului că numărul crimelor era mai mare decât al oricărei alte divizii din departament, inclusiv SWAT. DSI era folosită clandestin pentru supravegherea suspecților – indivizi suspectați de crime violente care nu se opreau până nu erau prinși în flagrant și opriți de poliție. Experți în supraveghere, agenții DSI așteptau și observau suspecții în timp

ce comiteau alte infracțiuni înainte de a interveni, ceea ce avea deseori consecințe fatale.

Ironia de care pomenise McPherson era că Gabriel Williams fusese avocat pentru drepturile omului înainte de a candida și a câștiga postul de procuror districtual. Acționase în judecată departamentul pentru schimburile de focuri ale DSI în diverse ocazii, susținând că strategiile diviziei erau menite să atragă suspecții în confruntări mortale cu poliția. Mersese până într-acolo încât să numească divizia „echipa morții", în timp ce anunța începerea unui proces împotriva unui schimb de focuri al DSI, în urma căruia muriseră patru spărgători în fața unui restaurant de tip fast-food, Tommy's. Aceeași echipă a morții era acum folosită într-o manevră care trebuia să ajute cazul împotriva lui Jessup, dar și să pună umărul la avansarea politică a lui Williams.

– O să te țină la curent cu activitățile? întrebă McPherson.

– O să primesc în fiecare dimineață un raport de supraveghere. Și o să mă sune dacă se întâmplă ceva bun.

– Perfect. Mai era ceva? Mă cam grăbesc. Lucrez la un caz mai vechi și trebuie să intru la audiere.

– Da, am găsit martorul.

– Ești minunat! Unde e?

– În Washington, în cel mai nordic punct din peninsula Olympic. Într-un loc care se numește Port Townsend. Folosește numele din certificatul de naștere, Sarah Ann Gleason, și se pare că duce o viață curată de vreo șase ani.

– Asta e bine pentru noi.

– Poate nu.

– Cum așa?

– Mi se pare că toată viața s-a străduit să scape de ce s-a întâmplat în duminica aceea în Hancock Park. Dacă a trecut în sfârșit peste asta și duce o viață bună acolo în Port Townsend, s-ar putea să nu fie interesată să mai zgândăre răni vechi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Nici măcar pentru sora ei?

– Poate nu. S-a întâmplat acum douăzeci și patru de ani.

McPherson tăcu pentru câteva clipe, apoi răspunse:

– Ce perspectivă cinică asupra lumii, Harry! Când ai de gând să te duci acolo?

– Cât de repede pot. Dar trebuie să văd ce fac cu fiică-mea. A rămas la o prietenă când m-am dus după Jessup la San Quentin. Nu i-a fost prea bine acolo și acum trebuie să plec din nou.

– Îmi pare rău. Vreau să merg și eu cu tine.

– Cred că mă descurc.

– Știu că te descurci. Dar cred că ar fi bine să ai cu tine o femeie care e și procuror. Am impresia tot mai mult că ea o să fie cheia întregului caz și o să fie martorul meu. E foarte important cum o abordăm.

– Abordez martori de vreo treizeci de ani. Cred că...

– Lasă-mă să aranjez aici cu biroul de deplasări. În felul acesta putem merge împreună. Să discutăm despre strategie.

Bosch făcu o pauză. Știa că nu avea cum să o facă să se răzgândească.

– Cum spui tu.

– În regulă. Îi spun lui Mickey și sun la birou. Rezervăm un zbor de dimineață. Mâine am liber. E prea devreme pentru tine? N-aș vrea să așteptăm până săptămâna viitoare.

– Mă descurc eu.

Bosch avea și un al treilea motiv pentru care o sunase, dar se hotărî să îl țină pentru el. Felul în care îi acaparase drumul la Washington îl făcea să ezite să discute tacticile lui de investigație.

După terminarea convorbirii, Bosch rămase bătând cu degetele pe marginea biroului, gândindu-se la ce avea să-i spună lui Rachel Walling.

După câteva clipe, scoase telefonul și apelă un număr. Avea numărul lui Walling în agendă. Spre surprinderea lui, ea îi răspunse

imediat. Își imaginase că îi vedea numărul pe ecran și lăsa să răspundă mesageria. Relația lor se terminase de mult, dar existau încă niște sentimente puternice.

– Bună, Harry.

– Bună, Rachel. Ce faci?

– Bine. Tu?

– Binișor. Te sun în legătură cu un caz.

– Desigur. Harry Bosch nu folosește niciodată sistemul. El vorbește direct.

– Nu pot să intru în sistem pentru asta. Și știi că te sun pentru că am încredere în tine și, mai mult decât orice, îți respect părerea. Dacă folosesc sistemul, dau peste un psiholog criminalist din Quantico și care nu e decât o voce la telefon. Ba mai mult, nu mă mai sună cu ceva nou nici după două luni. Tu ce-ai face în locul meu?

– Oh... probabil același lucru.

– În afară de asta, nu vreau să implic oficial Biroul. Nu fac decât să-ți cer părerea și sfatul, Rachel.

– Ce caz ai?

– Cred că o să-ți placă. E vorba de o fată de doisprezece ani care a fost ucisă acum douăzeci și patru de ani. Un tip a intrat la închisoare atunci și acum trebuie să-l rejudecăm. M-am gândit că procurorului i-ar prinde bine un profil.

– E cazul acela cu Jessup pe care îl dau la știri?

– Exact.

Știa că era interesată. O simțea din vocea ei.

– Bine, adu-mi ce ai. Cât timp am? Am și eu munca mea, să știi.

– De data asta nu e nevoie să te grăbești. Nu ca atunci, cu Echo Park. Probabil mâine o să fiu plecat din oraș. Nu știu cât o să stau. Cred că poți să ții dosarul câteva zile. Tot acolo stai, deasupra Teatrului de Un Milion De Dolari?

– Tot acolo.

– Bine, îți aduc cutia.

– Mă găsești aici.

NOUĂ

Miercuri, 17 februarie, 15.18

În celula pentru arestați de la Departamentul 124, la etajul treisprezece al CCB, nu era nimeni în afară de clientul meu, Cassius Clay Montgomery. Stătea morocănos pe o bancă în colț și nu s-a ridicat când a văzut că mă întorc.

– Îmi pare rău că am întârziat.

Nu a răspuns nimic. Mă ignora cu desăvârșire.

– Haide, Cash. Doar nu e ca și cum ai avea unde să te duci. Ce contează dacă aștepți aici sau la închisoarea districtuală?

– Acolo au televizor, omule, a zis el, uitându-se la mine.

– Bine, ai ratat *Oprah*. Poți să vii încoace ca să nu strig ce avem de vorbit?

S-a ridicat și a venit la gratii. Eu stăteam pe cealaltă parte, dincolo de linia roșie care marca distanța de un metru.

– Nu contează dacă strigi. Nu mai e nimeni aici să ne audă.

– Ți-am spus, îmi pare rău. Am avut o zi foarte aglomerată.

– Da, iar eu sunt doar un cioroi de doi bani când e vorba să apari la televizor și să devii important.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Te-am văzut la știri, afurisitule. Acum ești procuror? Ce fel de rahat mai e și ăsta?

Am dat din cap. Evident, clientul meu era mai preocupat de faptul că schimbasem tabăra decât să aştepte ultima audiere din ziua aceea.

– Uite ce e, nu pot să-ţi spun decât că nu prea am vrut să accept cazul. Eu nu sunt procuror. Sunt avocat al apărării. Sunt avocatul tău. Dar din când în când ei vin la tine şi vor ceva. Şi e greu să spui nu.

– Şi cu mine ce se întâmplă?

– Cu tine nu se întâmplă nimic. Sunt încă avocatul tău, Cash. Şi avem de luat o decizie importantă. Audierea asta o să fie scurtă şi drăguţă. Trebuie să stabilim o dată pentru proces şi gata. Dar domnul Hellman, procurorul, spune că oferta pe care ţi-a făcut-o e valabilă numai pentru azi. Dacă îi spunem judecătoarei Champagne că suntem gata să începem procesul azi, atunci înţelegerea cade şi ne prezentăm la proces. Te-ai mai gândit la asta?

Montgomery a aplecat capul între două gratii fără să spună nimic. Mi-am dat seama că nu se putea hotărî. Avea patruzeci şi şapte de ani, iar nouă din ei îi petrecuse în închisoare. Era acuzat de jaf armat şi vătămare corporală deosebit de gravă şi îl aştepta o pedeapsă foarte grea.

Conform poliţiştilor, Montgomery se prefăcuse că voia să cumpere droguri din maşină în ghetourile Rodia Gardens. Dar în loc să plătească, scosese o armă şi îi ceruse traficantului drogurile şi banii. Acesta apucase arma, care se descărcase. Acum traficantul, Darnell Hicks, membru într-o bandă, era în scaunul cu rotile pentru tot restul vieţii.

După cum se întâmpla de obicei în ghetouri, nimeni nu coopera cu anchetatorii. Chiar şi victima spusese că nu îşi amintea ce se întâmplase, alegând prin tăcerea lui să aibă încredere că prietenii lui, din banda Crips, o să-i facă dreptate. Dar anchetatorii tot deschiseseră cazul. Când au remarcat maşina clientului meu pe o cameră de supraveghere la intrarea în ghetouri, au găsit maşina şi au observat că sângele de pe portieră era cel al victimei.

Nu era un caz foarte clar, dar destul de solid ca să primim o ofertă din partea procurorilor. Dacă Montgomery accepta oferta, avea să primească trei ani de închisoare și să facă probabil doar doi și jumătate. Dacă risca și primea o condamnare la sfârșitul procesului, atunci trebuia să execute pedeapsa minimă obligatorie de cincisprezece ani. Vătămarea corporală și folosirea armei în decursul jafului erau hotărâtoare. Și știam din experiență că judecătoarea Judith Champagne era dură în privința infracțiunilor armate.

Îi recomandasem clientului să accepte oferta. Mie mi se părea simplu, dar nu eram eu cel care trebuia să stea în închisoare. Montgomery nu se putea hotărî. Nu era neapărat vorba de statul în închisoare. Era vorba de faptul că victima, Hicks, făcea parte din banda Crips și aceasta avea legături în toate închisorile din stat. Chiar și pedeapsa de trei ani putea să însemne o condamnare la moarte. Montgomery nu era sigur că avea să supraviețuiască.

– Nu știu ce să spun, i-am zis. E o ofertă bună. Procurorul nu vrea să ajungă la proces. Nu dorește să pună în boxa martorilor o victimă care nu vrea să fie acolo și care poate mai mult să dăuneze cazului decât să ajute. Așa că a propus cea mai mică pedeapsă pe care o putea propune. Dar depinde de tine. E decizia ta. Ai avut la dispoziție două săptămâni și acum gata. Trebuie să intrăm acolo în câteva minute.

Montgomery încercă să-și clatine capul, dar avea fruntea prinsă între două gratii.

– Ce înseamnă asta? l-am întrebat.

– Nu înseamnă niciun rahat. Nu putem câștiga, omule? Adică tu ești acum procuror. Nu poți să pui o vorbă bună pentru mine?

– Sunt două lucruri diferite, Cash. Nu pot să fac așa ceva. Ești silit să alegi. Accepți cei trei ani sau mergem la proces. Și, cum ți-am mai spus și înainte, putem cu siguranță să facem câte ceva la proces. Nu au arma, au o victimă care nu vrea să-și spună povestea, dar au și sângele de pe mașină și filmarea cu tine la volan ieșind din Rodia

imediat după incident. Putem încerca să spunem că a fost așa cum ai zis tu. Autoapărare. Te-ai dus să cumperi o bijuterie, el ți-a văzut banii și a vrut să te jefuiască *el pe tine*. Juriul te-ar putea crede, mai ales dacă tipul nu vrea să depună mărturie. Și s-ar putea să creadă chiar dacă depune mărturie, pentru că o să-l fac să invoce amendamentul cinci de atâtea ori încât o să creadă că e Al Capone înainte să coboare din boxă.

– Cine-i Al Capone?

– Glumești, nu?

– Nu, omule, cine e?

– Nu contează, Cash. Ce vrei să faci?

– Ție îți convine să mergem la proces?

– Îmi convine. Numai că e un salt mare, știi?

– Salt?

– E un salt mare între ce îți oferă ei acum și ce ai putea să capeți dacă pierdem procesul. Vorbim de minimum doisprezece ani, Cash. Riști să faci o grămadă de ani.

Montgomery s-a îndepărtat de gratii. Avea două urme gemene pe frunte. Acum strângea gratiile cu ambele mâini.

– Chestia e că n-o să scap, chiar dacă-s trei sau cincisprezece ani. Au ucigași în toate pușcăriile. Dar la districtuală au un sistem și toți sunt despărțiți și închiși bine. Acolo o să fiu în regulă.

Am încuviințat din cap. Problema era că orice sentință de peste un an trebuia executată într-o închisoare de stat. Sistemul de la districtuală era unul de reținere pentru cei care așteptau procese sau executau pedepse scurte.

– Bine, atunci înseamnă că mergem la proces.

– Cred că da.

– Stai liniștit. O să vină să te ia în curând.

Am bătut încet în ușa sălii de judecată și gardianul a deschis-o. Ședința începuse și judecătoarea Champagne stabilea statutul într-un alt caz. L-am văzut pe procurorul meu sprijinit de balustradă și

m-am dus la el să discutăm. Acesta era primul caz pe care îl aveam cu Philip Hellman și mi se părea rezonabil. Am decis să-i testez limitele bunăvoinței pentru ultima dată.

– Așadar, Mickey, aud că suntem colegi acum, a spus el, zâmbind.

– Temporar, am răspuns. Nu am de gând să-mi fac o carieră din asta.

– Bine, nu am nevoie de concurență. Ce facem în cazul ăsta?

– Cred că o să mergem mai departe.

– Haide, Mickey, am fost foarte generos. Nu pot să...

– Așa e, ai dreptate. Ai fost foarte generos, Phil, și apreciez asta. Și clientul meu apreciază. Dar nu poate să accepte înțelegerea pentru că orice pedeapsă care îl trimite într-o închisoare de stat e egală cu o condamnare la moarte. Știm amândoi că banda Crips o să pună mâna pe el.

– În primul rând, nu știu asta. În al doilea rând, dacă asta crede el, atunci n-ar fi trebuit să încerce să-l jefuiască pe unul din bandă și să îl împuște pe altul.

Am dat aprobator din cap.

– Ai dreptate, dar clientul meu susține că a fost autoapărare. Victima ta a scos arma mai întâi. Așa că mergem la proces și trebuie să cer unui juriu dreptate pentru o victimă care nu o vrea. Care nu o să depună mărturie decât dacă o forțezi și care o să spună atunci că nu-și mai amintește nimic.

– Poate nu-și amintește. La urma urmei, omul a fost împușcat.

– Da, poate că juriul o să creadă așa ceva, mai ales când o să le prezint pedigriul lui. Pentru început, o să-l întreb din ce își câștigă pâinea. Din ce a descoperit Cisco, detectivul meu, vinde droguri de când avea doisprezece ani și mama lui e cea care l-a trimis pe stradă.

– Mickey, am mai trecut o dată prin asta. Ce vrei? Mă pregătesc să spun: „La dracu', hai să mergem la proces".

– Ce vreau? Vreau să mă asigur că nu-ți distrugi începutul unei cariere strălucite.

– Poftim?

– Uite ce e, omule, ești un procuror tânăr. Mai știi ce ai zis adineauri, că nu vrei să ai concurență? Ei bine, alt lucru pe care nu vrei să-l riști e să bifezi o înfrângere. Nu atât de devreme la începutul jocului. Vrei doar să dispară cazul ăsta. Așa că uite ce vreau. Un an în închisoarea districtuală și despăgubiri. Poți să fixezi tu prețul pentru despăgubire.

– Mă iei peste picior?

A spus-o cu voce tare, atrăgând privirile judecătoarei. Apoi a vorbit foarte încet.

– La dracu', îți bați joc de mine?

– Nu chiar. Dacă te gândești puțin, e o soluție bună, Phil. Ne convine tuturor.

– Da, și ce o să zică judecătoarea Judy când îi propun treaba asta? Victima rămâne în scaunul cu rotile toată viața. Nu o să fie de acord.

– Îi cerem să ne întrunim în biroul ei și îi vindem soluția. Îi spunem că Montgomery vrea să ajungă la proces și să susțină că a fost autoapărare și că statul are îndoieli din cauza lipsei de cooperare din partea victimei și a statutului de membru cu rang înalt într-o organizație criminală. A fost procuroare înainte să fie judecător. O să înțeleagă. Și poate o să aibă mai multă milă de Montgomery decât are pentru victimă, care e traficant.

Hellman s-a gândit o vreme la idee. Audierea prezidată de judecătoarea Champagne s-a terminat, iar ea i-a spus gardianului să-l aducă pe Montgomery. Era ultimul caz în ziua aceea.

– Acum sau niciodată, Phil, am insistat eu.

– Bine, hai s-o facem, a spus el în sfârșit.

Hellman s-a ridicat și s-a dus la masa acuzării.

– Onorată instanță, a început el pe un ton cântat, înainte de a aduce inculpatul, ar putea reprezentanții să discute în particular?

Champagne, o veterană care le văzuse pe toate de câte cel puțin trei ori, a încreţit fruntea.

– O discuţie oficială, domnilor?

– Probabil nu e necesar, a spus Hellman. Am dori să discutăm condiţiile unei dispoziţii în acest caz.

– Sigur că da. Să mergem.

Judecătoarea a coborât de la locul ei şi s-a îndreptat spre birou. Eu şi Hellman ne-am luat după ea. Când am ajuns în dreptul porţii de lângă cabina grefierului, m-am aplecat şi i-am şoptit tânărului procuror.

– Montgomery primeşte credit pentru pedeapsa executată, nu?

Hellman s-a oprit în loc şi s-a întors spre mine.

– Cred că glu...

– Glumeam, i-am spus repede.

Am ridicat mâinile în semn de predare. Hellman s-a încruntat şi s-a întors din nou, luând-o spre biroul judecătoarei. Crezusem că merita să încerc.

ZECE

Joi, 18 februarie, 07.18

Micul dejun se desfășura în tăcere. Madeline Bosch împungea cerealele cu lingura, dar prea puțin ajungea și în stomac. Bosch știa că fiica lui nu era supărată pentru că el pleca pentru o seară. Nu era supărată nici pentru că nu mergea și ea. El credea că fata începuse să se bucure de pauzele pe care i le ofereau rarele lui plecări. Motivul pentru care era supărată era aranjamentul făcut pentru îngrijirea ei în lipsa lui. Fata avea paisprezece ani, dar părea pe douăzeci și patru și prima ei opțiune ar fi fost să fie lăsată pur și simplu să-și poarte singură de grijă. A doua opțiune ar fi fost să rămână la prietena ei cea mai bună, care locuia mai sus pe aceeași stradă, iar ultima opțiune ar fi fost să vină doamna Bambrough de la școală să stea cu ea.

Bosch știa că era capabilă să se descurce singură, dar el nu era încă pregătit. Locuiau împreună doar de câteva luni și tot de atâtea luni își pierduse ea mama. Bosch nu era pregătit să o lase singură, oricât de mult ar fi insistat ea că era pregătită.

În cele din urmă, puse lingura jos și spuse:

– Uite ce e, Maddie, mâine te duci la școală. Dacă îmi aduc bine aminte, ultima dată când ai stat la Rory ați stat treze toată noaptea, ați dormit la majoritatea orelor și s-au supărat pe voi și părinții, și toți profesorii.

– Ți-am spus că nu mai facem așa ceva.

– Cred că trebuie să mai așteptăm un pic. O să-i spun doamnei Bambrough că e în regulă dacă vine Rory la tine, dar numai până la miezul nopții. Puteți să vă faceți temele împreună sau ce vreți voi.

– Ca și cum o să vrea să vină aici când sunt supravegheată de directoarea adjunctă. Mersi pentru chestia asta, tată.

Bosch trebuia să se concentreze ca să nu râdă. Problema asta părea atât de simplă având în vedere prin ce trecuse în octombrie, după ce venise să stea la el. Mai mergea încă la ședințe regulate de psihoterapie și păreau să o ajute foarte mult să depășească moartea mamei ei. Bosch prefera oricând o dispută legată de îngrijirea copilului decât celelalte probleme mai grave.

Se uită la ceas. Trebuia să plece.

– Dacă ți-a ajuns să te joci cu mâncarea, poți să pui castronul în chiuvetă. Trebuie să mergem.

– *Am terminat*, tată. Ar trebui să folosești cuvântul corect.

– Îmi pare rău. Ai *terminat* de jucat cu cerealele?

– Da.

– Bine. Hai să mergem.

Se ridică de la masă și se întoarse în camera lui ca să ia de pe pat bagajul pentru o noapte. Nu își lua multe lucruri, pentru că se aștepta ca deplasarea să nu dureze mai mult decât estimase. Dacă aveau noroc, poate reușeau chiar să prindă zborul de seară spre casă.

Când ieși iar, Maddie stătea lângă ușă, cu rucsacul pe un umăr.

– Ești gata?

– Nu, stau aici ca să-mi mențin sănătatea.

Se duse spre ea și o sărută pe creștetul capului înainte ca fata să se îndepărteze. Dar aceasta tot încercă să scape.

– Te-am prins.

– Tatăăă!

Bosch încuie ușa în urma lui și își puse geanta pe bancheta din spate a Mustangului.

– Ai cheia, da?

– Da!

– Voiam să mă asigur.

– Putem să plecăm? Nu vreau să întârzii.

După aceea, porniră la vale în tăcere. Când ajunseră la școală, Bosch o văzu pe Sue Bambrough dirijând circulația pe banda unde erau lăsați copiii să coboare din mașini și ajutându-i să intre în școală pe cei care se mișcau mai greu.

– Știi regula, Mads. Mă suni, îmi trimiți mesaj, dă-mi de știre că ești în regulă.

– Cobor aici!

Fata deschise portiera înainte să ajungă în locul unde se afla directoarea adjunctă. Maddie coborî, apoi se întinse după rucsac. Bosch aștepta să primească un semn că totul era în regulă.

– Ai grijă de tine, tată.

Acesta era.

– Și tu, draga mea.

Maddie închise portiera. Bosch coborî geamul și mai merse puțin până la Sue Bambrough. Aceasta se aplecă spre geamul deschis.

– Bună, Sue. E puțin supărată, dar îi trece până la sfârșitul zilei. I-am spus că poate să vină Aurora Smith la ea, dar să nu stea până târziu. Cine știe, poate fac ceva teme.

– O să fie în regulă, Harry.

– Am lăsat cecul pe blatul din bucătărie; găsești acolo și niște bani, dacă aveți nevoie de ceva.

– Mersi, Harry. Anunță-mă dacă o să fie mai mult de o noapte. Din partea mea, nu e nicio problemă.

Bosch se uită în oglinda retrovizoare. Îi stătea pe limbă o întrebare, dar nu voia să-i întârzie pe ceilalți.

– Ce e, Harry?

– E greșit dacă spui *ți-a ajuns* când ai terminat ceva? Adică e un limbaj incorect?

Sue încercă să își ascundă zâmbetul.

– Dacă te corectează, acesta e cursul firesc al lucrurilor. Nu o lua personal. Așa îi învățăm noi aici. Ei se duc acasă și vor să-i învețe la rândul lor pe alții. Cel mai bine ar fi să spui că ai *terminat* de făcut ceva. Dar știu ce ai vrut să zici.

Bosch dădu din cap. Se auzi un claxon în spatele lui – Bosch presupuse că era cineva care se grăbea să lase un copil și să ajungă la serviciu. Îi făcu un semn de mulțumire lui Sue și porni.

Maggie McFierce îl sunase pe Bosch cu o seară înainte și îi spusese că nu aveau cu ce să plece din Burbank, așa că luau un zbor direct de pe LAX. Asta însemna că avea să fie un drum infernal cu mașina în dimineața aceea. Bosch locuia într-un cartier deluros, chiar deasupra autostrăzii Hollywood, dar aceasta era singura care nu îl ajuta să ajungă la aeroport. Așa că o luă pe Highland către Hollywood și tăie drumul spre La Cienega. Drumul se îngusta prin terenurile petrolifere de lângă Baldwin Hills și reuși să recupereze din timp. De acolo o luă către La Tijera și, când ajunse la aeroport, fu nevoit să parcheze într-un garaj scump, pentru că nu avea timp să meargă cu microbuzul dintr-o parcare mai ieftină.

După ce completă formularele pentru polițiști la ghișeu și fu trecut prin verificările de siguranță de către un agent de pază de la aeroport, ajunse în sfârșit la poartă în timp ce ultimii pasageri se urcau în avion. Se uită după McPherson, dar nu o văzu și se gândi că probabil se îmbarcase deja.

Urcă și el, salută ca de obicei și intră în cabină, arătându-și legitimația și dând mâna cu echipajul de zbor. Apoi se îndreptă spre capătul avionului. El și McPherson aveau locuri la margine, de o parte și de alta a culoarului. Ea se așezase deja și ținea în mână o cafea mare de la Starbucks. Era evident că ajunsese devreme.

– Am crezut că nu mai vii, zise ea.

– Era cât pe ce. Cum de ai ajuns atât de devreme? Ai și tu o fată, la fel ca mine.

– Am dus-o la Mickey aseară.

Bosch dădu din cap.

– Locuri la margine, frumos! Ce agent de turism ai?

– Avem unul bun. De asta am vrut să mă ocup eu. Trimitem factura la poliția din LA pentru tine.

– Da, mult succes cu asta!

Bosch așeză bagajul într-un compartiment deasupra scaunului ca să aibă loc să-și întindă picioarele. După ce luă loc și își puse centura, văzu că McPherson vârâse două dosare groase în buzunarul de la scaunul din fața ei. El nu avea cu ce să se pregătească. Dosarele lui erau în geantă și nu avea chef să le scoată. Își extrase carnetul din buzunar și era pe punctul de a o întreba ceva pe McPherson, dar însoțitoarea de zbor apăru pe culoar și se aplecă să-i șoptească ceva.

– Dumneavoastră sunteți detectivul, așa e?

– Ăăă, da. E vreo...

Înainte să termine cu replica din *Inspectorul Harry*, însoțitoarea de zbor îl informă că îi ofereau un loc mai bun care nu fusese ocupat la clasa întâi.

– Oh, e foarte frumos din partea dumneavoastră și a căpitanului, dar nu cred că pot să fac asta.

– Nu vă costă nimic. E...

– Nu, nu e vorba de asta. Vedeți, sunt cu doamna aceasta de aici și e șefa mea, iar eu – adică noi – trebuie să vorbim despre ancheta noastră. De fapt, doamna e procuror.

Însoțitoarea de zbor îi ascultă o clipă explicația, apoi încuviință din cap și spuse că trebuia să se întoarcă în partea din față a avionului și să raporteze mai sus.

– Și eu care credeam că nu mai există cavaleri, spuse McPherson. Ai renunțat la un loc la clasa întâi pentru mine.

– De fapt, ar fi trebuit să-i spun să ți-l dea ție. Abia atunci aș fi fost cavaler.

– Hopa, uite că se întoarce.

Bosch se uită pe culoar. Aceeași însoțitoare zâmbitoare venea către ei.

– Am mutat câteva persoane și avem locuri pentru amândoi. Poftiți!

Se ridicară și porniră după ea, Bosch luându-și geanta din compartimentul de sus și mergând în urma lui McPherson. Aceasta se întoarse spre el, zâmbi și spuse:

– Cavalerul meu și-a pierdut strălucirea.

– Exact, spuse Bosch.

Locurile de la clasa întâi erau unul lângă altul. McPherson se așeză la fereastră. La scurt timp după asta, avionul decolă pentru drumul de trei ore către Seattle.

– Mickey mi-a spus că fiica noastră nu a cunoscut-o niciodată pe a ta, spuse McPherson.

Bosch dădu din cap.

– Da, cred că ar trebui să schimbăm asta.

– Cu siguranță. Am auzit că au aceeași vârstă și că ați comparat fotografiile și chiar seamănă.

– Păi, mama ei semăna puțin cu tine. Aveți același ten.

„Și același zvâc", își spuse Bosch. Scoase telefonul și îl porni. Îi arătă o fotografie cu Maddie.

– Incredibil, spuse McPherson. Zici că sunt surori.

Bosch se uită la fotografia fiicei lui și spuse:

– A fost un an greu pentru ea. A pierdut-o pe mama ei și s-a mutat peste Ocean. A lăsat toți prietenii în urmă. Mi-am zis că trebuie să meargă în ritmul ei.

– E un motiv în plus pentru care ar trebui să-și cunoască rudele de aici.

Bosch dădu încet din cap. În ultimul an, evitase numeroase telefoane de la fratele lui vitreg, care încerca să le apropie pe cele două fete. Nu era sigur dacă ezitarea lui avea de-a face cu potențiala relație dintre cele două verișoare sau cu cea dintre cei doi frați vitregi.

Simțind că subiectul se sfârșise, McPherson desfăcu măsuța și își scoase dosarele. Bosch închise telefonul și îl puse în buzunar.

– Ne apucăm de treabă? întrebă el.

– Puțin. Vreau să fiu pregătită.

– Cât de mult vrei să-i spui de la început? Mă gândeam să vorbim numai despre identificare. Să ne confirme și să vedem dacă e dispusă să depună din nou mărturie.

– Și să nu aducem vorba de ADN?

– Exact. Asta ar putea să transforme un „da" într-un „nu".

– Dar n-ar trebui să știe exact în ce se bagă?

– La un moment dat, da. A trecut mult timp. Eu am căutat-o. A avut o viață grea, dar pare să se fi liniștit. O să ne lămurim când ajungem acolo.

– Hai să vedem la fața locului. Cred că dacă ni se pare în regulă, trebuie să-i spunem tot adevărul.

– Tu alegi!

– Singurul lucru bun e că nu trebuie să o facă decât o dată. Nu trebuie să trecem printr-o audiere preliminară și să apărem în fața juriului. Jessup a fost reținut pentru proces în '86 și nu asta a desființat Curtea Supremă. Așa că mergem direct la proces. Avem nevoie de ea doar o dată și gata.

– Asta e bine. Și te ocupi tu de ea.

– De acord.

Bosch încuviință din cap. Ipoteza era că McPherson este un procuror mai bun decât Haller. La urma urmei, era primul lui caz. Harry se arăta bucuros să audă că ea avea să se ocupe de cel mai important martor la proces.

– Dar cu mine cum rămâne? Care din voi se ocupă de mine?

– Nu cred că s-a hotărât asta. Mickey consideră că Jessup o să depună mărturie. Știu că asta așteaptă. Dar n-am discutat despre cine te ia pe tine. Eu cred că o să recitești pentru juriu multe dintre lucrurile care s-au spus sub jurământ la primul proces.

McPherson închise dosarul și părea că terminase cu munca.

Petrecură restul timpului discutând despre fiicele lor și uitându-se pe revistele din buzunarele scaunelor. Avionul ateriză devreme pe aeroportul SeaTac, de unde luară o mașină închiriată și porniră spre nord. Bosch era la volan. Mașina avea sistem GPS, dar agentul de turism al procuraturii îi dăduse lui McPherson și o grămadă de instrucțiuni pentru a nimeri la Port Townsend. Ajunseră la Seattle și luară feribotul până la Puget Sound. Lăsară mașina și urcară la o cafea pe punte, unde găsiră o masă liberă la fereastră. Bosch privea pe geam când McPherson îl surprinse cu o observație.

– Nu ești mulțumit, nu-i așa, Harry?

Bosch se uită la ea și ridică din umeri.

– E un caz ciudat. Au trecut douăzeci și patru de ani și începem cu vinovatul deja la închisoare, după care îl scoatem de acolo. Nu mă face să fiu nemulțumit, dar e un pic ciudat, știi?

Ea zâmbi ușor.

– Nu vorbeam despre caz. Vorbeam despre tine. Nu ești un om fericit.

Bosch plecă ochii către cafeaua pe care o ținea cu ambele mâini. Nu din pricina balansului feribotului, ci pentru că îi era frig și cafeaua îl încălzea și pe dinafară, și pe dinăuntru.

– Oh, zise el.

O tăcere lungă se așternu între ei. Bosch nu era sigur ce ar trebui să-i dezvăluie. O știa doar de o săptămână, iar ea deja făcea observații în privința lui.

– Acum nu prea am timp să fiu fericit, spuse el într-un târziu.

– Mickey mi-a spus ce a crezut el că-mi poate spune despre Hong Kong și ce s-a întâmplat cu fiica ta.

Bosch dădu din cap. Dar știa că Maggie nu era la curent cu toată povestea. Nimeni nu știa, în afară de el și de Maddie.

– Da, zise el. I s-au întâmplat câteva lucruri urâte acolo. Probabil asta e. Cred că, dacă o pot face pe fiica mea fericită, pot să fiu şi eu fericit. Dar nu sunt sigur când se va întâmpla asta.

Se uită în ochii ei şi văzu o umbră de simpatie. Îi zâmbi.

– Da, ar trebui să le punem pe verişoare să se întâlnească, zise el, schimbând subiectul.

– Absolut, spuse ea.

UNSPREZECE

Joi, 18 februarie, 13.30

Ziarul *Los Angeles Times* a publicat un articol lung despre prima zi de libertate a lui Jason Jessup după douăzeci şi patru de ani. Reporterul şi fotograful s-au întâlnit cu el pe plaja Venice, unde bărbatul de patruzeci şi opt de ani şi-a încercat mâna la sportul copilăriei sale, surfingul. La primele câteva încercări s-a clătinat pe placa împrumutată, dar curând s-a ridicat de tot, călărind valurile. O fotografie cu Jessup stând în picioare pe placă şi urcat pe creasta unui val, cu mâinile întinse şi faţa întoarsă spre cer, era imaginea centrală de pe prima pagină a ziarului. Fotografia arăta ce se putea obţine după două decenii de ridicat fiare în închisoare. Părea zvelt şi rău.

De la plajă, următoarea oprire a fost la In-N-Out în Westwood pentru hamburgeri şi cartofi pai, cu tot ketchupul pe care şi l-a dorit. După prânz, Jessup s-a dus la biroul lui Clive Royce, în centru, unde a avut o întâlnire de două ore cu echipa de avocaţi care îl reprezenta atât în procesele civile, cât şi în cele penale. La această întâlnire nu a mai permis accesul celor de la *Times*.

Jessup şi-a terminat după-amiaza uitându-se la filmul *Shutter Island* la Teatrul chinezesc din Hollywood. A cumpărat o cutie de floricele cu unt, suficient de mare cât să hrănească o familie cu patru membri şi a mâncat până la ultimul bob expandat. Apoi s-a întors la Venice, unde avea o cameră într-un apartament în

apropiere de plajă, mulțumită unui tovarăș de surfing din liceu. Ziua s-a terminat cu un grătar pe plajă, împreună cu niște simpatizanți care nu-și pierduseră niciodată încrederea în nevinovăția lui.

Stăteam la birou, studiind fotografiile cu Jessup care apăreau pe două pagini în secțiunea A. Ziarul surprindea toată povestea, așa cum făcuse de la început; cu siguranță le mirosise a premii jurnalistice la finalul drumului lui Jessup către libertatea deplină. Eliberarea din închisoare a unui om nevinovat reprezenta cel mai tare articol de ziar, iar *Times* se străduia cu disperare să obțină laudele pentru achitarea lui Jessup.

Cea mai mare fotografie arăta încântarea vădită a acestuia la vederea tăvii roșii de plastic din fața lui, la masa de la In-N-Out. Tava era plină cu porții duble de cartofi înecați în ketchup și brânză topită. Subtitlul spunea:

De ce zâmbește acest om? 12.05 – Jessup se bucură de prima porție dublă în douăzeci și patru de ani. „Mă gândesc de o veșnicie la asta!"

Celelalte fotografii erau însoțite de texte vesele asemănătoare, înfățișându-l pe Jessup la film cu o cutie de popcorn, ridicând o bere la grătar și îmbrățișându-l pe prietenul lui din liceu, intrând pe ușile de sticlă pe care scria ROYCE ȘI ASOCIAȚII, AVOCAȚI.

Nici în articol, nici în fotografii nu exista vreo aluzie la faptul că Jason Jessup era încă acuzat de uciderea unei fetițe de doisprezece ani.

Articolul era despre felul în care Jessup se bucura de libertate, deși încă nu își putea face planuri de viitor până nu se rezolvau „problemele legale". Era o întorsătură de frază simpatică să spui că acuzațiile de crimă și răpire, precum și procesul iminent erau doar niște probleme legale.

Aveam ziarul întins pe masa închiriată de Lorna pentru mine în noul meu birou de pe Broadway. Eram la etajul doi al clădirii Bradbury, la doar trei cvartale distanță de CCB.

– Cred că trebuie să pui ceva pe pereți.

Am ridicat privirea. Era Clive Royce. Trecuse neanunțat prin sala de recepție pentru că pe Lorna o trimisesem la Phillipe's să cumpere ceva pentru masa de prânz. Royce arăta cu mâna spre pereții goi ai biroului temporar. Am închis ziarul și am ridicat prima pagină.

– Tocmai am comandat fotografia asta cu Jessup pe placa de surf, în mărime de 50 x 50 cm. O să-l pun pe el pe perete.

Royce a venit lângă birou și a luat ziarul, studiind fotografia de pe prima pagină ca și cum ar fi văzut-o pentru prima dată, deși știam amândoi că nu era așa. Doar se implicase serios în crearea articolului, răsplata lui fiind fotografia de la ușa biroului cu numele lui pe sticlă.

– Da, au făcut treabă bună, nu-i așa?

Mi-a dat ziarul înapoi.

– Cred că da, dacă îți plac ucigașii lipsiți de griji.

Royce nu a reacționat, așa că am continuat.

– Știu ce faci, Clive, pentru că și eu aș face la fel. Dar de îndată ce suntem repartizați la un judecător, o să-l rog să te oprească. Nu te las să influențezi potențialii jurați.

Royce s-a încruntat, ca și cum aș fi sugerat ceva imposibil.

– E vorba de libertatea presei, Mick. Nu poți să o controlezi. Omul tocmai a ieșit din închisoare și, fie că-ți place, fie că nu, e un subiect de presă.

– Exact, iar tu poți să oferi materiale exclusive la schimb pentru reclamă. Reclamă care l-ar putea băga la idei pe un potențial jurat. Pentru azi ce ți-ai programat? Jessup pe post de coprezentator la matinalul de pe Canalul 5? Sau e jurat în concursul de gătit de la bâlci?

– De fapt, NPR voia să stea cu el azi, dar am dat dovadă de reținere. Am spus nu. Ai grijă să-i spui și asta judecătorului.

– Măi să fie, chiar i-ai refuzat pe cei de la NPR? Ai făcut-o pentru că majoritatea celor care ascultă postul acesta de radio sunt cei

care pot să scape de datoria de jurat sau pentru că ai ceva mai bun pus deoparte?

Royce s-a încruntat iar, arătând de parcă l-aş fi împuns cu sulița integrității. S-a uitat în jur, a luat un scaun de la biroul lui Maggie și l-a așezat în așa fel încât să poată sta față în față cu mine. După ce s-a așezat cu picioarele încrucișate și și-a aranjat costumul cum trebuie, a început să vorbească.

– Ia spune, Mick, șeful tău crede cumva că, dacă te pune într-un birou separat, o să convingă lumea că lucrezi independent de cerințele lui? Încerci să ne păcălești, așa-i?

I-am zâmbit. Efortul lui de a mă enerva nu avea să dea roade.

– Dă-mi voie să mai spun o dată oficial, Clive, că în această chestiune eu nu am șef. Lucrez independent de Gabriel Williams.

I-am arătat camera cu mâna.

– Mă aflu aici, nu într-un tribunal și toate deciziile din acest caz se vor lua de la acest birou. Dar, momentan, deciziile mele nu sunt importante. Tu ești cel care trebuie să decidă, Clive.

– Și care ar fi acea decizie? O dispoziție, Mick?

– Exact. Oferta de azi, valabilă doar până la ora cinci. Băiatul tău pledează vinovat, eu renunț la pedeapsa cu moartea și riscăm amândoi, lăsând sentința în seama judecătorului. Nu se știe niciodată, Jessup ar putea scăpa cu pedeapsa gata executată.

Royce a zâmbit amical și a clătinat din cap.

– Sunt convins că asta ar face autoritățile din orașul acesta foarte fericite, dar mă tem că trebuie să te dezamăgesc, Mick. Pe clientul meu nu îl interesează pledoaria. Și asta nu o să se schimbe. Speram că până acum ți-ai dat seama de inutilitatea unui proces și că o să renunți la acuzații. Nu poți să câștigi aici, Mick. Statul trebuie să se aplece de data asta și, din păcate, tu ești prostul care s-a oferit să o ia pe din dos.

– Ei bine, asta rămâne de văzut, nu?

– Într-adevăr.

Am deschis sertarul din mijloc al biroului și am scos o carcasă verde de plastic în care era un CD. I l-am întins peste birou.

– Nu mă așteptam să vii chiar tu după asta, Clive. Credeam că o să trimiți un detectiv sau un grefier. Ai câțiva care lucrează pentru tine, nu? Împreună cu agentul tău de presă.

Royce a luat CD-ul. Pe carcasa de plastic scria DOVEZILE APĂRĂRII 1.

– Ei, da' ce arțăgoși suntem azi! Până acum două săptămâni erai unul de-ai noștri, Mick. Un membru oarecare al Baroului de avocați ai apărării.

Am dat din cap în semn de regret. Mă agățase.

– Îmi pare rău, Clive. Poate mi se urcă la cap puterea funcției.

– Îți accept scuzele.

– Și îmi pare rău că ți-ai pierdut vremea venind aici. După cum ți-am spus la telefon, acolo găsești tot ce aveam până azi-dimineață. În mare parte sunt dosare și rapoarte vechi. Nu mă joc de-a aducerea la cunoștință cu tine, Clive. Mi s-au făcut și mie feste din astea destule. Așa că atunci când le primesc eu, le primești și tu. Dar deocamdată asta e tot ce am.

Royce a bătut cu carcasa în marginea biroului.

– Nici măcar o listă cu martori?

– Este o listă, dar acum e aceeași listă ca la procesul din '86. L-am adăugat pe detectivul meu și am tăiat alți câțiva – părinți și alți oameni care nu mai trăiesc.

– Cu siguranță a fost scos și Felix Turner.

Am rânjit cu gura până la urechi.

– Din fericire, nu o să ai ocazia să-l aduci la proces.

– Da, ce păcat! Mi-ar fi plăcut să-l bag pe gâtul acuzării.

Am dat din cap, remarcând că Royce renunțase la expresiile colocviale britanice și îmi arunca acum vorbe tipic americane. Era un simptom al frustrării lui în privința lui Turner și, dată fiind experiența mea ca avocat al apărării, o simțeam și eu. La rejudecare

nu avea să se discute vreun aspect de la primul proces. Noii juraţi nu aveau să primească nicio informaţie din ce se discutase atunci. Asta însemna că felul în care statul se folosise de informatorul necinstit din închisoare – indiferent cât de grav era acest păcat în sistemul juridic – nu avea să dăuneze judecăţii actuale.

M-am hotărât să trec mai departe.

– Ar trebui să am un CD nou pentru tine spre sfârşitul săptămânii.

– Da, abia aştept să văd ce mai găseşti.

Am luat aminte la sarcasm.

– Ţine minte un lucru, Clive. Aducerea la cunoştinţă a dovezilor trebuie să fie reciprocă. Dacă depăşeşti treizeci de zile, mergem la judecător.

Regulile privind dovezile stipulau ca părţile să facă schimb de informaţii cu cel puţin treizeci de zile înainte de începerea procesului. Depăşirea termenului putea să atragă după sine sancţiuni şi să întârzie procesul deoarece judecătorul putea să acorde părţii ofensate mai mult timp de pregătire.

– Da, după cum probabil îţi imaginezi, nu ne aşteptam la evenimentele care au avut loc, a spus Royce. Prin urmare, apărarea e încă în faza de început. Dar nici eu nu o să mă joc cu tine, Mick. O să primeşti un CD în curând – cu o condiţie: să avem ce informaţii să împărtăşim.

Ştiam că, de obicei, apărarea avea puţine informaţii de oferit, cu excepţia cazului în care se construia o apărare vastă. Dar dădusem avertismentul pentru că eram circumspect în privinţa lui Royce. Într-un caz atât de vechi ca acesta, era posibil să sape după vreun martor pentru alibi sau după vreo altă şmecherie. Voiam să fiu la curent înainte să ajungem în instanţă.

– Mulţumesc, am spus.

Am văzut-o, peste umărul lui, pe Lorna, care intra în birou. Avea două pungi cafenii, iar într-una din ele se afla sandviciul meu cu sos franţuzesc.

– Oh, nu mi-am dat seama...

Royce s-a întors în scaun.

– Ah, minunata Lorna! Ce mai faci, draga mea?

– Bună, Clive. Văd că ai primit CD-ul.

– Într-adevăr. Mulțumesc, Lorna!

Am remarcat că accentul britanic și exprimarea politicoasă ale lui Royce deveneau mai pronunțate uneori, mai ales în prezența femeilor frumoase. Mă întrebam dacă o făcea conștient sau nu.

– Am două sandviciuri aici, Clive, a spus Lorna. Vrei și tu unul?

Nu era momentul potrivit pentru generozitatea Lornei.

– Cred că tocmai se pregătea să plece, am spus repede.

– Da, scumpo, trebuie să plec. Dar îți mulțumesc pentru oferta amabilă.

– Sunt în camera cealaltă, dacă ai nevoie de mine, Mickey.

Lorna s-a dus la recepție, închizând ușa în urma ei. Royce s-a întors spre mine și a spus pe un ton grav:

– Să știi că nu ar fi trebuit să o lași vreodată să plece, Mick. Trebuia să o ții lângă tine. Și acum, când îți unești forțele cu prima doamnă Haller ca să răpiți unui om nevinovat binemeritata libertate, totul pare să aibă un aer incestuos, nu crezi?

M-am uitat la el o clipă.

– Mai avem ceva de discutat, Clive?

A ridicat CD-ul.

– Cred că e de ajuns pentru azi.

– Bine. Trebuie să mă întorc la treabă.

L-am condus prin camera de recepție și am închis ușa în urma lui. M-am întors și m-am uitat la Lorna.

– E ciudat, nu? a zis ea. Să fii de partea asta... a acuzării.

– Da, așa e.

A ridicat una din pungile cu sandviciuri.

– Pot să te întreb ceva? i-am spus. Pe-al cui sandvici voiai să i-l dai, pe al meu sau pe al tău?

S-a uitat la mine cu o figură serioasă, apoi a zâmbit.

– Eram politicoasă, bine? M-am gândit că noi doi putem să împărțim unul.

Am clătinat din cap.

– Să nu dai nimănui sandviciul meu cu sos franțuzesc. Mai ales unui avocat al apărării.

I-am smuls punga din mână.

– Mersi, scumpo, am spus eu cu cel mai bun accent britanic de care eram în stare.

Ea a izbucnit în râs, iar eu am intrat în birou să mănânc.

DOISPREZECE

Joi, 18 februarie, 15.31

După ce coborâră de pe feribot în Port Townsend, Bosch și McPherson urmară indicațiile date de GPS-ul mașinii închiriate către adresa de pe permisul de conducere al lui Sarah Ann Gleason. Drumul îi duse către un sătuc victorian aflat pe malul mării, apoi spre o zonă mai rustică de proprietăți mari și izolate. Casa Gleason era mică și acoperită de șindrilă care nu prea era în ton cu atmosfera victoriană a orașului din apropiere. Detectivul și procurorul stăteau pe verandă, ciocănind la ușă, dar fără să primească vreun răspuns.

– O fi la serviciu, zise McPherson.

– Posibil.

– Am putea să ne întoarcem în oraș și să rezervăm camere, pe urmă să revenim aici după cinci.

Bosch se uită la ceas. Își dădu seama că orele se terminaseră la școală și că Maddie se îndrepta probabil spre casă cu Sue Bambrough. Bănuia că fiica lui refuza să-i vorbească directoarei adjuncte.

Coborî de pe verandă și o luă spre colțul casei.

– Unde te duci?

– Să verific în spate. Stai puțin!

Imediat după ce ocoli casa, Bosch văzu că în spate se mai afla o construcție. Era un fel de hambar sau garaj fără ferestre. Ceea ce ieșea în evidență era că avea horn. Vedea valurile de căldură, dar nu și fum, ieșind pe cele două țevi negre care se ridicau deasupra

acoperișului. Două mașini și o dubiță erau parcate în fața ușilor închise ale garajului.

Bosch rămase privind într-acolo atât de mult încât McPherson apăru de după colțul casei.

– Ce durează...

Bosch ridică mâna, făcându-i semn să tacă, apoi arătă către construcție.

– Ce e? șopti McPherson.

Înainte ca Bosch să poată răspunde, una din ușile garajul se deschise și un om păși afară. Părea să fie un tânăr sau un adolescent. Purta un șort negru și lung peste haine. Își scoase mănușile grele și lungi până la cot ca să-și aprindă o țigară.

– La naiba, șopti McPherson, răspunzând la propria întrebare.

Bosch făcu un pas în spate, ascunzându-se după peretele casei. O trase pe McPherson după el.

– De câte ori a fost arestată... drogul ei preferat era metamfetamina, șopti el.

– Super, răspunse McPherson. Martorul nostru principal prepară metamfetamină.

Tânărul fumător se întoarse ca și cum îl strigase cineva din hambar. Aruncă țigara, o stinse sub talpă și intră. Trase ușa după el, dar aceasta se opri la cincisprezece centimetri de toc.

– Haide, zise Bosch.

Dădu să se miște, dar McPherson îl apucă de braț.

– Stai puțin, ce tot spui? Trebuie să sunăm la poliția din Port Townsend și să chemăm ajutoare, nu?

Bosch o privi o clipă înainte să răspundă.

– Am văzut secția de poliție când am trecut prin oraș, spuse McPherson, ca și cum voia să-l asigure că întăririle era pregătite și dornice să-i ajute.

– Dacă sunăm după întăriri, nu o să fie prea cooperanți, pentru că nu ne-am deranjat să trecem pe acolo de la bun început, spuse

Bosch. O să o aresteze și martorul nostru principal o să fie închis pentru consum de droguri. Cum crezi că o să le pice asta juraților din procesul lui Jessup?

Ea nu răspunse.

– Uite cum facem, spuse el. Tu aștepți aici și eu mă duc să verific. Trei mașini, probabil trei persoane. Dacă nu mă descurc, chemăm întăriri.

– Probabil sunt înarmați, Harry. Tu...

– Probabil nu sunt înarmați. O să verific și, dacă apar probleme, sunăm la Port Townsend.

– Nu-mi place treaba asta.

– Ar putea să fie în favoarea noastră.

– Poftim? Cum?

– Gândește-te! Așteaptă semnalul meu. Dacă se întâmplă ceva rău, urcă-te în mașină și pleacă.

Îi întinse cheile de la mașină, iar ea le luă fără prea multă tragere de inimă. Bosch își dădu seama că se gândea la ce spusese el. Avantajul. Dacă prindeau martora într-o situație compromițătoare, ar fi obținut exact ce le trebuia ca să se asigure de cooperarea și mărturia ei.

Bosch o lăsă acolo pe McPherson și o luă încet pe aleea din scoici sparte către hambar. Nu încercă să se ascundă, în cazul în care stătea cineva la pândă. Își puse mâinile în buzunar ca să arate că nu era o amenințare, ci doar un om care se pierduse și avea nevoie de îndrumare.

Scoicile sparte făceau ca pașii lui să facă zgomot. Dar pe măsură ce se apropia, auzea muzica tare venind din hambar. Era rock'n'roll, dar nu își dădea seama de care. Ceva cu chitare stridente și un bubuit de tobe. Avea un aer retro, ca și cum mai auzise cântecul mai demult, poate în Vietnam.

Bosch era la câțiva metri de ușa întredeschisă când aceasta se deschise încă puțin și același tânăr ieși afară. Văzându-l de aproape, Bosch bănui că avea în jur de douăzeci și doi de ani. În clipa în care

ieşi, Bosch realiză că ar fi trebuit să-şi dea seama că avea să iasă din nou să-şi termine ţigara. Acum era prea târziu şi fumătorul îl văzuse.

Dar tânărul nu ezită, nici nu dădu vreun semnal de alarmă. Se uită curios la Bosch, scoţând tacticos o ţigară din pachet. Era lac de sudoare.

– Ai parcat în faţa casei? întrebă el.

Bosch se opri la trei metri de el şi scoase mâinile din buzunar. Nu se uită în spate, către casă, preferând să stea cu ochii pe băiat.

– Ăăă, da, e o problemă? întrebă el.

– Nu, dar cei mai mulţi vin direct la hambar. Aşa le zice Sarah să-facă.

– Ah, n-am înţeles partea asta. Sarah e aici?

– Da, înăuntru. Intră!

– Eşti sigur?

– Da, aproape am terminat pe ziua de azi.

Bosch pricepu că dăduse peste ceva ce nu era aşa cum părea. Se uită în spate şi o văzu pe McPherson ţinându-se de după colţul casei. Nu era cea mai bună metodă de a face asta, dar se întoarse şi se îndreptă spre uşa deschisă.

Căldura îl izbi de cum intră. Interiorul hambarului era ca un cuptor şi pe bună dreptate. Primul lucru pe care îl văzu Bosch fu uşa deschisă a unui cuptor în care jucau flăcări portocalii.

La doi metri de sursa de căldură stăteau încă un tânăr şi o femeie mai în vârstă. Şi ei purtau şorţuri lungi şi mănuşi grele. Bărbatul folosea nişte cleşti de fier ca să ţină o bucată de sticlă topită, ataşată la o ţeavă de fier. Femeia îi dădea formă cu o bucată de lemn şi o pereche de cleşti.

Erau sticlari, nu preparau droguri. Femeia purta o mască de sudor pentru protecţie. Bosch nu putea să o identifice, dar era destul de sigur că o avea în faţă pe Sarah Ann Gleason.

Bosch ieşi afară şi îi făcu semn lui McPherson. Îi arătă că totul era în regulă, dar nu era sigur dacă ea vedea de la distanţă. Îi făcu semn să se apropie.

– Ce se întâmplă, omule? întrebă fumătorul.

– Aceea e Sarah Gleason, aşa ai spus? spuse Bosch.

– Da, ea e.

– Aş vrea să vorbesc cu ea.

– Trebuie să aştepţi până termină piesa. Nu poate să se oprească dacă e încă moale. Lucrăm la asta de aproape patru ore.

– Cât mai durează?

– Cam o oră. Poate poţi să vorbeşti cu ea cât lucrează. Vrei să comanzi o piesă?

– E în regulă, cred că pot să aştept.

McPherson trase maşina pe alee şi coborî. Bosch îi deschise portiera şi îi explică încet că înţeleseseră greşit ce văzuseră. Îi spuse că hambarul era un atelier de sticlărie. Îi mai spuse şi cum voia să abordeze situaţia până reuşea să discute singur cu Gleason. McPherson clătină din cap şi zâmbi.

– Ce-ar fi fost dacă ne duceam acolo cu întăriri?

– Cred că am fi spart nişte sticlă.

– Şi am fi avut un martor supărat.

McPherson coborî din maşină, iar Bosch se întinse după dosarul pe care îl pusese pe bord. Îl ascunse în interiorul sacoului, sub braţ, ca să nu se vadă.

Intrară în atelier, unde îi aştepta Gleason, cu mănuşile scoase şi masca ridicată de pe faţă. Cu siguranţă îi spusese fumătorul că erau potenţiali cumpărători şi, la început, Bosch nu făcu nimic care să îi infirme presupunerea. Nu voia să dezvăluie adevăratul motiv pentru care veniseră până nu erau singuri cu ea.

– Eu sunt Harry, ea e Maggie. Ne cerem scuze că am dat buzna aşa.

– Oh, nicio problemă. Ne place când oamenii au ocazia să vadă ce facem. De fapt, tocmai lucram la o piesă şi trebuie să ne întoarcem la treabă. Puteţi sta să priviţi şi pot să vă spun câte ceva despre ce facem.

– Ar fi grozav.

– Dar trebuie să stați mai în spate. Lucrăm cu material foarte fierbinte.

– Nicio problemă.

– De unde sunteți? Din Seattle?

– Nu, de fapt, venim tocmai din California. Suntem cam departe de casă.

Dacă menționarea statului ei natal îi provocase vreo neliniște lui Gleason, nu se văzu nimic la suprafață. Trase masca peste fața zâmbitoare, își puse mănușile și se întoarse la lucru. În următoarele patruzeci de minute, Bosch și McPherson îi priviră pe Gleason și pe asistenții ei terminând piesa. Gleason povestea permanent în timp ce lucra, explicând că toți cei trei membri ai echipei aveau fiecare sarcinile lor. Unul din cei doi tineri era suflător, celălalt era opritor. Gleason era șefa de echipă, ea conducea. Piesa pe care o sculptau era o frunză de strugure de un metru și douăzeci de centimetri, care avea să facă parte dintr-o piesă mai mare care trebuia să atârne în holul unei firme din Seattle, numită Vinurile Rainier.

Gleason le povesti și câteva lucruri din trecutul ei recent. Le spuse că își deschisese propriul atelier cu doi ani înainte, după ce petrecuse trei ani de ucenicie la un sticlar din Seattle. Erau informații utile pentru Bosch. Atât pentru că vorbea despre ea însăși, cât și pentru că o privea lucrând sticla aceea moale. *Aduna culoarea*, așa spunea ea. Folosea unelte grele ca să manipuleze ceva frumos și fragil și care sclipea ca un pericol roșu-aprins în același timp.

Căldura de la cuptor era înăbușitoare, iar Bosch și McPherson își scoaseră hainele. Gleason spuse că focul ardea la 1 260 de grade și Bosch se minuna cum de puteau artiștii să petreacă atâtea ore lucrând atât de aproape de sursă. Gaura glorioasă, mica deschizătură în care băgau permanent sculptura ca să se reîncălzească și să capete straturi noi, strălucea ca o poartă spre iad.

După ce ziua de lucru se termină și piesa fu așezată în cuptorul de uscare, Gleason le rugă pe ajutoarele ei să curețe atelierul înainte

de a pleca acasă. Apoi îi invită pe Bosch şi pe McPherson să o aştepte în birou cât se aranja şi ea.

Biroul funcţiona şi ca sală de recreere. Avea puţină mobilă, o masă şi patru scaune, un vestiar şi o bucătărioară. Pe masă era un dosar cu folii de plastic în care erau fotografii cu obiecte de sticlă lucrate în atelier. McPherson le studia, părând chiar interesată de câteva. Bosch scoase dosarul pe care îl ţinea în haină şi îl aşeză pe masă, pregătit pentru discuţie.

– Trebuie să fie frumos să faci ceva din nimic, spuse McPherson. Mi-ar plăcea să pot şi eu să fac asta.

Bosch încercă să se gândească la un răspuns, dar înainte să găsească ceva, uşa se deschise şi apăru Sarah Gleason. Masca masivă, şorţul şi mănuşile dispăruseră, iar ea părea mai mică decât se aşteptase Bosch. Abia ajungea la un metru şi jumătate, iar el se îndoia că avea mai mult de patruzeci şi cinci de kilograme. Ştia că traumele din copilărie împiedicau creşterea. Aşa că nu era de mirare că Sarah Gleason părea o femeie cu trup de copil.

Părul ei arămiu era lăsat pe spate acum, nu prins în coadă ca mai înainte. Îi încadra faţa obosită şi ochii albaştri. Purta blugi, saboţi şi un tricou negru pe care scria *Death Cab*. Se duse direct spre frigider.

– Pot să vă servesc cu ceva? Nu am nimic alcoolic aici, dar dacă doriţi ceva rece...

Bosch şi McPherson refuzară. Harry observă că lăsase uşa de la birou deschisă. Auzea pe cineva măturând în atelier. Se ridică şi o închise.

Gleason se întoarse de la frigider cu o sticlă de apă. Îl văzu pe Bosch închizând uşa şi o umbră de teamă îi apăru pe faţă. Bosch ridică o mână, îndemnând la calm şi scoţând legitimaţia cu cealaltă.

– Domnişoară Gleason, totul e în regulă. Suntem din Los Angeles şi trebuie să discutăm între patru ochi cu dumneata.

Deschise portofelul cu legitimaţia şi i-o arătă.

– Ce-i asta?

– Mă numesc Harry Bosch şi ea este Maggie McPherson, procuror la Procuratura districtului Los Angeles.

– De ce aţi mințit? spuse ea furioasă. Aţi spus că vreţi să comandaţi o piesă.

– Nu, de fapt nu am spus. Asistentul dumitale, opritorul, a presupus asta. N-am spus de ce ne aflăm aici.

Se vedea că devenea defensivă, iar Bosch credea că ratase modalitatea de abordare şi, odată cu ea, ocazia de a o câştiga drept martor. Dar Gleason păşi în faţă şi apucă portofelul cu legitimaţia din mâna lui. Se uită cu atenţie la legitimaţie şi la cartea de identitate. Era o mişcare neobişnuită, să-i ia legitimaţia. Era a cincea oară când lui Bosch i se întâmpla aşa ceva în toată cariera lui de poliţist. O văzu studiind cartea de identitate şi observă că Gleason remarcase discrepanţa dintre numele pe care îl declarase şi ceea ce scria pe acte.

– Aţi spus *Harry* Bosch?

– Harry e prescurtarea.

– Hieronymus Bosch. După pictor?

Bosch dădu din cap aprobator.

– Mamei îi plăceau tablourile lui.

– Ei bine, şi mie îmi plac. Cred că ştia câte ceva despre demonii dinăuntrul omului. De asta îi plăcea mamei tale de el.

– Cred că da.

Îi dădu portofelul înapoi, iar Bosch simţi că se calmase. Momentul de teamă şi nelinişte trecuse, mulţumită pictorului al cărui nume îl purta Bosch.

– Ce vreţi de la mine? N-am mai fost în LA de peste zece ani.

Bosch înţelese că, dacă spunea adevărul, însemna că nu venise nici când tatăl ei era bolnav, pe moarte.

– Vrem doar să stăm de vorbă, spuse el. Putem lua loc?

– Despre ce să vorbim?

– Despre sora dumitale.

– Sora mea? Eu nu... ascultaţi, trebuie să-mi spuneţi despre ce...

– Nu aţi aflat, nu-i aşa?

– Ce să aflu?

– Luaţi loc şi vă spunem.

În cele din urmă, femeia trecu la masă şi se aşeză pe scaun. Scoase un pachet de ţigări din buzunar şi îşi aprinse una.

– Îmi pare rău, spuse ea. E singurul viciu pe care-l mai am. Şi după felul în care aţi apărut aici... am nevoie de o ţigară.

În următoarele minute, Bosch şi McPherson îi povestiră detaliile versiunii prescurtate a drumului lui Jason Jessup către libertate. Gleason nu părea să aibă vreo reacţie la această veste. Nu plânse, nu se enervă. Nici nu puse întrebări despre testul ADN care îl eliberase din închisoare. Le explică doar că nu ţinea legătura cu nimeni din California, nu avea televizor şi nu citea niciodată ziarele. Spuse că erau nişte lucruri care îi distrăgeau atenţia de la muncă, dar şi de la dependenţele ei.

– O să-l rejudecăm, Sarah, spuse McPherson. Şi suntem aici pentru că o să avem nevoie de ajutorul tău.

Bosch văzu că Sarah se închidea în ea, începând să măsoare impactul celor auzite de la ei.

– A trecut atât de mult timp, zise ea într-un târziu. Nu puteţi să folosiţi ce am spus la primul proces?

McPherson clătină din cap.

– Nu putem, Sarah. Noii juraţi nu au nici măcar voie să ştie că a mai fost un proces, pentru că s-ar putea lăsa influenţaţi în felul în care analizează probele. Ar avea idei preconcepute despre inculpat şi un verdict de vinovăţie nu ar fi valid. Aşadar, în situaţia în care martorii din primul proces sunt morţi sau lipsiţi de discernământ, citim primele lor mărturii pentru stenograma procesului, fără să le spunem juraţilor de unde vin acestea. Dar acolo unde nu este cazul, cum eşti tu, de exemplu, avem nevoie ca persoana să apară în instanţă şi să depună mărturie.

Nu era clar dacă Gleason auzise măcar răspunsul lui McPherson. Stătea şi privea în gol. Chiar şi atunci când vorbi, ochii ei tot nu se concentrau într-un punct anume.

– Mi-am petrecut de atunci toată viaţa încercând să uit ziua aceea. Am încercat tot felul de lucruri ca să uit. Am folosit droguri ca să creez o bulă în care să stau. Am făcut... Nu contează, ideea e că nu cred că vă pot ajuta prea mult.

Bosch interveni înainte ca McPherson să spună ceva.

– Uite ce propun eu, spuse el. Hai să discutăm aici câteva minute despre ce îţi aminteşti, în regulă? Şi dacă nu merge, atunci nu merge. Ai fost o victimă, Sarah, şi nu vrem să te victimizăm din nou.

Aşteptă o clipă să primească răspuns, dar Gleason tăcea, uitându-se la sticla cu apă de pe masă.

– Hai să începem cu ziua aceea, zise Bosch. Deocamdată nu am nevoie să reiei clipele oribile în care a fost răpită sora ta, dar îţi aminteşti când l-ai identificat pentru poliţişti pe Jason Jessup?

Gleason dădu încet din cap.

– Îmi amintesc că mă uitam pe geam. Eram la etaj. Au deschis puţin jaluzelele, ca să văd afară. Ei nu trebuiau să mă vadă. Bărbaţii aceia. El era cel cu şapcă. L-au pus să-şi scoată şapca şi atunci am văzut că era el. Asta ţin minte.

Bosch se simţea încurajat de detaliul legat de şapcă. Nu îşi amintea să fi văzut aşa ceva în dosare sau să o fi auzit vorbind despre asta pe McPherson în povestirea ei, dar era semn bun că Gleason îşi amintea acel detaliu.

– Ce fel de şapcă avea? întrebă el.

– O şapcă de baseball, spuse Gleason. Era albastră.

– O şapcă Dodgers?

– Nu sunt sigură. Cred că nici atunci nu am ştiut.

Bosch dădu din cap şi trecu mai departe.

– Crezi că, dacă îţi arăt pozele de la poliţie, ai putea să-l identifici pe cel care a răpit-o pe sora ta?

– Adică după cum arată acum? Mă îndoiesc.

– Nu, nu acum, zise McPherson. Ceea ce trebuie să facem la proces este să confirmăm identificarea făcută atunci.

Gleason ezită, apoi aprobă din cap.

– Sigur. Am trecut prin multe de-a lungul anilor, dar n-am reușit să uit fața acelui om.

– Ei bine, hai să vedem.

Când Bosch deschise dosarul pe birou, Gleason își aprinse o țigară de la mucul celeilalte.

În dosar erau fotografiile în alb-negru a șase bărbați arestați, de aproximativ aceeași vârstă, statură și având aceeași culoare a pielii. Se afla acolo și o fotografie din 1986 a lui Jessup. Harry știa că acesta era momentul crucial al cazului.

Fotografiile erau puse pe rânduri de câte trei. Poza lui Jessup era la mijloc, pe rândul de jos. Numărul cinci. Era dintotdeauna locul norocos al lui Bosch.

– Nu te grăbi, zise el.

Gleason bău niște apă și puse sticla deoparte. Se aplecă deasupra mesei, apropiindu-se la câțiva centimetri de fotografii. Nu îi luă prea mult. Arătă către fotografia lui Jessup fără să ezite.

– Aș vrea să pot să-l uit, zise ea. Dar nu pot. E mereu acolo, în mintea mea. În umbră.

– Ai vreo îndoială legată de fotografia pe care ai ales-o? întrebă Bosch.

Gleason se aplecă și se uită din nou, apoi clătină din cap.

– Nu! El a fost!

Bosch o privi pe McPherson, care dădu ușor din cap. Era o identificare precisă și ei se comportaseră cum se cuvenea. Singurul lucru care lipsea era un semn de emoție din partea lui Gleason. Dar poate că douăzeci și patru de ani o secătuiseră. Harry scoase un pix și i-l întinse.

– Te rog să scrii inițialele tale și data de azi sub fotografia pe care ai ales-o.

– De ce?

Bosch observă că Gleason nu întrebase dacă o alesese pe cea bună. Nu avea de ce și era oricum a doua confirmare a ceea ce își amintea. Încă un semn bun. După ce îi dădu pixul înapoi lui Bosch, acesta închise dosarul și îl puse deoparte. Se uită din nou la McPherson. Acum venea partea grea. După cum era înțelegerea, Maggie urma să decidă aici dacă să aducă vorba despre ADN sau să aștepte până când se asigurau de colaborarea martorului.

McPherson se hotărî să nu aștepte.

– Sarah, mai este o problemă despre care trebuie să discutăm. Ți-am povestit despre faptul că ADN-ul a fost cel care i-a permis acestui om să obțină un proces nou și ceea ce sperăm că e doar o eliberare temporară.

– Da.

– Am luat profilul ADN și l-am verificat în baza de date din California. Am obținut un rezultat. Sperma de pe rochia surorii tale era de la tatăl tău vitreg.

Bosch o privea cu atenție pe Sarah. Nicio urmă de surpriză nu apăru pe fața sau în ochii ei. Aceste informații nu erau noi pentru ea.

– În 2004, statul a început să recolteze probe ADN de la toți cei suspectați de infracțiuni. În același an, tatăl tău a fost arestat pentru fugă de la locul unui accident soldat cu vătămări. Nu a oprit la stop și a lovit…

– Tată vitreg.

– Pardon?

– Ai spus „tatăl tău". Nu era tatăl meu. Era tatăl meu vitreg.

– Am greșit. Scuză-mă. Ideea e că ADN-ul lui Kensington Landy apărea în baza de date și se potrivește cu mostra de pe rochie. Ceea ce nu am putut stabili e de cât timp era pata aceea pe rochie la momentul în care a fost descoperită. Ar fi putut să ajungă pe rochie în ziua crimei, în săptămâna sau chiar luna dinaintea incidentului.

Sarah părea că intrase pe pilot automat. Era acolo, dar era absentă. Avea ochii fixați în depărtare, dincolo de camera în care se aflau.

– Noi avem o teorie, Sarah. Autopsia făcută surorii tale a arătat că nu a fost abuzată de ucigașul ei sau de altcineva înaintea crimei. Mai știm și că rochia pe care o purta era a ta și că Melissa o împrumutase în ziua aceea pentru că îi plăcea.

McPherson se opri, dar Sarah nu spunea nimic.

– Când ajungem la proces, trebuie să explicăm ce e cu sperma de pe rochie. Dacă nu putem, o să se creadă că era a ucigașului și că acesta era tatăl tău. O să pierdem cazul și Jessup, adevăratul vinovat, o să scape basma curată. Sunt sigură că nu asta vrei, nu-i așa, Sarah? Există oameni care cred că douăzeci și patru de ani sunt o pedeapsă suficientă pentru uciderea unei fete de doisprezece ani. Ei nu știu de ce facem asta. Dar vreau să știi că eu nu cred așa ceva, Sarah. Nici pe departe.

La început, Sarah Gleason nu răspunse. Bosch se aștepta la niște lacrimi, dar nu curgea niciuna, iar el începu să se întrebe dacă sentimentele ei fuseseră cauterizate de traumele și greutățile întâmpinate. Sau poate avea pur și simplu o duritate interioară, camuflată de statura micuță. În orice caz, când răspunse în sfârșit, o făcu pe un ton liniar, fără emoție, care nu se potrivea cu vorbele rostite.

– Știți ce am crezut mereu? zise ea.

McPherson se aplecă în față.

– Ce, Sarah?

– Că omul acela a omorât trei oameni în ziua aceea. Pe sora mea, pe mama... apoi pe mine. Niciuna nu a scăpat.

Urmă un lung moment de tăcere. McPherson întinse încet mâna și o puse pe brațul lui Gleason, ca un gest de consolare acolo unde nu exista alinare.

– Îmi pare rău, Sarah, șopti McPherson.

– Bine, zise Gleason. O să vă spun tot.

TREISPREZECE

Joi, 18 februarie, 20.15

Fiicei mele îi era deja dor de mâncarea făcută de mama ei – și nu era plecată decât de o zi. Tocmai aruncam la gunoi sandviciul ei mâncat pe jumătate și mă întrebam cum naiba stricasem brânza topită când m-a întrerupt telefonul. Era Maggie, care suna de pe drum.

– Dă-mi o veste bună, am spus eu în loc de salut.

– Ai ocazia să petreci o seară cu frumoasa noastră fiică.

– Da, asta e o veste bună. Numai că nu-i place cum gătesc. Acum mai zi-mi ceva drăguț.

– Martorul nostru principal e pregătit. O să depună mărturie.

– A făcut identificarea?

– Da.

– Ți-a spus despre ADN și se potrivește cu teoria noastră?

– Mi-a spus și se potrivește.

– Și o să vină aici să depună mărturie la proces?

– Da.

Am simțit un curent electric trecându-mi prin corp.

– De fapt, sunt mai multe lucruri bune, Maggie. Există și vreunul rău?

– Ei bine…

Am simțit că se dezumflă pânzele. Urma să aflu că Sarah era încă dependentă de droguri sau că exista vreo problemă care avea să mă împiedice să o aduc la proces.

– Ei, ce e?

– O să existe nişte contestaţii cu privire la mărturie, desigur, pentru că e destul de puternică. E o supravieţuitoare şi se vede. Nu lipseşte decât un singur lucru: emoţia. A trecut prin multe în viaţă şi pare un pic cam epuizată... emoţional. Nicio lacrimă, niciun hohot de râs, e undeva pe la mijloc.

– Putem lucra la asta. Putem să o instruim noi.

– Da, trebuie să avem grijă şi cu asta. Nu spun că nu e în regulă aşa cum e. Spun doar că e ca o linie dreaptă. În rest, totul e bine. Cred că o să-ţi placă de ea şi cred că o să ne ajute să-l băgăm pe Jessup înapoi la închisoare.

– Grozav, Maggie. Serios. Şi eşti de acord să-i pui tu întrebările la proces?

– Mă ocup eu.

– Royce o să o atace cu metamfetamina... cu pierderile de memorie şi tot restul. Stilul ei de viaţă... trebuie să fii pregătită pentru orice şi pentru tot.

– O să fiu. Asta înseamnă că rămâi tu cu Bosch şi Jessup. Mai crezi că o să depună mărturie?

– Jessup? Da, trebuie. Clive ştie că nu le poate face aşa ceva juraţilor, nu după douăzeci şi patru de ani. Aşadar, da, mă ocup eu de el şi de Bosch.

– Măcar cu Harry nu trebuie să-ţi faci griji în legătură cu trecutul lui.

– Despre care să fi aflat Clive.

– Asta ce mai înseamnă?

– Înseamnă că nu trebuie să-l subestimăm pe Isteţul Clive Royce. Vedeţi, asta faceţi voi, procurorii, mereu. Deveniţi prea încrezători şi asta vă face vulnerabili.

– Mulţumesc, F. Lee Bailey. O să ţin minte.

– Cum a fost Bosch azi?

– A fost ca de obicei. Ce mai e nou la tine?

Am verificat prin ușa de la bucătărie. Hayley stătea pe canapea cu temele pe masă.

– Ei bine, măcar avem o judecătoare. Breitman, de la departamentul 112.

Maggie s-a gândit o clipă la distribuirea cazului înainte de a răspunde.

– Aș spune că nicio parte nu are de câștigat. E imparțială. Nu a fost niciodată procuror, nici avocat al apărării. Doar un avocat bun de drept civil. Cred că nicio parte nu o să aibă vreun avantaj cu ea.

– Incredibil, o judecătoare care o să fie corectă și imparțială. Imaginează-ți!

Nu am primit niciun răspuns.

– A decis ca prima ședință despre progresul cazului să se desfășoare în biroul ei. Miercuri dimineață la opt, înainte să înceapă ședința în sală. Ți se pare că are vreo semnificație?

Asta însemna că judecătoarea voia să cunoască avocații și să discute în particular cazul, începând într-o notă informală și departe de presă.

– Cred că e bine așa. Probabil o să stabilească regulile în ce privește presa și procedurile. Mie mi se pare că o să conducă totul cu o mână de fier.

– La asta mă gândeam și eu. Ești liberă miercuri să vii și tu?

– Trebuie să verific în agendă, dar cred că da. Încerc să scap de toate celelalte, cu excepția cazului Jessup.

– Azi i-am dat lui Royce prima parte din probele noastre. Erau mai mult materiale de la primul proces.

– Știi că ai fi putut să aștepți până la limita de treizeci de zile.

– Dar, dar ce sens are?

– Asta era strategia. Cu cât i le dai mai devreme, cu atât are mai mult timp să se pregătească. Încearcă să ne strângă cu ușa, pentru că nu a renunțat la un proces rapid. Ar trebui să faci și tu la fel, adică

să nu-i arăți ce cărți avem în mână până când nu suntem obligați. Cu treizeci de zile înainte de proces.

– O să țin minte pentru runda următoare. Dar acestea erau lucruri destul de banale.

– Sarah Gleason era pe lista martorilor?

– Da, dar sub numele de Sarah Landy... cum apărea în '86. Și am dat adresa de la birou. Clive nu știe că am găsit-o.

– Trebuie să rămână așa până când suntem obligați să-i spunem. Nu vreau să se simtă hărțuită sau amenințată.

– Ce i-ai spus despre faptul că trebuie să vină aici pentru proces?

– I-am spus că e posibil să avem nevoie de ea două zile în timpul procesului. Plus drumul.

– Și nu o să fie o problemă?

– Păi... are propria ei afacere și a început doar de vreo doi ani. Are un proiect mai mare, la care are de lucrat, dar a spus că în rest lucrurile se mișcă destul de greu. Eu cred că putem să o aducem când avem nevoie de ea.

– Sunteți tot în Port Townsend?

– Da, am terminat de vorbit cu ea acum o oră. Am luat cina și ne-am cazat la hotel. A fost o zi lungă.

– Și vă întoarceți mâine?

– Așa am vrea. Dar avem avion abia la ora două. Trebuie să luăm feribotul – e o adevărată călătorie numai până la aeroport.

– Sună-mă dimineață, înainte să pleci. În cazul în care mă gândesc la ceva legat de martor..

– Bine.

– Ați luat notițe?

– Nu, ne-am gândit să nu o speriem.

– Ați înregistrat?

– Nu, din același motiv.

– Bine. Vreau să rămână cât mai mult posibil în afara probelor descoperite. Spune-i lui Bosch să nu scrie încă nimic. Putem să-i

facem lui Royce o copie după identificarea cu cele şase fotografii, dar atât.

– Bine. O să-i spun lui Harry.

– Când, în seara asta sau mâine?

– Ce vrei să spui?

– Nimic, nu contează. Mai e ceva?

– Da.

M-am pregătit pentru ce avea să spună. Gelozia mea răutăcioasă scăpase de sub control o secundă.

– Aş vrea să-i spun noapte bună fetei mele.

– Oh, am zis eu, respirând uşurat. Ţi-o dau la telefon.

I-am dus telefonul lui Hayley.

– E mama ta.

PARTEA A DOUA

Labirintul

PAISPREZECE

Marți, 23 februarie, 20.45

Fiecare lucra în tăcere. Bosch, la un capăt al mesei din sufragerie, fiica lui, la celălalt capăt. El, la prima tură de rapoarte de supraveghere de la DSI, ea, la teme, cu laptopul și cărțile împrăștiate în fața ei. Stăteau aproape unul de altul, dar asta era cam tot. Cazul Jessup acaparase totul, iar Bosch căuta martori vechi și încerca să dea de alții noi. În ultimele zile petrecuse puțin timp cu ea. La fel ca părinții ei, Maddie se pricepea să poarte pică și nu renunțase la supărarea provocată de faptul că fusese lăsată o noapte în grija directoarei adjuncte de la școală. Îl trata cu răceală pe Harry și deja era expertă în asta la doar paisprezece ani.

Rapoartele DSI erau o sursă de frustrare pentru Bosch. Nu din cauza a ceea ce conțineau, ci pentru că ajungeau târziu la el. Fuseseră trimise prin canale birocratice, de la biroul DSI la biroul RHD[1], apoi către șeful lui Bosch, unde rămăseseră într-un coș timp de trei zile înainte de a ajunge în sfârșit pe masa lui Bosch. Rezultatul era că avea rapoarte din primele trei zile de supraveghere a lui Jessup și le vedea cu o întârziere de trei până la șase zile. Lucrurile se petreceau prea încet și Bosch trebuia să facă ceva în acest sens.

Rapoartele conțineau relatări concise despre mișcările celui supravegheat, în care se menționau data, ora și locul. Cele mai

[1] Robbery Homicide Division – Departamentul pentru Jafuri și Crime (n.tr.)

multe notițe erau alcătuite dintr-o singură propoziție. Mai apărea și câte un set de fotografii, dar majoritatea erau făcute de la distanță mare, ca să nu fie descoperiți. Erau imagini neclare cu Jessup în timp ce se plimba prin oraș ca un om liber.

Bosch citi rapoartele și înțelese repede că Jessup ducea deja două vieți separate, cea publică și cea privată. În timpul zilei, se mișca la unison cu presa, acomodându-se în văzul tuturor cu viața din afara închisorii. Totul era despre cum învăța din nou să conducă, despre cum să comande dintr-un meniu, despre cum alerga câte cinci kilometri fără să facă o pauză. Dar noaptea ieșea la suprafață adevăratul Jessup. Fără să-și dea seama că era încă urmărit de ochii cuiva și de camerele de filmat, ieșea să se plimbe singur cu mașina închiriată. Mergea în toate colțurile orașului. Se ducea în baruri, cluburi de striptease, în saloane de prostituție mascate.

Dintre toate activitățile lui Bosch, una i se părea din cale afară de curioasă. În cea de-a patra lui noapte de libertate, Jessup mersese cu mașina pe Mulholland Drive, drumul care tăia orașul în două, coborând șerpuit din vârful munților Santa Monica. Fie zi, fie noapte, Mulholland oferea cea mai frumoasă priveliște a orașului. Nu era de mirare că Jessup se ducea acolo. Erau porțiuni în care se vedeau luminile tremurânde ale cartierelor de sud sau de nord ale orașului. Puteau fi revigorante, chiar maiestuoase. Și Bosch mersese în astfel de locuri în trecut.

Dar Jessup nu se oprise în astfel de locuri. Ieșise cu mașina de pe șosea în dreptul unei intrări în parcul Franklin Canyon. Coborâse și intrase în parcul închis, furișându-se pe lângă poartă.

Asta era o problemă pentru echipa DSI, pentru că parcul era gol și agenții riscau să fie văzuți dacă se apropiau prea mult. Raportul era aici mai concis decât majoritatea observațiilor:

> 02/20/10 – 01.12. Subiectul a intrat în parcul Franklin Canyon. A fost văzut în zona meselor de picnic, în partea de nord-est, aleea Blind Man.

02/20/10 – 02.34. Subiectul iese din parc, o ia spre vest pe Mulholland, spre autostrada 405, apoi spre sud.

După aceea, Jessup se întorsese la apartamentul în care locuia în Venice şi rămăsese acolo toată noaptea.

În dosar era şi o fotografie în infraroşu cu Jessup în parc. Stătea la o masă de picnic, pe întuneric. Pur şi simplu stătea acolo.

Bosch puse fotografia jos şi se uită la fiica lui. Era stângace, la fel ca el. Părea că scria o problemă la matematică pe o foaie de hârtie.

– Ce e?

Avea radarul mamei ei.

– Ai internetul pornit?

– Da, de ce ai nevoie?

– Poți să scoți o hartă a parcului Franklin Canyon? E lângă Mulholland Drive.

– Stai să termin aici.

Bosch aşteptă răbdător să-şi termine calculele la o problemă de matematică pe care el cu siguranță nu o putea înțelege. În ultimele patru luni trăise cu teama că fiica lui i-ar fi putut cere să o ajute la teme. Îl întrecuse de mult în cunoştințe şi abilități. Era inutil în acest domeniu şi încercase să o ajute în alte domenii, mai ales în privința spiritului de observație şi a autoapărării.

– Bine.

Maddie puse creionul jos şi trase laptopul mai aproape. Bosch se uită la ceas. Era aproape ora nouă.

– Uite.

Maddie împinse laptopul şi îl întoarse cu ecranul spre el.

Parcul era mai mare decât credea Bosch, întinzându-se la sud de Mulholland şi la vest spre Coldwater Canyon Boulevard. O legendă din colțul hărții spunea că avea 245 de hectare. Bosch nu ştia că exista o porțiune atât de mare rezervată publicului în zona Hollywood Hills. Observă că pe hartă erau evidențiate câteva dintre traseele pentru

plimbări şi zonele pentru picnic. Zona din secţiunea de nord-vest se afla lângă aleea Blinderman. Bănuia că fusese scris greşit în raportul DSI drept „aleea Blind Man".

– Ce e?

Harry se uită la fiica lui. Era prima dată în două zile când încerca să discute cu el. Se hotărî să nu rateze ocazia.

– Avem un tip pe care îl tot supraveghem. Cei de la Divizia Specială de Investigaţie. Sunt experţii în supraveghere ai poliţiei şi îl urmăresc pe tipul acesta, care abia a ieşit din închisoare. A omorât o fetiţă mai demult. Şi nu se ştie din ce motiv s-a dus în parcul ăsta şi a stat pur şi simplu la o masă de picnic.

– Şi ce? Nu asta fac oamenii în parcuri?

– Ei bine, nu în toiul nopţii. Parcul era închis, iar el s-a strecurat înăuntru... şi pe urmă a stat aşa, acolo.

– A crescut în zona aia? Poate s-a dus să revadă locurile în care a crescut.

– Nu cred. Am aflat că a crescut în districtul Riverside. Venea în LA ca să facă surf şi n-am găsit nimic legat de Mulholland.

Bosch se mai uită o dată cu atenţie la hartă şi observă că era o intrare mai sus în parc şi una mai jos. Jessup intrase prin cea de sus. Ar fi însemnat să ocolească dacă voia să meargă în zona pentru picnic şi spre aleea Blinderman.

Împinse laptopul înapoi spre fiica lui. Se uită din nou la ceas.

– Eşti gata cu temele?

– *Terminat*, tată. Ai terminat cu temele? Sau ai putea să spui „sunt gata temele?"

– Îmi pare rău. Ai terminat?

– Mai am o problemă la matematică.

– Bine. Trebuie să dau un telefon.

Numărul locotenentului Wright era pe raportul de supraveghere. Bosch se aştepta să îl găsească acasă şi supărat de deranj, dar

se hotărî să sune totuşi. Se ridică şi merse în living, ca să nu o deranjeze pe Maddie de la ultima problemă. Formă numărul pe mobil.

– Wright, DSI.

– Domnule locotenent, sunt Harry Bosch.

– Ce faci, Bosch?

Nu părea enervat.

– Îmi pare rău că te deranjez acasă. Voiam doar...

– Nu sunt acasă, Bosch. Sunt cu tipul tău.

Bosch era surprins.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, doar că tura de noapte e mai interesantă.

– Unde e acum?

– Suntem cu el la un bar din Venice Beach, se cheamă Townhouse. Îl ştii?

– Am fost acolo. E singur?

– Da şi nu. A venit singur, dar a fost recunoscut. Toată lumea îi dă de băut şi probabil că are toate fufele la dispoziţie. Cum spuneam, e mai interesant noaptea. Suni ca să ne verifici?

– Nu chiar. Doar că trebuie să întreb câteva lucruri. Mă uit la rapoarte şi primul lucru pe care vreau să-l ştiu e dacă le pot primi mai devreme. Mă uit la lucruri vechi de cel puţin trei zile. Celălalt lucru e legat de parcul Franklin Canyon. Ce poţi să-mi spui despre oprirea făcută acolo?

– Care dintre ele?

– A fost acolo de două ori?

– De fapt, de trei ori. S-a dus acolo de două ori după prima vizită de acum patru zile.

Informaţia asta i se păru foarte interesantă lui Bosch, mai ales pentru că habar nu avea ce însemna.

– Ce a făcut ultimele două dăţi?

Maddie se ridică de la masa din sufragerie şi intră în living. Se aşeză pe canapea, ascultând ce vorbea Bosch.

– Același lucru pe care l-a făcut și în prima noapte, zise Wright. Se furișează acolo și se duce în zona pentru picnic. Stă acolo, pur și simplu, ca și cum ar aștepta ceva.

– Ce așteaptă?

– Tu să-mi spui, Bosch.

– Aș vrea să pot. S-a dus la aceeași oră în fiecare seară?

– Cam cu jumătate de oră mai devreme sau mai târziu.

– Și de fiecare dată se duce la intrarea din Mulholland?

– Exact. Intră pe furiș și o ia pe același drum care îl duce în zona de picnic.

– Mă întreb de ce nu se duce pe la cealaltă intrare. Ar fi mai ușor de ajuns acolo.

– Poate îi place să meargă cu mașina pe Mulholland și să vadă luminile.

Era o idee bună și Bosch trebuia să o aibă în vedere.

– Domnule locotenent, poți să le spui oamenilor tăi să mă sune data viitoare când se duce acolo? Nu mă interesează ce oră e.

– Pot să-i rog să te sune, dar nu o să poți intra acolo și să-l urmărești îndeaproape. E prea riscant. Nu vrem să fie descoperită echipa de supraveghere.

– Am înțeles, dar roagă-i să mă sune. Vreau doar să știu. Acum, ce zici de rapoartele astea? Se poate să le primesc ceva mai devreme?

– Dacă vrei, poți să vii la DSI și să le iei în fiecare dimineață. După cum probabil ai observat, rapoartele sunt de la șase seara până a doua zi la aceeași oră. Fiecare raport zilnic e postat până a doua zi dimineața, la șapte.

– Mersi, domnule locotenent, așa o să fac! Mersi pentru informație!

– O seară bună!

Bosch închise telefonul, întrebându-se ce făcea Jessup în vizitele lui în parcul Franklin Canyon.

– Ce ți-a spus? întrebă Maddie.

Bosch ezită, întrebându-se pentru a suta oară dacă era bine să-i spună atât de multe despre cazurile lui.

– A spus că tipul acela s-a întors în parc în ultimele două nopți. De fiecare dată stă acolo și așteaptă.

– Ce așteaptă?

– Nimeni nu știe.

– Poate vrea să meargă undeva unde să fie absolut singur, departe de toată lumea.

– Posibil.

Dar Bosch se îndoia. Credea că Jessup avea un plan în tot ce făcea. Nu trebuia decât să-și dea seama care era acesta.

– Am terminat temele, spuse Maddie. Vrei să ne uităm la *Lost*?

Se tot uitaseră la DVD-urile cu serialul de televiziune, urmărind episoadele din ultimii cinci ani. Serialul era despre niște oameni care supraviețuiau unui accident de avion, rămânând pe o insulă nedescoperită încă în Pacificul de Sud. Lui Bosch îi venea greu să urmărească serialul, dar se uita pentru că fiica lui era complet captivată de poveste.

Acum nu avea timp să se uite la serial.

– Bine, vedem un episod, spuse el. Pe urmă te duci la culcare și eu mă întorc la treabă.

Fata zâmbi. Era mulțumită și, pentru o clipă, păru că greșelile gramaticale și părintești ale lui Bosch erau iertate.

– Pune DVD-ul, zise Bosch. Și pregătește-te să-mi amintești ce se întâmplă.

Cinci ore mai târziu, Bosch era într-un avion care se scutura din pricina turbulențelor. Fiica lui stătea pe celălalt rând de scaune, nu pe locul liber de lângă el. Se întinsese de-a latul culoarului ca să-și dea mâna, dar mișcarea avionului îi ținea la distanță. Nu reușea să o prindă de mână.

În clipa în care se întoarse pe scaun şi văzu partea din spate a avionului desprinzându-se şi căzând, îl trezi un bâzâit. Întinse mâna spre noptieră şi apucă telefonul. Se străduí să îşi dreagă glasul şi răspunse.

– Bosch la telefon.

– Sunt Shipley, de la DSI. Mi s-a spus să sun.

– Jessup e în parc?

– Da, e în parc, dar în seara asta e în alt parc.

– Unde?

– În Fryman Canyon, dincolo de Mulholland.

Bosch ştia locul. Era la zece minute distanţă de Franklin Canyon.

– Ce face?

– Se plimbă pe o alee. La fel ca în celălalt parc. Se plimbă şi pe urmă se aşază. După aceea, nu mai face nimic. Stă acolo o vreme, pe urmă pleacă.

– Bine.

Bosch se uită la cifrele de pe ceasul electronic. Era ora două fix.

– Veniţi încoace? întrebă Shipley.

Bosch se gândi la fiica lui, care dormea în dormitor. Ştia că ar fi putut să plece şi să se întoarcă înainte ca ea să se trezească.

– Hm... nu, fiica mea e aici şi nu pot să o las singură.

– Cum doriţi.

– Când se termină tura?

– Pe la şapte.

– Mă puteţi suna atunci?

– Dacă vreţi.

– Aş vrea să mă sunaţi în fiecare dimineaţă când se termină tura. Să-mi spuneţi pe unde a fost.

– Ăăă... bine, cred. Pot să vă întreb ceva? Tipul ăsta a omorât o fată, da?

– Exact.

– Și sunteți sigur? Nu e nicio îndoială, da?

Bosch se gândi la interviul cu Sarah Gleason.

– Nu am niciun dubiu.

– OK, e bine de știut.

Bosch înțelegea ce spunea. Căuta să se asigure. Dacă circumstanțele necesitau folosirea unei tactici mortale împotriva lui Jessup, era bine de știut pe cine și ce ar trebui să împuște. Nu mai era nevoie să adauge nimic.

– Mulțumesc, Shipley, spuse Bosch. Vorbim mai târziu.

Bosch încheie convorbirea și puse capul la loc pe pernă. Își aminti visul cu avionul. Cum întindea mâna după fiica lui și nu reușea să o prindă.

CINCISPREZECE

Miercuri, 24 februarie, 08.15

Judecătoarea Diane Breitman ne-a primit în biroul ei şi ne-a oferit o ceaşcă de cafea şi o farfurie cu fursecuri, un gest neobişnuit din partea unui judecător de la Curtea cu juri. Eram acolo eu şi Maggie, precum şi Clive Royce, care venise fără avocatul secund, dar cu tot curajul la el. A întrebat-o pe judecătoare dacă putea să ne trateze în schimb cu ceai fierbinte.

– Iată ce frumos! a spus judecătoarea după ce ne-am aşezat toţi în faţa biroului ei, cu ceştile şi farfurioarele în mână. N-am avut ocazia să vă mai văd profesând în sala mea de judecată. Aşa că m-am gândit că ar fi frumos să începem într-o manieră mai informală, în biroul meu. Putem să mergem în sală în orice moment şi să discutăm oficial.

Ne-a zâmbit, dar niciunul dintre noi nu a răspuns.

– Daţi-mi voie să încep spunând că respect foarte mult buna cuviinţă în sala mea de judecată, a continuat Breitman. Şi cer ca şi avocaţii să facă la fel. Mă aştept ca acest proces să fie un concurs aprins între dovezi şi fapte. Dar nu voi tolera să vă daţi în spectacol sau să depăşiţi limitele politeţei şi ale jurisprudenţei. Sper că m-am făcut înţeleasă.

– Da, doamnă judecător, a răspuns Maggie, iar eu şi Royce am încuviinţat din cap.

– Bine, acum să discutăm despre aparițiile în presă. Presa va da târcoale acestui caz, vă amintiți elicopterele care îl urmăreau pe O.J. pe autostradă. Asta e de la sine înțeles. Am aici cereri de la trei canale de televiziune, de la un realizator de documentare și de la *Dateline NBC*. Toți vor să filmeze procesul în întregime. Deși nu mi se pare nimic în neregulă, atâta timp cât juriul este protejat cum trebuie, mă preocupă activitățile care vor avea loc cu siguranță în afara sălii de judecată. Aveți ceva de spus în acest sens?

Am așteptat o clipă și, când am văzut că nimeni nu spunea nimic, am vorbit eu.

– Doamnă judecător, cred că, dată fiind natura acestui caz – rejudecarea unui proces de acum douăzeci și patru de ani –, a existat deja prea multă atenție din partea presei și ne va fi greu să alegem douăsprezece persoane și doi înlocuitori care nu au aflat din presă ce se întâmplă. Acuzatul a apărut pe prima pagină din *Times* făcând surf și stând pe locurile de lângă teren la meciul cu Lakers. Cum să obținem un juriu imparțial? Cu ajutorul domnului Royce, presa îl prezintă ca pe un biet nevinovat, deși habar nu are ce probe există împotriva lui.

– Doamnă judecător, obiectez, a spus Royce.

– Nu poți obiecta, am spus eu. Aici nu suntem la o audiere în instanță.

– Tu *erai* avocat al apărării, Mick. Cum rămâne cu cel care e nevinovat până la proba contrarie?

– A fost deja în situația asta.

– Într-un proces pe care instanța supremă din acest stat l-a desemnat drept un fiasco. Pe asta încerci să te bazezi?

– Ascultă, Clive, eu sunt avocat și *vinovat până la proba contrarie* e o măsură pe care o aplici la tribunal, nu în emisiunea *Larry King Live*.

– Nu am fost la *Larry King Live*... încă.

– Vedeți la ce mă refer, doamnă judecător? Vrea să...

– Domnilor, vă rog! a spus Breitman.

A așteptat o clipă să se asigure că cearta noastră s-a potolit.

– E o situație tipică în care trebuie să creăm un echilibru între dreptul publicului de a fi la curent cu faptele și măsurile de siguranță care trebuie să ne ofere un juriu nepătat, un proces lipsit de amenințări și un rezultat corect.

– Dar, doamnă judecător, a spus Royce repede, nu putem interzice presei să examineze cazul. Libertatea presei este temelia democrației americane. Mai mult decât atât, vă atrag atenția asupra hotărârii care a dus la această rejudecare. Instanța a descoperit deficiențe grave în privința probelor și a criticat procuratura pentru maniera coruptă în care a condus cazul clientului meu. Acum vreți să interziceți presei să vadă aceste lucruri?

– Oh, te rog, a spus Maggie disprețuitoare. Nu vorbim despre a interzice presei să vadă ceva și, lăsând la o parte felul nobil în care aperi libertatea presei, nu despre asta e vorba aici. E limpede că vrei să influențezi jurământul preliminar al martorilor manipulând presa înainte de proces.

– Asta e o minciună! a strigat Royce. Am răspuns cerințelor celor din presă, așa e. Dar nu încerc să influențez nimic. Doamnă judecător, acesta e un...

S-a auzit un pocnet asurzitor în biroul judecătoarei. Luase un ciocănel dintr-un set decorativ și îl lovise de suprafața de lemn.

– Haideți să ne calmăm puțin, a spus Breitman. Și să lăsăm atacurile la persoană. După cum am spus mai devreme, trebuie să existe o atmosferă prietenoasă. Nu intenționez să pun botniță presei, dar voi reduce la tăcere avocații din sala mea de judecată dacă ajung la concluzia că nu se comportă în mod responsabil în privința acestui caz. Voi începe prin a vă lăsa pe dumneavoastră să decideți ce reprezintă o interacțiune rezonabilă și responsabilă cu presa. Dar vă avertizez: consecințele greșelilor vor veni repede și vor fi în detrimentul uneia dintre părți. Fără alte avertismente. Dacă depășiți limita, asta e.

S-a oprit și a așteptat o replică. Nimeni nu a spus nimic. A pus ciocănelul înapoi în suportul special de lângă stiloul auriu. Vocea i-a redevenit prietenoasă.

– În ordine, a spus ea. Cred că ne-am înțeles.

A spus apoi că vrea să trecem la chestiuni legate de proces și că primul lucru era data acestuia. Voia să știe dacă ambele părți aveau să fie pregătite la data la care era programat, adică la mai puțin de șase săptămâni distanță. Royce a spus din nou că Jessup nu voia să renunțe la dreptul de a avea un proces rapid.

– Apărarea va fi gata să înceapă pe 5 aprilie, cu o condiție: ca acuzarea să nu se joace în continuare cu aducerea la cunoștință a probelor.

Am clătinat din cap. Nu puteam să câștig cu tipul acesta. Mă dădusem peste cap să creez o cale de comunicare în privința probelor, dar el se hotărâse să încerce să mă facă să par trișor în fața judecătoarei.

– Să ne jucăm? am spus. Doamnă judecător, i-am oferit deja domnului Royce un dosar inițial cu probe. Dar, după cum știți, acest lucru trebuie să fie reciproc, iar acuzarea nu a primit nimic în schimb de la el.

– Ne-a predat dosarul cu probe de la primul proces, doamnă judecător Breitman, împreună cu lista martorilor din '86. E o adevărată subminare a spiritului și a regulilor aducerii la cunoștință.

Breitman s-a uitat la mine și am văzut că Royce reușise să mă lovească.

– Este adevărat, domnule Haller? m-a întrebat ea.

– Nu chiar, doamnă judecător, de pe lista martorilor au fost eliminate unele nume și s-au adăugat altele. În plus, i-am oferit...

– Un nume, a intervenit Royce. A adăugat un nume și a fost propriul lui detectiv. Mare scofală, nu știam că detectivul lui poate să fie martor.

– Ei bine, deocamdată e singurul nume nou pe care îl am.

Maggie s-a aruncat în luptă cu toate forțele.

– Doamnă judecător, acuzarea are obligația profesională de a preda toate materialele cu treizeci de zile înainte de proces. După numărătoare mea, mai sunt patruzeci de zile până atunci. Domnul Royce se plânge de efortul de bună-credință din partea acuzării de a-i pune la dispoziție materialele înainte ca acuzarea să fie măcar obligată să o facă. Se pare că, în ceea ce îl privește pe domnul Royce, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită.

Judecătoarea a ridicat mâna ca să oprească toate comentariile, uitându-se la calendarul de pe peretele din stânga biroului.

– Cred că domnișoara McPherson are dreptate, a spus ea. Plângerea dumneavoastră este prematură, domnule Royce. Toate materialele trebuie aduse la cunoștința părților până vineri, pe 5 martie. Dacă avem o problemă atunci, vom discuta din nou.

– Da, doamnă judecător, a spus Royce umil.

Voiam să mă ridic, să ridic mâna lui Maggie în aer și să i-o scutur în semn de victorie, dar am considerat că nu e cuviincios. Totuși, mă bucuram că obținusem măcar un avantaj în fața lui Royce.

După discutarea altor chestiuni preliminare de rutină, întâlnirea s-a terminat și am ieșit din biroul judecătoarei prin sala de judecată. M-am oprit acolo ca să discut cu grefiera. Nu o cunoșteam atât de bine, dar nu voiam să ies din sală împreună cu Royce. Mă temeam să nu-mi pierd cumpătul pentru că era exact ce își dorea el.

După ce a ieșit prin ușile duble din spatele sălii, am încheiat discuția și am ieșit cu Maggie alături.

– L-ai bătut, Maggie McFierce, i-am spus. Verbal.

– Nu contează dacă nu facem la fel și la proces.

– Nu te teme, o să-l batem. Vreau să preiei tu aducerea la cunoștință a probelor. Dă-i drumul și fă ce fac procurorii. Pune totul grămadă. Dă-i atât de mult material încât să nu-și mai dea seama ce și cine e important.

Ea mi-a zâmbit, întorcându-se și împingând ușa cu spatele.

– Acum începi să te prinzi.

– Sper.

– Cum rămâne cu Sarah? O să-şi dea seama că am găsit-o şi, dacă e deştept, nu o să aştepte aducerea la cunoştinţă. Probabil are şi el un om care o caută. Poate să fie găsită. Harry e dovada vie.

– Nu putem face mare lucru în privinţa asta. Apropo de Harry, unde e acum?

– M-a sunat şi a zis că trebuie să verifice câteva lucruri. O să vină mai târziu. Dar nu mi-ai răspuns în legătură cu Sarah. Ce ar trebui...?

– Spune-i că s-ar putea să o mai viziteze cineva, cineva care lucrează pentru apărare, dar că nu e obligată să discute cu nimeni dacă nu vrea.

Am ajuns în hol şi am făcut stânga spre lifturi.

– Dacă nu vorbeşte cu ei, Royce o să facă plângere la judecătoare. Ea e martorul-cheie, Mickey.

– Şi? Judecătoarea nu poate să o facă să vorbească dacă ea nu vrea. Până una-alta, Royce pierde timp de pregătire. Dacă vrea să se joace, aşa cum a făcut cu judecătoarea mai devreme, atunci o să mă joc şi eu. De fapt, ce zici de asta? Trecem pe lista martorilor toţi deţinuţii care au stat vreodată în aceeaşi celulă cu Jessup. Asta ar trebui să-i ţină ocupaţi pe detectivii lui Royce o vreme.

Un zâmbet larg îi apăru lui Maggie pe faţă.

– *Chiar* începi să te prinzi, nu?

Ne-am strecurat în liftul aglomerat. Eu şi Maggie eram atât de aproape, încât am fi putut să ne sărutăm. M-am uitat în ochii ei şi i-am spus:

– Asta e pentru că nu vreau să pierd.

ŞAISPREZECE

Miercuri, 24 februarie, 08.45

După ce o lăsă pe Maggie la şcoală, Bosch întoarse maşina şi o luă pe strada Woodrow Wilson, trecu prin faţa casei lui, către locul pe care cei din zonă îl numeau intersecţia superioară cu Mulholland Drive. Atât Mulholland Drive, cât şi Woodrow Wilson erau străzi de munte, lungi şi şerpuite. Se intersectau de două ori, la poalele muntelui şi în vârful lui, de aceea primiseră numele de intersecţie superioară şi inferioară.

Când ajunse în vârful muntelui, Bosch făcu dreapta pe Mulholland şi merse până la intersecţia cu Laurel Canyon Boulevard.

Pe urmă trase pe dreapta ca să dea un telefon de pe mobil. Formă numărul dat de Shipley pentru sergentul de la dispeceratul DSI. Îl chema Willman şi trebuia să ştie în ce stadiu se afla supravegherea. În orice moment, DSI putea să lucreze la patru sau cinci cazuri diferite. Fiecare avea un nume de cod ca să le poată ţine evidenţa şi pentru ca numele suspecţilor să nu se audă prin radio. Bosch ştia că supravegherea în cazul lui Jessup primise numele de Operaţiunea Retro, pentru că era vorba de un caz vechi şi de o rejudecare.

– Sunt Bosch, de la RHD. Sunt detectivul principal în cazul Retro. Vreau să aflu unde se află suspectul pentru că urmează să ajung într-unul dintre locurile lui preferate de plimbare. Vreau să mă asigur că nu dau peste el.

– O secundă.

Bosch auzi receptorul pus pe masă, apoi o discuție prin stație, în care sergentul de serviciu întreba unde se afla Jessup. Până să ajungă la Bosch prin telefon, răspunsul deveni neclar din cauza electricității statice. Aşteptă răspunsul oficial al sergentului.

– Retro e în buzunar momentan, îi raportă el prompt lui Bosch. Agenții cred că sforăie.

În buzunar însemna că era acasă.

– Atunci am undă verde, spuse Bosch. Mulțumesc, domnule sergent.

– Nicio problemă.

Bosch închise telefonul şi porni iar pe Mulholland. După câteva curbe, ajunse în dreptul parcului Fryman Canyon şi opri. Bosch vorbise cu Shipley dis-de-dimineață, când acesta făcea schimb cu tura de zi. Îi raportase că Jessup venise din nou în parcurile Franklin şi Fryman. Pe Bosch îl rodea tot mai mult curiozitatea în legătură cu ce făcea Jessup acolo, stârnit şi de faptul că Jessup trecuse cu maşina pe Windsor Street, unde locuise cândva familia Landy.

Fryman era un parc accidentat, cu teren înclinat, cu alei abrupte şi o parcare pe o suprafață plană, precum şi cu o zonă de observație în vârf, lângă Mulholland. Bosch mai fusese acolo pentru alte cazuri şi ştia cât de extins era parcul. Opri cu botul maşinii îndreptat spre nord, iar în faţa lui se întindea priveliştea Văii San Fernando. Afară era senin şi panorama se întindea din vale către munții San Gabriel. Săptămâna furtunoasă de la sfârşitul lunii ianuarie limpezise cerul şi smogul se furişa abia acum înapoi în deschizătura văii.

După câteva minute, Bosch coborî din maşină şi merse spre banca pe care îi spusese Shipley că stătea Jessup câte douăzeci de minute, privind luminile din vale. Bosch se aşează şi se uită la ceas. Avea o întâlnire la ora unsprezece cu un martor. Avea la dispoziție mai mult de o oră.

Locul unde stătea Jessup nu îi transmitea nicio vibrație, nicio revelație despre ce făcea suspectul în vizitele acelea frecvente în parcurile din zona muntoasă. Bosch se hotărî să meargă mai departe către Franklin Canyon.

Dar parcul Franklin Canyon îi oferi același lucru, un refugiu mare și natural, departe de orașul aglomerat. Bosch găsi zona pentru picnic descrisă de Shipley în rapoartele DSI, dar nici de data asta nu reuși să înțeleagă ce anume îl atrăgea acolo pe Jessup. Ajunse în capătul aleii Blinderman și merse până când simți că îl dureau picioarele din cauza pantei. Se întoarse și se îndreptă spre parcare și spre zona de picnic, încă nelămurit în privința activităților lui Jessup.

Pe drumul de întoarcere, Bosch trecu pe lângă un platan mare și bătrân, în jurul căruia se construise aleea. Observă o movilă de material alb-cenușiu la baza copacului, între două dintre rădăcinile ieșite la suprafață. Se duse mai aproape și văzu că era ceară. Cineva arsese acolo o lumânare.

În tot parcul erau afișate avertismente împotriva fumatului sau a folosirii de chibrituri, pentru că focul era cel mai mare dușman într-un parc. Dar cineva aprinsese o lumânare la baza copacului.

Bosch vru să-l sune pe Shipley, să-l întrebe dacă Jessup ar fi putut aprinde o lumânare în parc în noaptea precedentă, dar știa că nu ar fi fost bine. Shipley ieșise din tura de noapte și probabil era în pat și dormea. Harry avea să aștepte până seara ca să-l sune.

Se uită în jurul copacului, căutând alte indicii că Jessup ar fi fost acolo. Se părea că un animal își făcuse vizuina recent în câteva locuri de sub trunchi. În rest, nu se vedea nimic.

Când ieși de pe alee și intră în luminișul unde se făceau picnicuri, Bosch văzu un paznic care se uita într-un coș de gunoi căruia îi luase capacul. Harry se apropie de el.

– Domnule polițist?

Bărbatul se întoarse, ținând capacul la distanță de el.

– Da, domnule!

– Scuzați-mă, n-am vrut să vă sperii. Eu... mă plimbam pe aleea asta și e un copac mare aici – cred că e platan – și se pare că cineva a ars o lumânare lângă trunchi. Mă întrebam...

– Unde?

– Pe aleea Blinderman.

– Arătați-mi.

– De fapt, nu mai urc până acolo. Nu am încălțări potrivite. E copacul mare din mijlocul aleii. Sunt sigur că puteți să îl găsiți.

– Nu e voie să se aprindă focuri în parc!

– Știu. De asta v-am și spus. Dar voiam să vă întreb, e ceva deosebit la copacul acela, vreun motiv să aprindă cineva o lumânare?

– Aici toți copacii sunt deosebiți. Tot parcul e special.

– Da, înțeleg. Puteți să-mi spuneți...

– Puteți să-mi arătați un act de identitate?

– Pardon?

– O legitimație. Vreau să văd un act de identitate. Un bărbat la cămașă și cravată și cu „încălțări nepotrivite" pe aleile astea mi se pare puțin suspect.

Bosch clătină din cap și scoase portofelul cu legitimația.

– Poftim, legitimația mea.

Bosch deschise portofelul și îl ținu ridicat câteva clipe, ca să îl vadă paznicul. Bosch văzu pe ecusonul lui numele Brorein.

– În regulă? spuse Bosch. Acum putem să trecem la întrebările mele, domnule polițist Brorein?

– Sunt paznic în parcuri, nu polițist, zise Brorein. Treaba asta face parte dintr-o anchetă?

– Nu, dintr-o situație în care îmi răspundeți la întrebările despre copacul acela de pe alee. Bosch arătă în direcția din care venea. Acum ați înțeles? întrebă el.

Brorein clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar aici sunteți pe domeniul meu și sunt obligat să...

– Nu, amice, de fapt, tu ești pe domeniul meu. Dar mersi mult de ajutor. O să menționez asta în raport.

Bosch se îndepărtă și o luă spre parcare. Brorein îl strigă.

– Din câte știu eu, nu e nimic deosebit la copacul acela. E doar un copac, domnule detectiv Bosch.

Bosch dădu din mână a lehamite, fără să se mai uite înapoi. Adăugă pe lista cu lucruri care nu îi plăceau la Brorein și incapacitatea de a „citi" corect.

ŞAPTESPREZECE

Miercuri, 24 februarie, 14.15

Succesele mele ca avocat al apărării veneau de obicei atunci când acuzarea era nepregătită şi luată prin surprindere de manevrele pe care le făceam. Întregul sistem de guvernare se bazează pe rutină. Acuzarea celor care încalcă legea nu e cu nimic diferită. Ca proaspăt procuror, am luat aminte la acest lucru şi am jurat să fiu mai mult decât pregătit pentru paşii făcuţi de isteţul Clive Royce. Aveam să îi anticipez. Să-i ştiu înainte ca Royce să-i facă. Aveam să fiu ca un lunetist într-un copac, aşteptând să-i agăţ unul câte unul, de la distanţă.

Promisiunea asta ne ţinea pe mine şi pe Maggie în biroul meu cel nou pentru şedinţe de strategie. În după-amiaza aceea, discuţia se concentra pe ce anume trebuia să fie piesa centrală a apărării preliminare a adversarului nostru. Ştiam că Royce avea să depună o moţiune pentru respingerea cazului. Era de la sine înţeles. Discutam despre motivele pentru care putea depune moţiunea. Voiam să fiu pregătit pentru toate. Se spune că, la război, lunetistul atacă patrula inamică eliminându-i întâi pe comandant, pe radio-transmiţător şi pe doctor. Dacă reuşeşte asta, restul patrulei se panichează şi se împrăştie. Asta speram şi eu să fac rapid când Royce depunea moţiunea. Voiam să mă mişc iute şi meticulos, cu argumente distrugătoare şi răspunsuri care să-l facă pe inculpat să înţeleagă că dăduse de belea. Dacă îl făceam pe Jessup să intre în panică, poate nici nu mai era nevoie să ajung la proces. Aş fi putut obţine o dispoziţie.

O pledoarie. Or acest lucru era egal cu o condamnare. Era aproape la fel ca o victorie pentru tabăra în care mă aflam acum.

– Cred că un lucru pe care o să-l susțină e că acuzațiile nu mai sunt valabile fără o audiere preliminară, a zis Maggie. În felul ăsta, împușcă doi iepuri deodată. Mai întâi o să o roage pe judecătoare să-l respingă sau, cel puțin, să programeze o nouă ședință preliminară.

– Dar verdictul procesului e cel care a fost anulat, am spus eu. Ne întoarcem la proces și noi avem unul nou. Nu audierea preliminară a fost contestată.

– Ei bine, asta trebuie să demonstrăm noi.

– Bine, de asta te ocupi tu. Ce mai e?

– Nu-ți mai dau idei dacă mi le tot pasezi înapoi ca să mă pregătesc. E a treia sarcină pe care mi-o dai și tu ți-ai luat numai una.

– Bine, eu o să mă ocup de următoarea, indiferent ce e. Ce ai acolo?

Maggie a zâmbit și mi-am dat seama că am intrat singur în capcană. Dar înainte să apese pe trăgaci, ușa de la birou s-a deschis și a intrat Bosch, fără să bată.

– Salvat de clopoțel, am spus. Harry, ce e?

– Am un martor pe care cred că ar trebui să-l ascultați. Cred că o să ne ajute și nu l-au folosit la primul proces.

– Pe cine? a întrebat Maggie.

– Pe Bill Clinton, a zis Bosch.

Nu am recunoscut numele ca fiind legat de cazul nostru. Dar Maggie, cu atenția ei la detalii, a pus totul cap la cap.

– Unul dintre șoferii camioanelor de tractare care lucrau cu Jessup.

Bosch a arătat cu degetul spre ea.

– Exact. Lucra cu Jessup pe vremea aceea la Aardvark Towing. Acum are un atelier de mecanică auto pe LaBrea, lângă Olympic. Se numește Presidential Motors.

– Evident, am spus eu. Cu ce ne ajută ca martor?

Bosch a arătat către ușă.

– E afară, cu Lorna. Ce-ar fi să-l aduc aici și să vă spună chiar el?

M-am uitat la Maggie și, văzând că nu avea nimic de obiectat, i-am spus lui Bosch să-l aducă pe Clinton înăuntru. Înainte de a ieși din cameră, Bosch ne-a spus în șoaptă că îl verificase pe Clinton în baza de date cu infractori și nu descoperise nimic. Nu avea cazier.

– Nimic, a spus Bosch. Nici măcar o amendă de parcare neplătită.

– Bine, a spus Maggie. Hai să vedem ce are de zis.

Bosch a ieșit în camera de la recepție și s-a întors cu un tip scund, de vreo cincizeci de ani, care purta pantaloni albaștri de serviciu și o cămașă cu un petic oval deasupra buzunarului de la piept. Acolo era trecut numele Bill. Era pieptănat și nu purta ochelari. Am văzut că avea vaselină sub unghii și m-am gândit că asta se putea repara înainte să apară în fața unui juriu.

Bosch a tras un scaun de la perete și l-a pus în mijlocul camerei, cu fața spre biroul meu.

– Ce-ar fi să iei loc aici, domnule Clinton, cât îți punem câteva întrebări, a zis el.

Bosch mi-a făcut semn, predându-mi ștafeta.

– În primul rând, domnule Clinton, vă mulțumesc că ați fost de acord să veniți și să vorbiți cu noi.

Clinton a dat din cap.

– E în regulă. La atelier nu e prea aglomerat deocamdată.

– Ce fel de muncă faceți acolo? Vă specializați în ceva?

– Da, restaurăm mașini. În special mașini din Marea Britanie. Triumph, MG, Jaguar, din astea de colecție.

– Înțeleg. Cât mai costă un Triumph TR52 acum?

Clinton s-a uitat la mine, surprins de cunoștințele mele despre o mașină în care era specialist.

– Depinde de formă. Anul trecut am vândut o frumusețe pentru douăzeci și cinci de mii. Am investit aproape douăsprezece mii în restaurare. Sunt multe ore de muncă.

Am încuviințat din cap.

– Am avut una în liceu. Ce bine era să nu o fi vândut!

– Nu s-au fabricat decât un an de zile. În '68. De aceea a devenit piesă de colecţie.

Am dat din cap. Terminasem de spus cam tot ce ştiam despre maşini. Îmi plăcea datorită bordului de lemn şi acoperişului decapotabil. Mă plimbam prin Malibu în weekend, mergând pe plajele pentru surf, deşi nu ştiam să mă dau cu placa.

– Ei bine, haideţi să trecem de la '68 la '86!

Clinton a ridicat din umeri.

– Nicio problemă.

– Dacă nu vă supăraţi, domnişoara McPherson o să ia notiţe.

Clinton a ridicat din nou din umeri.

– Haideţi să începem. Cât de bine vă amintiţi ziua în care a fost ucisă Melissa Landy?

Clinton a desfăcut mâinile.

– Păi, să vedem, îmi amintesc bine, din cauza celor întâmplate. Pentru că a murit fetiţa aceea şi apoi s-a dovedit că lucram cu tipul care a omorât-o.

– Cred că a fost destul de traumatizant.

– Da, aşa a fost o perioadă.

– Pe urmă nu v-aţi mai gândit la asta?

– Nu, nu chiar... dar nu m-am mai gândit tot timpul. Am deschis afacerea şi toate celelalte.

Am dat din cap. Clinton părea cinstit şi sincer. Era un început. M-am uitat la Bosch. Ştiam că scosese de la Clinton ceva ce considera el valoros. Voiam să preia el discuţia.

– Bill, a spus Bosch. Spune-le puţin despre ce se întâmpla pe atunci la Aardvark. Despre faptul că nu mergeau afacerile.

Clinton a dat din cap aprobator.

– Mda, păi, nu ne mergea prea bine pe vremea aia. S-a dat o lege că nimeni nu putea să parcheze pe marginea străzii în Wilshire fără permis de rezident, ştiţi? Îi ridicam pe cei care nu aveau. Aşa că ne

duceam prin cartiere duminica dimineața și săltam mașinile lăsate de cei care se duceau la slujbă la biserică. Asta la început. Domnul Korish era proprietarul și primeam așa de multe mașini, încât a angajat încă un șofer și a început chiar să ne plătească pentru orele in plus. Era distractiv, pentru că mai erau niște companii care aveau același contract, așa că ne întreceam pentru remorcări. Era ca și cum țineam scorul și eram o echipă.

Clinton s-a uitat la Bosch, ca să vadă dacă spunea povestea potrivită. Harry a dat din cap și i-a spus să continue.

– Pe urmă s-a cam stricat tot. Oamenii au început să se prindă și au încetat să mai parcheze acolo. Cineva ne-a spus că se făceau anunțuri în biserică: Nu mai parcați la nord de Wilshire. Așa că am ajuns de la prea multă distracție să nu ne mai distrăm deloc. Domnul Korish ne-a zis că trebuie să reducă din cheltuieli și că unul din noi trebuia să plece, poate chiar doi. A spus că o să ne supravegheze munca și să ia o decizie.

– Când v-a spus asta, comparativ cu ziua crimei? a întrebat Bosch.

– A fost chiar înainte. Pentru că eram toți trei acolo. Vedeți, încă nu ne concediase pe niciunul.

Intervenind în discuție, l-am întrebat în ce fel le-a afectat competiția hotărârea respectivă.

– Păi, a devenit dură. Eram prieteni și deodată nu ne mai plăcea de ceilalți pentru că trebuia să ne păstrăm locul de muncă.

– Cum era pe atunci să lucrezi cu Jason Jessup?

– Jason era un adevărat șacal.

– Era stresat?

– Da, pentru că era pe ultimul loc. Domnul Korish a pus un panou pe perete pe care ne urmărea activitatea și el era ultimul.

– Și era nemulțumit?

– Da, era foarte nemulțumit. A devenit un nemernic, scuzați-mi expresia.

– Mai știți cum s-a purtat în ziua crimei?

– Puțin. Cum i-am spus detectivului Bosch, a început să spună că unele străzi erau ale lui. De exemplu, Windsor era toată a lui. Și Las Palmas, și Lucerne. Așa a făcut. Iar eu și Derek – celălalt șofer, adică – i-am zis că nu există asemenea reguli. Și el a zis: Bine, încercați numai să ridicați o mașină de pe străzile astea și o să vedeți ce se întâmplă.

– V-a amenințat.

– Da, se poate spune și așa. Cu siguranță.

– Vă amintiți bine că Windsor era una dintre străzile pe care le-a revendicat?

– Da, foarte bine. A revendicat Windsor Street.

Toate erau informații bune. Reflectau starea de spirit a acuzatului. Dar s-ar fi putut dovedi dificil să valideze mărturia dacă nu coroborau și Wilbern și Korish, în caz că mai erau în viață și disponibili.

– A acționat vreodată pe baza amenințărilor? a întrebat Maggie.

– Nu, a spus Clinton. Dar asta s-a întâmplat în aceeași zi în care a fost cu fata. Așa că a fost arestat și s-a terminat. Nu pot să spun că am fost prea trist când l-am văzut plecat. Pe urmă, domnul Korish l-a concediat pe Derek pentru că a mințit că nu avea cazier. Eram ultimul rămas. Am mai lucrat acolo patru ani, până când am strâns destui bani să deschid ceva singur.

O poveste americană, tipică, de succes. Am așteptat să văd dacă Maggie voia să mai întrebe ceva, dar nu a spus nimic. Eu mai aveam.

– Domnule Clinton, ați vorbit vreodată de lucrurile astea la poliție sau cu procurorii acum douăzeci și patru de ani?

Clinton a clătinat din cap.

– Nu chiar. Adică am vorbit cu detectivul care se ocupa de caz. Mi-a pus întrebări. Dar nu m-au chemat la tribunal niciodată sau altceva asemănător.

Pentru că atunci nu aveau nevoie de tine, mi-am zis. Dar eu o să am nevoie de tine acum.

– De ce sunteți atât de sigur că Jessup v-a amenințat în ziua crimei?

– Pur și simplu știu că a fost în ziua aceea. Țin minte pentru că nu în fiecare zi e arestat pentru crimă un coleg de serviciu.

A dat din cap ca și cum voia să întărească cele spuse.

M-am uitat la Bosch ca să văd dacă ne scăpase ceva. Bosch a înțeles și a preluat iar discuția.

– Bill, spune-le ce mi-ai zis mie despre cum a fost în mașina de poliție cu Jessup. Pe drumul spre Windsor.

Clinton a dat din cap. Putea fi condus cu ușurință, ceea ce am luat drept semn bun.

– Păi, ei credeau că Derek era de fapt omul lor. Adică polițiștii. Avea cazier și a mințit că nu avea, iar ei au aflat. Așa că era suspectul numărul unu. Pe Derek l-au urcat într-o mașină de poliție, iar pe mine și pe Jessup în alta.

– V-au spus unde vă duceau?

– Au zis că mai au niște întrebări pentru noi și credeam că ne duc la secția de poliție. Erau doi polițiști cu noi în mașină și i-am auzit spunând că voiau să ne ducă la o recunoaștere. Jason i-a întrebat despre asta și i-au spus că nu era mare lucru, căutau doar niște tipi în salopete, pentru că voiau să vadă dacă un martor putea să-l identifice pe Derek.

Clinton s-a oprit acolo și s-a uitat de la Bosch la mine și apoi iar la Bosch, așteptând ceva.

– Și ce s-a întâmplat?

– Păi, mai întâi Jason le-a spus celor doi polițiști că nu puteau să ne ia așa, pur și simplu, să ne ducă la recunoaștere. Ei ne-au zis că nu făceau decât să îndeplinească un ordin. Așa că ne-am dus pe Windsor și am oprit în fața unei case. Polițiștii au coborât și s-au dus să discute cu detectivul-șef, care stătea acolo cu alți detectivi. Eu și Jason ne uitam pe geam, dar nu am văzut niciun martor. Pe urmă, detectivul-șef a intrat în casă și nu a mai ieșit. Noi nu știam ce se întâmpla și Jason mi-a zis că vrea să îmi împrumute șapca.

– Șapca? a întrebat Maggie.

– Da, șapca mea cu Dodgers. O aveam pe cap, ca de obicei, iar Jason a zis că trebuie să o împrumute pentru că l-a recunoscut pe unul dintre polițiștii care erau deja acolo când am ajuns noi. A zis că s-a bătut cu un tip din cauza unei remorcări și dacă îl vedea, o să aibă probleme. Și a continuat așa, până mi-a zis: Dă-mi șapca ta!

– Și ce ați făcut? l-am întrebat.

– Nu mi s-a părut mare lucru, mai ales că nu știam ce am aflat mai târziu, înțelegeți? Așa că i-am dat șapca și a pus-o pe cap. Când s-au întors polițiștii să ne coboare din mașină, n-au observat că șapca și-a schimbat locul. Ne-au pus să ne dăm jos și să stăm lângă Derek. Pe urmă un polițist a primit un apel prin stație – asta țin minte – și s-a întors și i-a zis lui Jason să-și scoată șapca. El a făcut întocmai și după câteva minute l-au înconjurat și i-au pus cătușele, deci nu era Derek, era Jason.

M-am uitat de la Clinton la Bosch, apoi la Maggie. Expresia feței ei îmi spunea că povestea era importantă.

– Știți ce e ciudat? a întrebat Clinton.

– Nu, ce? am spus.

– Nu mi-au mai dat șapca înapoi.

A zâmbit și i-am zâmbit și eu.

– Ei bine, trebuie să vă luăm o șapcă nouă când se termină cu toate astea. Acum trebuie să vă pun cea mai importantă întrebare. Sunteți dispus să depuneți mărturie la procesul lui Jason Jessup cu ce ne-ați spus nouă acum?

Clinton a părut că se gândește câteva secunde, apoi a dat din cap.

– Da, pot să fac asta, a zis el.

M-am ridicat și am ocolit biroul, întinzând mâna.

– Atunci se pare că avem un martor. Vă mulțumim foarte mult, domnule Clinton.

Am dat mâna, după care am făcut semn spre Bosch.

– Harry, ar fi trebuit să te întreb, am acoperit toate punctele?

Bosch s-a ridicat de pe scaun.

– Cred că da. Deocamdată. Îl duc pe domnul Clinton înapoi la atelier.

– Excelent. Mulțumesc din nou, domnule Clinton.

Clinton s-a ridicat.

– Vă rog, spuneți-mi Bill.

– Așa o să facem, promit. O să vă spunem pe nume și o să vă chemăm ca martor.

Toată lumea a râs de complezență, apoi Bosch l-a condus pe Clinton la ieșirea din birou. M-am întors și m-am așezat.

– Spune-mi despre șapcă, i-am zis lui Maggie.

– E o legătură grozavă, a spus ea. Când am interogat-o pe Sarah, și-a amintit că detectivul Kloster a dat prin stație din dormitor către cei din stradă și le-a zis să-i scoată șapca lui Jessup. În momentul acela l-a identificat. Atunci Harry s-a uitat în dosar și a găsit o listă cu lucrurile pe care le avea Jessup asupra lui la arestare. Era trecută și șapca Dodgers. Încă mai încercăm să găsim toate lucrurile lui – e greu de făcut după douăzeci și patru de ani. Dar e posibil să fi ajuns la San Quentin. În orice caz, dacă nu avem șapca, avem lista.

Am dat din cap. Era un lucru bun din mai multe puncte de vedere. Arăta că martorii coroborau faptele independent unii față de alții, desființând orice afirmație din partea apărării că nu te poți baza pe amintiri după atâția ani și, nu în ultimul rând, arăta starea de spirit a acuzatului. Jessup știa că era oarecum în pericol de a fi identificat. Cineva îl văzuse răpind fata.

– Bine, în regulă, am spus. Ce părere ai de primele lucruri pe care le-a zis, despre competiția dintre ei și despre faptul că unul trebuia concediat? Poate chiar doi?

– Încă o dată, e material bun pentru demonstrat starea de spirit. Jessup se simțea presat și s-a dezlănțuit. Poate de aici a pornit totul. Poate ar trebui să adăugăm un psiholog pe lista martorilor.

Am dat aprobator din cap.

– Tu i-ai spus lui Bosch să-l găsească și să-l interogheze pe Clinton?

Ea mi-a făcut semn că nu.

– A făcut-o singur. Se pricepe.

– Știu. Dar mi-aș dori să-mi spună mai multe despre ce pune la cale.

OPTSPREZECE

Joi, 25 februarie, 11.00

Rachel Walling dorise să se întâlnească într-un birou dintr-o bloc de sticlă, din centru. Bosch ajunse la adresă și luă liftul până la etajul treizeci și patru. Ușa de la birourile firmei de avocatură Franco, Becerra & Itzuris era încuiată și trebui să bată. Rachel răspunse imediat și îl invită în spațiul luxos de birouri în care nu mai erau nici alți avocați, nici secretare, nu mai era nimeni altcineva. Îl conduse în sala de consiliu, unde Bosch văzu cutia și dosarele pe care i le dăduse cu o săptămână înainte, împrăștiate pe o masă mare, ovală. Intrară și Bosch se apropie de ferestrele mari cât un perete care dădeau spre centru.

Nu ținea minte să mai fi fost la asemenea înălțime undeva în centrul orașului. Vedea tocmai până la stadionul Dodgers și dincolo de el. Văzu centrul civic și clădirea cu pereți de sticlă PAB[1], alături de sediul *Los Angeles Times*. Se uită apoi la parcul Echo și își aminti de o zi petrecută acolo cu Rachel Walling. Pe atunci erau o echipă, în mai multe sensuri. Dar asta se întâmpla demult.

– Ce e locul ăsta? zise el, uitându-se în continuare pe geam, cu spatele la ea. Unde e toată lumea?

– Nu e nimeni. Am folosit spațiul într-o operațiune legată de spălare de bani. Așa că e gol de ceva vreme. Jumătate din clădire e

[1] Public Administration Building – Birourile Administrației Publice (n.tr.)

goală. Din cauza crizei. A fost un birou adevărat, dar a dat faliment. Așa că l-am împrumutat. Conducerea s-a bucurat de ajutorul venit din partea guvernului.

– Spălau bani din vânzarea de droguri? De arme?

– Știi că nu pot să-ți spun, Harry. Sunt sigură că o să citești în ziare despre asta în câteva luni. O să-ți dai seama atunci.

Bosch dădu din cap, amintindu-și numele de pe ușă. Franco, Becerra & Itzuri: FBI. Ingenios.

– Mă întreb dacă o să li se spună următorilor chiriași că spațiul a fost folosit de FBI ca să prindă niște oameni răi. Ar putea să apară prietenii oamenilor aceia răi.

Rachel nu răspunse. Îl invită să ia loc la masă. Bosch se așeză, uitându-se bine la ea, care se afla pe partea opusă. Avea părul lăsat pe spate, ceea ce era neobișnuit. O mai văzuse așa, dar nu când lucra. Buclele întunecate îi încadrau fața și atrăgeau atenția către ochii ei negri.

– Frigiderul firmei e gol, altfel ți-aș fi oferit ceva de băut.

– E în regulă.

Rachel deschise cutia și începu să scoată dosarele pe care i le dăduse el.

– Rachel, apreciez mult ceea ce faci, zise Bosch. Sper că nu te-am deranjat prea tare.

– Nu, munca nu m-a deranjat. Mi-a făcut plăcere. Dar tu, Harry, faptul că ai reapărut în viața mea m-a deranjat.

Bosch nu se aștepta la asta.

– Ce vrei să spui?

– Am o relație și i-am spus și lui despre tine. Despre teoria cu glonțul unic, toate astea. Așa că nu s-a bucurat că mi-am petrecut nopțile lucrând la cazul ăsta pentru tine.

Bosch nu era sigur cum trebuia să reacționeze. Rachel Walling ascundea mereu înțelesuri mai profunde în ceea ce spunea. Nu era

sigur dacă mai era ceva de care trebuia să țină seama pe lângă ce spunea ea cu glas tare.

– Îmi pare rău, zise el într-un târziu. I-ai spus că e vorba numai de serviciu, că voiam doar o părere profesională? Că am apelat la tine pentru că am încredere și pentru că ești cea mai bună?

– Știe că sunt cea mai bună, dar nu contează. Hai să trecem la treabă.

Deschise dosarul.

– Fosta mea soție a murit, zise el. A murit anul trecut în Hong Kong.

Nu știa de ce îl luase gura pe dinainte. Rachel se uită mirată la el, iar Bosch înțelese că nu știa.

– Oh, Doamne, îmi pare rău!

Bosch dădu din cap, hotărât să nu-i mai scape și alte detalii.

– Și fiica ta?

– Acum stă la mine. Se descurcă bine, dar i-a fost destul de greu. Au trecut doar patru luni.

Rachel dădu din cap, apoi păru că se pierde, meditând la ce auzise.

– Dar tu? Bănuiesc că și ție ți-a fost greu.

Harry încuviință, dar nu reuși să găsească vorbele potrivite. Acum fiica lui făcea cu totul parte din viața lui, dar cu un preț teribil. Își dădu seama că deschisese subiectul, dar nu putea să vorbească despre asta.

– Uite, zise el, a fost ciudat. Nu știu de ce te-am încărcat cu așa ceva. Ai spus de glonțul unic și mi-am amintit că ți-am spus despre ea. Putem vorbi altădată. Adică dacă vrei. Acum hai să discutăm despre caz. Bine?

– Da, sigur. Mă gândeam la fiica ta. Să-și piardă mama și apoi să trebuiască să se mute atât de departe de locul unde stătea. Știu că o să-i fie bine și la tine, dar... e o schimbare importantă.

– Da, dar se spune că puștii sunt rezistenți tocmai pentru că așa este. Are deja mulți prieteni și se descurcă bine la școală. A fost o schimbare mare pentru amândoi, dar cred că o să fie bine pentru ea până la urmă.

– Și pentru tine cum o să fie?

Bosch o privi o clipă înainte să răspundă.

– Eu sunt deja în câștig. O am pe fiica mea cu mine și e cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla.

– Asta e bine, Harry.

– Așa e.

Rachel coborî privirea și termină de scos dosarele și fotografiile din cutie. Bosch remarcă transformarea. Acum era toată numai profesionalism, un psiholog criminalist de la FBI pregătit să raporteze ce descoperise. Bosch vârî mâna în buzunar și își scoase carnețelul. Era într-o copertă de piele cu insigna de detectiv în relief. Îl deschise și se pregăti să scrie.

– Vreau să încep cu fotografiile, zise ea.

– Bine.

Întinse pe masă patru fotografii cu trupul Melissei Landy în tomberon, întorcându-le cu fața spre el. Apoi adăugă alte două fotografii de la autopsie, deasupra celorlalte. Pentru Bosch nu era niciodată ușor să se uite la imaginea unui copil mort. Dar acestea erau și mai dificil de privit. Se uită timp îndelungat la fotografii, dându-și seama că nodul din stomac era din pricina faptului că trupul fusese aruncat la gunoi. Să arunci așa un copil era ca o declarație despre victimă și ca o insultă la adresa celor care o iubeau.

– Tomberonul, zise el. Crezi că l-a ales ca să spună ceva?

Walling ezită, ca și cum atunci se gândea la asta prima dată.

– De fapt, eu am altă teorie. Cred că a fost o alegere aproape spontană. Că nu a făcut parte din plan. Avea nevoie de un loc în care să scape de cadavru și unde să nu fie văzut sau descoperit imediat.

știa de tomberonul din spatele teatrului și l-a folosit. A fost ceva la îndemână, nu însemna nimic.

Bosch aprobă din cap. Se aplecă în față și notă ceva în carnet ca să-și amintească să se întoarcă la Clinton și să-l întrebe despre tomberon. El Rey era pe traseul Wilshire unde lucrau șoferii de la Aardvark. Ar fi putut să le fie cunoscut.

– Scuză-mă, n-am vrut să duc lucrurile într-o direcție greșită, zise el, scriind în carnet.

– E în regulă. Motivul pentru care am vrut să începem cu fotografiile e ăsta: consider că această crimă a fost greșit înțeleasă de la bun început.

– Greșit înțeleasă?

– Se pare că primii detectivi s-au luat după aparențe și au considerat-o rezultatul planului criminalului. Cu alte cuvinte, Jessup a răpit fata și a plănuit să o sugrume și să o lase la tomberon. Asta se vede după profilul pe care l-au făcut crimei și pe care l-au trimis la FBI și către Departamentul de Justiție din California, pentru a fi comparat cu alte crime din baza de date.

Rachel deschise un dosar și scoase un profil interminabil și formulare de depunere, toate pregătite de detectivul Kloster cu douăzeci și patru de ani în urmă.

– Detectivul Kloster căuta crime asemănătoare de care să-l poată lega pe Jessup. Nu a găsit nimic și asta a fost tot.

Bosch petrecuse mai multe zile studiind dosarul și știa tot ce îi spunea Walling. Dar o lăsă să continue fără să o întrerupă, pentru că avea senzația că urma să audă ceva nou. Asta era frumusețea și arta ei. Nu conta că FBI-ul nu îi recunoștea meritele și nu o folosea la adevărata ei capacitate. El avea să o facă întotdeauna.

– Cred că acestui caz i s-a făcut un profil greșit de la început. Adaugă la asta și faptul că bazele de date de atunci nu erau la fel de sofisticate și de cuprinzătoare ca acum. Toată perspectiva a fost greșită și prost canalizată, nici nu e de mirare că au ajuns într-un punct mort.

Bosch dădu aprobator din cap și mai notă ceva în carnet.

– Ai încercat să refaci profilul? întrebă el.

– Atât cât am putut. Punctul de plecare e chiar aici. La fotografii. Uită-te la rănile ei.

Bosch se aplecă spre masă și se uită la primul șir de imagini. Nici nu văzuse rănile fetei. Fusese aruncată la întâmplare într-un coș aproape plin. Probabil că la teatru se construia o scenă sau aveau vreun proiect de renovare, pentru că în coș erau în mare parte resturi de materiale de construcție. Rumeguș, găleți cu vopsea, bucățele de lemn tăiat sau rupt. Erau și bucăți de placaj sau folii de plastic rupte. Melissa Landy era cu fața în sus, într-un colț al tomberonului. Bosch nu vedea nicio picătură de sânge pe corp sau pe rochie.

– Despre ce răni vorbim? întrebă el.

Walling se ridică pentru a se putea apleca în față. Folosi capătul unui pix ca să arate locurile pe care voia să le vadă Bosch în fiecare fotografie. Încercui unele pete de culoare mai închisă de pe gâtul victimei.

– Rănile de la gât, spuse ea. Dacă te uiți aici, vezi niște vânătăi ovale pe partea dreaptă a gâtului, iar pe partea cealaltă e o vânătaie mai mare. Asta arată că a fost sugrumată cu o singură mână.

Folosi pixul ca să ilustreze ce spunea.

– Degetul mare aici, pe partea dreaptă, iar cele patru degete pe stânga. Cu o mână. Așadar, de ce cu o singură mână?

Ea se așeză la loc pe scaun, iar Bosch se îndepărtă la rândul lui de imagini. Ideea că Melissa fusese strangulată cu o singură mână nu era nouă pentru Bosch. Fusese inclusă în profilul original al crimei elaborat de Kloster.

– Acum douăzeci și patru de ani s-a sugerat că Jessup a strangulat-o cu mâna dreaptă în timp ce se masturba cu stânga. Teoria asta se baza pe un singur lucru – pe sperma de pe rochia victimei. A fost lăsată de cineva care avea aceeași grupă sangvină ca Jessup și s-a presupus că era a lui. Mă urmărești?

– Sunt atent.

– Bine, problema e că acum știm că sperma nu era a lui Jessup, așa că profilul de bază și teoria crimei din '86 au fost greșite. S-au dovedit a fi greșite și pentru că Jessup e dreptaci, după cum se vede dintr-o mostră de scris din dosar, iar studiile au arătat că oamenii care sunt dreptaci au tendința de a se masturba cu mâna dominantă.

– S-au făcut studii despre așa ceva?

– Ai fi uimit. Eu așa am fost când am intrat pe internet ca să caut chestiile astea.

– Știam eu că ceva nu e în regulă cu internetul.

Rachel zâmbi, dar nu era deloc jenată de subiectul discuției. Asta era meseria ei.

– S-au făcut studii despre orice, inclusiv ce mână folosesc oamenii ca să se șteargă la fund. Chiar mi s-a părut o lectură fascinantă. Dar ideea e că au greșit de la început. Crima asta nu s-a petrecut în timpul unui act sexual. Acum hai să-ți arăt alte fotografii.

Se întinse peste masă și adună toate pozele într-un teanc, dându-le la o parte. Apoi puse pe masă fotografii din interiorul camionului pe care îl conducea Jessup în ziua crimei. Camionul avea chiar și un nume, imprimat pe bord.

– Așadar, în ziua cu pricina, Jessup o conducea pe Matilda, zise Walling.

Bosch examină cele trei fotografii puse de ea. Cabina era ordonată. Hărțile Thomas Brothers – pe vremea aceea nu exista GPS – erau puse în ordine pe bord și un animăluț de pluș, despre care Bosch bănuia că ar fi fost porcul termitelor, atârna de oglinda retrovizoare. Pe consola centrală era un suport în care se afla un pahar Big Gulp de la 7-Eleven, iar pe portiera din dreptul torpedoului era un abțibild pe care scria *Banii sau fundul – Nimeni nu merge pe gratis.*

Cu pixul ei bun la toate, Walling încercui un punct de pe una dintre fotografii. Era o stație de recepție acordată pe frecvența poliției montată sub bord.

– S-a gândit cineva la ce înseamnă asta?

Bosch ridică din umeri.

– Nu știu dacă s-au gândit atunci. Ce înseamnă acum?

– Păi, Jessup lucra la Aardvark, o firmă de tractare care avea contract cu primăria. Cu toate astea, nu era singura firmă. Exista concurență între firmele de tractări. Șoferii ascultau stațiile, auzeau telefoanele schimbate de polițiști despre accidente și parcări ilegale. Așa ajungeau să aibă un avantaj față de concurență. Numai că toată lumea avea stație de emisie-recepție și toți ascultau, încercând să o ia înaintea tuturor.

– Bine. Și ce înseamnă asta?

– Hai să vedem întâi cum a fost cu răpirea. E destul de clar din declarațiile martorilor și din restul probelor că nu a fost o crimă înfăptuită cu răbdare și după un plan anume. A fost o crimă impulsivă. Măcar atâta lucru au înțeles și ei de la început. O să vorbim imediat, pe îndelete, despre motivație, dar e de ajuns să spunem că a existat ceva care l-a făcut pe Jessup să reacționeze într-un mod necontrolat.

– Cred că am aflat eu care au fost motivele lui, zise Bosch.

– Bine, de-abia aștept să aflu. Dar, deocamdată, să presupunem că a fost vorba de stresul care l-a făcut pe Jessup să acționeze dintr-un impuls incontestabil și să răpească fata. A dus-o în camion și a plecat. Evident că nu știa despre sora ei care se ascundea în tufișuri și că aceasta avea să dea alarma. Așa că o răpește și pleacă, dar în câteva minute aude prin stația din mașină anunțul legat de răpire. Asta îl face să înțeleagă ce a făcut și în ce încurcătură a intrat. Își revine oarecum la normal. Își dă seama că trebuie să abandoneze planul și să-și ia măsuri de precauție. Trebuie să omoare fata ca să o elimine ca martor și să-i ascundă cadavrul ca să nu fie arestat.

Bosch dădu din cap, semn că înțelegea teoria ei.

– Deci, tu spui că fapta pe care a comis-o nu e cea pe care a plănuit-o.

– Exact. A renunțat la planul lui adevărat.

– Și când Kloster s-a dus la FBI ca să caute crime asemănătoare, căuta ce nu trebuia.

– Adevărat.

– Dar oare chiar a avut un plan? Și tu ai spus că a fost o crimă impulsivă. A prins ocazia și în câteva secunde a acționat. Ce plan putea să aibă?

– De fapt, e chiar foarte probabil să fi avut un plan complet și complex. Asemenea criminali au parafilie – o idee prestabilită despre experiența psihosexuală perfectă. Și-o imaginează în detaliu. Și, după cum te poți aștepta, include deseori elemente de tortură și crimă. Parafilia face parte din viața lor imaginară zilnică și crește până la un punct în care dorința devine nevoie, iar nevoia se transformă în dorința nestăpânită de a acționa. Când depășesc limita asta și acționează, răpirea victimei poate fi total neplanificată și improvizată, dar etapele crimei nu. Din nefericire, victima e introdusă în imaginea aceea prestabilită care s-a derulat la nesfârșit în mintea criminalului.

Bosch se uită la carnetul lui și își dădu seama că uitase să-și mai ia notițe.

– În regulă, dar tu spui că nu asta s-a întâmplat aici, zise el. Și-a abandonat planul. A auzit anunțul despre răpire prin stație, iar asta l-a smuls din fanteziile lui și l-a adus înapoi la realitate. Și-a dat seama că aveau să-l prindă. A ucis-o și i-a aruncat cadavrul, sperând să nu fie găsit.

– Exact. De aceea, așa cum ai observat și tu, când detectivii au încercat să compare elementele crimei cu alte crime, comparau merele cu perele. Nu au găsit nimic care să se potrivească și au crezut că a fost o singură crimă, datorată ocaziei apărute și dorinței necontrolate. Eu nu cred că a fost așa.

Bosch se uită când la fotografii, când la Rachel.

– Crezi că a mai făcut-o și înainte.

– Cred că ideea că s-a mai comportat așa și altădată e convingătoare. Nu m-ar mira dacă ai descoperi că a mai fost implicat și în alte răpiri.

– Vorbești despre o perioadă mai veche de douăzeci și patru de ani.

– Știu. Și dat fiind că nu s-a făcut o legătură între Jessup și alte cazuri de crimă nerezolvate, probabil discutăm despre copii dispăruți sau fugiți de acasă. Cazuri în care nu s-a descoperit locul crimei. În care fetele nu au fost găsite.

Bosch se gândi la vizitele lui Jessup în toiul nopții în parcurile de-a lungul șoselei Mulholland Drive. Poate exista o explicație pentru lumânarea de la baza copacului.

Apoi îi veni în minte un lucru mai uimitor și mai înfiorător.

– Crezi că un tip ca acesta s-ar putea folosi de crimele de atunci ca să-și hrănească fanteziile din prezent?

– Sigur că da. A fost în închisoare, ce alte opțiuni ar fi avut?

Bosch simți în interior o nevoie urgentă. O nevoie care apăruse împreună cu siguranța crescândă că nu aveau de a face cu o singură crimă. Dacă teoria lui Walling era corectă, iar el nu avea niciun motiv să nu o creadă, Jessup era recidivist. Și cu toate că stătuse la răcoare douăzeci și patru de ani, acum se plimba liber prin oraș. Nu avea să mai treacă mult timp până să devină vulnerabil față de presiunile și dorințele care îl făcuseră să comită asemenea fapte și înainte.

Bosch se hotărî repede. Următoarea dată când pe Jessup îl copleșea stresul vieții și dorința de a ucide, Bosch avea să fie acolo ca să îl distrugă.

Ochii i se limpeziră și își dădu seama că Rachel îl privea ciudat.

– Mulțumesc pentru toate astea, Rachel, zise el. Cred că trebuie să plec.

NOUĂSPREZECE

Joi, 4 martie, 09.00

Era doar o audiere pentru moțiuni preliminare, dar sala de judecată era plină ochi. Erau acolo mulți ziariști și gură-cască, precum și o sumedenie de avocați pledanți. Eu stăteam la masa acuzării cu Maggie și revedeam punctele principale de argumentat. Toate chestiunile pentru judecătoarea Breitman fuseseră deja prezentate și puse pe hârtie. La această audiere, putea să pună alte întrebări și să anunțe hotărârea. Mă cuprindea o senzație de neliniște. Moțiunile depuse de Clive Royce erau de rutină, iar eu și Maggie făcusem niște întâmpinări solide. Eram pregătiți și cu argumente ca să le susținem, dar o astfel de audiere lăsa întotdeauna loc și pentru lucruri neașteptate. De multe ori luasem acuzarea prin surprindere la audierile preliminare. Uneori, cazul se câștigă sau se pierde înainte de începerea procesului printr-o hotărâre dată în asemenea audieri.

M-am lăsat pe spătarul scaunului și m-am uitat în spate, după care am aruncat o privire rapidă prin sală. Am salutat cu un zâmbet fals un avocat pe care l-am văzut în sectorul pentru spectatori, pe urmă m-am întors spre Maggie.

– Unde e Bosch? am întrebat.

– Nu cred că vine.

– De ce nu? A dispărut complet în ultima săptămână.

– Lucrează la ceva. A sunat ieri și m-a întrebat dacă trebuie să vină azi și i-am spus că nu e nevoie.

– Ar fi bine să lucreze la ceva legat de cazul nostru.

– Mi-a spus că despre asta e vorba și că o să ne spună în curând.

– Frumos din partea lui. Procesul începe peste patru săptămâni.

Mă întrebam de ce o sunase Bosch pe ea în loc să mă sune pe mine, procurorul principal. Îmi dădeam seama că eram supărat și pe Maggie, nu doar pe Bosch.

– Ascultă, nu știu ce s-a întâmplat între voi doi în mica voastră călătorie la Port Townsend, dar ar trebui să mă sune pe mine.

Maggie a clătinat din cap ca și cum avea de-a face cu un copil răsfățat.

– Nu ai de ce să-ți faci griji. Știe că tu ești procurorul principal. Probabil s-a gândit că ești prea ocupat să te pună zilnic la curent cu ce face. Și o să uit ce-ai spus despre Port Townsend. De data asta. Dacă mai faci vreodată asemenea insinuări, o să avem o problemă serioasă.

– Bine, scuză-mă. Doar că...

Atunci mi-a atras atenția Jessup, aflat de cealaltă parte a culoarului, așezat cu Royce la masa apărării. Se uita la mine cu un rânjet pe față și mi-am dat seama că ne privise pe mine și pe Maggie, poate chiar ne ascultase.

– Scuză-mă o secundă, am spus.

M-am ridicat și m-am dus la masa apărării. M-am aplecat spre el.

– Pot să te ajut cu ceva, Jessup?

Avocatul lui a intervenit înainte să spună el ceva.

– Nu te adresa clientului meu, Mick, a zis Royce. Dacă vrei să-l întrebi ceva, atunci întreabă-mă pe mine.

Jessup zâmbea din nou, încurajat de vorbele avocatului.

– Mergi și ia loc, a zis Jessup. Nu am nimic să-ți spun.

Royce ridică mâna ca să-l facă să tacă.

– Mă ocup eu de asta. Tu taci.

– M-a amenințat. Ar trebui să te plângi judecătorului.

– Ți-am spus să taci și că mă ocup eu de asta.

Jessup își încrucișă brațele și se sprijini de spătarul scaunului.

– Mick, avem vreo problemă?

– Nu, nicio problemă. Doar că nu-mi place că se holbează la mine.

M-am întors la masa acuzării, nervos pe mine însumi că-mi pierdusem calmul. M-am așezat și m-am uitat la camera de filmat din boxa juraților. Judecătoarea Breitman aprobase filmarea procesului și a diverselor audieri preliminare, dar numai cu o cameră care să ofere imagini generale pe care să le folosească toate canalele și rețelele.

După câteva minute, judecătoarea a intrat în sală și a început ședința. Una câte una, am trecut prin toate moțiunile apărării, iar hotărârile au fost în mare parte în favoarea noastră fără prea multe discuții în plus. Cea mai importantă a fost moțiunea obișnuită de a respinge cazul pe baza lipsei de probe, pe care judecătoarea a refuzat-o fără alte comentarii. Când Royce a cerut să vorbească, ea a spus că era inutil să mai discute. Era o respingere brutală și mi-a plăcut la nebunie, deși m-am comportat ca și cum era doar o chestiune plictisitoare de rutină.

Singura hotărâre pe care judecătoarea a vrut să o discute în detaliu a fost legată de cererea ciudată a lui Royce de a-i permite acuzatului să folosească machiaj la proces ca să-și acopere gâtul și degetele. În moțiunea lui, Royce susținuse că tatuajele erau toate făcute cât a stat închis pe nedrept timp de douăzeci și patru de ani. A spus că tatuajele i-ar fi putut dăuna dacă le observau jurații. Clientul lui intenționa să le acopere cu fond de ten și voia să le interzică celor din echipa acuzării să aducă vorba despre asta în fața juraților.

– Trebuie să recunosc că nimeni nu a mai venit la mine cu asemenea moțiune, a spus judecătoarea. Înclin să fiu de acord și să interzic acuzării să menționeze acest lucru, dar observ că au obiectat la această moțiune, spunând că există informații insuficiente cu privire la conținutul și istoricul acestor tatuaje. Puteți să elaborați puțin pe acest subiect, domnule Royce?

Acesta s-a ridicat şi s-a adresat Curţii de la locul lui la masa apărării. M-am uitat în direcţia lui şi privirea mi-a căzut pe mâinile lui Jessup. Ştiam că tatuajele de pe degete erau principala grijă a lui Royce. Însemnele de pe gât puteau fi ascunse în mare parte de o cămaşă cu guler, pe care o putea purta cu un costum la proces. Dar mâinile erau dificil de ascuns. Pe cele patru degete de la fiecare mână îşi tatuase FUCK THIS şi Royce ştia că voiam să mă asigur că vedeau şi juraţii. Probabil mesajul era impedimentul principal pentru apariţia lui Jessup în boxa martorilor, pentru că Royce era sigur că aveam să găsesc o cale prin care juraţii să înţeleagă mesajul, fie cu nonşalanţă, fie intenţionat.

– Onorată instanţă, apărarea consideră că aceste tatuaje au fost făcute de către domnul Jessup în timp ce era închis pe nedrept şi reprezintă produsul unei experienţe îngrozitoare. Închisoarea este un loc periculos, onorată instanţă, iar deţinuţii iau măsuri menite să intimideze sau să arate o idee în care deţinutul nu crede neapărat. Ar fi cu siguranţă un prejudiciu adus clientului meu dacă le-ar vedea juraţii, de aceea vă solicităm bunăvoinţa. Aş dori să adaug că este o tactică din partea acuzării de a amâna procesul, iar apărarea este în continuare hotărâtă să nu mai întârzie cursul justiţiei.

Maggie s-a ridicat imediat. Ea se ocupase de moţiunea asta pe hârtie şi tot ea trebuia să se ocupe şi în sală.

– Onorată instanţă, îmi permiteţi să răspund la acuzarea adusă de avocatul apărării?

– O clipă, domnişoară McPherson, vreau şi eu să răspund. Domnule Royce, puteţi explica ultima dumneavoastră afirmaţie?

Royce s-a înclinat politicos.

– Desigur, doamnă judecător Breitman. Acuzatul a început procedura de a înlătura tatuajele. Dar acest lucru durează şi nu se va încheia până la proces. Obiectând la simpla noastră cerere de a folosi machiajul, acuzarea încearcă să amâne procesul până la finalizarea

procedurii. E o încercare de a submina statutul de proces rapid la care apărarea, spre consternarea acuzării, a refuzat să renunțe.

Judecătoarea s-a întors spre Maggie McFierce. Era rândul ei.

– Onorată instanță, este doar o născocire a apărării. Procuratura nu a cerut nici măcar o dată o amânare și nu s-a opus cererii apărării de a beneficia de un proces rapid. Așadar, această afirmație este neadevărată și inacceptabilă. Obiecția reală din partea acuzării față de această moțiune se referă la faptul că acuzatului i s-ar permite să se deghizeze. Un proces reprezintă căutarea adevărului și ar fi un afront la adresa adevărului să i se dea voie să ascundă cine este cu adevărat. Vă mulțumesc, onorată instanță.

– Doamnă judecător, îmi permiteți să răspund? a spus Royce imediat, aflat încă în picioare.

Breitman s-a oprit o secundă ca să noteze câteva lucruri din cele spuse de Maggie.

– Nu e necesar, domnule Royce, a spus ea apoi. Voi hotărî chiar acum și permit domnului Jessup să-și ascundă tatuajele. Dacă dorește să depună mărturie, acuzarea nu va atrage atenția asupra acestui lucru în fața juraților.

– Vă mulțumesc, onorată instanță, a spus Maggie.

S-a așezat fără să dea vreun semn de dezamăgire. Era doar o hotărâre printre multe altele și cele mai multe fuseseră în favoarea noastră. Această pierdere era, în cel mai rău caz, minoră.

– În regulă, a zis judecătoarea. Cred că am acoperit toate problemele. Reprezentanții părților mai au ceva de adăugat?

– Da, onorată instanță, a spus Royce ridicându-se. Apărarea are o nouă moțiune pe care ar dori să o depună.

A ocolit masa apărării și i-a dat o copie judecătoarei, apoi ne-a adus și nouă una, oferindu-ne mie și lui Maggie câte un exemplar din moțiunea redactată pe o singură pagină. Maggie citea repede, o iscusință pe care o moștenise fiica noastră, care citea două cărți pe săptămână în afară de teme.

– Ce porcărie! mi-a șoptit ea înainte să citesc măcar titlul documentului.

Dar am ajuns-o repede din urmă. Royce mai adăuga un avocat în echipa apărării, iar moțiunea cerea ca Maggie să fie îndepărtată de pe banca acuzării pentru că exista un conflict de interese. Numele noului avocat era David Bell.

Maggie s-a întors brusc să se uite pe locurile pentru spectatori. I-am urmărit privirea și l-am văzut pe David Bell, stând în capătul celui de-al doilea rând. L-am recunoscut imediat, pentru că îl văzusem cu Maggie în lunile de după terminarea căsniciei noastre. Mă dusesem odată să o iau pe fiica mea și Bell deschisese ușa.

Maggie s-a întors la loc și a dat să se adreseze instanței, dar i-am pus mâna pe umăr și am forțat-o să rămână pe loc.

– Rezolv eu, i-am zis.

– Nu, stai, a șoptit ea repede. Cere o pauză de zece minute. Trebuie să discutăm.

– Exact asta voiam să fac.

M-am ridicat și m-am adresat judecătoarei.

– Onorată instanță, la fel ca și dumneavoastră, acum am primit această moțiune. Am putea să o luăm cu noi și să depunem răspunsul, dar preferăm să răspundem acum. Dacă instanța ne-ar putea acorda o pauză scurtă, cred că am putea să dezbatem această chestiune acum.

– Cincisprezece minute, domnule Haller? Mai am o problemă de rezolvat. Aș putea să mă ocup de ea și să mă întorc la dumneavoastră.

– Vă mulțumim, onorată instanță.

Asta însemna că trebuia să plecăm de la masa acuzării în timp ce alt procuror venea cu alt caz în fața judecătoarei. Am împins dosarele și laptopul lui Maggie în capătul mesei, ca să facem loc, apoi ne-am ridicat și am luat-o spre ușa din spate a sălii. Când am trecut prin dreptul lui, Bell a ridicat o mână ca să-i atragă atenția lui Maggie, dar ea l-a ignorat și a mers mai departe.

– Vrei să mergem sus? a întrebat Maggie când am ieşit prin uşile duble.

Sugera să mergem în birourile procuraturii.

– Nu avem timp să aşteptăm un lift.

– Am putea urca pe scări. Sunt doar trei etaje.

Am intrat pe uşa care dădea în casa scării, dar pe urmă am apucat-o de braţ.

– E bine şi aici, am spus. Spune-mi ce facem cu Bell.

– Nemernicul acela! N-a avut niciodată în viaţa lui un caz penal, darămite o crimă.

– Da, tu n-ai fi făcut aceeaşi greşeală de două ori.

S-a uitat drept la mine.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Nu contează, o glumă proastă. Hai să rămânem la subiect.

Şi-a încrucişat braţele pe piept.

– E cea mai vicleană manevră pe care am văzut-o vreodată. Royce vrea să mă îndepărteze şi l-a adus pe Bell. Iar Bell... Nu pot să cred că mi-ar face una ca asta.

– Probabil îl interesează o parte din comoara care îi aşteaptă la capătul curcubeului. Poate ar fi trebuit să ne gândim la asta.

Era o tactică a apărării pe care o mai folosisem şi eu, dar nu într-o manieră atât de evidentă. Dacă nu îţi plăcea judecătorul sau procurorul, puteai să aduci pe cineva în echipă care să intre în conflict de interese cu ei. Pentru că acuzatul are dreptul constituţional de a-şi alege reprezentanţii pe care îi vrea, de obicei este descalificat judecătorul sau procurorul. Era o manevră şireată din partea lui Royce.

– Vezi ce face, nu? a spus Maggie. Încearcă să te izoleze. Ştie că numai în mine ai încredere să fiu lângă tine şi încearcă să-ţi răpească şi acest lucru. Ştie că o să pierzi fără mine.

– Mulţumesc pentru votul de încredere.

– Știi la ce mă refer. Tu nu ai fost niciodată procuror. Eu sunt aici ca să te ajut. Dacă mă scoate din echipa acuzării, atunci cu cine rămâi? În cine o să ai încredere?

Am dat din cap aprobator. În cine să am încredere?

– OK, spune-mi tot. Cât timp ai fost cu Bell?

– Cu el? N-am fost cu el. Am avut câteva întâlniri acum șapte ani. Nu mai mult de două luni și dacă el spune altceva, atunci e un mare mincinos.

– Conflictul e că ați avut o relație sau mai e ceva, ceva ce ai făcut sau ai spus, ceva ce știe și el și care creează un conflict?

– Nu e nimic. Am ieșit la câteva întâlniri și nu a mers.

– Cine a lăsat pe cine?

Maggie s-a oprit și s-a uitat în jos.

– El m-a lăsat pe mine.

Am dat din cap.

– Atunci e un conflict. Poate să susțină că îi porți pică.

– O femeie abandonată, nu? Ce porcărie! Voi, bărbații, sunteți...

– Stai puțin, Maggie. Stai puțin. Eu spun doar că acesta e argumentul lor. Eu nu sunt de acord. De fapt, vreau...

Ușa de la casa scării s-a deschis și a intrat procurorul care ne luase locul când ieșiserăm în pauză, după care a pornit pe scări. Nu trecuseră decât opt minute.

– S-a dus în biroul ei, a zis el când a trecut pe lângă noi. Mai aveți timp.

– Mersi.

Am așteptat până când i-am auzit pașii pe scara către etajul următor, apoi am vorbit mai departe cu Maggie în șoaptă.

– În regulă, cum mă opun la treaba asta?

– Îi spui judecătoarei că e o încercare evidentă de a sabota acuzarea. Au angajat un avocat pentru singurul motiv că a avut o relație cu mine, nu pentru că s-ar pricepe la meseria asta.

Am încuviințat din cap.

– Bun. Ce altceva?

– Nu știu. Nu mă pot concentra... s-a întâmplat demult, nu a existat nicio legătură sentimentală, nu are niciun efect asupra judecății sau comportamentului meu profesional.

– Da, da, da... dar Bell? Are sau știe ceva de care trebuie să mă feresc?

S-a uitat la mine de parcă eram un trădător.

– Maggie, trebuie să știu ca să nu mai am parte de alte surprize, înțelegi?

– Bine, nu e nimic. Probabil o duce greu dacă primește un comision ca să mă dea afară din acest caz.

– Nu-ți face griji, pot și eu să joc jocul ăsta. Hai să mergem.

Ne-am întors în sală și, când am trecut de poartă, am făcut semn grefierei că poate să o cheme pe judecătoare din birou. În loc să mă întorc la masa acuzării, m-am dus către echipa apărării, unde Royce stătea alături de clientul lui. David Bell se așezase la masă de cealaltă parte a lui Jessup. M-am aplecat spre umărul lui Royce și i-am șoptit destul de tare, ca să audă și clientul lui.

– Clive, când vine judecătoarea, o să-ți dau ocazia să retragi moțiunea. Dacă nu, mai întâi o să te fac de râs în fața camerelor de filmat și va rămâne în format digital pentru totdeauna. Apoi, oferta de eliberare și remunerație pe care i-am făcut-o clientului tău dispare. Definitiv.

L-am văzut pe Jessup ridicând sprâncenele câțiva centimetri. Nu auzise nimic despre vreo ofertă în care era vorba de bani și de eliberare. Asta pentru că nu făcusem nicio ofertă. Dar acum trebuia ca Royce să-l convingă pe clientul lui că nu îi ascunsese nimic. Mult noroc!

Royce a zâmbit ca și cum era mulțumit de reacția mea. S-a lăsat nonșalant pe spate și a aruncat stiloul pe carnetul de pe masă. Era un stilou Montblanc cu margine aurită și ar fi meritat o soartă mai bună.

– O să devină cu adevărat interesant, nu-i aşa, Mick? a zis el. Păi, să-ţi zic ce fac. Nu retrag moţiunea şi cred că, dacă mi-ai fi făcut o ofertă de eliberare şi remunerare, mi-aş fi amintit.

Aşadar, îmi descoperise cacealmaua. Dar tot trebuia să-l convingă şi pe client. Am văzut-o pe judecătoare intrând pe uşa dinspre birourile ei şi urcând treptele până la scaun. I-am mai şoptit câteva vorbe lui Royce.

– Ai irosit banii pe care i-ai dat lui Bell.

M-am dus la masa acuzării şi am rămas în picioare. Judecătoarea a făcut linişte în sală.

– În ordine, ne întoarcem la *California versus Jessup.* Domnule Haller, doriţi să răspundeţi la ultima moţiune a acuzatului sau mai aveţi nevoie de timp să vă pregătiţi?

– Onorată instanţă, acuzarea doreşte să răspundă chiar acum la această... moţiune.

– Atunci, puteţi începe.

Am încercat să vorbesc pe un ton cât mai ofensat.

– Doamnă judecător, am aceeaşi doză de cinism ca oricine, dar trebuie să spun că sunt uimit de tacticile apărării cu privire la această moţiune. De fapt, aceasta nu e o moţiune. E pur şi simplu o încercare de a submina sistemul de desfăşurare a proceselor, împiedicând statul Cali...

– Onorată instanţă, a intervenit Royce, sărind în picioare, obiectez cu înverşunare acestui atac la persoană făcut de domnul Haller pentru stenograma procesului şi pentru presă. Aceasta este mai mult decât o...

– Domnule Royce, veţi avea ocazia să răspundeţi *după* ce răspunde domnule Haller la moţiunea dumneavoastră. Vă rog să luaţi loc.

– Da, onorată instanţă.

Royce s-a aşezat, iar eu am încercat să-mi amintesc unde rămăsesem.

– Poftiţi, domnule Haller.

– Da, onorată instanță, după cum știți, acuzarea a predat marți toate materialele spre aducere la cunoștință echipei apărării. Ceea ce vedeți acum este o moțiune foarte vicleană, pe care a creat-o domnul Royce când și-a dat seama cu ce urmează să se confrunte la proces. A crezut că statul va face pe mortul în acest caz. Acum știe că nu se va întâmpla așa ceva.

– Dar ce legătură are asta cu moțiunea respectivă, domnule Haller? a întrebat judecătoarea nerăbdătoare.

– Totul, am spus eu. Ați auzit de alegerea judecătorilor? Ei bine, domnul Royce alege procurori. În urma examinării materialelor aduse la cunoștință, știe că Margaret McPherson este, probabil, cea mai importantă parte a echipei acuzării. În loc să se bazeze pe probe la proces, încearcă să slăbească acuzarea, despărțind echipa care a făcut rost de probe. Mai avem doar patru săptămâni de proces și el atacă procurorul secund. A angajat un avocat cu foarte puțină experiență în procesele penale, ca să nu mai spunem de un caz de crimă. De ce ar face așa ceva, doamnă judecător, dacă nu cu scopul de a născoci un conflict de interese?

– Onorată instanță?

Royce era iar în picioare.

– Domnule Royce, a spus judecătoarea, v-am spus, urmează rândul dumneavoastră.

Avertismentul din vocea ei era destul de clar.

– Dar, onorată instanță, nu pot...

– *Luați loc!*

Royce s-a așezat, iar judecătoarea s-a uitat spre mine.

– Doamnă judecător, e o mișcare cinică din partea apărării disperate. Sper că nu îi veți permite să submineze scopurile Constituției.

De parcă eram doi oameni într-un scrânciob, m-am așezat și Royce a sărit imediat în picioare.

– O clipă, domnule Royce, a spus judecătoarea, ridicând mâna și făcându-i semn să se așeze la loc. Vreau să discut cu domnul Bell.

Acum era rândul lui Bell să se ridice. Era îmbrăcat frumos, avea părul nisipiu și era rumen în obraji, dar se vedea teama din ochii lui. Indiferent dacă venise el la Royce sau Royce venise la el, era clar că nu se așteptase să fie nevoit să stea în fața judecătoarei și să se justifice.

– Domnule Bell, nu am avut plăcerea să vă văd în sala mea de judecată. Vă ocupați cu apărarea în cazurile penale, domnule?

– Nu, doamnă, nu de obicei. Sunt avocat pledant și am condus apărarea în peste treizeci de procese. Știu să mă descurc în sală, onorată instanță.

– Foarte bine. Câte dintre procesele acelea au fost pentru crimă?

Am simțit o încântare profundă văzând desfășurarea momentului pe care îl provocasem. Royce părea îngrozit, privind cum planul lui se făcea praf, asemenea unei vaze scumpe.

– Nu am avut niciun proces pentru crimă. Dar unele au fost pentru omor din culpă.

– Nu e același lucru. Câte procese penale ați avut până la ora actuală, domnule Bell?

– Din nou, doamnă judecător, nu am avut niciun proces penal.

– Cu ce ajutați la apărarea domnului Jessup?

– Onorată instanță, aduc bogăția experienței mele în procese, dar nu cred că CV-ul meu este important acum. Domnul Jessup are dreptul la avocații pe care îi dorește și...

– Care anume este conflictul dumneavoastră cu domnișoara McPherson?

Bell părea perplex.

– Ați înțeles întrebarea? a întrebat judecătoarea.

– Da, onorată instanță, conflictul reiese din faptul că am avut o relație intimă și acum suntem în echipe adverse în proces.

– Ați fost căsătoriți?

– Nu, onorată instanță.

– Când a avut loc această relație și cât timp a durat?

– A fost acum șapte ani și a durat cam trei luni.

– Ați mai păstrat legătura de atunci?

Bell a ridicat ochii spre tavan ca și cum căuta un răspuns. Maggie s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit în ureche.

– Nu, onorată instanță, a spus Bell.

M-am ridicat de pe scaun.

– Onorată instanță, din dorința de a fi cât mai deschiși, vă anunțăm că domnul Bell i-a trimis domnișoarei McPherson câte o felicitare de Crăciun în ultimii șapte ani. Dumneaei nu a răspuns la fel.

În sală s-au auzit râsete înfundate. Judecătoarea le-a ignorat și s-a uitat la o hârtie din fața ei. Arăta de parcă auzise destul.

– Unde este conflictul care vă îngrijorează, domnule Bell?

– Ăăă, doamnă judecător, e dificil de spus în ședință, dar eu am fost cel care am încheiat relația cu domnișoara McPherson și consider că ar putea să existe încă o animozitate. Și acesta e conflictul.

Judecătoarea nu credea nimic, iar cei din sală o știau. Era jenant și să privești.

– Domnișoară McPherson, a spus judecătoarea.

Maggie a împins scaunul în spate și s-a ridicat.

– Aveți vreun resentiment față de domnul Bell?

– Nu, onorată instanță, cel puțin nu până azi. Am trecut mai departe, spre lucruri mai bune.

Am auzit încă un val de chicote din spatele meu când sulița aruncată de Maggie și-a atins ținta.

– Mulțumesc, domnișoară McPherson, a spus judecătoarea. Puteți lua loc. La fel și dumneavoastră, domnule Bell.

Bell s-a așezat la loc, fericit. Judecătoarea s-a aplecat în față și a vorbit sec la microfon.

– Moțiunea este respinsă.

Royce s-a ridicat în aceeași secundă.

– Onorată instanță, nu am avut ocazia să vorbesc înainte de hotărâre.

– Era moțiunea dumneavoastră, domnule Royce.

– Dar aș dori să răspund la câteva lucruri spuse de domnul Haller despre...

– Domnule Royce, am luat deja hotărârea. Nu văd ce rost mai au discuțiile. Dumneavoastră vedeți?

Royce înțelegea că înfrângerea lui putea să devină și mai grea. Așa că s-a împăcat cu situația.

– Vă mulțumesc, onorată instanță.

S-a așezat pe scaun. Judecătoarea a încheiat ședința, noi ne-am strâns lucrurile și ne-am îndreptat către ușă. Dar nu la fel de repede ca Royce. El, clientul lui și așa-zisul lui coleg au ieșit din sală ca și cum ar fi încercat să prindă ultimul tren de vineri seara. De data asta, Royce nu s-a mai oprit în fața sălii să discute cu presa.

– Mulțumesc că mi-ai luat apărarea, a spus Maggie când am ajuns la lifturi.

Am ridicat din umeri.

– Tu te-ai apărat singură. Chiar ai vorbit serios, când ai spus că ai trecut mai departe către lucruri mai bune?

– Mai bune ca el, da. Cu siguranță.

M-am uitat la ea, dar n-am putut să o citesc dincolo de ceea ce spunea. Ușile liftului s-au deschis și Harry Bosch a dat să coboare.

DOUĂZECI

Joi, 4 martie, 10.40

Bosch ieşi din lift şi aproape că se ciocni de Haller şi de McPherson.

– S-a terminat? întrebă el.

– Ai ratat-o, zise Haller.

Bosch se întoarse repede şi apăsă pe un buton de la lift înainte ca uşile să se închidă.

– Coborâţi?

– Aşa plănuiam, zise Haller pe un ton care nu-i ascundea iritarea faţă de Bosch. Credeam că nu vii la audiere.

– Nu veneam. Veneam după voi doi.

Coborâră cu liftul şi Bosch îi convinse să meargă cu el încă un cvartal până la sediul poliţiei. Îi trecu în registru ca vizitatori şi urcară la etajul cinci, unde era Divizia de Jafuri şi Omucideri.

– E prima dată când vin aici, zise McPherson. E linişte ca într-un birou de asigurări.

– Da, cred că am pierdut mult din farmec când ne-am mutat, răspunse Bosch.

Sediul poliţiei fusese dat în folosinţă de doar şase luni. Domnea aici o atmosferă liniştită, sterilă. Majoritatea locatarilor din clădire, inclusiv Bosch, duceau dorul vechiului sediu, aflat în Parker Center, deşi era mai mult decât deplorabil.

– Am aici o cameră privată, zise el, arătând către o uşă din capătul opus al încăperii pentru ofiţerii de poliţie.

Descuie ușa cu cheia și intrară într-o cameră mare, cu o masă în mijloc, în stilul celor din sălile de ședințe. Unul dintre pereți era de sticlă, lăsând să se vadă cealaltă cameră, dar Bosch închise jaluzele pentru mai multă intimitate. Pe peretele opus se afla o tablă albă mare, cu un șir de fotografii în partea de sus și diverse notițe făcute sub fiecare fotografie. Toate erau cu fete tinere.

– Lucrez non-stop la asta de o săptămână, zise Bosch. Probabil v-ați întrebat unde am dispărut, așa că m-am gândit că a venit vremea să vă arăt ce am găsit.

McPherson se opri la doi pași de ușă și se uită la perete, mijind ochii și demonstrându-i lui Bosch cât de vanitoasă era. Avea nevoie de ochelari, dar nu o văzuse niciodată purtându-i.

Haller se duse spre masă, unde erau câteva cutii cu dosare din arhivă. Își trase încet un scaun ca să se așeze.

– Maggie, zise Bosch. De ce nu stai jos?

McPherson își dezlipi privirea de imagini și se așeză în capătul mesei.

– Asta e ce cred eu că e? întrebă ea. Toate seamănă cu Melissa Landy.

– Ei bine, zise Bosch. Stați să vă spun tot și o să trageți singuri concluziile.

Bosch rămase în picioare. Ocoli masa, ducându-se la tablă. Se întoarse cu fața spre ei și începu să le povestească.

– Am o prietenă. A fost psiholog criminalist. Niciodată...

– Pentru cine? întrebă Haller.

– Pentru FBI, dar ce contează? Voiam să spun că nu am cunoscut niciodată pe cineva mai bun decât ea. Așadar, la scurt timp după ce m-am apucat de caz, am rugat-o neoficial să se uite la dosar și a fost de acord. A ajuns la concluzia că în '86 cazul a fost interpretat greșit. Acolo unde primii detectivi au văzut o crimă din impuls și de ocazie, ea a văzut ceva cu totul diferit. Pe scurt, a găsit indicii care arătau că persoana care a ucis-o pe Melissa Landy a mai ucis și altădată.

– Ei poftim, zise Haller.

– Uite ce e, omule, nu știu de ce te comporți urât, spuse Bosch. Tu m-ai chemat ca detectiv în cazul ăsta și asta fac, investighez. De ce nu mă lași să-ți spun ce știu? Pe urmă poți să faci ce vrei. Dacă ți se pare valabil, mergi mai departe. Dacă nu, aruncă totul la gunoi. Eu mi-am făcut meseria aducându-ți informațiile.

– Nu mă comport urât cu tine, Harry. Gândesc cu voce tare. Mă gândesc la toate lucrurile astea care ar putea să complice procesul. Să complice materialele găsite. Îți dai seama că tot ce ne spui acum trebuie să ajungă și la Royce?

– Numai dacă ai de gând să le folosești.

– Poftim?

– Cunoști regulile aducerii la cunoștință a probelor mai bine decât mine.

– Știu regulile. De ce ne-ai adus aici pentru spectacolul ăsta dacă nu crezi că ar trebui să le folosim?

– Ce-ar fi să-l lași să ne povestească? zise McPherson. Poate că atunci o să înțelegem.

– Atunci, dă-i drumul, spuse Haller. În orice caz, eu n-am spus decât „Ei poftim", o expresie comună, care indică uimirea și schimbarea de direcție. Asta e tot. Continuă, Harry. Te rog!

Bosch se uită o clipă la tablă, apoi se întoarse la cei doi și continuă.

– Așadar, prietena mea crede că Jason Jessup a mai ucis înainte de povestea cu Melissa Landy și că și-a ascuns cu succes implicarea în crimele anterioare.

– Așa că ai început să cauți, zise McPherson.

– Exact. Acum, țineți minte că primul detectiv, Kloster, nu era vreun nepriceput. Și el s-a apucat să caute. Singura problemă era că a folosit profilul greșit. Aveau sperma de pe rochie, strangularea și aruncarea cadavrului într-un loc accesibil. Acesta era profilul, așa că asta s-a dus să caute și nu a găsit nimic asemănător, cel puțin nu cazuri care să aibă legătură. Sfârșitul poveștii, sfârșitul căutării. Au

crezut că Jessup a acționat așa o singură dată, că a fost extrem de dezorganizat și neglijent și de aceea a fost prins.

Harry se întoarse și arătă cu mâna spre șirul de fotografii de pe tabla albă din spate.

– Așa că eu am luat-o în altă direcție. Am început să caut fete care au fost date dispărute și nu au mai fost găsite. Fete care au fugit de acasă, precum și fete care erau probabil răpite. Jessup e din Riverside, așa că am extins căutarea și am inclus districtele Riverside și LA. Pentru că Jessup avea douăzeci și patru de ani când a fost arestat, am căutat încă de când avea el optsprezece ani, stabilind limitele căutării de la 1980 până la 1986. Cât despre profilul victimei, am ales rasa caucaziană, de la doisprezece la optsprezece ani.

– De ce te-ai dus tocmai la optsprezece ani? întrebă MacPherson. Victima noastră avea doisprezece ani.

– Rachel a zis – adică psihologul criminalist – că uneori, la început, oamenii ăștia aleg victime de-o seamă cu ei. Învață cum să ucidă, apoi încep să contureze profilul victimelor în funcție de parafilia lor. Parafilia e...

– Știu ce e, spuse McPherson. Ai făcut singur toate astea? Sau te-a ajutat și Rachel?

– Nu, ea a făcut doar profilul. M-a ajutat puțin și partenerul meu ca să le adun pe toate la un loc. Dar a fost greu, pentru că nu toate dosarele sunt complete, mai ales la cazurile în care s-a ajuns la concluzia că fetele au fugit de acasă, iar multe informații au dispărut. Cele mai multe dosare ale celor fugiți de acasă în perioada aceea nu mai există.

– Nu le-au trecut pe format digital? întrebă McPherson.

Bosch clătină din cap.

– Nu în LA. Au stabilit prioritățile când au computerizat dosarele și au salvat cazurile importante. Nu au făcut asta și pentru cazurile celor fugiți de acasă decât dacă exista cumva și posibilitatea să fi fost vorba de răpire. În Riverside a fost altfel. Acolo erau mai puține

cazuri, așa că au arhivat totul în format digital. În orice caz, pentru perioada aceea, în ambele districte, am găsit douăzeci și nouă de cazuri într-un interval de șase ani. Repet, astea erau cazuri nerezolvate. În fiecare caz, fata a dispărut și nu a mai venit acasă. Am scos toate dosarele pe care le-am găsit și multe nu se potriveau din cauza declarațiilor martorilor sau a altor probleme. Dar pe acestea opt nu le-am putut exclude.

Bosch se întoarse spre tablă și se uită la fotografiile cu cele opt fete care zâmbeau. Toate dispărute de multă vreme.

– Nu spun că Jessup a avut vreo legătură cu faptul că fetele astea au dispărut de pe fața pământului, dar ar fi putut să aibă. După cum Maggie a observat deja, toate seamănă între ele și cu Melissa Landy. Și, apropo, asemănarea există și în privința corpului. Toate au cu patru-cinci kilograme și vreo cinci centimetri în plus sau în minus față de victima noastră.

Bosch se întoarse din nou spre cei doi și observă că se concentrau asupra fotografiilor.

– Sub fiecare fotografie am notat particularitățile, zise el. Trăsături fizice, data și locul dispariției, chestiile de bază.

– O cunoștea Jessup pe vreuna dintre ele? întrebă Haller. Are vreo legătură cu oricare dintre fete?

Acesta era singurul lucru important, iar Bosch o știa.

– Nimic concret, adică nimic din ce am găsit până acum, zise el. Cea mai bună legătură pe care o avem este fata asta.

Se întoarse și arătă spre prima fotografie din stânga.

– Prima fată. Valerie Schlicter. A dispărut în 1981, din același cartier din Riverside în care a crescut Jessup. Pe atunci el să fi avut nouăsprezece ani, ea șaptesprezece. Amândoi au învățat la liceul Riverside, dar, pentru că el a abandonat devreme, nu cred că au fost acolo în același timp. În fine, s-a considerat că fata a fugit de acasă pentru că avea probleme în familie. Era o familie monoparentală. Locuia cu mama și cu fratele ei, pe urmă, cam la o lună după absolvire, a fugit.

Ancheta nu a transformat cazul într-unul de dispariție, în mare parte din cauza vârstei. A împlinit optsprezece ani la o lună după ce a dispărut. De fapt, nici măcar n-aș spune că a fost anchetă. Mai degrabă, au așteptat să vadă dacă se întoarce acasă. Nu s-a mai întors.

– Altceva nimic?

Bosch se întoarse și se uită la Haller.

– Atât, deocamdată.

– Atunci aducerea la cunoștință nu e o problemă. Nu e nimic aici. Nu există nicio legătură între Jessup și oricare dintre fetele astea. Cea mai apropiată pare a fi fata asta din Riverside, iar ea era cu cinci ani mai mare decât Melissa Landy. Toată povestea pare trasă de păr.

Lui Bosch i se păru că observă o ușurare în vocea lui Haller.

– Ei bine, zise el, mai există un aspect în toată povestea asta.

Se apropie de cutiile din capătul mesei și alese de acolo un dosar. Îl luă și i-l puse în față lui McPherson.

– După cum știți, l-am ținut sub supraveghere pe Jessup de când a fost eliberat.

McPherson deschise dosarul și văzu teancul de fotografii de 20x25 cm de la supraveghere.

– Au descoperit că Jessup nu are un program clar, așa că îl urmăresc permanent. Ceea ce au observat e că duce două vieți complet separate. Cea publică, prezentată de cei din presă drept așa-zisul lui drum spre libertate. Face de toate, de la a zâmbi pentru camere și a mânca hamburgeri la a face surf pe plaja Venice și aparițiile în talk-show-uri.

– Da, suntem la curent, spuse Haller. Majoritatea sunt aranjate de avocatul lui.

– Pe urmă e latura privată, zise Bosch. Mersul în baruri, plimbările de seară și vizitele din toiul nopții.

– Ce vizite? întrebă McPherson.

Bosch se duse spre suportul lui vizual, o hartă a munților Santa Monica. O desfăcu în fața lor, pe masă.

– De la eliberare, Jessup a părăsit de nouă ori apartamentul în care locuiește în Venice și a mers cu mașina în plină noapte pe Mulholland până în vârful munților. De acolo, a vizitat unul sau două dintre parcurile din zonă. Preferatul lui e Franklin Canyon. A fost acolo de șase ori. Dar a fost și în Stone Canyon, Runyon Canyon și în punctul de observare din Fryman Canyon de câteva ori.

– Ce face în locurile astea? întrebă McPherson.

– În primul rând, sunt parcuri publice și se închid la apus, răspunse Bosch. Așa că se furișează înăuntru. Intră acolo și pur și simplu stă. Meditează. De câteva ori a aprins o lumânare. Întotdeauna în același loc în fiecare parc. De obicei pe o alee, lângă un copac. Nu avem fotografii pentru că e prea întuneric și nu putem risca să ne apropiem prea mult. Săptămâna asta am mers cu cei de la DSI și m-am uitat. Pare că stă pur și simplu și meditează.

Bosch încercui cele patru parcuri de pe hartă. Fiecare se afla lângă șoseaua Mulholland și apropiat de celelalte parcuri.

– Ai discutat cu psihologul criminalist despre asta? întrebă Haller.

– Da, iar ea se gândea la același lucru ca mine. Că vizitează morminte. În legătură cu cei morți... cu victimele lui.

– Oh, Doamne... zise Haller.

– Da, spuse Bosch.

Urmă o pauză lungă, timp în care Haller și McPherson se gândiră la semnificațiile anchetei lui Bosch.

– Harry, a făcut cineva săpături în locurile astea? întrebă McPherson.

– Nu, nu încă. Nu am vrut să o luăm razna cu lopețile, pentru că se întoarce de fiecare dată. Și-ar da seama că se întâmplă ceva și încă nu vrem asta.

– Înțeleg. Dar...

– Câini antrenați să descopere cadavre. Da, i-am adus ieri sub acoperire. Noi...

– Cum faci un câine să meargă sub acoperire? întrebă Haller.

Bosch începu să râdă, detensionând puțin atmosfera din cameră.

– Vreau să spun că erau doi câini și nu au fost aduși în mașini oficiale sau ținuți de polițiști în uniformă. Am încercat să facem să pară că era cineva care își plimba câinele, dar și așa am avut o problemă, pentru că nu e voie cu câini pe alei. În orice caz, am făcut tot posibilul și am reușit să intrăm și să ieșim. Am verificat la DSI ca să mă asigur că Jessup nu e în apropiere de Mulholland când am intrat. Era la surf.

– Și? întrebă McPherson nerăbdătoare.

– Câinii aceștia se așază pur și simplu pe pământ când simt miros de cadavru descompus. Se spune că pot să îl simtă prin pământ și după o sută de ani. În orice caz, în trei dintre cele patru locuri în care a mers Jessup, câinii nu au reacționat. Într-un singur loc unul dintre câini a făcut ce e învățat să facă.

Bosch o văzu pe McPherson răsucindu-se în scaun și uitându-se la Haller. El o privi la rândul lui, comunicând fără vorbe.

– Trebuie spus și că acest câine s-a mai înșelat cu alte ocazii, adică a semnalat ceva ce nu era, cam în trei sferturi din cazuri, zise Bosch. Celălalt câine nu a reacționat în locul acela.

– Grozav, spuse Haller. Ce ne spune asta?

– Păi, de asta v-am invitat, zise Bosch. Am ajuns într-un punct în care poate ar trebui să săpăm. Măcar într-unul dintre locuri. Dar dacă o facem, riscăm să afle Jessup și să știe că l-am urmărit. Dacă săpăm și găsim rămășițe omenești, avem destul ca să-l acuzăm pe Jessup?

McPherson se aplecă în față în timp ce Haller se lăsă pe spate, oferindu-i spațiu procurorului secund.

– Ei bine, nu văd niciun embargo împotriva săpăturilor, zise ea în cele din urmă. E un loc public și nu se poate face nimic legal să te oprească. Nu ai nevoie de mandat. Dar vrei să sapi chiar acum, bazându-te pe câinele ăsta care are o rată mare de rezultate false sau să așteptăm până după proces?

– Poate chiar în timpul procesului, zise Haller.

– A doua întrebare e mai dificilă, spuse McPherson. De dragul discuției, să zicem că rămășițele sunt îngropate într-unul sau mai multe din locurile astea. Da, din acțiunile lui Jessup se vede că știe ce se află sub pământ în locurile pe care le vizitează în toiul nopții. Dar dovedește asta că e vinovat? Nu prea. Am putea să-l acuzăm, da, dar și-ar putea face rost de mai multe moduri de apărare bazate pe ce știm acum. Ești de acord, Michael?

Haller se aplecă în față și dădu din cap.

– Să zicem că sapi și găsești rămășițele uneia dintre fete. Chiar dacă reușești să o identifici – și acesta e un mare „dacă" – tot nu ai nicio dovadă care să facă legătura dintre Jessup și moartea ei. Tot ce ai e că știa de locul mormântului. E foarte important, dar e de ajuns ca să mergi cu asta în instanță? Nu știu. În cazul ăsta aș prefera să fiu avocatul apărării decât procuror. Cred că Maggie are dreptate, cred că sunt multe moduri în care se poate apăra și explica de ce știe mormintele acelea. Ar putea inventa un țap ispășitor – altcineva care a ucis și i-a spus despre acele locuri sau care l-a forțat să ia parte la îngropare. Jessup a petrecut douăzeci și patru de ani în închisoare. Câți alți deținuți au intrat în contact cu el? Mii? Zeci de mii? Câți dintre ei erau criminali? Ar putea să dea vina pentru tot pe unul dintre ei, să spună că a auzit în închisoare de locurile astea și că s-a decis să vină și să se roage pentru sufletele victimelor. Ar putea să inventeze orice.

Haller clătină iar din cap.

– Ideea de bază e că sunt multe feluri în care se pot apăra legat de acest lucru. Cred că ai avea o problemă, dacă nu există nicio dovadă concretă sau un martor care să arate o legătură.

– Poate sunt în morminte dovezi concrete care să facă legătura, zise Bosch.

– Posibil, dar dacă nu sunt? răspunse Haller. Nu se știe niciodată, ai putea să smulgi și o confesiune de la Jessup. Dar mă îndoiesc.

McPherson interveni în acel moment.

– Michael a menționat acel *dacă* rămășițele pot fi identificate. Putem să stabilim de cât timp sunt în pământ? Țineți minte că Jessup are un alibi solid pentru ultimii douăzeci și patru de ani. Dacă scoateți osemintele cuiva și nu putem spune cu siguranță că sunt în pământ măcar din '86, Jessup scapă.

Haller se ridică și merse către tabla albă, luând un marker de pe margine. Într-un loc liber desenă două cercuri unul lângă celălalt.

– Uitați ce avem până acum. Unul e cazul nostru și celălalt e ceea ce ai descoperit tu. Sunt separate. Avem cazul cu procesul care e pe cale să înceapă și avem noua ta anchetă. Când sunt separate, e în regulă. Ancheta ta nu influențează procesul nostru, așa că putem ține cercurile separate. Înțelegi?

– Sigur, zise Bosch.

Haller luă buretele de pe margine și șterse cele două cercuri de pe tablă. Apoi desenă alte două cercuri care, de data asta, se intersectau.

– Ce se întâmplă dacă te duci acolo, începi să sapi și găsești oase? Iată ce. Cele două cercuri se intersectează. Atunci problema ta devine problema noastră și trebuie să dezvăluim treaba asta celor din apărare și lumii întregi.

McPherson dădu aprobator din cap.

– Atunci ce facem? întrebă Bosch. Renunțăm?

– Nu, nu renunțăm, spuse Haller. Dar avem grijă să le ținem separate. Știi care este considerată în general cea mai bună strategie la proces? Nu te complica, prostule! Așa că hai să nu ne complicăm. Să ținem cercurile separate și să mergem la proces, să-l prindem pe tipul ăsta pentru că a ucis-o pe Melissa Landy. Și când terminăm asta, mergem la Mulholland cu lopețile.

– Terminăm *cu*...

– Poftim?

– Când terminăm *cu* asta.

– Cum zici tu, domnule profesor.

Bosch își mută privirea de la cercurile legate de pe tablă la șirul de imagini. Toate instinctele îi spuneau că o parte din fetele acelea nu ajunseseră să mai crească. Erau în pământ și fuseseră îngropate acolo de Jason Jessup. Ura ideea de a petrece încă o zi în țărână, dar știa că trebuia să mai aștepte o vreme.

– Bine, zise el. O să continui să lucrez la asta. Deocamdată. Dar mai e ceva ce a spus psihologul criminalist și ar trebui să știți.

– Acum aflăm tot adevărul, zise McPherson. Ce e?

Haller se așezase la loc. Bosch își trase un scaun și luă loc.

– A spus că un criminal ca Jessup nu se cuminţește în închisoare. Aspectele negative din interior nu dispar. Rămân acolo. E ca un cancer. Și reacționează la presiunile din exterior.

– O să ucidă din nou, zise McPherson.

Bosch dădu încet din cap.

– Nu poate vizita la nesfârșit mormintele victimelor, o să simtă nevoia de... o inspirație nouă. Dacă se simte stresat, sunt șanse să o ia în direcția asta mai devreme.

– Atunci ar fi bine să fim pregătiți, spuse Haller. Eu sunt cel care l-a lăsat să iasă. Dacă aveți vreun dubiu cu supravegherea lui, atunci vreau să-l aud.

– Fără îndoială, zise Bosch. Dacă Jessup face vreo mișcare, o să fim pe urmele lui.

– Când intenționezi să mai mergi cu cei de la DSI? întrebă McPherson.

– Când pot. Dar o am pe fiica mea acasă, așa că o să merg când se duce să doarmă în altă parte sau dacă pot să găsesc pe cineva care să rămână cu ea.

– Vreau să merg și eu o dată.

– De ce?

– Vreau să-l văd pe adevăratul Jessup. Nu pe cel din ziare sau de la televizor.

– Păi...

– Ce?

– Nu sunt femei în echipă şi ei îl urmăresc permanent pe tipul ăsta. Nu o să fie pauze de mers la toaletă. Ei fac pipi în sticle.

– Nu-ţi face griji, Harry, cred că mă descurc.

– Atunci o să fac toate aranjamentele.

DOUĂZECI ŞI UNU

Vineri, 19 martie, 10.50

M-am uitat la ceas când am auzit-o pe Maggie spunându-i bună ziua Lornei în camera de recepţie. A intrat în birou şi şi-a lăsat servieta pe masă. Era o geantă de laptop subţire şi elegantă, din piele italiană, pe care nu şi-ar fi cumpărat-o niciodată singură. Prea scumpă şi prea roşie. Voiam să ştiu de la cine o avea, aşa cum voiam să ştiu toate lucrurile pe care nu voia să mi le spună.

Dar originea servietei roşii era cea mai mică grijă a mea. Peste treisprezece zile urma să începem să alegem juraţi pentru cazul Jessup, iar Clive Royce venise în sfârşit cu argumentul lui forte dinaintea procesului. Avea doi centimetri şi jumătate grosime şi stătea în faţa mea, pe masă.

– Unde ai fost? am spus eu, pe un ton enervat. Te-am sunat pe mobil şi nu ai răspuns.

A venit la biroul meu, trăgând scaunul după ea.

– Mai degrabă aş întreba unde ai fost tu?

M-am uitat în agendă şi n-am văzut nimic în pătratul din ziua aceea.

– Despre ce vorbeşti?

– Am avut telefonul oprit pentru că eram la decernarea premiilor la şcoală la Hayley. Nu le place să sune telefoanele când îi strigă pe copii să-şi ia diplomele.

– Ah, la naiba!

Îmi spusese și îmi trimisese și mie e-mailul. Îl printasem și îl pusesem pe frigider. Dar nu pe birou și nici în calendarul din telefon. Stricasem tot.

– Ar fi trebuit să fii acolo, Haller. Ai fi fost mândru.

– Știu, știu. Am greșit.

– E în regulă. O să mai ai și alte ocazii. Să greșești sau să te comporți cum trebuie.

Asta m-a durut. Ar fi fost mai bine dacă m-ar fi certat zdravăn, cum făcea înainte. Dar metoda pasiv-agresivă mă rănea mai adânc. Și probabil că ea știa asta.

– O să vin la următoarea, am spus. Promit.

Nu mi-a spus sarcastic: *Sigur, Haller* sau *Am mai auzit treaba asta*. Cumva, era și mai rău așa. În schimb, a trecut direct la lucru.

– Ce-i asta?

A dat din cap către documentul din fața mea.

– E ultimul atac al lui Clive Royce. E o moțiune de excludere a mărturiei lui Sarah Ann Gleason.

– Și bineînțeles că o aduce vineri după-amiază, cu trei săptămâni înainte de proces.

– De fapt, mai sunt șaptesprezece zile.

– Am greșit eu. Ce zice acolo?

Am răsucit documentul și i l-am întins peste birou. Foile erau prinse cu o agrafă neagră.

– Lucrează la asta de la început pentru că știe că tot cazul se sprijină pe ea. E martorul nostru principal și, fără ea, nicio altă probă nu mai contează. Până și părul din camion e neconcludent. Dacă o exclude pe Sarah, ne desființează cazul.

– Înțeleg. Dar cum încearcă să scape de ea?

A început să frunzărească paginile.

– Mi-a fost adusă la ora nouă și are optzeci și șase de pagini, așa că n-am avut timp să trec prin toate. Dar e un efort divizat. Atacă

identificarea făcută de ea când era mică. Spune că s-a petrecut într-un cadru prejudiciabil. Și el...

– Asta s-a susținut deja, a fost acceptat în instanță și s-a menținut la apel. Nu face decât să irosească timpul instanței.

– De data asta are o teorie nouă. Amintește-ți un lucru: Kloster s-a îmbolnăvit de Alzheimer și nu poate fi folosit ca martor. Nu ne poate spune nimic despre anchetă și nu se poate apăra singur. Așa că de data asta Royce susține că, vezi Doamne, Kloster i-a spus lui Sarah pe cine să identifice. Că el i l-a arătat pe Jessup.

– Și ce dovezi are? Se pare că numai Sarah și Kloster au fost în camera aceea.

– Nu știu. Nu are dovezi, dar presupun că se bazează pe anunțul dat prin stație de Kloster, în care spunea ca Jessup să-și dea jos șapca.

– Nu are importanță. Recunoașterea a fost pusă la cale pentru ca Sarah să-l identifice pe Derek Wilbern, celălalt șofer. Orice afirmație că i-ar fi zis lui Sarah după aceea să-l aleagă pe Jessup e ridicolă. Identificarea aceea a fost destul de neașteptată, dar firească și convingătoare. Nu avem de ce să ne ambalăm. Chiar și fără Kloster, scăpăm ușor de asta.

Știam că avea dreptate, dar nu primul atac era cel care mă îngrijora.

– Asta e doar o lovitură de începere, am spus. Nu se compară cu partea a doua. Mai încearcă și să excludă toată declarația ei, bazându-se pe memoria ei nesigură. A expus în moțiune tot istoricul ei cu drogurile, până la ultimul gram de metamfetamină pe care l-a fumat vreodată. Are dovada arestărilor, a perioadelor petrecute în închisoare, declarații ale martorilor care descriu consumul ei de droguri, partidele de sex cu mai mulți parteneri și au și ceea ce ei numesc credința ei în experiențele în afara trupului – cred că a uitat să menționeze treaba asta în Port Townsend. Cireașa de pe tort e că a găsit experți pe problema pierderilor de memorie și a creării de amintiri

false ca efect secundar al dependenței de metamfetamină. Așa că, per total, știi ce are? Ne-a tras-o din toate părțile.

Maggie nu a răspuns; se uita la paginile cu rezumatul de la sfârșitul moțiunii lui Royce.

– Are detectivi aici și la San Francisco, am adăugat. Documentația lui e detaliată și exhaustivă, Mags. Și știi ce? Nici măcar nu pare că s-ar fi dus încă la Port Townsend să o interogheze. Spune că nu are nevoie pentru că acum nici nu mai contează ce are ea de spus. Nu are credibilitate.

– El o să aducă experții lui, noi o să ne opunem cu experții noștri, a zis ea calmă. Ne așteptam la lucrul acesta și deja i-am adunat pe ai noștri. În cel mai rău caz, putem să ajungem la o remiză. Știi asta.

– Experții sunt doar o mică parte din toată povestea.

– O să fim în regulă, a insistat ea. Și uită-te la martorii ăștia. Foștii ei soți și iubiți. Văd că Royce nu s-a deranjat să includă aici și dovada arestărilor lor. Și ei sunt certați cu legea. O să-i facem să arate ca niște pești și pedofili care au pică pe ea pentru că le-a dat papucii când s-a pus pe picioare. Cu primul s-a măritat când avea optsprezece ani, iar el avea douăzeci și nouă. Așa ne-a zis ea. Mi-ar plăcea să-l prind în boxă în fața judecătoarei. Cred că exagerezi, Haller. Putem să-l combatem. Putem să-l facem să aducă în fața judecătoarei câțiva dintre martorii ăștia și noi să-i discreditățm pe toți. Dar ai dreptate într-o privință. E ultimul atac al lui Royce. Pur și simplu nu o să fie destul de bun.

Am clătinat din cap. Ea vedea doar ce era pe hârtie și ce putea fi combătut sau parat cu propriile noastre săbii. Nu vedea și ce nu era scris.

– Ascultă, aici e vorba de Sarah. Royce știe că judecătoarea nu o să vrea să renunțe la martorul nostru principal. Știe că o să trecem peste asta. Dar o atenționează că la asta o să o supună pe Sarah dacă depune mărturie. Toată viața ei, fiecare detaliu sordid, fiecare pipă pe care a fumat-o vreodată și fiecare tip cu care s-a culcat, o să fie

nevoită să stea acolo și să suporte. Pe urmă o să facă paradă cu un doctor care o să pună pe ecran niște poze cu un creier topit și să spună că astea sunt efectele metamfetaminei. Vrem așa ceva pentru ea? Are destulă putere să reziste? Poate trebuie să mergem la Royce, să îi oferim o înțelegere pentru pedeapsa ispășită și o sumă de bani din partea administrației. Ceva care să convină tuturor.

Maggie a trântit moțiunea pe birou.

– Glumești? O iei la sănătoasa din cauza asta?

– Nu o iau la sănătoasa. Sunt realist. Eu nu am fost la Washington. Nu am văzut-o pe femeia asta. Nu știu dacă poate să reziste în instanță sau nu. Și-apoi, putem oricând să mai facem o încercare cu acele cazuri la care lucrează Bosch.

Maggie s-a lăsat pe spătarul scaunului.

– Nu există nicio garanție că o să iasă ceva de acolo. Trebuie să dăm tot ce putem în cazul ăsta, Haller. Aș putea să mă duc iar acolo și să o țin puțin de mână pe Sarah. Să-i spun mai multe despre ce așteptări trebuie să aibă. Să o pregătesc. A înțeles deja că nu o să fie frumos.

– Asta e puțin spus.

– Eu cred că e destul de puternică. Cred că într-un fel ciudat e posibil să aibă nevoie de asta. Știi tu, să spună tot, să-și ispășească păcatele. Pentru ea e vorba de eliberare, Michael. Știi și tu cum e.

Ne-am uitat îndelung unul la celălalt.

– În orice caz, cred că o să fie mai mult decât puternică și asta o să vadă și jurații, a zis ea. E o supraviețuitoare și tuturor le plac supraviețuitorii.

Am dat aprobator din cap.

– Ai talentul de a convinge lumea, Mags. E un dar. Amândoi știm că tu ar trebui să conduci cazul, nu eu.

– Mulțumesc că ai spus asta.

– În regulă, du-te înapoi și pregătește-o pentru asta. Poate săptămâna viitoare. Până atunci ar trebui să avem un program de protecție a martorilor și poți să-i spui când o să o aducem aici.

– Bine, a zis ea.

– Între timp, ce faci în weekend? Trebuie să redactăm un răspuns la treaba asta.

Am arătat către moțiunea apărării de pe birou.

– Harry a aranjat în sfârșit să merg și eu cu echipa DSI mâine-seară. Merge și el... cred că fata lui doarme la altcineva. În rest, sunt disponibilă.

– De ce te duci să pierzi vremea cu Jessup? Poliția se ocupă de asta.

– Cum am spus mai devreme, vreau să-l văd pe Jessup acolo, când crede că nu îl vede nimeni. Aș sugera să vii și tu, dar trebuie să stai cu Hayley.

–Eu nu mi-aș irosi timpul. Dar când îl vezi pe Bosch, poți să-i dai o copie după moțiune? O să avem nevoie să verifice câțiva dintre martori și niște declarații. Nu erau toți în dosarul de aducere la cunoștință al lui Royce.

– Da, a fost isteț. Nu îi include în lista de martori până nu vin aici. Dacă judecătoarea respinge moțiunea, lăsând credibilitatea lui Gleason la latitudinea juraților, o să vină cu o listă de martori revizuită și o să spună: Bine, trebuie să aduc oamenii ăștia în fața juriului.

– Iar ea o să permită acest lucru, altfel și-ar contrazice propria hotărâre. Istețul Clive! Știe bine ce face.

– O să-i duc o copie lui Harry, dar cred că încă mai aleargă după cazurile acelea vechi.

– Nu contează. Procesul are prioritate. Ne trebuie istoricul complet al acestor oameni. Vrei să te ocupi tu de el sau să o fac eu?

Când împărțeam sarcinile dinaintea procesului, îi dădusem lui Maggie responsabilitatea de a se pregăti pentru martorii apărării. Pentru toți, în afară de Jessup. Dacă depunea mărturie, era în continuare al meu.

– O să vorbesc cu el, a zis ea.

S-a încruntat. Era un obicei pe care îl mai observasem la ea.

– Ce e?

– Nimic. Mă gândesc numai cum să atac moțiunea asta. Cred că ar trebui să depunem o moțiune *in limine*[1], să îi stabilim o limită lui Royce în privința aspectelor acuzatorii. O să susținem că evenimentele din viața ei nu sunt relevante pentru credibilitatea ei, dacă identificarea lui Jessup se potrivește cu identificarea de atunci.

Am clătinat din cap.

– Aș argumenta că încalci dreptul clientului meu de a invoca al cincilea amendament, acela de a supune interogatoriului pe cea care îl acuză. Judecătoarea ar putea impune o limită acestor lucruri dacă se repetă, dar nu te baza pe ea să le respingă.

Ea a strâns buzele, înțelegând că aveam dreptate.

– Tot merită o încercare, am spus. Totul merită o încercare. De fapt, vreau să-l îngrop pe Royce în hârtii. Hai să-l lovim cu o carte de telefoane pe care s-o răsfoiască.

Maggie s-a uitat la mine și a zâmbit.

– Ce?

– Îmi place când te enervezi și devii justițiar.

– Încă n-ai văzut nimic.

Și-a coborât privirea înainte să ajungem cu un pas prea departe.

– Unde vrei să lucrăm în weekendul ăsta? a întrebat ea. Ține minte că Hayley stă la tine. Nu o să-i placă dacă muncim tot weekendul.

Trebuia să mă gândesc puțin la asta. Lui Hayley îi plăceau muzeele. Atât de mult, încât începeam să mă plictisesc mergând iar și iar în aceleași locuri. Îi mai plăceau și filmele. Trebuia să verific dacă nu ieșise vreun film nou.

– Adu-o la mine dimineață și fii gata să lucrăm la contraacțiune. Poate facem un schimb. O duc eu după-amiază la un film sau altceva, pe urmă te duci tu și-ți faci treaba cu DSI. Rezolvăm noi cumva.

– OK, așa facem.

– Sau...

– Sau ce?

---

[1] Cu titlu introductiv (în latină în original – n.tr.)

– Ai putea s-o aduci diseară și am putea să sărbătorim cu o cină faptul că fata noastră a terminat a doua pe clasă. Poate reușim să și muncim puțin.

– Și eu să rămân peste noapte, asta vrei să spui?

– Sigur, dacă vrei.

– Ai vrea tu, Haller.

– Chiar vreau.

– Apropo, a terminat prima. Ar fi bine să nu te încurci când o vezi diseară.

Am zâmbit.

– Diseară? Vorbești serios?

– Cred că da.

– Atunci nu-ți face griji. O să pregătesc tot.

DOUĂZECI ŞI DOI

Sâmbătă, 20 martie, 08.00

Pentru că Bosch menţionase că un procuror voia să se alăture echipei DSI, locotenentul Wright îşi aranjase programul de sâmbătă seara ca să conducă maşina în care urmau să meargă oaspeţii. Locul de întâlnire era Venice, într-o parcare publică, la şase cvartale de plajă. Bosch se întâlni acolo cu McPherson, apoi îi transmise prin staţie lui Wright, spunându-i că erau gata şi îl aşteptau. După cincisprezece minute, un SUV alb intră în parcare şi opri lângă ei. Bosch îi oferi lui McPherson locul din faţă, iar el urcă în spate. Nu o făcea pe cavalerul. Bancheta din spate îi permitea să se întindă în timpul nopţii lungi de supraveghere.

– Steve Wright, spuse locotenentul, întinzând mâna spre McPherson.

– Maggie McPherson. Mulţumesc că m-aţi lăsat să vin.

– Nicio problemă. Ne place când Procuratura se arată interesată. Să sperăm că merită efortul în seara asta.

– Unde e Jessup acum?

– Când am plecat, era la Brig, pe Abbot Kinney. Îi plac locurile aglomerate, ceea ce e în favoarea noastră. Am câţiva băieţi înăuntru şi încă vreo doi afară. Deja ne-am obişnuit cu ritmul lui. Se duce într-un loc, aşteaptă să fie recunoscut şi să înceapă lumea să-i dea de băut, pe urmă pleacă… repede, dacă nu e recunoscut.

– Cred că mă interesează mai mult plimbările din toiul nopții decât felul în care bea.

– E bine că a ieșit să bea, zise Bosch de pe bancheta din spate. E o relație cauzală. Nopțile în care bea ceva alcool sunt cele în care o ia spre Mulholland.

Wright dădu aprobator din cap și ieși din parcare. Era perfect pentru supraveghere, pentru că nu arăta ca un polițist. Bătea spre șaizeci de ani, avea ochelari, început de chelie și purta mereu două-trei pixuri în buzunarul de la cămașă, așa că semăna mai mult cu un contabil. Dar lucra la DSI de peste douăzeci de ani și participase la mai multe dintre acțiunile mortale ale echipei. Cam odată la cinci ani, *Times* publica un articol despre DSI, analizând de obicei numărul morților. În ultima expunere citită de Bosch, ziarul îl numise pe Wright „neobișnuitul pistolar-șef de la DSI". Deși reporterii și editorii care lucraseră la articol o spuneau probabil ca pe o remarcă umilitoare, Wright o purta ca pe o medalie de onoare. Își printase porecla sub numele lui pe cartea de vizită. Între ghilimele, evident.

Wright o luă pe bulevardul Abbot Kinney și trecu de Brig, aflat într-o clădire cu două etaje pe partea de est a străzii. Mai merse două cvartale și întoarse. Ajunse din nou pe aceeași stradă și parcă lângă bordură, în fața unui hidrant, la ceva distanță de bar.

Reclama luminoasă din fața localului înfățișa un boxer în ring, cu mănușile roșii ridicate, gata de luptă. Era o imagine care părea să contrazică denumirea barului[1], dar Bosch știa povestea din spatele numelui. În tinerețe, locuise în cartier. Știa că reclama cu boxerul fusese pusă de fostul patron, care o cumpărase de la primii proprietari. Acesta fusese boxer și decorase interiorul în stilul acestui sport. Tot el pusese reclama la intrare. Pe un perete lateral al clădirii era încă o pictură murală care îi arăta pe boxer și pe soția lui, dar ei dispăruseră de mult.

– Aici Cinci, zise Wright. Cum se prezintă situația?

---

[1] Brig – bric/velier (n.tr.)

Vorbea spre microfonul prins de apărătoarea de soare de deasupra capului. Bosch știa că avea un buton la picioare care pornea microfonul. Difuzorul era undeva sub bord. Sistemul de radio-transmisie instalat pe mașini le permitea polițiștilor să aibă mâinile libere în timp ce conduceau și, cel mai important, îi ajuta să nu se dea de gol. Asta se întâmpla automat dacă vorbeau într-un transmițător ținut în mână. Cei de la DSI erau prea buni pentru așa ceva.

– Trei, zise vocea din difuzor. Retro e încă acolo, cu Unu și Doi.

– Recepționat, zise Wright.

– Retro? spuse McPherson.

– E numele pe care i l-am dat, zise Wright. Frecvențele noastre sunt destul de îndepărtate pe bandă, iar în registrul FCC[1] sunt trecute drept canale DWP[2], dar nu știi niciodată cine ascultă. Nu folosim în transmisii numele oamenilor sau ale localurilor unde se află aceștia.

– Am înțeles.

Nu era încă ora nouă. Bosch nu se aștepta ca Jessup să plece prea curând, mai ales când oamenii îi dădeau de băut. Pe măsură ce se instalau comod în mașină, lui Wright păru să-i placă de McPherson și să-i povestească despre proceduri și despre arta supravegherii la acest nivel. Dacă McPherson se plictisea, nu o arăta în niciun fel.

– Vedeți, după ce stabilim ritmul și programul obișnuit al unui subiect, putem să reacționăm mult mai bine. De exemplu, locul acesta. Brig e unul dintre cele trei sau patru în care merge Retro de obicei. Am trimis oameni diferiți în baruri diferite, ca să poată merge când e el acolo ca niște clienți obișnuiți. Cei doi băieți pe care îi am acum la Brig sunt cei care merg tot timpul acolo. Alți doi merg la Townhouse când merge și Jessup și alți doi la James Beach. Așa se face. Dacă Retro îi observă, o să creadă că i-a mai văzut acolo și înainte și că sunt de-ai

[1] The Federal Communications Comission – Comisia Federală de Comunicații (n.tr.)

[2] Departament for Work and Pensional – Departamentul de Muncă și Pensii (n.tr.)

casei. Dacă l-ar vedea pe același tip în două locuri diferite, ar începe să devină bănuitor.

– Înțeleg, domnule locotenent. Pare o abordare inteligentă.

– Spuneți-mi Steve.

– Bine, Steve. Oamenii din interior pot să comunice?

– Da, dar sunt surzi.

– Surzi?

– Toți avem microfoane în haine. Știți, ca la Serviciile Secrete. Dar nu folosim căști pentru ureche când lucrăm într-un loc ca ăsta. E prea vizibil. Așa că ne transmit ei unde se află atunci când pot, dar nu aud nimic de la noi, decât dacă ridică receptorul de la guler și îl pun în ureche. Din păcate, nu e ca la televizor, unde își pun pur și simplu bobița în ureche, fără să aibă fir.

– Înțeleg. Și oamenii aceștia chiar beau când sunt în bar?

– Un tip într-un astfel de loc care comandă cola sau un pahar cu apă iese în evidență, e suspect. Așa că-și comandă băuturi alcoolice. Dar pe urmă beau încet. Din fericire, lui Retro îi place să meargă în locuri aglomerate. E mai ușor pentru ei să-și mențină acoperirea.

În timp ce discuția continua pe locurile din față, Bosch scoase telefonul și începu și el ceva ce ar fi putut fi luat drept discuție. Îi trimitea mesaje fiicei lui. Deși știa că erau mai multe perechi de ochi care supravegheau barul și pe Jessup înăuntru, la câteva secunde ridica ochii și se uita spre ușă.

Ce faci? Te distrezi?

Madeline rămăsese să doarmă acasă la prietena ei, Aurora Smith. Era la câteva străzi distanță de casă, dar Bosch nu avea să fie pe aproape dacă avea nevoie de el. Abia după câteva minute fata răspunse înciudată la mesaj. Dar aveau o înțelegere. Trebuia să-i răspundă la mesaje sau la apeluri, altfel libertatea ei – ceea ce ea numea lesa – avea să fie îngrădită.

Totul e în regulă. Nu e nevoie să mă verifici.

Ba da. Sunt tatăl tău. Nu sta până târziu.

K.

Și asta era tot. Prescurtarea unui copil într-o relație prescurtată. Bosch știa că avea nevoie de ajutor. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa. Uneori păreau să fie în regulă, totul părea să fie perfect. Alteori era convins că fata avea să iasă pe furiș și să fugă. De când locuia cu fiica lui, o iubea mai mult decât credea că este posibil. Se gândea permanent numai la siguranța ei, precum și la speranțele lui pentru un viitor fericit. Dorința lui să îi ofere o viață mai bună și să o ajute să depășească necazurile din trecut devenea uneori o durere acută în piept. Cu toate astea, nu putea să ajungă dincolo de culoar. Avionul se zdruncina și el nu reușea să ajungă la ea.

Puse telefonul în buzunar și se uită din nou spre ușa barului. În față era un grup de fumători. În clipa aceea, din difuzor se auzi o voce și pocnetul ascuțit al bilelor de biliard lovindu-se pe fundal.

– Iese. Retro iese.

– Cam devreme, spuse Wright.

– E fumător? întrebă McPherson. Poate doar...

– Nu, din câte am văzut eu.

Bosch se uită atent la ușă și în curând o văzu deschizându-se. Un bărbat pe care îl recunoscu de la distanță ca fiind Jessup ieși și se îndepărtă pe trotuar. Abbot Kinney o lua spre nord-vest prin Venice. Într-acolo se îndrepta și el.

– Unde a parcat? întrebă Bosch.

– Nu a parcat, zise Wright. Stă la doar câteva străzi de aici. A venit pe jos.

Se uitară toți în tăcere la Jessup. Acesta parcurse două cvartale pe Abbot Kinney, trecând pe lângă diverse restaurante, cafenele și galerii. Trotuarul era aglomerat. Aproape toate localurile erau deschise pentru clienții de sâmbătă seara. Jessup intră într-o cafenea

numită Abbot's Habbit. Wright transmise unuia dintre oamenii lui să intre acolo, dar înainte ca acesta să intre, Jessup ieși cu o cafea în mână și își continuă plimbarea pe jos.

Wright porni mașina și intră din nou în trafic, luând-o în direcția opusă. Făcu o întoarcere după două cvartale, departe de câmpul vizual al lui Jessup, în caz că acesta s-ar fi înapoiat. Între timp, păstra contactul prin radio cu ceilalți agenți. Jessup avea în jurul lui o plasă invizibilă. Nu putea să scape nici dacă știa că e acolo.

– Se duce acasă, spuse o voce prin radio. Poate se retrage devreme.

Abbot Kinney, denumită după cel care construise Venice cu un secol mai devreme, dădea în Brooks Avenue, care se intersecta cu Main Street. Jessup traversă Main Street și o luă pe o stradă pietonală, pe unde nu circulau mașinile. Wright era pregătit și trimise două mașini de urmărire spre Pacific Avenue, ca să-l preia când ieșea pe cealaltă parte.

Polițistul opri la intersecția dintre Brooks și Main, așteptând să audă că Jessup trecuse mai departe și era acum pe Pacific. După două minute, începu să se agite și deschise radioul.

– Unde e, oameni buni?

Nu primi niciun răspuns. Nimeni nu îl vedea pe Jessup. Wright trimise repede pe cineva într-acolo.

– Doi, du-te după el. Folosește-te de douăzeci și trei.

– Am înțeles.

McPherson se uită în spate la Bosch, apoi la Wright.

– Douăzeci și trei?

– Ne folosim de diverse tactici. Nu le descriem prin radio.

Arătă prin parbriz.

– Asta e douăzeci și trei.

Bosch văzu un bărbat îmbrăcat într-o geacă roșie antivânt, ducând o geantă pentru livrarea comenzilor de pizza, care traversă pe Main și o luă pe strada pietonală, numită Breeze Avenue. Așteptară până când radioul prinse viață brusc.

– Nu-l văd. Am mers până în capăt și nu e...

Transmisia se întrerupse. Wright nu spunea nimic. Așteptară până când aceeași voce reveni în șoaptă.

– Aproape că m-am ciocnit de el. A ieșit dintre două case. Își ridica fermoarul de la pantaloni.

– Te-a recunoscut? întrebă Wright.

– Negativ. Am întrebat cum să ajung pe Breeze Court și a zis că strada asta e Breeze Avenue. Suntem în regulă. Ar trebui să iasă acum.

– Aici Patru. L-am văzut. Se îndreaptă spre San Juan.

A patra mașină era una dintre cele trimise de Wright pe Pacific. Jessup locuia într-un apartament de pe San Juan Avenue, între autostradă și plajă.

Bosch simți că se relaxează după încordarea temporară. Munca de supraveghere era uneori greu de suportat. Jessup se ascunsese între două case ca să-și facă nevoile și provocase un moment de panică.

Wright trimise echipele în zona San Juan Avenue, între Pacific și autostradă. Jessup scoase o cheie și intră în apartamentul de la etajul al doilea în care locuia, iar echipele își ocupară imediat pozițiile. Trebuiau iar să aștepte.

Bosch știa din misiunile trecute de supraveghere că principalul lucru de care avea nevoie un observator bun era să se simtă confortabil în tăcere. Unii oameni se simt obligați să umple golul. Harry nu fusese niciodată așa și se îndoia că era cazul vreunui om din echipa DSI. Era curios cum avea să se descurce McPherson, acum că lecția de început dată de Wright se terminase și nu mai aveau altceva de făcut decât să aștepte și să pândească.

Bosch scoase telefonul ca să vadă dacă ratase vreun mesaj de la fiica lui, dar nu găsi nimic. Se hotărî să nu o bată la cap cu altă verificare și lăsă telefonul deoparte. Acum îi venea la îndemână mișcarea genială de a o lăsa pe McPherson în față. Se întoarse și urcă picioarele pe banchetă, întinzându-se într-o poziție relaxată, cu

spatele sprijinit de portieră. McPherson se uită în spate și zâmbi în întunericul mașinii.

– Eu credeam că ai vrut să fii gentleman, zise ea. Voiai doar să te întinzi.

– M-ai prins, zise Bosch zâmbind.

După asta, toți tăcură. Bosch se gândea la ce spusese McPherson în timp ce așteptau în parcare să îi ia Wright cu mașina. Mai întâi îi dăduse o copie după ultima moțiune a apărării, pe care el o încuiase în portbagajul mașinii lui. Îi spusese că trebuia să înceapă să verifice martorii și declarațiile lor, să caute moduri în care amenințarea adusă de ei putea fi transformată într-un avantaj pentru acuzare. Spusese că ea și Haller lucraseră toată ziua la o contraacțiune pentru încercarea lor de a o descalifica pe Sarah Ann Gleason ca martor. Hotărârea judecătoarei în acest caz putea să influențeze rezultatul procesului.

Pe Bosch îl deranja întotdeauna când vedea că legea și justiția erau manipulate de avocați deștepți. Partea lui în toată procedura era pură. Începea de la locul crimei și se lua după dovezi până ajungea la criminal. Existau reguli pe parcurs, dar cel puțin drumul era liber în cea mai mare parte a timpului. Dar odată ce lucrurile ajungeau la tribunal, căpătau alte nuanțe. Avocații se certau pe interpretări, teorii și proceduri. Nimic nu părea să se miște în linie dreaptă. Justiția devenea un labirint.

Cum era posibil, se întreba el, ca un martor ocular la o crimă oribilă să nu aibă voie să depună mărturie în instanță împotriva inculpatului? Era polițist de peste treizeci și cinci de ani și tot nu putea să-și explice cum funcționa sistemul.

– Aici Trei. Retro se pune în mișcare.

Bosch fu smuls din gândurile lui. După câteva secunde, se auzi a doua transmisie, de la altă voce.

– E la volan.

Wright preluă discuția.

– OK, ne pregătim de urmărire auto. Unu, du-te la intersecția dintre Main și Rose, Doi, du-te la Pacific cu Venice. Toți ceilalți așteptați până aflăm în ce direcție o ia.

După câteva minute, primiră răspuns.

– Spre nord, pe Main. Ca de obicei.

Wright își redirecționă echipele și unitatea mobilă, pusă la cale cu grijă, începu să se deplaseze împreună cu Jessup când acesta o luă pe Main Street spre Pico, după care ieși pe autostrada 10.

Jessup se îndreptă spre est, pe urmă o luă spre nord, pe 405, o stradă aglomerată chiar și la ora aceea târzie. După cum era de așteptat, se ducea spre munții Santa Monica. Mașinile de urmărire erau diferite, de la SUV-ul lui Wright la un Mercedes negru, decapotabil, un Volvo break, cu două biciclete prinse de portbagaj și două berline japoneze. Singura mașină care lipsea pe Hollywood Hills era un hibrid. Echipele utilizau o procedură de supraveghere numită *cutia plutitoare*. Două mașini de-o parte și de alta a mașinii-țintă, încă o mașină în față și una în spate, toate mișcându-se într-o rotație prestabilită. SUV-ul lui Wright era plutitorul, rămânând în spatele cutiei.

Jessup rămase tot drumul în limita de viteză sau chiar sub limită. Când autostrada începu să urce spre vârful munților, Bosch se uită pe fereastră și văzu Muzeul Getty ridicându-se prin ceață, în vârf, ca un castel, cu cerul întunecat în spate.

Bănuind că Jessup se îndrepta spre destinațiile obișnuite pe Mulholland Drive, Wright anunță echipele să iasă din formațiune și să o ia înainte. Voia să fie deja pe Mulholland, înaintea lui Jessup. Voia o echipă de teren cu ochelari cu infraroșii în parcul Franklin Canyon înainte să intre Jessup acolo.

După obiceiul lui, Jessup o luă spre ieșirea către Mulholland și în curând se îndrepta spre est, pe strada șerpuită cu două benzi care trecea pe creasta lanțului muntos. Wright le spuse că echipa de supraveghere era expusă în acest loc.

– Ai nevoie de o albină ca să faci treaba asta cum trebuie, dar nu avem bani pentru așa ceva, zise el.

– O albină? întrebă McPherson.

– E din limbajul nostru. Înseamnă elicopter. Ne-ar prinde tare bine.

Prima surpriză a serii veni după cinci minute, când Jessup trecu pe lângă parcul Franklin Canyon fără să oprească. Wright scoase repede din parc echipa de la sol, în timp ce Jessup se îndrepta spre est.

Jessup trecu de Coldwater Canyon Boulevard fără să încetinească, precum și de punctul de observare de deasupra parcului Fryman Canyon. Când trecu și de intersecția dintre Mulholland și Laurel Canyon Boulevard, intră cu echipa într-o zonă nouă.

– Care sunt șansele să ne fi descoperit? întrebă Bosch.

– Zero, spuse Wright. Suntem prea buni. Are ceva nou în gând.

În următoarele zece minute, urmărirea continuă spre est, către trecătoarea Cahuenga. Mașina principală era mult în spatele echipei de supraveghere, iar Wright și cei doi pasageri trebuiau să aștepte transmisiile prin radio ca să știe ce se întâmpla.

O mașină o luase înaintea lui Jessup, celelalte erau în spate. Mașinile din urmă se roteau în permanență, schimbând pozițiile, pentru ca Jessup să vadă mereu alte faruri în oglinda retrovizoare. În cele din urmă, un anunț prin radio îl făcu pe Bosch să-și îndrepte poziția pe banchetă, ca și cum apropierea de sursa informației avea să facă lucrurile mai clare.

– Aici e un indicator de oprire, iar Retro a luat-o spre nord. E prea întuneric să văd indicatorul străzii, dar a trebuit să rămân pe Mulholland. Prea riscant. Următorul să facă stânga la stop.

– Recepționat. Am luat-o la stânga.

– Stai! zise Bosch deodată. Spune-i să aștepte.

Wright se uită la el în oglindă.

– La ce te gândești? întrebă el.

– Nu e decât o oprire pe Mulholland. Woodrow Wilson Drive. O știu. Se răsucește și se intersectează din nou cu Mulholland la semaforul de pe Highland. Mașina din față poate să-l preia de acolo. Dar Woodrow Wilson e prea îngustă. Dacă trimiți acolo o mașină, o să știe că e urmărit.

– Ești sigur?

– Sunt sigur. Acolo stau eu, pe Woodrow Wilson.

Wright se gândi o clipă, apoi deschise radioul.

– Nu mai faceți la stânga. Unde e Volvo-ul?

– Așteptăm instrucțiuni.

– Bine, luați-o înainte și faceți stânga pe biciclete. Aveți grijă la ce vine din față. Și aveți grijă la omul nostru.

– Recepționat.

În curând, SUV-ul lui Wright ajunse la intersecție. Bosch văzu Volvo-ul tras pe dreapta. Suportul pentru biciclete era gol. Wright trase pe dreapta ca să aștepte, verificând echipele prin radio.

– Unu, ești pe poziție?

– Afirmativ. Suntem la semafor. Retro nu se vede încă.

– Trei, ești gata?

Niciun răspuns.

– Bine, toată lumea să aștepte până auzim ceva.

– Ce vrei să spui? întrebă Bosch. Cum rămâne cu bicicletele?

– Cred că n-au auzit transmisia. O să auzim când...

– Aici Trei, se auzi o voce în șoaptă. L-am ajuns din urmă. A închis ochii și s-a culcat.

Wright le traduse pasagerilor.

– A oprit farurile și nu se mai mișcă.

Bosch simți o strânsoare în piept.

– Sunt siguri că e în mașină?

Wright întrebă același lucru prin radio.

– Da, îl vedem. Are o lumânare aprinsă pe bord.

– Unde anume ești, Trei?

– Cam pe la jumătatea drumului. Se aud zgomotele de pe autostradă.

Bosch se aplecă în față, între cele două scaune.

– Întreabă-l dacă poate să vadă vreun număr de pe trotuar, zise el. Să-mi facă rost de o adresă.

Wright transmise cererea și șoaptele reveniră după aproape un minut.

– E prea întuneric ca să vedem trotuarele fără lanternă. Dar se vede o lumină lângă ușa casei în fața căreia a parcat. E o plăcuță care atârnă de grindă. De aici pare că scrie 7203.

Bosch se lăsă pe spate, sprijinindu-se de banchetă. McPherson se întoarse și se uită la el. Wright îl privea în oglindă.

– Știi adresa? întrebă Wright.

Bosch dădu încet din cap prin întuneric.

– Da, zise el. E casa mea.

DOUĂZECI ŞI TREI

Duminică, 21 martie, 06.40

Fiicei mele îi plăcea să doarmă până târziu duminica. De obicei mă supăram când pierdeam timpul acesta în loc să-l petrec cu ea. Venea la mine doar o dată la două weekenduri şi în zilele de miercuri. Dar duminica asta era diferită. Eram bucuros să o las să doarmă, în timp ce eu îmi reluam lucrul la moţiune, ca să salvez declaraţiile martorului nostru principal. Eram în bucătărie, turnam prima cafea din ziua aceea, când am auzit o bătaie în uşă. Afară era încă întuneric. M-am uitat pe vizor înainte de a deschide şi am răsuflat uşurat când am văzut-o pe fosta mea soţie, urmată de Harry Bosch.

Dar uşurarea nu a ţinut mult. În clipa în care am apăsat clanţa au dat buzna în casă, aducând cu ei o energie negativă.

– Avem o problemă, a zis Maggie.

– Ce s-a întâmplat? i-am întrebat.

– Jessup s-a oprit în faţa casei mele în dimineaţa asta, a zis Bosch. Şi vreau să ştiu cum a găsit-o şi ce naiba face acolo.

În timp ce vorbea, s-a apropiat foarte mult de mine. Nu ştiam ce era mai rău, răsuflarea lui sau tonul acuzator pe care îl folosea. Nu eram sigur la ce se gândea, dar mi-am dat seama că toată energia negativă venea de la el.

Am făcut un pas în spate.

– Hayley încă doarme. Stai să închid uşa de la dormitor. Cafeaua decofeinizată e gata şi pot să fac una normală dacă aveţi nevoie.

Am luat-o pe coridor și am verificat ce făcea fiica mea. Încă dormea. Am închis ușa și am sperat să nu o trezească vocile care urmau să se audă tot mai tare.

Când am revenit în living, cei doi oaspeți stăteau încă în picioare. Niciunul nu-și turnase cafea. Bosch se oprise în dreptul ferestrei mari care dădea spre oraș – era priveliștea care mă făcuse să cumpăr casa. În spatele lui se vedeau fâșii de lumină pe cer.

– Nu vreți cafea?

Se uitau pur și simplu la mine.

– Bine, hai să stăm jos și să vorbim despre asta.

Am făcut semn cu mâna spre canapea și scaun, dar Bosch părea încremenit în poziția aceea.

– Haideți să vedem despre ce vorba.

Am trecut pe lângă ei și m-am așezat pe scaunul de lângă fereastră. Într-un târziu s-a mișcat și Bosch. S-a așezat pe canapea, lângă ghiozdanul lui Hayley. Maggie a luat celălalt scaun. Ea a vorbit prima.

– Am tot încercat să-l conving pe Harry că nu am pus adresa lui de acasă pe lista martorilor.

– Sigur că nu. Nu am adus la cunoștința apărării nicio adresă personală. Pentru tine am dat două adrese. A mea și cea de la biroul tău. Am trecut și numărul de telefon principal de la sediul administrației publice. Nici măcar n-am trecut o linie directă.

– Atunci cum de a găsit casa? întrebă Bosch, vorbind în continuare pe tonul acela acuzator.

– Ascultă, Harry, dai vina pe mine pentru un lucru care nu mă privește. Nu știu cum a găsit casa ta, dar nu avea cum să fie prea greu. Zău așa. Oricine poate să găsească pe cineva pe internet. Ești proprietarul casei, nu? Plătești impozite la stat, ai contracte pentru utilități și sunt sigur că ești înregistrat pentru vot – și republican, sunt convins.

– Independent.

– Bine. Ideea e că oamenii pot să te găsească dacă vor. În plus, ai un nume special. Nu ar trebui decât să tasteze...

– Le-ai dat numele meu întreg?

– Am fost nevoit. Așa se cere și așa a fost dat în orice proces la care te-ai prezentat vreodată. Nu contează. Jessup nu trebuia decât să aibă acces la internet și putea să...

– Jessup a fost la închisoare timp de douăzeci și patru de ani. Știe mai puțin despre internet decât mine. Ar fi trebuit să fie ajutat de cineva și sunt sigur că acela a fost Royce.

– Nu știm dacă așa e.

Bosch s-a uitat direct la mine, cu o privire întunecată.

– Acum îl aperi pe el?

– Nu, nu apăr pe nimeni. Spun doar că nu ar trebui să tragem concluzii pripite. Jessup are un coleg de apartament și e un fel de celebritate. Celebrităților le cer ajutorul altor oameni pentru diverse lucruri, nu? Ce-ar fi să te calmezi și să ne întoarcem puțin în timp. Spune-mi ce s-a întâmplat la tine acasă.

Bosch părea că se liniștise puțin, dar tot nu era câtuși de puțin calm. Mă așteptam să se ridice și să arunce o veioză prin casă sau să dea cu pumnul în perete. Din fericire, Maggie a fost cea care mi-a povestit.

– Eram cu cei de la DSI, îl urmăream. Credeam că o să meargă într-unul dintre parcurile pe care le tot vizita. Dar a trecut de toate parcurile și a ținut-o tot înainte pe Mulholland. Când am ajuns la strada lui Harry, a trebuit să rămânem în urmă, ca să nu ne vadă. DSI are o mașină cu biciclete. Doi agenți s-au urcat pe biciclete și au pedalat până la casa lui Harry.

– La dracu'! a zis Bosch. Fiica mea stă la mine. Dacă nemernicul ăsta...

– Harry, nu vorbi atât de tare și ai grijă ce spui, i-am zis. Fiica mea e în camera de alături. Acum, te rog, întoarce-te la ce s-a întâmplat. Ce-a făcut Jessup?

Bosch a ezitat. Maggie nu.

– A stat pur și simplu acolo, a zis ea. Vreo jumătate de oră. Și a aprins o lumânare.

– O lumânare? În mașină?

– Da, pe bord.

– Ce naiba înseamnă asta?

– Cine știe?

Bosch nu mai putea să stea jos. A sărit de pe canapea și a început să se plimbe.

– Și după vreo jumătate de oră a plecat spre casă, a zis Maggie. Asta a fost tot. Am venit direct de la Venice.

M-am ridicat și eu și am început să mă plimb, dar am încercat să nu-i stau în drum lui Bosch.

– Bine, hai să ne gândim puțin. Să vedem ce făcea acolo.

– Nu zău, Sherlock, a zis Bosch. Asta e întrebarea.

Am dat din cap. Era de așteptat.

– Avem vreun motiv să credem că știe sau bănuiește că e urmărit? am întrebat.

– Nu, în niciun caz, a răspuns Bosch imediat.

– Stai puțin, nu te grăbi aici, a zis Maggie. M-am tot gândit la asta. Ceva mai devreme în seara asta aproape că l-am pierdut. Mai știi, Harry? Pe Breeze Avenue?

Bosch a dat din cap aprobator. Maggie mi-a explicat.

– Au crezut că l-au pierdut pe o stradă din Venice. Locotenentul a trimis un tip cu o cutie de pizza. Jessup a ieșit dintre două case, după ce și-a făcut nevoile. Era cât pe ce.

Am gesticulat cu mâinile desfăcute.

– Ei bine, poate asta a fost. Poate i-au dat de bănuit și s-a decis să vadă dacă era urmărit. Apari în fața casei detectivului-șef și așa atragi muștele, dacă se țin după tine.

– Ca un fel de test? a întrebat Bosch.

– Exact. Nimeni nu l-a abordat, acolo, nu?

– Nu, l-am lăsat în pace, a spus Maggie. Dacă ar fi ieşit din maşină, ar fi fost altă poveste.

Am dat din cap.

– Înseamnă că ori a fost un test, ori are un plan. În acest caz, ar fi fost o misiune de recunoaştere. Voia să vadă unde stai.

Bosch s-a oprit şi s-a uitat pe fereastră. Cerul era complet luminat acum.

– Trebuie să reţineţi că nu e ilegal ceea ce a făcut, am spus eu. E o stradă publică, iar el nu a primit nicio interdicţie de a se deplasa în districtul Los Angeles. Aşa că indiferent ce făcea acolo, e bine că nu ai încercat să-l opreşti şi că nu te-a văzut.

Bosch a rămas la fereastră, cu spatele la noi. Nu ştiam la ce se gândea.

– Harry, i-am spus. Ştiu că eşti îngrijorat şi sunt de acord cu tine. Dar nu putem lăsa lucrul ăsta să ne distragă atenţia. Procesul se apropie şi avem de lucru. Dacă îl condamnăm pe tipul ăsta, merge la închisoare pentru totdeauna şi nu o să mai conteze dacă ştie unde stai.

– Şi până atunci ce fac, stau în fiecare noapte pe verandă cu o puşcă?

– DSI îl urmăreşte non-stop, nu? a zis Maggie. Ai încredere în ei?

Bosch nu a răspuns imediat.

– Nu o să-l scape din vedere, a zis într-un târziu.

Maggie s-a uitat la mine şi i-am citit îngrijorarea în ochi. Toţi aveam fete. Era greu să ai încredere în altcineva, chiar şi într-o echipă de supraveghere de elită. M-am gândit o clipă la un lucru pe care îl aveam în vedere de la începutul discuţiei.

– Ce-ar fi să te muţi aici? Cu fiica ta. Poate să stea în camera lui Hayley, pentru că ea se întoarce azi la mama ei. Şi poţi să foloseşti biroul. Are o canapea pe care am dormit şi eu în multe nopţi. E chiar confortabilă.

Bosch s-a întors de la fereastră şi s-a uitat la mine.

– Stai puţin, adică să mă mut aici pe toată durata procesului?

– De ce nu? O să aibă și fetele noastre ocazia să se cunoască atunci când vine și Hayley aici.

– E o idee bună, a spus Maggie.

Nu știam dacă se referea la întâlnirea dintre fete sau la ideea ca Bosch să stea cu fiica lui la mine acasă.

– Eu sunt acasă în fiecare seară, am spus. Dacă trebuie să pleci cu cei de la DSI, am eu grijă de fata ta, mai ales când e și Hayley aici.

Bosch s-a gândit câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

– Nu pot să fac asta, a zis el.

– De ce nu? l-am întrebat.

– Pentru că e casa mea. Căminul meu. Nu vreau să fug de tipul ăsta. O să fugă el de mine.

– Și fiica ta? a întrebat Maggie.

– Am eu grijă de ea.

– Harry, gândește-te puțin, a zis ea. Gândește-te la copilul tău. Doar nu vrei să fie în pericol.

– Dacă Jessup are adresa mea, atunci probabil că are și adresa asta. Nu e o soluție să mă mut aici. Înseamnă doar... să fugim de el. Poate ăsta e testul... să vadă ce fac. Așa că nu o să fac nimic. Nu mă mut. Îi am pe cei de la DSI, iar dacă se întoarce și traversează măcar pe trotuarul meu, o să-l aștept.

– Nu-mi place treaba asta, a spus Maggie.

M-am gândit la ce spusese Bosch despre faptul că Jessup putea să aibă adresa mea.

– Nici mie, am zis.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Miercuri, 31 martie, 09.00

Bosch nu avea de ce să fie la tribunal. De fapt, aveau nevoie de el abia după selectarea juraţilor, la începutul procesului propriu-zis. Dar voia să se uite de aproape la cel pe care îl urmărea de la distanţă împreună cu DSI. Voia să vadă dacă Jessup reacţiona în vreun fel la vederea lui. Trecuse o lună şi jumătate de când petrecuseră o zi lungă în maşină, venind de la San Quentin. Bosch simţea nevoia să se apropie mai mult decât îi permitea echipa de supraveghere. Îl ajuta să menţină focul aprins.

Era trecută ca o şedinţă de stabilire a statutului. Judecătoarea voia să rezolve cu ultimele moţiuni şi eventualele probleme înainte de începerea selectării juriului de a doua zi, după care să se treacă la proces. Aveau de discutat chestiuni legate de programări şi juraţi şi trebuiau de asemenea predate toate probele din ambele părţi.

Echipa acuzării era gata de luptă. În ultimele două săptămâni, Haller şi McPherson definitivaseră cazul, făcuseră interogatorii de probă şi reanalizaseră toate probele disponibile. Aranjaseră cu grijă modul în care aveau să reintroducă probele vechi de douăzeci şi patru de ani. Erau pregătiţi. Arcul fusese întins la maximum şi săgeata era gata de zbor.

Se luase inclusiv hotărârea cu privire la pedeapsa cu moartea – mai degrabă, fusese anunţată. Haller o retrăsese oficial, deşi Bosch

bănuise tot timpul că o folosise numai ca să-l amenințe pe Jessup. Era, de fapt, avocat al apărării și nu putea să treacă dincolo de acest statut. O condamnare potrivit acuzelor i-ar fi adus lui Jessup închisoarea pe viață fără posibilitatea eliberării condiționate, iar asta i-ar fi făcut dreptate Melissei Landy.

Bosch era și el pregătit. Investigase din nou cazul cu seriozitate și găsise toți martorii care trebuiau să depună mărturie. Între timp, mergea în continuare cu DSI în misiune de câte ori avea ocazia – în nopțile în care fiica lui mergea acasă la o prietenă sau când rămânea cu Sue Bambrouh, directoarea adjunctă. Era pregătit pentru rolul lui și îi ajutase pe Haller și pe McPherson să se pregătească pentru al lor. Încrederea crescuse și acesta era încă un motiv pentru care Bosch era în sală. Voia să vadă că lucrurile se puneau în mișcare.

Judecătoarea Breitman intră și ședința începu la câteva minute după ora nouă. Bosch se așezase pe un scaun lângă balustradă, în spatele mesei acuzării, unde Haller și McPherson stăteau alături. Îi spuseseră să își pună un scaun la masă, dar Harry voia să stea acolo ca să îl poată observa pe Jessup din spate și oricum venea prea multă neliniște dinspre cei doi procurori. Judecătoarea urma să hotărască dacă Sarah Ann Gleason putea să depună mărturie împotriva lui Jessup. După cum spusese Haller cu o seară înainte, nimic altceva nu conta. Dacă o pierdeau pe Sarah ca martor, cu siguranță aveau să piardă și cazul.

– Dosarul *California versus Jessup,* spuse judecătoarea luând loc. Bună dimineața tuturor!

După câteva răspunsuri date în cor, judecătoarea trecu la treabă.

– Mâine pornim selecția juraților în acest caz, după care începem procesul. Așadar, astăzi este ziua în care facem curățenie în garaj, ca să zicem așa, ca să putem pune mașina înăuntru. Acum e momentul pentru toate moțiunile, inclusiv cele aflate în așteptare, dacă are cineva ceva de spus cu privire la martori sau pentru orice altă problemă. Avem câteva moțiuni în așteptare și vreau să le rezolv

pe acelea mai întâi. Cererea acuzării de a reanaliza problema folosirii de către acuzat a machiajului pentru a-şi acoperi tatuajele este respinsă. Am discutat deja despre acest lucru pe îndelete şi nu văd de ce am relua această chestiune.

Bosch se uită la Jessup. Se afla în unghi drept faţă de el, aşa că nu-i zărea faţa. Dar văzu că Jessup dădea din cap în semn de încuviinţare a primei hotărâri din ziua aceea.

Breitman trecu apoi printr-o listă cu moţiuni minore, depuse de ambele părţi. Părea că doreşte să le facă pe plac tuturor, ca să nu se spună că favoriza pe cineva anume. Bosch observă că McPherson îşi nota cu meticulozitate toate hotărârile într-un blocnotes galben.

Totul făcea parte din pregătirea pentru cea mai importantă hotărâre a zilei. Pentru că Sarah avea să fie examinată de McPherson la proces, ea adusese argumentele verbale privind moţiunea apărării cu două zile mai devreme. Deşi Bosch nu fusese la audiere, Haller îi spusese că Maggie se ţinuse tare aproape o oră, contracarând cum se cuvine moţiunea de descalificare. Pe urmă venise şi cu o contraacţiune de optsprezece pagini. Echipa acuzării era încrezătoare în răspunsul dat, dar niciunul din ei nu o cunoştea destul de bine pe Breitman ca să ştie ce decizie avea să ia.

– Acum, zise judecătoarea, ajungem la moţiunea apărării de a o descalifica pe Sarah Ann Gleason ca martor pentru acuzare. Chestiunea a fost dezbătută de ambele părţi, iar instanţa este pregătită să ia o hotărâre.

– Onorată instanţă, aş putea să spun ceva? zise Royce, ridicându-se de la masa apărării.

– Domnule Royce, zise judecătoarea, nu cred că mai e nevoie de alte argumente. Aţi depus moţiunea şi v-am permis să răspundeţi la ceea ce a depus acuzarea. Ce-ar mai fi de adăugat?

– Da, onorată instanţă.

Royce luă loc, păstrând secretul în legătură cu ce voia să adauge la atacul împotriva lui Sarah Gleason.

– Moţiunea apărării este respinsă, spuse judecătoarea imediat. Voi permite apărării să interogheze martorul acuzării pe îndelete, precum şi să vină cu martori care să depună mărturie cu privire la credibilitatea domnişoarei Gleason în faţa juraţilor. Dar consider că juriul trebuie să decidă dacă martorul are credibilitate.

O tăcere de moment se lăsă peste sală, ca şi cum toţi cei prezenţi trăgeau atunci aer în piept. Nu veni niciun răspuns de la masa acuzării sau de la cea a apărării. Gleason avea voie să depună mărturie, aşadar cazul acuzării era în siguranţă, dar judecătoarea îi permitea lui Royce să o atace cu toate armele. Totul avea să ţină de capacitatea lui Sarah de a îndura.

– Acum aş dori să trecem mai departe, zise judecătoarea. Să discutăm despre selecţia juraţilor şi despre programare, apoi trecem la probe.

Breitman le arătă apoi cum dorea să decurgă audierea preliminară a unui jurat. Deşi ambele părţi aveau voie să pună întrebări potenţialilor juraţi, judecătoarea spuse că avea să limiteze cu strictețe timpul pentru fiecare parte. Voia să stabilească un ritm care să se menţină şi la proces. De asemenea, le impuse o limită de douăsprezece recuzări fără specificarea motivului – respingerea juraţilor fără justificare – şi spuse că voia să aleagă şase înlocuitori, pentru că îi plăcea să înlocuiască juraţii care nu se comportau bine, care întârziau sau îndrăzneau să adoarmă în timpul depoziţiilor.

– Îmi place să am câţiva înlocuitori, pentru că de obicei ne trebuie, zise ea.

Numărul mic de recuzări şi numărul mare de locţiitori aduseră obiecţii atât din partea acuzării, cât şi din partea apărării. Judecătoarea le acordă fără tragere de inimă încă două recuzări, dar adăugă că nu avea de gând să lase audierea preliminară a juraţilor să se împotmolească în această fază.

– Vreau ca selecţia juraţilor să fie gata până la sfârşitul zilei de vineri. Dacă mă încetiniţi, atunci vă voi încetini şi eu. Voi ţine comisia

și toți avocații aici până vineri noaptea dacă e nevoie. Vreau ca pledoariile inițiale să aibă loc luni la prima oră. Aveți vreo obiecție?

Ambele părți părea cuminţite de judecătoare. Era clar că deţinea puterea în propria sală de judecată. Desfășură apoi programul procesului, menționând că audierile începeau în fiecare zi la ora nouă și continuau până la cinci, cu o pauză de o oră și jumătate la prânz și alte două pauze de cafea de cincisprezece minute dimineața și după-amiaza.

– Asta înseamnă că aveți șase ore bune pentru declarații, zise ea. Am observat că, dacă durează mai mult, jurații încep să-și piardă interesul. Așa că păstrez o limită de șase ore pe zi. Depinde de dumneavoastră să fiți aici pregătiți în fiecare dimineață când intru pe ușă la nouă fix. Întrebări?

Nimeni nu puse vreo întrebare. Breitman le ceru apoi părților să estimeze cât avea să dureze ca să-și prezinte cazul. Haller spuse că nu avea nevoie de mai mult de patru zile, în funcție de cât dura examinarea încrucișată. Îl înțepa deja pe Royce pentru planurile lui de a o ataca pe Sarah Ann Gleason.

Royce spuse, la rândul lui, că avea nevoie de doar două zile. Judecătoarea făcu niște calcule, adunând doi cu patru și ajungând la cinci.

– Ei bine, cred că trebuie câte o oră pentru declarațiile inițiale luni dimineață. Asta înseamnă că terminăm vineri după-amiază și trecem la pledoariile finale lunea următoare.

Niciuna din părți nu făcu vreo obiecție. Ideea era clară. Mișcați-vă repede! Găsiți metode de a scurta timpul! Desigur, un proces era un lucru fluid, cu multe necunoscute. Niciuna din părți nu era obligată să respecte ce se spunea la această audiere, dar toți avocații știau că puteau să existe repercusiuni de la judecătoare dacă nu păstrau o anumită rapiditate în prezentări.

– În sfârșit, ajungem la probe și la detalii tehnice, zise Breitman. Cred că v-ați uitat pe listele celorlalți. Avem vreo obiecție aici?

Haller și Royce se ridicară amândoi în picioare. Judecătoarea îi făcu semn lui Royce.

– Începeți dumneavoastră, domnule Royce.

– Da, doamnă judecător, apărarea obiectează în privința planului acuzării de a proiecta numeroase imagini cu trupul Melissei Landy pe ecranele suspendate din sală. Acest lucru este nu numai barbar, dar și speculativ și prejudicios.

Judecătoarea se răsuci în scaun și se uită la Haller, care era încă în picioare.

– Onorată instanță, este de datoria acuzării să arate cadavrul. Să arate crima pentru care ne aflăm aici. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să fim speculativi și prejudicioși. Sunt de acord cu domnul Royce că este o limită fragilă, dar nu intenționăm să o încălcăm.

– Acest caz are douăzeci și patru de ani. În 1986 nu existau ecrane suspendate și asemenea șmecherii ca la Hollywood. Cred că acest lucru încalcă dreptul clientului meu la un proces cinstit.

Haller era pregătit cu un contraargument.

– Vechimea cazului nu are relevanță, dar apărarea este de acord să arate aceste probe așa cum ar fi...

McPherson îl apucase de mânecă să-l întrerupă. Haller se aplecă, iar ea îi șopti ceva în ureche. Apoi își reluă imediat poziția.

– Iertați-mă, onorată instanță, am greșit. *Acuzarea* este de acord să prezinte aceste probe așa cum ar fi fost prezentate juriului în 1986. Ne-am bucura să arătăm fotografii color juraților. Dar în discuțiile anterioare, instanța a declarat că nu agreează această practică.

– Da, mi se pare că înmânarea acestor fotografii juraților ar putea fi un lucru mai speculativ și prejudicios, spuse Breitman. Asta doriți, domnule Royce?

Royce intrase singur în capcană.

– Nu, doamnă judecător, sub acest aspect sunt de acord cu instanța. Apărarea încerca numai să limiteze scopul și utilizarea acestor fotografii. Domnul Haller a trecut pe listă peste treizeci de fotografii pe care vrea să le afișeze pe ecran. Mi se pare exagerat. Atâta tot.

– Doamnă judecător Breitman, aceste fotografii arată cadavrul în locul în care a fost găsit, precum și la autopsie. Fiecare este...

– Domnule Haller, daţi-mi voie să vă opresc aici, interveni judecătoarea. Fotografiile de la locul crimei sunt acceptabile, atâta timp cât se bazează pe mărturii. Dar nu văd de ce le-am arăta juraţilor cadavrul bietei fete la autopsie. Nu facem aşa ceva.

– Da, onorată instanţă, zise Haller.

Rămase în picioare, în timp ce Royce îşi luă cu el la masă victoria parţială. Breitman vorbi în timp ce îşi nota ceva.

– Dumneavoastră aveţi ceva de obiectat la lista de probe propusă de domnul Royce, domnule Haller?

– Da, onorată instanţă, apărarea a pus pe listă diverse lucruri inutile legate de droguri, care se presupune că ar fi aparţinut domnişoarei Gleason. Mai apar şi fotografii şi filmări cu domnişoara Gleason. Acuzarea nu a avut ocazia să examineze aceste materiale, dar considerăm că reflectă acelaşi lucru pe care îl vom dezvălui şi noi la proces, când vom întreba direct martorul. Şi anume că a avut o perioadă în viaţa ei când folosea droguri în mod regulat. Suntem de părere că nu este nevoie să vedem fotografii cu ea folosind droguri sau cu pipele pe care le folosea ca să le ingereze. E un lucru aţâţător şi prejudicios.

Royce se ridică iar, gata de atac. Judecătoarea îi dădu cuvântul.

– Doamnă judecător, aceste probe sunt de o importanţă vitală pentru apărare. Acuzarea domnului Jessup atârnă de mărturia unei persoane cu o îndelungată istorie de dependenţă de droguri, pe care nu ne putem baza să-şi amintească adevărul, darămite să-l spună. Aceste probe vor ajuta juriul să înţeleagă măsura în care acest martor a folosit droguri pe o perioadă lungă de timp.

Royce terminase, dar judecătoarea păstra tăcerea în continuare, studiind lista de probe a apărării.

– În ordine, spuse ea într-un târziu, dând documentul deoparte. Ambele părţi au adus argumente convingătoare. Vom face în felul următor: vom lua fiecare probă la vremea ei. Când apărarea doreşte să arate o probă, o discutăm întâi fără participarea juriului. Voi lua o decizie atunci.

Avocații luară loc. Bosch aproape clătină capul, dar nu voia să atragă atenția judecătoarei. Cu toate astea, îl rodea faptul că nu le dăduse peste bot celor din apărare. La douăzeci și patru de ani după ce o văzuse pe sora ei răpită din curtea casei, Sarah Ann Gleason era dispusă să depună mărturie despre acel moment îngrozitor, de coșmar, care îi schimbase viața pentru totdeauna. Și după toate sacrificiile și eforturile făcute de ea, judecătoarea avea de gând să lase apărarea să o atace cu pipe de sticlă și lucruri pe care le folosise cândva ca să scape de oroarea prin care trecuse. Lui Bosch nu i se părea corect. Nu i se părea că se apropie măcar de justiție.

Audierea se încheie la puțin timp după aceea și cei de la mese își făcură bagajul și ieșiră prin ușile sălii. Bosch rămase în spate, după care se strecură în grupul din spatele lui Jessup. Nu spuse nimic, dar Jessup îi simți în curând prezența în spate și se întoarse.

Zâmbi când văzu că era Bosch.

– Domnule detectiv Bosch, mă urmărești?

– Ar trebui?

– Oh, nu se știe niciodată. Cum decurge ancheta?

– O să afli în curând.

– Da, de-abia...

– Nu vorbi cu el!

Era Royce. Se întorsese și îi observase.

– Nici *tu* să nu vorbești cu el, adăugă el, arătând cu degetul spre Bosch. Dacă îl hărțuiești, o să mă plâng judecătoarei.

Bosch ridică mâinile, indicând că nu se atingea de nimeni.

– Suntem în regulă, domnule avocat. Pălăvrăgim și noi puțin.

– Nu există așa ceva când e vorba de polițiști.

Royce puse mâna pe umărul lui Jessup, îndepărtându-l de Bosch.

Afară, pe hol, o luară direct spre grămada de reporteri și camere de filmat. Bosch trecu pe lângă ei, dar se întoarse la timp ca să vadă expresia schimbată a lui Jessup. Ochii lui nu mai aveau privirea oțelită a prădătorului, ci pe cea rănită a victimei.

Reporterii făcură roată în jurul lui.

PARTEA A TREIA

În căutarea unui verdict adevărat și cinstit

DOUĂZECI ŞI CINCI

Luni, 5 aprilie, 09.00

Mă uitam la jurați cum intrau în şir indian, ocupându-şi locurile desemnate în boxa juriului. Îi priveam cu atenție, drept în ochi. Voiam să văd cum se uitau la inculpat. Poți să afli multe aşa; dintr-o privire pe furiş sau o căutătură dispreţuitoare.

Selecția juriului se făcuse conform programului. Am trecut prin prima serie de nouăzeci de posibili jurați într-o zi, dar discutaserăm doar cu unsprezece dintre ei, după ce restul fuseseră eliminați când am aflat că ştiau multe despre caz din presă. A fost la fel de greu să alegem din a doua serie şi abia vineri seara, la şase fără douăzeci, am stabilit ultimii optsprezece jurați.

Aveam diagrama cu jurații în faţă, iar ochii îmi săreau de la feţele din boxă la numele de pe bileţele, încercând să țin minte cine era fiecare dintre ei. Îi ştiam deja destul de bine pe majoritatea, dar voiam să le ştiu numele pe de rost. Voiam să mă uit la ei şi să le vorbesc de parcă eram prieteni sau vecini.

Judecătoarea era pe scaun şi gata de treabă la nouă fix. La început i-a întrebat pe avocați dacă mai era vreo noutate sau vreo chestiune nerezolvată de care trebuiau să se ocupe. Aflând că nu era cazul, i-a chemat pe jurați în sală.

– În regulă, suntem cu toții aici, a zis ea. Doresc să le mulțumesc juraților şi celorlalte persoane că au ajuns aici la timp. Începem

procesul cu pledoariile inițiale ale avocaților. Acestea nu constituie dovezi, ci doar...

Judecătoarea s-a oprit, uitându-se la rândul din spate din boxa juriului. O femeie ridicase timid mâna. Judecătoarea s-a uitat la ea o clipă, după care, înainte să răspundă, a verificat propria diagramă cu jurații.

– Domnișoară Tucci? Aveți o întrebare?

Am verificat diagrama. Numărul zece, Carla Tucci. Era unul dintre jurații pe care încă nu-i învățasem. O brunetă sfioasă din East Hollywood. Avea treizeci și doi de ani, era nemăritată și lucra ca recepționeră la o clinică medicală. Conform diagramei mele colorate, o trecusem ca pe o persoană care putea fi influențată de personalități mai puternice din juriu. Nu era un lucru rău. Depindea numai de verdictul spre care înclinau acele personalități mai puternice.

– Cred că am văzut ceva ce nu trebuia să văd, a zis ea cu o voce speriată.

Judecătoarea Breitman a plecat capul o clipă, iar eu știam de ce. Nu reușea să scoată mașina din noroi. Eram pregătiți și procesul avea acum să fie întârziat înainte de pledoariile inițiale.

– În regulă, haideți să încercăm să rezolvăm repede. Vreau ca jurații să rămână pe loc. Toată lumea să rămână așezată, iar eu cu domnișoara Tucci și cu avocații vom merge repede în biroul meu ca să aflăm despre ce este vorba.

Când m-am ridicat, am verificat diagrama cu jurați. Aveam șase înlocuitori. Pe trei dintre aceștia îi etichetasem ca fiind pro-acuzare, doi erau indecișI și ultimul era de partea apărării. Dacă Tucci era descalificată pentru ceea ce urma să ne dezvăluie, înlocuitorul ei avea să fie ales aleatoriu. Asta însemna că aveam o șansă mai mare să fie schimbată cu o persoană care favoriza acuzarea și doar una din șase să fie ales juratul care ținea cu apărarea. Mergând după ceilalți către biroul judecătoarei, am decis că îmi plăceau șansele astea și că aveam să fac tot posibilul ca Tucci să fie exclusă.

Odată ajunși în birou, judecătoarea nici măcar nu a trecut la masă, sperând probabil ca acest lucru să fie doar o chestiune minoră, care să nu provoace o întârziere prea mare. Am rămas în grup, în mijlocul încăperii. Toți, cu excepția stenografei Curții, care se așezase pe marginea unui scaun ca să poată tasta.

– Bine, discutăm oficial, a zis judecătoarea. Domnișoară Tucci, vă rugăm să ne spuneți ce ați văzut și ce vă deranjează.

Jurata a lăsat ochii în pământ, cu mâinile împreunate în față.

– Azi-dimineață mergeam cu metroul și un bărbat din fața mea citea un ziar. Îl ținea ridicat și am văzut prima pagină. N-am vrut să mă uit, dar am văzut fotografia inculpatului și titlul articolului.

Judecătoarea a dat din cap.

– Vorbiți despre Jason Jessup, corect?

– Da.

– Ce ziar era?

– Cred că era *Times*.

– Ce spunea titlul articolului, domnișoară Tucci?

– „Proces nou, dovezi vechi pentru Jessup".

Nu văzusem *L.A. Times* în dimineața aceea, dar citisem articolul pe internet. Citând o sursă necunoscută din apropierea acuzării, articolul spunea că dosarul împotriva lui Jason Jessup ar fi conținut doar dovezi din primul proces și că se baza foarte mult pe identificarea făcută de sora victimei. Kate Salters semnase articolul.

– Ați citit articolul, domnișoară Tucci? a întrebat Breitman.

– Nu, doamnă judecător, l-am văzut doar o clipă și când am zărit poza, m-am uitat în altă parte. Ne-ați spus să nu citim nimic despre caz. Pur și simplu mi-a sărit în ochi.

Judecătoarea a dat gânditoare din cap.

– Bine, domnișoară Tucci, puteți ieși puțin pe hol?

Jurata a ieșit și judecătoarea a închis ușa.

– Titlul spune povestea, nu-i așa? a zis ea.

S-a uitat la Royce, apoi la mine, încercând să afle dacă vreunul din noi avea de gând să facă o sugestie sau să înainteze o moțiune. Royce nu spunea nimic. Bănuiam că o etichetase pe jurată la fel ca mine. Dar era posibil să nu se fi gândit la ceilalți înlocuitori.

– Cred că răul este deja făcut, doamnă judecător, am spus. Știe că a mai existat un proces. Toți cei care au cunoștințe elementare despre sistemul de justiție știu că nu ești rejudecat dacă primești un verdict de nevinovăție. Așa că va afla că Jessup a mai fost găsit vinovat înainte. Având în vedere că acest lucru ar influența lucrurile în favoarea acuzării, cred că e mai cinstit dacă este eliminată.

Breitman a dat din cap.

– Domnule Royce?

– Tind să fiu de acord cu domnul Haller că acest lucru ar constitui o influențare a deciziei, nu și cu dorința dumnealui de a fi cinstit. El își dorește ca ea să fie eliminată ca să o înlocuiască unul dintre pioșii aceia de rezervă.

Am zâmbit, clătinând din cap.

– Nu voi învrednici adversarul cu un răspuns. Dacă nu vreți să o dați afară, n-am nicio problemă.

– Dar nu e alegerea avocaților, a spus judecătoarea.

A deschis ușa și i-a dat voie juratei să se întoarcă.

– Domnișoară Tucci, vă mulțumim pentru sinceritate. Vă puteți întoarce în camera juraților să vă luați lucrurile. Sunteți liberă să plecați și să vă prezentați în camera de selecție a juraților ca să îi anunțați.

Tucci ezita.

– Asta înseamnă...?

– Da, din păcate, sunteți eliminată. Acel titlu de ziar v-a adus la cunoștință informații pe care nu trebuia să le aveți. E un prejudiciu faptul că știți că domnul Jessup a mai fost judecat pentru această crimă. Așadar, nu vă pot permite să rămâneți în juriu. Puteți pleca.

– Îmi pare rău, doamnă judecător.

– Da, și mie.

Tucci a ieșit din birou cu umerii lăsați și cu mersul ezitant al unui om acuzat de o crimă. După ce s-a închis ușa, judecătoarea s-a uitat la noi.

– Cel puțin, acest lucru va transmite un mesaj celorlalți jurați. Avem acum cinci înlocuitori și procesul nici măcar nu a început. Dar vedem clar felul în care presa poate să influențeze procesul. Nu am citit acest articol, dar îl voi citi. Și dacă văd că a fost citată vreo persoană din camera asta, voi fi foarte dezamăgită. De obicei există consecințe pentru cei care mă dezamăgesc.

– Doamnă judecător, a spus Royce, am citit articolul azi-dimineață și nu au dat niciun nume, dar informația a fost atribuită unei surse din apropierea echipei acuzării. Chiar voiam să vă aduc la cunoștință acest lucru.

Am clătinat capul.

– E cel mai vechi truc al apărării. Să faci o înțelegere cu un reporter ca să te ascunzi în spatele articolului. O sursă din apropierea echipei acuzării? Stă la doi metri de mine, de cealaltă parte a culoarului. Probabil a fost suficient de aproape pentru reporter.

– Onorată instanță! s-a răstit Royce. Eu nu am avut nimic...

– Întârziem cu procesul, a spus Breitman, tăindu-i vorba. Haideți să ne întoarcem în sală.

Am intrat înapoi în sală. M-am spre galerie și am văzut-o pe Salters, reportera, în rândul al doilea. Am mutat repede privirea, sperând că nu dezvăluisem nimic uitându-mă la ea. Eu fusesem sursa ei. Scopul meu era să manipulez articolul – *să aranjez decorul*, după cum spusese ea – ca să pară că acest lucru dădea apărării o senzație falsă de încredere. Nu intenționasem să ajungă să schimbe configurația juriului.

După ce s-a așezat la locul ei, judecătoarea a scris ceva pe un carnet, după care s-a întors și s-a adresat juraților, avertizându-i încă o dată cu privire la citirea ziarelor sau urmărirea programelor de știri de la televizor. Apoi s-a întors spre grefieră.

– Audrey, adu bolul de bomboane, te rog.

Grefiera a luat de pe biroul ei bolul cu bomboane, le-a răsturnat într-un sertar și a dus bolul judecătoarei. Aceasta a luat o pagină din carnet, după care a rupt-o în șase și a notat ceva pe fiecare bucată de hârtie.

– Am scris pe fiecare bilet numerele de la unu la șase, iar acum voi alege un înlocuitor pentru juratul cu numărul zece.

A împăturit bucățelele de hârtie și le-a pus în bol. Apoi l-a zdruncinat bine și l-a ridicat deasupra capului. Cu cealaltă mână a scos o bucată de hârtie, a desfăcut-o și a spus cu voce tare.

– Înlocuitorul cu numărul șase, a spus Breitman. Vă rog să vă luați lucrurile și să vă ocupați locul pe scaunul cu numărul zece în boxa juraților. Vă mulțumesc.

Nu puteam decât să stau și să privesc. Noul membru al juriului era Philip Kirns, de treizeci și șase de ani, care lucra ca figurant în filme și la televiziune. Ocupația lui dădea de înțeles că era un actor care încă nu avea succes. Primea slujbe ca figurant ca să câștige o pâine. Asta însemna că se ducea zilnic la muncă, stătea degeaba și se uita la cei care reușiseră. Era în tabăra nemulțumiților, la mijloc între cei care au și cei care nu. Asta avea să-l facă să favorizeze apărarea – o victimă împotriva sistemului. Îl trecusem pe diagramă cu roșu și acum nu mai aveam ce să fac.

În timp ce ne uitam la Kirns cum își ocupa locul, Maggie mi-a șoptit ceva la ureche.

– Sper că nu ai avut nimic de-a face cu articolul acela, Haller. Pentru că tocmai am pierdut un vot.

Am ridicat mâinile în semn că *nu eu*, dar nu mi s-a părut că m-ar fi crezut.

Judecătoarea s-a întors în scaun, direct spre juriu.

– În sfârșit, cred că putem începe, a spus ea. Vom asculta mai întâi pledoariile inițiale ale avocaților. Aceste declarații nu trebuie considerate dovezi. Reprezintă doar o ocazie pentru acuzare și pentru

apărare de a spune juriului ce cred că vor arăta probele. Este un rezumat a ceea ce veți vedea și veți auzi în timpul procesului. Părțile vor fi apoi obligate să prezinte dovezile și mărturiile asupra cărora veți decide mai târziu în timpul deliberării. Vom începe cu pledoaria acuzării. Domnule Haller?

M-am ridicat și m-am dus la pupitrul așezat între masa acuzării și boxa juriului. Nu mi-am luat blocnotesul, nici cartonașe, nici alte lucruri. Consideram că era important ca mai întâi să mă vând pe mine juraților, abia apoi să le vând cazul. Ca să reușesc, trebuia să mențin contactul vizual cu ei. Trebuia să fiu direct, deschis și cinstit in permanență. Oricum, pledoaria mea avea să fie scurtă și la obiect. Nu aveam nevoie de notițe.

Am început prin a mă prezenta pe mine, apoi pe Maggie. După aceea am arătat către Harry Bosch, care stătea dincolo de balustradă, în spatele mesei acuzării și l-am prezentat ca detectiv în acest caz. După care am trecut la subiect.

– Ne aflăm azi aici pentru un singur lucru. Pentru a vorbi în numele unei persoane care nu o mai poate face. Melissa Landy, o fată de doisprezece ani, a fost răpită din curtea casei sale în 1986. Trupul ei a fost găsit câteva ore mai târziu, aruncat într-un tomberon ca un sac de gunoi. Fusese strangulată. Bărbatul acuzat de această crimă oribilă stă acolo, la masa apărării.

Am îndreptat un deget acuzator către Jessup, așa cum văzusem că făceau toți procurorii cu clienții mei de-a lungul anilor. Mi se părea o ipocrizie să arăt cu degetul către cineva, chiar și către un criminal. Dar asta nu m-a oprit. Nu numai că l-am arătat cu degetul, dar am făcut-o iar și iar în timp ce prezentam cazul, spunându-le juraților despre martorii pe care urma să-i chem și ce aveau să spună și să arate aceștia. Am trecut repede mai departe, având grijă să menționez martorul ocular care îl identificase pe răpitorul Melissei și faptul că părul fetei fusese găsit în camionul lui Jessup. Apoi am ajuns la marea încheiere.

– Jason Jessup a ucis-o pe Melissa Landy, am spus. A luat-o din curtea casei, a răpit-o de lângă familia ei și din această lume pentru totdeauna. A pus mâna în jurul gâtului acestei fetițe minunate și a strâns-o până a murit. I-a răpit trecutul și viitorul. I-a răpit totul. Iar acuzarea va dovedi acest lucru dincolo de orice îndoială.

Am dat o dată din cap ca să subliniez promisiunea făcută, apoi m-am întors la locul meu. Judecătoarea ne spusese cu o zi înainte să scurtăm pledoariile, dar până și ea părea surprinsă de exprimarea mea concisă. A avut nevoie de o clipă ca să își dea seama că terminasem. Apoi l-a anunțat pe Royce că era rândul lui.

După cum mă așteptam, Royce a preferat să amâne pentru a doua jumătate a procesului, adică își păstra pledoaria pentru începutul prezentării cazului de către apărare. Judecătoarea și-a întors privirea către mine.

– Foarte bine. Domnule Haller, chemați primul martor.

M-am întors la pupitru, de data asta ținând în mână notițe și pagini listate. Petrecusem aproape toată săptămâna precedentă, înaintea selectării juraților, pregătind întrebările pentru martori. Ca avocat al apărării, sunt obișnuit să supun martorii acuzării la examinarea încrucișată și să atac mărturia adusă de procuror. E o sarcină destul de diferită de examinarea directă și de construirea bazei pentru introducerea probelor. Recunosc că e mai ușor să demontezi ceva decât să construiești. Dar în acest caz eu construiam și eram pregătit.

– Statul îl cheamă pe William Johnson.

M-am întors spre spatele sălii. Când urcasem la pupitru, Bosch ieșise să-l aducă pe Johnson din sala de așteptare pentru martori. Acum intra cu el în sală. Johnson era mic și slab, cu tenul negricios. Avea cincizeci și nouă de ani, dar părul alb îl făcea să pară și mai bătrân. Bosch l-a condus spre poartă și i-a arătat boxa martorilor. Acesta a depus rapid jurământul, ajutat de grefieră.

Trebuia să recunosc că aveam emoții. Simțeam ceea ce Maggie încercase să-mi descrie în mai multe ocazii când eram căsătoriți. Îi

spunea mereu *povara dovezilor.* Nu povara legală. Ci povara psihică de a ști că îi reprezentai pe toți oamenii. Îi respingeam mereu explicațiile, motivând că erau subiective. Procurorul era mereu câinele alfa. Sistemul. Nu exista nicio povară în treaba asta, cel puțin nimic nu se compara cu povara apărătorului, care e singur și are în mâini libertatea unui om. Nu am înțeles niciodată ce voia să spună.

Până în acel moment.

Acum înțelegeam. O simțeam. Urma să examinez primul martor în fața juriului și eram la fel de emoționat ca la primul proces după absolvirea școlii.

– Bună dimineața, domnule Johnson, am spus. Ce mai faceți, domnule?

– Mulțumesc, bine.

– Foarte bine. Îmi puteți spune cu ce vă ocupați?

– Da, domnule. Sunt șeful operațiunilor la Teatrul El Rey de pe Wilshire Boulevard.

– Șeful operațiunilor, ce înseamnă asta?

– Mă asigur că totul funcționează – de la reflectoare la toalete, totul cade în sarcina mea. Ce-i drept, am electricieni care lucrează la lumini și instalatori care se ocupă de toalete.

Răspunsul lui a fost primit cu zâmbete politicoase și râsete modeste. Vorbea cu un ușor accent din Caraibi, dar cuvintele îi erau clare și inteligibile.

– De cât timp lucrați acolo, domnule Johnson?

– Sunt deja aproape treizeci și șase de ani. Am început în 1974.

– Extraordinar, e o mare realizare! Felicitări! Și ați fost șeful operațiunilor în tot acest timp?

– Nu, am urcat toate treptele. Am început ca om de serviciu.

– Aș vrea să vă atrag atenția asupra anului 1986. Lucrați acolo pe atunci, da?

– Da, domnule. Eram om de serviciu.

– Vă amintiți data de 16 februarie a acelui an?

– Da, îmi amintesc.

– Era într-o duminică.

– Da, ţin minte.

– Puteţi spune instanţei de ce?

– A fost ziua în care am găsit cadavrul acelei fete în tomberonul din spatele teatrului. A fost o zi îngrozitoare.

M-am uitat la juraţi. Toţi ochii erau îndreptaţi către martor. Până aici, toate bune.

– Pot să-mi imaginez că a fost o zi îngrozitoare, domnule Johnson. Acum, ne puteţi spune cum aţi ajuns să descoperiţi cadavrul fetiţei?

– Lucram la un proiect în interiorul teatrului. Puneam tapet nou pe pereţii de la toaleta pentru femei, pentru că fuseseră nişte inundaţii. Aşa că am luat o roabă plină cu resturi din dărâmături – bucăţi din peretele vechi, nişte lemn putrezit şi alte lucruri de acest fel – şi am ieşit afară ca să arunc gunoiul. Am deschis capacul tomberonului şi acolo am găsit-o pe biata fată.

– Era deasupra resturilor deja aruncate?

– Exact.

– Era acoperită cumva de gunoaie sau de materiale de construcţie?

– Nu, domnule, deloc.

– Ca şi cum cel care a aruncat-o acolo se grăbea şi nu a avut timp să-i acopere...

– Obiectez!

Royce sărise în picioare. Ştiam că o să obiecteze. Dar aproape că spusesem toată propoziţia – şi aluzia acesteia – pentru juriu.

– Domnul Haller îi sugerează martorului răspunsurile şi solicită din partea acestuia concluzii pe care nu este îndreptăţit să le emită, a spus Royce.

Am retras întrebarea înainte ca judecătoarea să îi aprobe obiecţia. Nu avea rost ca juriul să vadă judecătorul luând partea apărării.

– Domnule Johnson, era prima dată când duceaţi gunoiul în ziua aceea?

– Nu, domnule. Am mai ieşit de două ori înainte.

– Înainte de a găsi cadavrul fetei, când aţi fost ultima oară la tomberon?

– Cam cu o oră şi jumătate mai devreme.

– Aţi văzut atunci un cadavru în tomberon?

– Nu, nu era niciun cadavru.

– Înseamnă că trebuie să fi fost pus acolo în cele nouăzeci de minute înainte ca dumneavoastră să-l descoperiţi, nu-i aşa?

– Da, aşa e.

– Bine, domnule Johnson, vă atrag acum atenţia asupra ecranului.

În sala de judecată se aflau două monitoare mari, cu ecran plat, montate sus, pe peretele opus faţă de boxa juraţilor. Un ecran era îndreptat uşor spre galerie ca să permită celor aşezaţi acolo să vadă reprezentările digitale. Maggie controla ce apărea pe ecran printr-un program PowerPoint de pe laptopul ei. Făcuse prezentarea în ultimele două săptămâni şi în weekendurile în care pregăteam cazul. Toate fotografiile vechi din dosare fuseseră scanate şi introduse în program. Acum arăta prima fotografie din serie. O imagine cu trupul Melissei Landy în tomberonul în care fusese găsită.

– Seamănă cu tomberonul în care aţi găsit cadavrul fetiţei, domnule Johnson?

– Acesta e.

– Cum de sunteţi atât de sigur, domnule?

– Adresa – 5515 – e scrisă cu vopsea pe lateral. Eu am făcut asta. Aceasta e adresa. Şi îmi dau seama că acesta e spatele teatrului El Rey. Am lucrat acolo mult timp.

– Bine, deci asta aţi văzut când aţi ridicat capacul şi v-aţi uitat înăuntru?

Maggie a trecut la imaginea următoare. Sala era deja cufundată în tăcere, dar mi s-a părut că încremenise cu adevărat, când pe ecran a apărut fotografia cu trupul Melissei Landy în tomberon. Conform regulilor în vigoare cu privire la dovezi, specificate într-o

hotărâre dată de districtul 9, trebuia să găsesc o metodă de a aduce probele vechi juriului actual. Nu mă puteam baza pe dosarele de anchetă. Trebuia să găsesc oameni care erau punți de legătură între prezent și trecut, iar Johnson era prima punte.

Johnson nu a răspuns la întrebare imediat. Se uita la fotografie, la fel ca toți cei din sală. Apoi, pe neașteptate, o lacrimă i s-a scurs pe obraz. Era perfect. Dacă eram la masa apărării, aș fi privit scena cu cinism. Dar știam că reacția lui Johnson era autentică și de asta îl adusesem pe el ca primul martor.

– Ea e, a zis el într-un târziu. Asta am văzut.

Am dat din cap, în timp ce Johnson își făcea cruce.

– Ce ați făcut când ați văzut-o?

– Pe vremea aceea nu aveam telefoane mobile. Așa că am fugit înăuntru și am sunat la 911 de la telefonul de pe scenă.

– Și poliția a venit repede?

– Au venit foarte repede, ca și cum o căutau deja.

– O ultimă întrebare, domnule Johnson. Se putea vedea tomberonul acesta de pe Wilshire Boulevard?

Johnson a clătinat emfatic din cap.

– Nu, era în spatele teatrului și nu puteai să-l vezi decât dacă veneai cu mașina de pe aleea aceea mică.

Am ezitat o clipă. Mai aveam informații de aflat de la el. Informații care nu fuseseră prezentate la primul proces, dar pe care le aflase Bosch în noua anchetă. Erau informații pe care era posibil ca Royce să nu le știe. Puteam să pun o întrebare care să le aducă la lumină sau puteam să risc și să văd dacă apărarea deschidea subiectul la examinarea încrucișată. Informația era oricum aceeași, dar ar fi avut impact mai mare dacă juriul avea impresia că apărarea încercase să o ascundă.

– Mulțumesc, domnule Johnson, am spus în cele din urmă. Nu mai am întrebări.

Acum era rândul lui Royce, care s-a dus la pupitru când m-am așezat eu.

– Am doar câteva întrebări, a spus el. Ați văzut cine a pus cadavrul în tomberon?

– Nu, n-am văzut, a zis Johnson.

– Prin urmare, când ați sunat la 911, nu știați cine a făcut-o, așa e?

– Așa e.

– L-ați mai văzut pe inculpat înainte de ziua aceea?

– Nu, nu cred.

– Mulțumesc.

Și asta a fost tot. Royce făcuse o examinare tipică a martorului, fără prea mare valoare pentru apărare. Johnson nu putea să identifice criminalul, iar Royce îl făcuse să o spună oficial. Dar ar fi trebuit să-l lase în pace pe Johnson. Întrebând dacă îl mai văzuse pe Jessup înainte, îmi deschisese ușa. M-am ridicat iar ca să intru pe acea ușă.

– Examinare secundară, domnule Haller? a întrebat judecătoarea.

– Pe scurt, onorată instanță. Domnule Johnson, să ne întoarcem la perioada despre care discutăm, lucrați deseori duminica?

– Nu, de obicei era ziua mea liberă. Dar dacă aveam vreun proiect special, mi se spunea să vin la lucru.

Royce a obiectat, spunând că deschideam un subiect care nu avea legătură cu examinarea lui. I-am promis judecătoarei că avea legătură și că urma să se vadă în curând. Ea m-a lăsat în pace și a respins obiecția. M-am întors către domnul Johnson. Sperasem ca Royce să obiecteze, pentru că în câteva secunde avea să pară ca și cum încercase să mă oprească din a divulga informații dăunătoare pentru Jessup.

– Ați menționat că tomberonul în care ați găsit cadavrul era la capătul aleii. Există o parcare în spatele Teatrului El Rey?

– Există o parcare, dar nu aparține teatrului. Noi avem aleea care oferă acces spre ușile din spate și spre tomberoane.

– Cui aparține parcarea?

– Unei firme care are parcări în tot orașul. Se numește City Park.

– Există vreun zid sau un gard care separă parcarea de alee?

Royce s-a ridicat iar.

– Onorată instanță, aceste întrebări continuă fără să aibă legătură cu ce l-am întrebat eu pe domnul Johnson.

– Onorată instanță, am spus eu, ajung la subiect după încă două întrebări.

– Puteți răspunde, domnule Johnson, a zis Breitman.

– Există un gard, a spus Johnson.

– Așadar, am zis eu, de pe aleea de la El Rey și din punctul în care se afla tomberonul se putea vedea parcarea alăturată, iar oricine se afla în parcare putea să vadă tomberonul, corect?

– Da.

– Înainte să descoperiți cadavrul, s-a întâmplat să fiți la serviciu duminica și să vedeți că parcarea din spatele teatrului era folosită?

– Da, cam cu o lună înainte, am venit la serviciu și în spate erau multe mașini, am văzut camioanele care le tractau.

N-am putut să mă abțin. M-am uitat la Royce și la Jessup să văd dacă se agitau deja. Urma să lovesc primul în proces. Credeau că Johnson avea să fie un martor fără importanță în proces, adică să stabilească doar locul crimei și cam atât.

Se înșelau.

– Ați întrebat ce se întâmpla? am spus.

– Da, a zis Johnson. I-am întrebat ce făceau și unul dintre șoferi a spus că tractau mașinile din cartierul din josul străzii și că le țineau acolo până veneau oamenii să plătească și să și le ia înapoi.

– Deci era folosită ca un spațiu temporar de depozitare, asta vreți să spuneți?

– Da.

– Știți cum se numea firma de tractare?

– Scria pe camionete. Se numea Aardvark Towing.

– Ați spus camionete. Ați văzut mai multe acolo?

– Da, erau două sau trei acolo când le-am văzut.

– Ce le-ați spus când v-au informat în legătură cu ce făceau?

– I-am spus şefului meu, iar el a sunat la City Park să vadă dacă ştiau ceva de asta. Se gândea că era o problemă de asigurare, mai ales că oamenii se supărau că le-a fost ridicată maşina. Şi s-a dovedit că Aardvark nu avea ce să caute acolo. Nu avea autorizaţie.

– Ce s-a întâmplat?

– Şoferii n-au mai avut voie să folosească parcarea, iar şeful meu mi-a zis să supraveghez locul dacă mai lucram în weekend şi să văd dacă o foloseau iar.

– Şi au încetat să mai folosească parcarea din spatele teatrului?

– Exact.

– Deci e aceeaşi parcare din care se putea vedea tomberonul în care aţi găsit mai târziu cadavrul Melissei Landy?

– Da, domnule.

– Când domnul Royce v-a întrebat dacă l-aţi mai văzut pe inculpat înainte de ziua crimei, aţi răspuns că nu credeţi că l-aţi văzut, corect?

– Corect.

– Nu credeţi? De ce nu sunteţi sigur?

– Pentru că e posibil să fi fost unul dintre şoferii de la Aardvark pe care i-am văzut folosind parcarea. Aşa că nu pot să fiu sigur dacă l-am mai văzut înainte.

– Mulţumesc, domnule Johnson. Nu mai am întrebări.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

Luni, 5 aprilie, 10.20

Pentru prima dată de când fusese cooptat în acest caz, Bosch simţea că povestea Melissei Landy era pe mâini bune. Tocmai îl privise pe Mickey Haller câştigând primele puncte în proces. Luase o mică piesă din puzzle, o piesă găsită de Bosch şi o folosise ca să dea prima lovitură. Nu era un knockout, nici pe departe, dar nimerise în plin. Era primul pas pe un drum lung în încercarea de a dovedi că Jason Jessup cunoştea parcarea şi tomberonul din spatele Teatrului El Rey. Până la finalul procesului, importanţa acestei informaţii avea să devină limpede pentru juriu. Mai important pentru Bosch în clipa aceea era că Haller folosise informaţia adusă de el. O agăţase de apărare, făcuse să pară ca şi cum ei încercaseră să ascundă faptele care duceau către informaţii clare. Era o manevră şmecheră şi îi dădea lui Bosch încredere în Haller ca procuror.

Îl aşteptă pe Johnson la poartă şi îl conduse afară din sală, în hol, unde îi strânse mâna.

– V-aţi descurcat de minune, domnule Johnson. Nu vă putem mulţumi îndeajuns.

– Mi-aţi mulţumit deja. Că l-aţi condamnat pe omul acela pentru că a ucis fetiţa.

– N-am ajuns încă acolo, dar acesta e planul nostru. Numai că majoritatea celor care citesc ziarele crede că urmărim un om nevinovat.

– Nu, el e vinovatul. Pot să-mi dau seama.

Bosch dădu din cap, stânjenit.

– Aveți grijă de dumneavoastră, domnule Johnson.

– Domnule detectiv, vă place jazzul, nu-i așa?

Bosch se întorcea deja spre sală. Acum se uită din nou la Johnson.

– Cum ați știut?

– Doar o bănuială. La noi vin și artiști de jazz. Jazz din New Orleans. Dacă vreți vreodată bilete la un spectacol la El Rey, căutați-mă.

– Așa o să fac. Mulțumesc.

Bosch împinse ușile care dădeau în sală. Zâmbea, gândindu-se la felul în care îi ghicise Johnson gusturile. Dacă avea dreptate în legătură cu asta, poate avea dreptate și că juriul o să-l găsească vinovat pe Jessup. Înaintând pe culoar, o auzi pe judecătoare spunându-i lui Haller să cheme următorul martor.

– Statul o cheamă pe Regina Landy.

Bosch știa că era rândul lui. Partea asta fusese aranjată cu o săptămână mai devreme de judecătoare, în urma obiecției apărării. Regina Landy nu putea să depună mărturie pentru că decedase, dar depusese mărturie în primul proces, iar judecătoarea hotărâse ca mărturia ei să fie citită pentru jurații actuali.

Breitman se întoarse spre jurați ca să le explice, având grijă să nu insinueze că mai fusese cândva un proces.

– Doamnelor și domnilor, acuzarea a chemat un martor care nu mai poate depune mărturie. Cu toate acestea, martorul a făcut depoziția sub jurământ, iar aceasta va fi citită acum pentru dumneavoastră. Nu trebuie să aveți în vedere de ce nu mai poate martorul să depună mărturie acum și de unde vine depoziția. Trebuie să menționez și că am permis ca apărarea să obiecteze. Constituția Statelor Unite arată că acuzatul are dreptul de a chestiona acuzatorii. Cu toate acestea, după cum veți vedea, martorul a fost într-adevăr chestionat de un avocat care l-a reprezentat anterior pe domnul Jessup.

Apoi se întoarse spre sală.

– Puteți începe, domnule Haller.

Haller îl chemă pe Bosch în boxa martorilor. Acesta depuse jurământul şi luă loc, aşezându-şi microfonul. Deschise dosarul albastru pe care îl avea în mână şi Haller începu.

– Domnule detectiv Bosch, ne puteţi spune câte ceva despre experienţa dumneavoastră ca poliţist?

Bosch se întoarse spre juraţi şi îi privi pe fiecare în parte când răspunse. Nu îi uită nici pe înlocuitori.

– Sunt poliţist de treizeci şi şase de ani. Am lucrat peste douăzeci şi cinci de ani în cazuri de omucidere. Am fost detectiv-şef în peste două sute de anchete în astfel de cazuri.

– Şi sunteţi detectiv-şef şi în acest caz?

– Da, acum sunt. Însă nu am luat parte la ancheta iniţială. Am fost cooptat în luna februarie a acestui an.

– Mulţumesc, domnule detectiv. Vom discuta mai târziu despre ancheta dumneavoastră. Sunteţi pregătit să daţi citire depoziţiei Reginei Landy, consemnată pe 7 octombrie 1986?

– Sunt pregătit.

– În regulă, voi citi întrebările puse la acea dată de adjunctul procurorului districtual Gary Lintz şi de avocatul apărării, Charles Barnard, iar dumneavoastră veţi citi răspunsurile martorului. Vom începe cu examinarea directă din partea domnului Lintz.

Haller se opri şi studie stenograma din faţa lui. Bosch se întreba dacă nu avea să fie o oarecare confuzie pentru că citea răspunsurile unei femei. Când luase hotărârea de a permite prezentarea depoziţiei cu o săptămână mai devreme, judecătoarea interzisese orice referire la emoţiile descrise ca fiind manifestate atunci de Regina Landy. Bosch ştia din stenogramă că femeia plânsese pe tot parcursul depoziţiei. Dar nu putea să le comunice acest lucru juraţilor actuali.

– Să începem, zise Haller. Doamnă Landy, ne puteţi descrie relaţia pe care o aveaţi cu victima, Melissa Landy?

– Sunt mama ei, citi Bosch. Era fiica mea... până când a fost răpită de lângă mine.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Luni, 5 aprilie, 13.45

Citirea depoziției Reginei Landy din primul proces a durat până la prânz. Depoziția era necesară pentru a stabili cine era victima și cine o identificase. Dar fără emoția asociată mărturiei unui părinte, citirea era mai mult procedurală și, în timp ce primul martor al zilei ne dăduse speranțe, al doilea martor fusese tot atât de banal pe cât putea să fie o voce de dincolo de mormânt. Faptul că Bosch citea cuvintele Reginei Landy crea confuzie printre jurați, mai ales că nu știau de ce ea nu se afla în sală la procesul presupusului ucigaș al fiicei ei.

Echipa acuzării a luat masa la Duffy's, care era suficient de aproape de CCB ca să fie la îndemână, dar destul de departe ca să nu ne facem griji că jurații ar fi venit să mănânce acolo. Nimeni nu deborda de bucurie din cauza felului în care începuse procesul, dar era de așteptat să fie așa. Plănuisem prezentarea probelor ca pe desfășurarea *Șeherezadei*, suita simfonică ce începe încet și crește până la un punct covârșitor de muzică, sunet și emoție.

În prima zi era vorba de dovedirea faptelor. Trebuia să prezint cadavrul. Trebuia să stabilesc că exista o victimă, că fata fusese luată din casa ei și găsită mai târziu decedată, precum și că fusese omorâtă. Dovedisem două dintre aceste două lucruri cu primii doi martori, iar acum, cu martorul de după-amiază, legistul, urma să termin. Cazul acuzării avea să se îndrepte apoi către acuzat și spre

dovezile care făceau legătura între el și crimă. Atunci avea să prindă viață cu adevărat cazul meu.

Doar eu și Bosch venisem înapoi de la prânz. Maggie se dusese la hotelul Checkers să petreacă după-amiaza cu martorul nostru principal, Sarah Ann Gleason. Bosch plecase la Washington sâmbătă și venise cu ea duminică dimineață. Era programată pentru audiere abia miercuri, dar voiam să fie aproape și ca Maggie să stea cât mai mult timp cu ea, să o pregătească pentru rolul ei în proces. Maggie fusese deja de două ori la Washington, dar eu credeam că orice clipă cu ea avea să întărească legătura pe care voiam să o aibă și pe care să o vadă și juriul.

Maggie a plecat fără tragere de inimă. Era îngrijorată să nu fac un pas greșit în sală fără ca ea să fie acolo și să mă supravegheze în fiecare clipă. Am asigurat-o că puteam să mă descurc cu examinarea directă a legistului și că aveam să o sun dacă erau probleme. Habar nu aveam cât de importantă avea să se dovedească mărturia acestui om.

Ședința de după-amiază a început cu întârziere, pentru că am așteptat zece minute un jurat care nu venise încă de la masa de prânz. Odată juriul întrunit, judecătoarea Breitman le-a făcut morală juraților despre punctualitate și le-a ordonat să mănânce în grup din acel moment. I-a ordonat și ofițerului Curții să îi însoțească la prânz. În acest fel, niciunul nu avea să se îndepărteze de grup și să întârzie.

După povestea cu prânzul, judecătoarea mi-a ordonat morocănoasă să chem următorul martor. I-am făcut semn lui Bosch, iar el s-a dus în camera alăturată să îl aducă pe David Eisenbach.

Judecătoarea a devenit nerăbdătoare pentru că se părea că lui Eisenbach îi trebuia mai mult timp decât celorlalți martori să apară în sală și să urce în boxă. Eisenbach avea șaptezeci și nouă de ani și mergea sprijinit în baston. Avea și o pernă cu mâner, ca și cum se ducea la un meci de fotbal USC la Colosseum. După ce a depus jurământul, a pus perna pe lemnul tare al scaunului pentru martori și s-a așezat.

– Domnule doctor Eisenbach, am început eu, puteți spune juriului cu ce vă ocupați?

– În prezent sunt parțial pensionat și obțin un venit din consultanță la autopsii. Sunt la *plata cu ora*, cum vă place dumneavoastră, avocaților, să spuneți. Analizez autopsii și le spun avocaților și juraților ce a făcut bine legistul și ce a greșit.

– Și înainte de a deveni parțial pensionat, cu ce v-ați ocupat?

– Eram medic legist asistent în districtul Los Angeles. Am avut slujba asta timp de treizeci de ani.

– În această calitate, ați realizat autopsii?

– Bineînțeles, domnule. În treizeci de ani, am făcut peste douăzeci de mii de autopsii. Foarte mulți oameni morți.

– Foarte mulți, într-adevăr, domnule doctor. Vi-i amintiți pe toți?

– Sigur că nu. Îmi amintesc doar câțiva dintre ei. Pentru ceilalți ar trebui să mă ajut de notițe.

După ce am primit permisiunea judecătoarei de a mă apropia de boxa martorilor, am pus înaintea lui un document de patruzeci de pagini.

– Vă atrag atenția asupra documentului din fața dumneavoastră. Îl puteți identifica?

– Da, e un protocol de autopsie din 18 februarie 1986. Persoana decedată era Melissa Theresa Landy. E și numele meu trecut acolo. A fost a mea.

– Adică dumneavoastră ați făcut autopsia?

– Da, asta am spus.

Am continuat cu o serie de întrebări care stabileau procedurile de autopsie și starea generală de sănătate a victimei înainte de a muri. Royce a obiectat de câteva ori în privința întrebărilor pe care el le numea sugestive. Judecătoarea a aprobat câteva obiecții, dar nu asta era ideea. Royce adoptase tactica de a încerca să mă facă să-mi ies din ritm, întrerupându-mă permanent, fie că aceste întreruperi aveau temei, fie că nu.

Trecând peste aceste întreruperi, Eisenbach a reușit să spună că Melissa Landy era într-o stare perfectă de sănătate până în clipa morții ei violente. A declarat că nu fusese molestată sexual în vreun fel. A mai spus că nu exista niciun semn de activitate sexuală anterioară – era virgină. A zis că murise prin asfixiere. Că oasele rupte de la gât indicau că fusese strangulată de o forță puternică – de mâna unui bărbat.

Folosind un laser ca să marcheze diverse puncte pe fotografiile cu trupul adus la autopsie, Eisenbach a identificat vânătăile de pe gâtul victimei, arătând că fusese sugrumată cu o singură mână. A evidențiat cu laserul urma degetului mare pe partea dreaptă a gâtului fetei și patru urme mai și mari de degete pe partea stângă.

– Domnule doctor, ați reușit să stabiliți ce mână a folosit criminalul ca să o stranguleze?

– Da, a fost destul de simplu de aflat că a folosit mâna dreaptă ca să o omoare.

– Doar o mână?

– Întocmai.

– V-ați dat seama cum s-a întâmplat? Fata a fost suspendată în timpul strangulării?

– Nu, rănile, mai ales oasele sfărmate, indicau că ucigașul a cuprins-o cu mâna și a lipit-o de o suprafață care opunea rezistență.

– Putea fi bancheta unei mașini?

– Da.

– Dar piciorul unui bărbat?

Royce a obiectat, întrebarea invita la speculații. Judecătoarea a fost de acord și mi-a spus să trec mai departe.

– Domnule doctor, ați menționat douăzeci de mii de autopsii. Presupun că multe au fost omucideri prin asfixiere. E ceva neobișnuit să se folosească o singură mână pentru strangularea unei persoane?

Royce a obiectat iar, de data asta spunând că ceream un răspuns dintr-un domeniu care nu era specialitatea martorului. Dar judecătoarea a fost de partea mea.

– Omul acesta a făcut douăzeci de mii de autopsii, a spus ea. Înclin să cred că are experiență din belșug. Voi permite întrebarea.

– Puteți răspunde, domnule doctor, am spus eu. E ceva neobișnuit?

– Nu neapărat. Multe omucideri se petrec în timpul unei lupte sau în alte circumstanțe. Am mai văzut așa ceva. Dacă o mână e ocupată cu altceva, cealaltă e de ajuns. Vorbim despre o fată de doisprezece ani, care cântărea patruzeci de kilograme. Putea fi forțată cu o singură mână dacă ucigașul avea nevoie de cealaltă pentru altceva.

– În această categorie s-ar putea încadra și conducerea unei mașini?

– Obiectez, a spus Royce. Același argument.

– Și aceeași hotărâre, a zis Breitman. Puteți răspunde, domnule doctor.

– Da, a spus Eisenbach. Dacă o mână a fost folosită pentru a controla un vehicul, cealaltă putea fi folosită pentru a strangula victima. E o posibilitate.

În clipa aceea am crezut că scosesem de la Eisenbach tot ce se putea scoate. Am terminat examinarea directă și am predat martorul lui Royce. Din păcate pentru mine, Eisenbach era un martor care avea câte ceva pentru fiecare. Iar Royce nu a stat pe gânduri.

– O posibilitate, așa ați spus, domnule doctor Eisenbach?

– Mă scuzați?

– Ați spus că scenariul descris de domnul Haller – o mână pe volan, una pe gât – era o posibilitate. E corect?

– Da, e o posibilitate.

– Dar nu ați fost acolo, așa că nu puteți fi sigur. Așa este, domnule doctor?

– Da, așa este.

– Ați spus o posibilitate. Care sunt celelalte posibilități?

– Hm... Nu aș avea de unde să știu. Eu doar am răspuns la întrebarea domnului procuror.

– Ce ziceți de o țigară?

– Poftim?

– Criminalul ar fi putut avea în mâna stângă o țigară în timp ce o strangula pe fată cu dreapta?

– Da, cred că da. Da.

– Dar penisul lui?

– Pe...

– Penisul lui, domnule doctor. Ar fi putut criminalul să o stranguleze pe fată cu mâna dreaptă și să își țină penisul cu stânga?

– Aș zice că... da, este și asta o posibilitate.

– S-ar fi putut masturba cu o mână în timp ce o strangula cu cealaltă, așa este, domnule doctor?

– Orice este posibil, dar în raportul autopsiei nu apare nicio indicație care să sprijine această afirmație.

– Dar ceea ce nu apare în dosar, domnule doctor?

– Nu am cunoștință de așa ceva.

– La asta vă refereați când ați pomenit de plata cu ora, domnule doctor? Sunteți de partea acuzării indiferent care sunt faptele?

– Nu lucrez întotdeauna pentru procurori.

– Mă bucur pentru dumneavoastră.

M-am ridicat.

– Onorată instanță, hărțuiește martorul cu...

– Domnule Royce, a zis judecătoarea. Vă rog să păstrați un ton civilizat. Și la obiect.

– Da, onorată instanță. Domnule doctor, din cele douăzeci de mii de autopsii pe care le-ați făcut, câte au fost victime ale violenței cu motivație sexuală?

Eisenbach s-a uitat spre mine, dar nu puteam să fac nimic pentru el. Bosch luase locul lui Maggie la masă. S-a aplecat spre mine și mi-a șoptit la ureche:

– Ce face? Încearcă să ne sprijine cazul?

Am ridicat mâna ca să nu-mi distragă atenția de la discuția dintre Royce și Eisenbach.

– Nu, îl sprijină pe al lor, i-am răspuns tot în şoaptă.

Eisenbach încă nu dăduse niciun răspuns.

– Domnul doctor, a spus judecătoarea, vă rog să răspundeţi la întrebare.

– Nu pot să dau un număr, dar multe crime au avut motivaţie sexuală.

– Aceasta a fost o asemenea crimă?

– Pe baza descoperirilor de la autopsie, nu aş putea să trag o asemenea concluzie. Dar de câte ori e vorba de un copil, mai ales de o fetiţă, şi e şi răpită de un străin, atunci aproape întotdeauna...

– Cer ca răspunsul să nu fie consemnat pentru că nu comunică nimic, a spus Royce, tăindu-i vorba doctorului. Martorul face presupuneri care nu au legătură cu probele.

Judecătoarea s-a gândit la obiecţie. M-am ridicat, gata să răspund, dar nu am spus nimic.

– Domnule doctor, răspundeţi la întrebarea care v-a fost adresată, a zis judecătoarea.

– Credeam că asta fac, a spus Eisenbach.

– Atunci daţi-mi voie să fiu mai clar, a zis Royce. Nu aţi găsit niciun indiciu al unui abuz sexual pe cadavrul Melissei Landy, aşa e, domnule doctor?

– Aşa e.

– Dar pe hainele victimei?

– Eu răspund de cadavru. Hainele sunt analizate de criminalişti.

– Desigur.

Royce a ezitat şi s-a uitat la notiţe. Se vedea că încerca să decidă cât de departe să meargă. Era o situaţie de genul „Până aici, totul e bine... să risc şi să merg mai departe?"

În cele din urmă, s-a hotărât.

– Domnule doctor, mai devreme, când am obiectat la răspunsul dumneavoastră, aţi pomenit că a fost răpită de un străin. Ce dovadă din autopsie susţine această afirmaţie?

Eisenbach s-a gândit o vreme, apoi s-a uitat la raportul de autopsie din faţa lui.

– Domnule doctor?

– Hm, nu e nimic din ce îmi amintesc de la autopsie care să susţină acest lucru.

– De fapt, raportul autopsiei a ajuns la o altă concluzie, nu-i aşa?

Eisenbach părea de-a dreptul derutat.

– Nu sunt sigur la ce vă referiţi.

– Pot să vă atrag atenţia asupra paginii opt din protocolul de autopsie? La examinarea preliminară a cadavrului.

Royce a aşteptat un moment ca Eisenbach să găsească pagina. La fel am făcut şi eu, deşi nu era nevoie. Ştiam încotro bătea Royce şi nu puteam să-l opresc. Trebuia doar să fiu gata să obiectez la momentul potrivit.

– Domnule doctor, în raport scrie că mostrele luate de sub unghiile victimei nu conţineau sânge sau alte fibre. Vedeţi acest lucru pe pagina opt?

– Da, i-am verificat unghiile, dar nu am găsit nimic.

– Asta înseamnă că nu l-a zgâriat pe atacator, pe criminal. Corect?

– Da, asta ar însemna.

– Şi ar mai indica şi faptul că îl cunoştea pe ataca...

– Obiectez!

Eram în picioare, dar nu îndeajuns de repede. Royce reuşise să transmită sugestia juriului.

– Presupune lucruri care nu pot fi dovedite, am spus. Onorată instanţă, avocatul apărării încearcă să insinueze juriului lucruri care nu există.

– Se admite. Domnule Royce, vă avertizez.

– Da, onorată instanţă. Apărarea nu mai are întrebări pentru martorul acuzării.

DOUĂZECI ŞI OPT

Luni, 5 aprilie, 16.45

Bosch ciocăni la uşa camerei 804 şi se uită direct spre vizor. McPherson deschise repede uşa, uitându-se la ceas şi lăsându-l să treacă.

– De ce nu eşti la tribunal cu Mickey? întrebă ea.

Bosch intră în cameră. Camera era mare, cu o privelişte frumoasă spre Grand Avenue şi spre spatele hotelului Baltimore. Avea o canapea şi două scaune, iar pe unul stătea Sarah Ann Gleason. Bosch o salută dând din cap.

– Pentru că nu are nevoie de mine acolo. Aici e nevoie de mine.

– Ce se întâmplă?

– Royce a dezvăluit ce-o să facă apărarea. Trebuie să vorbesc cu Sarah despre asta.

Dădu să se apropie de canapea, dar McPherson îi puse mâna pe braţ şi îl opri.

– Stai puţin. Înainte să vorbeşti cu Sarah, vorbeşte cu mine. Ce se întâmplă?

Bosch dădu din cap. Avea dreptate. Se uită în jur, dar nu aveau unde să discute între patru ochi.

– Hai să mergem la o plimbare.

McPherson se duse la măsuţa de cafea şi luă cardul camerei.

– Ne întoarcem imediat, Sarah. Ai nevoie de ceva?

– Nu, sunt în regulă. Mă găsiți aici.

Ridică un bloc de desen. Avea să-i țină de urât.

Bosch și McPherson ieșiră din cameră și coborâră cu liftul în hol. Acolo era un bar plin de clienți veniți înainte de *happy hour*, dar găsiră un loc retras în spațiul de lângă ușa de la intrare.

– Bun, cum și-a dezvăluit Royce planul? întrebă McPherson.

– În timp ce îl examina pe Eisenbach, s-a legat de întrebarea lui Mickey despre faptul că ucigașul a folosit mâna dreaptă ca să o sugrume.

– Exact, în timp ce conducea. S-a panicat când a auzit anunțul poliției prin radio și a omorât-o.

– Da, asta e teoria acuzării. Ei bine, Royce construiește deja o teorie a apărării. La examinarea încrucișată a întrebat dacă e posibil ca ucigașul să o fi strâns de gât cu o mână în timp ce cu cealaltă mână se masturba.

McPherson tăcea, gândindu-se la vorbele lui.

– Asta e vechea teorie a acuzării, zise ea. De la primul proces. Că a fost o crimă care a avut loc în timpul unui act sexual. Eu și Mickey ne-am gândit că după ce Royce primește tot materialul și află că mostra de ADN era a tatălui fetei, apărarea o să o ia în direcția asta. Vor să îl scoată pe tatăl vitreg țap ispășitor. O să spună că el a omorât-o și că ADN-ul dovedește asta.

McPherson încrucișă brațele pe piept, vorbind în continuare.

– E bine, dar sunt două lucruri în neregulă aici. Sarah și firele de păr. Așa că ne scapă ceva. Royce are cu siguranță ceva care discreditează identificarea făcută de Sarah.

– De asta sunt aici. Am adus lista cu martorii lui Royce. Oamenii aceștia s-au jucat de-a v-ați ascunselea cu mine și nu i-am găsit pe toți. Sarah trebuie să vadă lista și să-mi spună pe care să mă concentrez.

– De unde naiba să știe ea?

– Trebuie să știe. Aceștia sunt oamenii ei. Iubiți, soți, dependenți ca și ea. Toți au cazier. Sunt oameni în compania cărora stătea înainte

să renunțe la droguri. Fiecare adresă de aici e ultima cunoscută și nu are nicio valoare. Cu siguranță sunt ascunși de Royce.

McPherson dădu din cap.

– De asta i se spune Istețul Clive. Bine, hai să vorbim cu ea. Lasă-mă să încerc eu prima, da?

Se ridică în picioare.

– Stai puțin, zise Bosch.

McPherson se uită la el.

– Ce e?

– Dacă teoria apărării e cea corectă?

– Glumești?

Bosch nu răspunse, iar ea nu mai aşteptă mult. Se întoarse spre lift. Bosch se ridică și se luă după ea.

Se întoarseră în cameră. Bosch observă că Gleason schițase o lalea pe blocul de desen cât lipsiseră ei. Se aşeză pe canapea în fața ei, iar McPherson ocupă scaunul din dreapta.

– Sarah, zise McPherson. Trebuie să vorbim. Credem că apărarea o să se folosească de o persoană pe care tu o cunoșteai mai demult, din anii aceia pierduți despre care am vorbit. Trebuie să ne dăm seama despre cine e vorba și ce are de gând să spună.

– Nu înțeleg, zise Sarah. Aveam treisprezece ani când s-a întâmplat totul. Ce contează care au fost prietenii mei mai târziu?

– Contează pentru că ar putea să depună mărturie despre lucruri pe care le-ai făcut. Sau le-ai spus.

– Ce lucruri?

McPherson clătină capul.

– Asta e cel mai frustrant. Nu știm exact. Știm doar că azi, la tribunal, apărarea a indicat că o să încerce să dea vina pe tatăl tău vitreg pentru moartea surorii tale.

Sarah ridică mâinile ca și cum se ferea de o lovitură.

– Asta e o porcărie. Eram acolo. L-am văzut pe omul acela când a luat-o!

– Noi știm asta, Sarah. Dar e vorba de ceea ce se transmite juriului și pe cine și ce cred jurații. Detectivul Bosch are o listă cu martorii apărării. Vreau să arunci o privire și să ne spui ce reprezintă pentru tine numele acelea.

Bosch scoase lista din servietă. I-o întinse lui McPherson, care i-o dădu apoi lui Sarah.

– Îmi pare rău, toate notițele acelea sunt lucruri adăugate de mine, zise Bosch, când încercam să-i găsesc. Uită-te doar la nume.

Bosch o văzu mișcând buzele când începu să citească. Apoi ochii ei se opriră și rămaseră nemișcați pe foaie. Văzu că avea lacrimi în ochi.

– Sarah? întrebă McPherson.

– Oamenii ăștia, spuse Gleason în șoaptă. Am crezut că nu o să-i mai văd niciodată.

– S-ar putea să nici nu-i vezi, spuse McPherson. Doar pentru că sunt pe listă nu înseamnă că o să-i cheme. Ei scot nume din dosare și le trec pe listă ca să ne deruteze, Sarah. Se numește *adunătură*. Ascund martorii adevărați, iar detectivul nostru – detectivul Bosch – își pierde vremea căutând oamenii nepotriviți. Dar trebuie să fie acolo cel puțin un nume care contează. Cine e, Sarah? Ajută-ne!

Sarah se uită la listă fără să răspundă.

– Cineva care o să spună că ați fost apropiați. Cu care ți-ai petrecut timpul și căruia i-ai spus secrete.

– Credeam că un soț nu poate să depună mărturie împotriva soției.

– Niciunul dintre soți nu poate fi forțat să depună mărturie împotriva celuilalt. Dar despre ce vorbești, Sarah?

– Despre acesta.

Arătă către un nume de pe listă. Bosch se aplecă să-l citească. Edward Roman. Bosch descoperise că era închis într-un centru de dezintoxicare din North Hollywood, unde Sarah petrecuse nouă luni după ultima încarcerare. Singurul lucru la care se gândise Bosch era că luaseră parte împreună la ședințele de terapie în grup.

Ultima adresă cunoscută oferită de Royce era un motel din Van Nuys, dar Roman plecase de mult de acolo. Bosch nu mai ajunsese nicăieri şi crezuse că numele făcea parte din adunătura lui Royce.

– Roman, zise el. Ai fost cu el la dezintoxicare, nu?

– Da, spuse Gleason. Apoi ne-am căsătorit.

– Când? întrebă McPherson. Nu avem niciun certificat de căsătorie.

– După ce am ieşit. Ştiam un preot. Ne-am căsătorit pe plajă. Dar nu a durat prea mult.

– Aţi divorţat? întrebă McPherson.

– Nu... nu prea mi-a păsat. Pe urmă, când am renunţat la droguri, pur şi simplu n-am mai vrut să privesc înapoi. Era unul dintre lucrurile acelea pe care refuzi să ţi le aminteşti. Ca şi cum nu s-ar fi întâmplat.

McPherson se uită la Bosch.

– E posibil să nu fi fost o căsătorie legală, zise el. Nu am găsit nimic în registrele de la primărie.

– Nu contează dacă a fost legală sau nu, spuse ea. E clar că a venit voluntar ca martor, ca să depună mărturie împotriva ei. Ceea ce contează e ce o să spună. Ce o să spună, Sarah?

Sarah clătină încet din cap.

– Nu ştiu.

– Ce i-ai spus despre sora ta şi tatăl tău vitreg?

– Nu ştiu. Anii aceia... Abia dacă îmi mai amintesc ceva de pe vremea aceea.

Se făcu linişte, după care McPherson o rugă pe Sarah să se uite la celelalte nume de pe listă. Aceasta citi şi scuturâ capul.

– Nu ştiu cine sunt o parte din oamenii ăştia. Pe unii de atunci îi ştiam doar după numele de stradă.

– Dar pe Edward Roman îl ştii?

– Da. Am fost împreună.

– Cât timp?

Gleason dădu jenată din cap.

– Nu mult. Când eram la dezintoxicare credeam că suntem făcuți unul pentru altul. După ce am ieșit, n-a mai mers. Cred că a durat vreo trei luni. Pe mine m-au arestat din nou și când am ieșit de la închisoare, el era deja plecat.

– E posibil să nu fi fost o căsătorie legitimă?

Gleason se gândi o clipă și ridică șovăielnic din umeri.

– Presupun că orice e posibil.

– Bine, Sarah, o să ies iar cu detectivul Bosch pentru câteva minute. Vreau să te gândești la Edward Roman. Orice îți amintești poate să ne ajute. Mă întorc imediat.

McPherson îi luă lista cu martori și i-o dădu înapoi lui Bosch. Ieșiră din cameră, dar nu făcură decât câțiva pași pe hol, după care se opriră și începură să șoptească.

– Cred că ar fi bine să-l găsești, zise ea.

– Nu o să conteze, spuse Bosch. Dacă e martorul principal al lui Royce, nu o să vrea să discute cu mine.

– Atunci află tot ce se poate despre el. Ca să-l putem distruge când vine momentul.

– Am înțeles.

Bosch se întoarse și o luă spre lifturi. McPherson strigă în urma lui. Bosch se opri și întoarse capul.

– Ai vorbit serios? întrebă McPherson.

– Poftim?

– Ce ai spus în hol. Ce m-ai întrebat. Crezi că ea a inventat toată povestea asta acum douăzeci și patru de ani?

Bosch se uită o clipă la ea, după care ridică din umeri.

– Nu știu.

– Atunci cum rămâne cu părul din camion? Nu face legătura cu povestea ei?

Bosch ridică palma goală.

– E neconcludent. Iar eu n-am fost acolo când l-au găsit.

– Asta ce mai înseamnă?

– Înseamnă că uneori așa se întâmplă lucrurile când e vorba de un copil. Și că eu nu am fost acolo când l-au găsit.

– Măi să fie, poate ar trebui să lucrezi pentru apărare.

Bosch lăsă mâna în jos.

– Sunt sigur că s-au gândit deja la asta.

Se întoarse iar spre lifturi și coborî în hol.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ

Marţi, 6 aprilie, 09.00

Uneori rotiţele justiţiei merg unse. A doua zi a procesului a început conform programului. Toţi juraţii erau la locurile lor, judecătoarea era pe scaun, iar Jason Jessup şi avocatul lui stăteau la masa apărării. M-am ridicat şi am chemat primul martor al unei zilei care speram să fie productivă. Harry Bosch o adusese deja pe Izzy Gordon în sală, ca să fie gata. După cinci minute, aceasta depusese jurământul şi luase loc. Era o femeie măruntă, cu ochelari cu rame negre, care îi făceau ochii să pară foarte mari. În documentele mele scria că avea cincizeci de ani, dar părea mult mai în vârstă.

– Domnişoară Gordon, puteţi să spuneţi juriului ce ocupaţie aveţi?

– Da. Sunt tehnician criminalist şi supervizor la locul crimei pentru Departamentul de Poliţie din Los Angeles. Lucrez pentru secţia de criminalistică din 1986.

– Lucraţi deja acolo pe data de 16 februarie a acelui an?

– Da, lucram. Era prima mea zi de muncă.

– Şi care a fost misiunea dumneavoastră în ziua aceea?

– Trebuia să învăţ. Am fost repartizată la un supervizor şi trebuia să mă formez pe teren.

Izzy Gordon era foarte importantă pentru acuzare. Doi tehnicieni şi un supervizor lucraseră în trei locuri diferite care aveau legătură cu Melissa Landy – casa de pe Windsor Street, tomberonul din

spatele teatrului şi camionul de tractare condus de Jessup. Gordon fusese repartizată supervizorului şi trebuia să fie de faţă peste tot. Acesta murise de mult, iar ceilalţi tehnicieni erau pensionaţi şi nu puteau să depună mărturie despre toate locurile. Găsirea lui Gordon îmi permitea să introduc probele de la locul crimei.

– Cine era supervizorul?

– Art Donovan.

– Şi aţi fost chemaţi amândoi în ziua aceea?

– Da. O răpire care a devenit omucidere. Până la urmă am mers toată ziua dintr-un loc în altul. Trei locuri asociate.

– În regulă, să vorbim despre fiecare în parte.

În următoarele nouăzeci de minute, am purtat-o pe Gordon prin toate cele trei locuri văzute de ea în duminica aceea, pe 16 februarie 1986. Folosindu-mă de ea ca de un mijloc de comunicare, am reuşit să arăt fotografiile de la locul crimei, filmările şi rapoartele cu privire la probe. Royce a continuat să obiecteze întruna, sperând să împiedice valul de informaţii care venea către juriu. Dar nu a reuşit altceva decât să o enerveze pe judecătoare. Era vizibil, aşa că nu m-am plâns. Voiam să mustească în starea aceea de iritare. Îmi putea fi de folos mai târziu.

Depoziţia lui Gordon a fost destul de plictisitoare, discutând mai întâi despre eforturile fără succes de a găsi urme de încălţări sau alte indicii pe peluza casei familiei Landy. Scena a devenit mai dramatică atunci când şi-a amintit cum a fost chemată într-un nou loc – să vadă tomberonul din spatele teatrului.

– Ne-au chemat când au găsit cadavrul. Se vorbea în şoaptă, pentru că familia era în casă şi nu voiam să-i supărăm până nu ştiam că exista un cadavru şi că era al fetiţei.

– Dumneavoastră şi Donovan aţi mers la teatrul El Rey?

– Da, şi cu detectivul Kloster. Acolo ne-am întâlnit şi cu asistentul legistului. Acum aveam un caz de omucidere, aşa că au mai fost chemaţi şi alţi tehnicieni.

Partea despre El Rey din mărturia lui Gordon era o ocazie bună pentru mine să arăt alte filmări și fotografii cu victima pe ecranele suspendate. Voiam măcar ca fiecare jurat din boxă să fie intrigat de ceea ce vedea. Voiam să aprind focul unui instinct primar. Acela de răzbunare.

Mă bazam pe Royce să obiecteze și asta a și făcut, dar deja epuizase răbdarea judecătoarei, iar plângerea lui că imaginile erau prea plastice și în exces a fost respinsă. Toate imaginile au fost permise.

În cele din urmă, Izzy Gordon ne-a adus în ultimul loc – camionul – și a descris cum a găsit cele trei fire lungi de păr într-o crăpătură din banchetă și cum i le-a arătat lui Donovan ca să le poată colecta.

– Ce s-a întâmplat cu firele acelea de păr? am întrebat-o.

– Fiecare a fost pus într-o pungă cu etichetă și dus la Departamentul de Investigare Științifică pentru Comparație și Analiză.

Depoziția lui Gordon era eficientă și clară. Când am predat-o apărării, Royce a făcut ce-a putut el mai bine. Nu s-a deranjat să atace colectarea probelor, a încercat doar să insiste din nou pe teoria apărării. Astfel, a sărit peste primele două locuri și s-a concentrat pe camion.

– Domnișoară Gordon, când ați ajuns la depoul Aardvark, polițiștii erau deja acolo?

– Da, desigur.

– Câți erau?

– Nu i-am numărat, dar erau mai mulți.

– Dar detectivi?

– Da, erau și detectivi care cercetau zona și toată firma, pentru că aveau cu ei un mandat de percheziție.

– Aceștia erau detectivii pe care i-ați văzut mai devreme în celelalte locuri unde ați fost?

– Da, așa cred. Aș spune că da, dar nu îmi amintesc exact.

– Dar se pare că de alte lucruri vă amintiți exact. De ce nu vă amintiți cu ce detectivi ați lucrat?

– Erau mai mulți care lucrau la acest caz. Detectivul Kloster era șeful, dar avea de-a face cu trei locuri diferite, precum și cu fata care era martor. Nu-mi amintesc dacă era la depou când am ajuns eu, dar știu că la un moment dat a fost acolo. Cred că, dacă veți verifica registrele noastre, veți descoperi cine a fost unde și când.

– Atunci asta vom face.

Royce s-a apropiat de Gordon și i-a dat trei documente și un creion. Apoi s-a întors la pupitru.

– Ce sunt aceste trei documente, domnișoară Gordon?

– Sunt registrele de prezență la locul crimei.

– Și despre care locuri e vorba?

– Despre cele trei legate de cazul Landy.

– Puteți studia o clipă registrele și să folosiți creionul ca să încercuiți numele care apar pe toate cele trei liste?

Lui Gordon i-a luat doar un minut ca să termine.

– Gata? a întrebat Royce.

– Da, sunt patru nume.

– Ne puteți spune care sunt?

– Da, numele meu, al supervizorului, Art Donovan, al detectivului Kloster și al partenerului său, Chad Steiner.

– Voi patru ați fost peste tot în ziua aceea, corect?

– Corect.

Maggie s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit:

– Contaminarea locurilor.

Am clătinat ușor capul și i-am răspuns tot în șoaptă:

– Asta sugerează contaminare accidentală. Cred că vrea să demonstreze plantarea intenționată de dovezi.

Maggie a dat din cap și s-a îndreptat în scaun. Royce a pus următoarea întrebare:

– Dat fiind că ați fost doar una dintre cele patru persoane prezente în cele patru locuri, aveați o perspectivă clară asupra crimei și știați ce însemna, așa este?

– Nu sunt sigură la ce vă referiți.

– Polițiștii deveneau emoționați în astfel de locuri?

– Toți se purtau ca niște profesioniști.

– Vreți să spuneți că nimănui nu-i păsa că era vorba de o fetiță de doisprezece ani?

– Ba nu, ne păsa și pot spune că atmosfera era destul de tensionată în primele două locuri. Familia fetei era într-un loc, în celălalt era fetița. Nu îmi amintesc să fi fost la fel la depoul firmei.

„Răspuns greșit", mi-am spus. Se descoperise în fața apărării.

– În regulă, a spus Royce, dar spuneți că toată lumea era emoționată în primele două locuri, da?

– Obiectez. S-a pus deja întrebarea și s-a dat și răspunsul, onorată instanță.

– Se admite.

Royce nu părea afectat.

– Atunci cum se manifestau aceste emoții? a întrebat el.

– Stăteam de vorbă. Art Donovan mi-a cerut să păstrez o atitudine profesională, detașată. A spus că trebuia să ne facem treaba foarte bine pentru că era vorba de o fetiță.

– Dar detectivii Kloster și Steiner?

– Au spus același lucru. Că trebuia să căutăm peste tot, că trebuia să o facem pentru Melissa.

– I-a spus victimei pe nume?

– Da, așa îmi amintesc.

– Cât de supărat și furios ați spune că era detectivul Kloster?

M-am ridicat și am obiectat.

– Face presupuneri despre lucruri care nu se regăsesc în probe și în depoziții.

Judecătoarea a admis obiecția și i-a spus lui Royce să treacă mai departe.

– Domnișoară Gordon, puteți să vă uitați din nou pe registrele de prezență pe care le aveți în față și să ne spuneți dacă este consemnată și ora la care soseau și plecau polițiștii de la locul crimei?

– Da, este trecută. Sub fiecare nume este trecută ora la care a venit sau a plecat.

– Ați spus mai devreme că detectivii Kloster și Steiner erau singurii doi anchetatori, în afară de dumneavoastră și de supervizor, în toate cele trei locuri.

– Da, ei erau detectivii-șefi în acest caz.

– Au ajuns de fiecare dată înainte dumneavoastră și a domnului Donovan?

Gordon a confirmat după o clipă informația pe baza listelor.

– Da, au ajuns.

– Înseamnă că au avut acces la cadavrul victimei înainte ca dumneavoastră să ajungeți la Teatrul El Rey, nu-i așa?

– Nu știu la ce vă referiți prin „acces", dar da, au ajuns primii.

– Înseamnă că au avut acces și la camion înainte să ajungeți acolo și să găsiți în mod convenabil cele trei fire de păr în crăpătura din banchetă, așa e?

Am obiectat, spunând că întrebarea îi cerea martorului să speculeze cu privire la lucruri pe care nu le văzuse și era și îndoielnică din cauza folosirii cuvântului „convenabil". Era evident că Royce avea de gând să se joace cu jurații. Judecătoarea i-a spus să reformuleze întrebarea fără să îi schimbe sensul.

– Au avut detectivii acces la camion înainte să ajungeți acolo și înainte să vedeți cele trei fire de păr de pe bancheta din spate, nu-i așa?

Gordon s-a prins de aluzia pe care o făcusem obiectând și a răspuns așa cum voiam eu.

– Nu știu, pentru că nu am fost acolo.

Cu toate astea, Royce marcase un punct cu juriul. La fel făcuse și cu mine. Acum puteam să presupunem că apărarea avea să lanseze teoria conform căreia poliția – în persoana detectivului Kloster și/sau a partenerului său, Steiner – plantase firele de păr pentru a se asigura că Jessup era condamnat după identificarea făcută de Sarah, care avea atunci doar treisprezece ani. În continuare, apărarea avea

să susțină că identificarea greșită făcută de Sarah fusese intenționată, ca parte a efortului depus de familia Landy de a ascunde faptul că Melissa fie murise accidental, fie fusese ucisă cu premeditare de tatăl ei vitreg.

Avea să fie un drum greu. Ca să avem succes, era nevoie ca o persoană din juriu cel puțin să creadă că existaseră două conspirații care lucrau independent una de cealaltă, dar în tandem. Dar nu erau în oraș decât doi avocați care ar fi fost în stare să reușească una ca asta, iar unul dintre ei era Royce. Trebuia să fiu pregătit.

– Vă amintiți ce s-a întâmplat după ce ați văzut firele de păr de pe banchetă? a întrebat Royce.

– I le-am arătat lui Art, pentru că el colecta probele. Eu eram acolo doar ca să observ și să câștig experiență.

– Au fost chemați și detectivii Kloster și Steiner ca să vadă?

– Da, cred că da.

– Vă amintiți ce au făcut ei atunci?

– Nu îmi amintesc să fi făcut ceva legat de firele de păr. Era cazul lor și au fost atenționați cu privire la descoperire, atâta tot.

– Ați fost mulțumită de dumneavoastră?

– Nu cred că vă înțeleg.

– Era prima dumneavoastră zi de muncă – primul caz. V-ați bucurat când ați găsit firele de păr? V-ați simțit mândră?

Gordon a ezitat înainte să răspundă, ca și cum încerca să-și dea seama dacă nu era cumva o capcană.

– Am fost bucuroasă că am contribuit cu ceva, da.

– Și v-ați întrebat vreodată de ce dumneavoastră, o începătoare, ați văzut firele de păr din crăpătura aceea înaintea supervizorului sau a detectivilor-șefi?

Gordon a ezitat din nou, apoi a spus „nu". Royce a spus că nu mai avea întrebări. Fusese o examinare încrucișată excelentă, plantase multe idei pe care putea mai târziu să le dezvolte în ceva mai mare pentru cazul apărării.

La examinarea secundară am făcut tot ce am putut, rugând-o pe Gordon să spună numele celor şase poliţişti în civil şi al celorlalţi doi detectivi care erau trecuţi pe listă şi care ajunseseră înaintea lui Kloster şi a lui Steiner în locul unde fusese găsit cadavrul Melissei Landy.

– Aşadar, ipotetic vorbind, dacă detectivii Kloster şi Steiner ar fi vrut să ia o mostră din părul victimei şi să o planteze în altă parte, ar fi trebuit să o facă sub nasul celorlalţi poliţişti sau să îi convingă să le permită acest lucru. E corect?

– Da, aşa s-ar părea.

I-am mulţumit şi m-am aşezat. Royce s-a întors iar la pupitru pentru examinarea secundară.

– Vorbind tot ipotetic, dacă Steiner şi Kloster ar fi vrut să planteze părul victimei la al treilea loc pe care îl cercetaţi, nu era necesar să ia mostra direct de pe capul acesteia dacă mai aveau şi altă sursă, corect?

– Cred că nu, dacă existau alte surse.

– De exemplu, o perie de păr din casa victimei le-ar fi oferit această posibilitate, nu?

– Presupun că da.

– Au fost în casa victimei, nu?

– Da, au fost prezenţi acolo.

– Nu mai am nicio întrebare.

Royce mă prinsese aici şi am decis să nu mai continui. Avea să aibă un răspuns indiferent ce aş fi scos de la martor.

Lui Gordon i s-a spus că e liberă şi judecătoarea a luat pauza de prânz. I-am spus lui Bosch că urma să depună mărturie după pauză, să citească depoziţia lui Kloster. L-am întrebat dacă voia să mâncăm împreună şi să discutăm despre teoria apărării, dar a zis că nu poate, că avea altceva de făcut.

Maggie se ducea la hotel să ia prânzul cu Sarah Ann Gleason, aşa că eram singur.

Cel puţin, aşa credeam.

Când am luat-o pe coridor spre spatele sălii, o femeie atrăgătoare de pe rândul din spate mi-a apărut în față. A zâmbit și s-a apropiat de mine.

– Domnule Haller, sunt Rachel Walling, de la FBI.

La început nu am făcut legătura, apoi numele mi-a sunat cunoscut.

– Da, psihologul criminalist. Dumneavoastră i-ați distras atenția detectivului meu cu teoria aceea că Jason Jessup ar fi criminal în serie.

– Ei bine, sper că a fost mai mult de atât.

– Asta rămâne de văzut. Ce pot să fac pentru dumneavoastră, agent Walling?

– Voiam să vă întreb dacă aveți timp să luăm prânzul. Dar dacă vi se pare că v-aș distrage atenția, poate ar trebui...

– Știți ceva, agent Walling? Aveți noroc. Sunt liber. Haideți să luăm prânzul.

Am făcut semn spre ușă și am ieșit împreună.

TREIZECI

Marți, 6 aprilie, 13.15

De asta aceasta, judecătoarea era cea care întârzia. Echipele apărării și acuzării erau deja la masă la ora specificată și gata de treabă, dar Breitman nu dădea niciun semn. Grefiera nu oferise nicio explicație dacă întârzierea era din motive personale sau din cauza unor chestiuni legate de proces. Bosch se ridică de pe locul lui de lângă balustradă și se apropie de Haller, bătându-l pe umăr.

– Harry, trebuie să începem. Ești gata?

– Sunt gata, dar trebuie să stăm de vorbă.

– Ce s-a întâmplat?

Bosch se răsuci ca să stea cu spatele la masa apărării și vorbi încet, aproape în șoaptă.

– M-am dus să vorbesc cu băieții de la DSI la prânz. Mi-au arătat niște lucruri pe care trebuie să le știi și tu.

Era exagerat de misterios. Dar fotografiile pe care locotenentul Wright i le arătase, făcute cu o noapte înainte, erau tulburătoare. Jessup punea ceva la cale și, orice ar fi fost, urma să se întâmple în curând.

Înainte ca Haller să apuce să răspundă, murmuratul din sală se opri, pentru că judecătoarea își ocupase locul.

– Vorbim după ședință, șopti Haller.

Apoi se întoarse în față, iar Bosch se așeză pe scaun. Judecătoarea îi spuse ofițerului Curții să aducă juriații și în curând toți erau pregătiți.

– Vreau să îmi cer scuze, zise Breitman. Această întârziere s-a produs din vina mea. A apărut o problemă de natură personală și a durat mai mult decât m-aș fi așteptat. Domnule Haller, vă rog să chemați următorul martor.

Haller se ridică și îl chemă pe Doral Kloster. Bosch se îndreptă spre boxa martorilor, în timp ce judecătoarea le explica iar juraților că martorul chemat de acuzare nu era disponibil și că depoziția avea să fie citită de Bosch și de Haller. Deși toate aceste lucruri fuseseră stabilite într-o audiere preliminară, trecându-se peste obiecția apărării, Royce se ridică din nou și obiectă.

– Domnule Royce, am discutat deja despre acest lucru, răspunse judecătoarea.

– Doresc ca instanța să reexamineze hotărârea luată, deoarece acest tip de depoziție subminează dreptul constituțional al domnului Jessup de a se confrunta cu acuzatorii lui. Domnului Kloster nu i s-au pus întrebările pe care aș dori eu să le pun, bazate pe perspectiva actuală a apărării în privința acestui caz.

– Încă o dată, domnule Royce, această chestiune a fost stabilită și nu doresc să reluăm discuția în fața juriului.

– Dar, *onorată instanță*, mă împiedicați să prezint așa cum trebuie cazul apărării.

– Domnule Royce, am fost foarte generoasă și v-am permis să pozați în fața juriului. Răbdarea mea e pe terminate. Puteți lua loc.

Royce se uită lung la judecătoare. Bosch știa ce făcea el. Se juca iar cu juriul. Voia ca el și Jessup să pară defavorizați. Voia ca ei să înțeleagă faptul că nu numai acuzarea era împotriva lui Jessup, ci și judecătoarea. După ce se uită la ea atât cât avu curaj, vorbi din nou.

– Doamnă judecător, nu pot să iau loc când e în joc libertatea clientului meu. Este ceva ieșit din...

Breitman lovi furioasă cu palma în masă, făcând un zgomot care semăna cu un foc de armă.

– Nu facem așa ceva în fața juriului, domnule Royce. Îi rog pe iurați să părăsească sala.

Cu ochii mari și atenți la atmosfera tensionată care cuprinsese sala, iurații ieșiră în șir indian, iar ultimul dintre ei se uită peste umăr să vadă ce se întâmpla în spate. În tot acest timp, Royce se uita în continuare urât la judecătoare. Bosch știa că juca teatru. Exact asta își dorea Royce, ca juriul să-l vadă persecutat și în imposibilitatea de a-și prezenta cazul. Nu conta că urmau să fie închiși în camera juriului. Toți știau că Royce avea să fie aspru admonestat de către judecătoare.

După ce se închise ușa de la camera iuraților, judecătoarea se îndreptă spre Royce. Se calmase considerabil în cele treizeci de secunde cât durase ieșirea juriului din sală.

– Domnule Royce, la sfârșitul acestui proces se va ține o audiere pentru sfidarea Curții, în care faptele dumneavoastră de azi vor fi examinate și penalizate. Până atunci, dacă vă mai spun vreodată să luați loc și refuzați să mă ascultați, voi pune ofițerul Curții să vă așeze cu forța pe scaun. Și nu mă va mai interesa dacă juriul este prezent sau nu. Ați înțeles?

– Da, onorată instanță. Aș dori să vă cer scuze pentru că m-am lăsat dus de emoțiile de moment.

– Foarte bine, domnule Royce. Acum veți lua loc și vom aduce juriul înapoi.

Se uitară o vreme unul la celălalt, după care Royce se așeză încet pe scaun. Judecătoarea spuse atunci ofițerului Curții să cheme juriul.

Bosch se uită la iurați când intrară în sală. Toți erau cu ochii pe Royce, iar Harry văzu că șmecheria apărătorului funcționase. Observă simpatie în ochii lor, ca și cum știau cu toții că în orice moment ar putea să o supere pe judecătoare și să fie admonestați în același fel. Nu știau ce se întâmplase cât timp stătuseră dincolo de ușă, dar Royce arăta ca elevul trimis în biroul directorului, care venise după aceea la pauză să povestească tuturor.

Judecătoarea se adresă juriului înainte de a continua procesul:

– Aș vrea ca juriul să înțeleagă faptul că în asemenea procese există multe tensiuni uneori. Eu și domnul Royce am discutat problema și am rezolvat-o. Nu trebuie să luați așa ceva în seamă. Așadar, să continuăm cu audierea depoziției. Domnule Haller?

– Da, onorată instanță.

Haller se ridică și merse la pupitru cu depoziția lui Doral Kloster în mână.

– Domnule detectiv Bosch, sunteți încă sub jurământ. Aveți stenograma depoziției date de detectivul Doral Kloster de pe data de 8 octombrie 1986?

– Da, o am.

Bosch puse depoziția pe bară și scoase o pereche de ochelari de vedere din buzunarul interior al hainei.

– Atunci eu voi citi din nou întrebările adresate domnului detectiv Kloster sub jurământ de către adjunctul procurorului districtual Gary Lintz, iar dumneavoastră veți citi răspunsurile martorului.

După o serie de întrebări care solicitau informații de bază despre Kloster, depoziția trecu repede la ancheta în cazul Melissei Landy.

– „Domnule detectiv, sunteți repartizat la echipa de detectivi a Diviziei Wilshire, corect?"

– „Da, sunt la Departamentul de Omucideri și Infracțiuni Deosebit de Grave."

– „Acest caz nu a debutat ca o omucidere."

– „Nu. Eu și partenerul meu am fost chemați de acasă după ce patrulele au fost trimise la locuința familiei Landy și după ce ancheta preliminară a stabilit că fata a fost răpită de un necunoscut. Asta însemna că era o infracțiune gravă și de aceea ne-au chemat pe noi."

– „Ce s-a întâmplat când ați ajuns la familia Landy?"

– „Inițial i-am luat separat pe cei de acolo – pe mamă, pe tată și pe Sarah, sora fetei – și i-am interogat. Apoi i-am adus împreună și i-am interogat în grup. De cele mai multe ori funcționează și așa s-a întâmplat și atunci. În interviul comun am găsit direcția de investigare."

– „Elaborați puțin. Cum ați găsit această direcție?"

– „În interogatoriul individual, Sarah a spus că ea și sora ei se jucau de-a v-ați ascunselea și că ea se ascundea în niște tufișuri aflate în colțul din față al casei. Tufișurile o împiedicau să vadă strada. A spus că a auzit mașina de gunoi, după care a văzut un gunoier traversând curtea și luând-o pe sora ei. Aceste lucruri s-au petrecut duminică, așa că știam că angajații de la salubrizare nu lucrau. Dar când i-am spus lui Sarah să reia povestea de față cu familia ei, tatăl a spus repede că duminica dimineața patrulau prin cartier mașini de tractare și că șoferii purtau salopete ca și cei de la salubrizare. Acesta a fost primul indiciu."

– „Și ce ați făcut în acest sens?"

– „Am reușit să obținem o listă cu firmele de tractare angajate de primărie care lucrau în districtul Wilshire. Chemasem deja mai mulți detectivi și am împărțit lista. În ziua aceea lucrau doar trei dintre firme. Fiecare pereche de detectivi a preluat una. Eu și partenerul meu ne-am dus la un depou de pe La Brea Boulevard, care aparținea firmei Aardvark Towing."

– „Ce s-a întâmplat când ați ajuns acolo?"

– „Am aflat că urmau să închidă, pentru că lucrau în principal în zonele unde era interzisă parcarea din jurul bisericilor. La prânz deja terminau. Erau trei șoferi care încuiau pe acolo și care se pregăteau să plece când am ajuns noi. Toți au fost de acord să spună cine sunt și să ne răspundă la întrebări. În timp ce partenerul meu a pus întrebările preliminare, eu m-am întors la mașină și am raportat numele lor la dispecerat ca să poată verifica dacă aveau cazier."

– „Cine erau acești oameni, domnule detectiv Kloster?"

– „Se numeau William Clinton, Jason Jessup și Derek Wilbern."

– „Și ce ați descoperit la verificare?"

– „Doar Wilbern fusese arestat o dată. Era vorba de o tentativă de viol fără condamnare. Din câte îmi amintesc, cazul avea patru ani vechime."

– „Asta înseamnă că era suspect în cazul răpirii Melissei Landy?"

– „Da. Se potrivea în mare cu descrierea făcută de Sarah. Conducea un camion mare și purta salopetă. Și avea și cazier pentru o infracțiune de natură sexuală. Asta însemna pentru mine că era suspect."

– „Ce ați făcut mai departe?"

– „M-am întors la partenerul meu, el încă îi interoga în grup pe cei trei. Știam că timpul era esențial. Fetița asta încă lipsea. Era în continuare dispărută și de obicei, în astfel de cazuri, cu cât lipsește mai mult, cu atât scad șansele să se termine cu bine."

– „Așa că ați luat niște decizii, nu-i așa?"

– „Da, am decis că Sarah Landy trebuia să-l vadă pe Derek Wilbern ca să ne dăm seama dacă îl putea identifica pe el ca fiind răpitorul."

– „Ați aranjat o recunoaștere pentru ea?"

– „Nu, nu am aranjat."

– „Nu?"

– „Nu. Am crezut că nu era destul timp. Trebuia să pun lucrurile în mișcare. Trebuia să încercăm să o găsim pe fată. Așa că i-am întrebat pe cei trei bărbați dacă erau de acord să meargă în altă parte unde să continuăm interogatoriul. Toți au fost de acord."

– „Fără nicio ezitare?"

– „Fără. Au fost de acord."

– „Apropo, ce s-a întâmplat când ceilalți detectivi au vizitat celelalte firme de tractare din districtul Wilshire?"

– „Nu au găsit și nu au interogat pe nimeni care să se ridice la rangul de suspect."

– „Adică nu au găsit pe nimeni care să aibă cazier?"

– „Nu au apărut nici caziere, nici semne de întrebare în timpul interogatoriilor."

– „Deci v-ați concentrat pe Derek Wilbern?"

– „Exact."

– „Și când Wilbern și ceilalți doi au fost de acord să fie transportați în altă parte, ce ați făcut?"

– „Am chemat două mașini de poliție și i-am urcat pe Jessup și pe Clinton într-o mașină, iar pe Wilbern în cealaltă. Apoi am închis și încuiat depoul Aardvark și am luat-o înainte în mașina noastră."

– „Și prima dată v-ați dus acasă la familia Landy?"

– „A fost premeditat. Le spusesem polițiștilor din patrulă să o ia pe o rută ocolitoare, pe Windsor, ca să ajungă acasă la familia Landy și să ajungem noi primii. Când am ajuns acolo, am luat-o pe Sarah la etaj, în dormitorul ei, care dădea spre partea din față a casei și de unde se vedeau curtea și strada. Am tras jaluzelele și am rugat-o să se uite printr-o crăpătură, ca să nu o vadă șoferii."

– „Ce s-a întâmplat după aceea?"

– „Partenerul meu a rămas în față. Când mașinile de poliție au ajuns, i-am spus să-i scoată pe cei trei din mașini și să îi pună unul lângă altul pe trotuar. Am întrebat-o pe Sarah dacă recunoștea pe vreunul dintre ei."

– „Și a recunoscut pe cineva?"

– „La început, nu. Dar unul dintre bărbați – Jessup – purta o șapcă de baseball și se uita în jos, acoperindu-și fața cu cozorocul."

Bosch dădu două pagini în acel moment. Paginile fuseseră hașurate. Conțineau mai multe întrebări despre atitudinea lui Jessup și încercarea lui de a-și ascunde fața. La acele întrebări obiectase apărarea, judecătoarea aprobase obiecția, întrebările fuseseră reformulate, dar se obiectase din nou. La audierea preliminară, Breitman fusese de acord cu Royce că juriul actual nu ar trebui să le audă. Era unul dintre puținele puncte câștigate de Royce.

Haller reluă lectura din punctul în care se potolise cearta.

– „În regulă, domnule detectiv, spuneți juriului ce s-a întâmplat după asta."

– „Sarah m-a întrebat dacă puteam să-i spun bărbatului cu șapcă să o scoată. I-am transmis prin stație partenerului meu să-i spună lui Jessup să scoată șapca. Sarah a spus aproape în aceeași clipă că el era."

– „Bărbatul care îi răpise sora?"

– „Da."

– „Stați puțin. Ați spus că Derek Wilbern era suspectul dumneavoastră."

– „Da, mă bazam pe faptul că mai fusese arestat pentru o infracțiune de natură sexuală și credeam că probabil el era vinovatul."

– „Sarah era sigură de persoana identificată?"

– „I-am spus de mai multe ori să confirme identificarea. Așa a făcut."

– „Ce ați făcut apoi?"

– „Am lăsat-o pe Sarah în dormitor și am coborât scările. Când am ajuns afară, l-am arestat pe Jason Jessup, i-am pus cătușele și l-am urcat în spatele mașinii de poliție. Le-am spus polițiștilor să-l urce pe Wilbern în altă mașină și să-l ducă la secția Wilshire pentru interogatoriu."

– „L-ați interogat în acel moment și pe Jason Jessup?"

– „Da. Repet, timpul era esențial. Credeam că nu am suficient timp să-l duc la secția Wilshire și să organizez un interogatoriu oficial. În schimb, am urcat cu el în mașină, i-am spus care îi erau drepturile și l-am întrebat dacă voia să discute cu mine. A zis că da."

– „Ați înregistrat discuția?"

– „Nu, nu am înregistrat. Sincer, am uitat. Lucrurile se precipitau și nu mă gândeam decât că trebuia să găsim fetița. Aveam un reportofon în buzunar, dar am uitat să înregistrez discuția."

– „Bine, așadar, l-ați interogat pe Jessup?"

– „I-am pus întrebări, dar mi-a dat foarte puține răspunsuri. A negat că ar avea vreo legătură cu răpirea. A recunoscut că patrulase în cartier ca să tracteze mașini în dimineața aceea și că era posibil să fi trecut prin fața casei Landy, dar nu era sigur dacă trecuse pe Windsor Street. L-am întrebat dacă își amintea să fi văzut semnul Hollywood, pentru că dacă ești pe Windsor îl vezi direct în capătul străzii, sus pe deal. A zis că nu-și amintea să fi văzut semnul."

– „Cât timp a durat interogatoriul?"

– „Nu mult. Cam cinci minute. Am fost întrerupți."

– „Ce anume v-a întrerupt, domnule detectiv?"

– „Partenerul meu a bătut în geam și mi-am dat seama după expresia lui că aflase ceva important. Am ieșit din mașină și atunci mi-a spus că au găsit-o. Cadavrul unei fetițe fusese găsit într-un tomberon din Wilshire."

– „Asta a schimbat tot?"

– „Da, tot. L-am trimis pe Jessup în centru și am pus să fie reținut în timp ce eu am plecat spre locul unde se afla cadavrul."

– „Ce ați descoperit când ați ajuns acolo?"

– „Am găsit trupul unei fete de aproximativ doisprezece sau treisprezece ani, aruncat într-un tomberon. Era neidentificată încă, dar părea să fie Melissa Landy. Aveam fotografia ei. Eram destul de sigur că era ea."

– „Și ancheta dumneavoastră s-a concentrat apoi în acest punct?"

– „Absolut. Eu și partenerul meu am început interogatoriile, în timp ce personalul de la locul crimei și angajații cabinetului de medicină legală se ocupau de cadavru. În scurt timp am aflat că parcarea de lângă curtea din spate a teatrului mai fusese folosită ca spațiu de depozitare temporară de către o firmă de tractare. Am aflat că acea firmă era Aardvark Towing."

– „Ce însemna asta pentru dumneavoastră?"

– „Pentru mine însemna că acum exista o a doua legătură între uciderea acestei fete și Aardvark. Aveam un singur martor, pe Sarah Landy, care îl identificase pe unul dintre șoferii de la Aardvark ca fiind răpitorul și acum aveam victima într-un tomberon de lângă parcarea folosită de aceștia. Mie mi se părea că lucrurile începeau să se lege."

– „Care a fost pasul următor?"

– „În momentul acela, eu și partenerul meu ne-am separat. El a rămas la locul crimei, iar eu m-am întors la secția Wilshire ca să lucrez la mandate de percheziție."

– „Mandate de percheziție pentru ce?"

– „Unul pentru tot spațiul firmei Aardvark Towing. Unul pentru camionul pe care îl conducea Jessup în ziua aceea. Altele două pentru casa și mașina personală ale lui Jessup."

– „Și ați primit aceste mandate de percheziție?"

– „Da, le-am primit. Judecătorul Richard Pittman era de serviciu și, întâmplător, tocmai juca golf la clubul Wilshire. I-am adus mandatele și le-a semnat pe toate chiar la gaura numărul nouă. Apoi am început căutările, începând cu Aardvark."

– „Ați fost de față la această percheziție?"

– „Da, am fost. Eu și partenerul meu ne ocupam de asta."

– „Și la un moment dat ați găsit o probă care era relevantă pentru caz?"

– „Da. Șeful echipei de criminaliști, pe nume Art Donovan, m-a informat că găsiseră trei fire de păr de culoare castanie, aveau peste treizeci de centimetri lungime și erau în camionul pe care îl conducea Jason Jessup în ziua aceea."

– „V-a spus Donovan unde anume în camion s-au găsit cele trei fire?"

– „Da, a spus că erau prinse în spațiul dintre partea de jos și cea de sus a banchetei din spate."

Bosch închise atunci paginile cu stenograma. Depoziția lui Kloster continua, dar ajunseseră într-un punct în care Haller anunțase că se va opri pentru că avea deja tot ce era necesar.

Judecătoarea îl întrebă atunci pe Royce dacă dorea să se citească oficial examinarea încrucișată. Royce se ridică să răspundă, ținând în mână două foi de hârtie prinse cu o clemă.

– Oficial, nu doresc să particip la o procedură la care mă opun, dar, având în vedere că instanța hotărăște regulile jocului, mă voi conforma. Am de citit două pasaje scurte din examinarea încrucișată la care a fost supus detectivul Kloster. Pot să îi dau pasajul subliniat detectivului Bosch? Cred că va fi mai ușor așa.

– Foarte bine, zise judecătoarea.

Ofițerul Curții luă unul din documentele lui Royce și i-l dădu lui Bosch, care îl scană repede. Erau doar două pagini din depoziția transcrisă. Două pasaje erau subliniate cu galben. În timp ce Bosch le citea, judecătoarea explică juriului că Royce avea să citească întrebările puse de primul apărător al lui Jessup, Charles Barnard, în timp ce Bosch continua să citească răspunsurile date de detectivul Doral Kloster.

– Puteți începe, domnule Royce.

– Vă mulțumesc, onorată instanță. Acum voi citi transcrierea. „Domnule detectiv, cât timp a trecut de când ați încuiat sediul firmei Aardvark Towing și i-ați dus pe cei trei șoferi pe Windsor Street și până v-ați întors cu mandatul de percheziție?"

– „Pot să fac referire la cronologia cazului?"

– „Puteți."

– „Au fost cam două ore și treizeci și cinci de minute."

– „Și când ați plecat de la Aardvark Towing, cum ați asigurat sediul?"

– „Am închis garajele, iar unul dintre șoferi – cred că era domnul Clinton – avea o cheie de la ușă. Am împrumutat-o ca să încui ușa."

– „I-ați returnat cheia după aceea?"

– „Nu, l-am întrebat dacă pot să o păstrez o vreme și a zis că e în regulă."

– „Deci, când v-ați întors cu mandatul de percheziție, aveați cheie și pur și simplu ați descuiat și ați intrat."

– „Așa este."

Royce dădu pagina și îl instrui și pe Bosch să facă la fel.

– Acum citesc din alt fragment al examinării încrucișate. „Domnule detectiv Kloster, ce concluzie ați tras când vi s-a spus despre firele de păr găsite în camionul condus de domnul Jessup în ziua aceea?"

– „Niciuna. Specimenele nu erau încă identificate."

– „Când au fost identificate?"

– „Două zile mai târziu am primit un telefon de la Divizia de Investigații Științifice. Un tehnician specializat pe fibre și păr mi-a spus că firele au fost examinate și că se potriveau destul de bine cu mostrele luate de la victimă. Mi-a spus că nu putea exclude victima ca sursă."

– „Ce ați înțeles din acest lucru?"

– „Că probabil Melissa Landy a fost în camionul acela."

– „Ce alte probe ați găsit care să plaseze victima în acel camion sau care să facă legătura între ea și domnul Jessup?"

– „Nu au mai fost alte probe."

– „Nu ați găsit sânge sau alte substanțe biologice?"

– „Nu."

– „Nicio fibră din rochia fetei?"

– „Nu."

– „Nimic altceva?"

– „Nimic."

– „Având în vedere lipsa altor probe în camion care să confirme teoria, v-ați gândit vreodată că era posibil ca firele de păr să fi fost plantate acolo?"

– „M-am gândit la asta așa cum m-am gândit la toate aspectele acestui caz. Dar am respins ipoteza pentru că martorul răpirii l-a identificat pe Jessup, iar acela era camionul condus de el. Nu am crezut că proba a fost plantată. Păi, cine să o fi plantat? Nimeni nu încerca să-i însceneze ceva. A fost identificat de sora victimei."

Acolo se termină lectura depoziției. Bosch se uită spre boxa martorilor și văzu că toți păreau să fi fost atenți la etapa care era, probabil, cea mai plictisitoare din tot procesul.

– Mai aveți ceva de adăugat, domnule Royce? întrebă judecătoarea.

– Nu mai am nimic, doamnă judecător, răspunse Royce.

– Foarte bine, zise Breitman. Cred că am ajuns la pauza de după-amiază. Ne întâlnim din nou în sală – și mă voi strădui să fiu aici la timp – peste cincisprezece minute.

Lumea începu să iasă din sală, iar Bosch coborî din boxa martorilor. Se duse direct spre Haller, care discuta cu McPherson. Bosch le întrerupse conversația în șoaptă.

– Atwater, da?

Haller se uită la el.

– Da, exact. Să fie gata în cincisprezece minute.

– Și ai timp să vorbim după ședință?

– O să-mi fac timp. Am avut și la prânz o discuție interesantă. Trebuie să-ți povestesc.

Bosch îi lăsă și ieși pe hol. Știa că rândul de la standul de cafea de lângă lifturi avea să fie lung și plin de jurați de la cazul lor. Se hotărî să o ia pe scări și să cumpere cafea de la alt etaj. Dar mai întâi se duse la toaletă.

Când intră, îl văzu pe Jessup în dreptul unei chiuvete. Stătea aplecat și se spăla pe mâini. Avea ochii coborâți sub oglindă și nu-l vedea pe Bosch în spatele lui.

Bosch rămase nemișcat și așteptă o clipă, gândindu-se la ce să spună când Jessup îl va vedea acolo. Dar în clipa în care Jessup ridică ochii și îl văzu pe Bosch în oglindă, ușa uneia dintre cabine se deschise și apăru juratul numărul zece. Era un moment stânjenitor și niciunul dintre cei trei bărbați nu vorbi.

În cele din urmă, Jessup luă un prosop de hârtie din suport, își șterse mâinile și îl aruncă în coș. Se îndreptă spre ușă în timp ce juratul trecu la chiuvetă. Bosch se duse tăcut spre un pisoar, dar se uită în spate exact când Jessup împingea ușa să iasă.

Bosch făcu un semn cu mâna ca și cum le-ar fi împușcat în spate. Jessup nici nu știa ce-l așteptа.

TREIZECI ŞI UNU

Marți, 6 aprilie, 15.05

În timpul pauzei, am verificat dacă următorul martor era pregătit. Aveam câteva minute libere, aşa că l-am găsit pe Bosch la rând la cafea cu un etaj mai jos. Ceva mai în față era juratul numărul şase. L-am luat pe Bosch de cot şi l-am tras deoparte.

– Poți să-ți iei cafea mai târziu. Oricum nu ai timp s-o bei. Voiam să-ți spun că am luat prânzul cu iubita ta de la FBI.

– Poftim? Cu cine?

– Cu agentul Walling.

– Nu e iubita mea. De ce a luat prânzul cu tine?

L-am condus spre scară şi am început să urcăm în timp ce vorbeam.

– Cred că voia să meargă la prânz cu tine, dar ai şters-o prea repede şi s-a mulțumit cu mine. Voia să ne avertizeze. A spus că ne-a urmărit şi a citit rapoartele de la proces şi crede că Jessup o să izbucnească şi asta cât de curând. A spus că face urât la stres şi că probabil nu a fost niciodată mai stresat ca acum.

Bosch a dat din cap.

– Păi despre asta voiam şi eu să vorbim mai devreme.

S-a uitat în jur, să se asigure că nu ne auzea nimeni.

– Cei de la DSI spun că activitățile nocturne ale lui Jessup s-au întețit de la începutul procesului. Acum iese în fiecare seară.

– A mai venit pe strada ta?

– Nu, nu s-a mai întors acolo sau în celelalte locuri de pe Mulholland de o săptămână. Dar în ultimele două nopți a făcut lucruri noi.

– Ce fel de lucruri, Harry?

– De exemplu, duminică l-au urmărit din Venice către plajă și s-a dus în vechiul depozit de sub digul Santa Monica.

– Care depozit? Ce înseamnă asta?

– E un vechi depozit din oraș, dar a fost inundat de maree de atâtea ori, încât e încuiat și abandonat. Jessup a săpat sub unul dintre pereții vechi de lemn și s-a strecurat înăuntru.

– De ce?

– Cine știe? N-au putut să intre după el, ar fi riscat să se expună. Dar nu asta e știrea adevărată. Aseară s-a întâlnit cu vreo doi tipi la Townhouse, în Venice, apoi s-au dus la o mașină din parcările de pe plajă. Unul din cei doi tipi a scos din portbagaj un obiect învelit cu un prosop și i l-a dat.

– O armă?

Bosch a ridicat din umeri.

– Orice o fi fost, ei n-au văzut nimic, dar l-au identificat pe unul din tipi după numărul de înmatriculare al mașinii. Marshall Daniels. A fost închis la San Quentin în anii '90... în aceeași perioadă ca Jessup.

Începeam să resimt o parte din încordarea și neliniștea care răzbea dinspre Bosch.

– E posibil să se fi cunoscut acolo. Pentru ce a fost Daniels închis?

– Droguri și arme.

M-am uitat la ceas. Trebuia să mă întorc în sală.

– Atunci trebuie să presupunem că Jessup are o armă. Am putea să-i ridicăm dreptul de eliberare chiar acum pentru asociere cu un fost deținut. Au imagini cu Jessup și Daniels împreună?

– Au imagini, dar nu sunt sigur că ar trebui să facem asta.

– Dacă are o armă... Ai încredere că DSI o să-l oprească înainte să încerce sau chiar să facă ceva?

– Am încredere, dar ne-ar prinde bine să ştim ce anume vrea să facă.

Am ieşit pe hol. Nu se vedea niciun jurat sau vreo altă persoană din proces. Toţi erau în sală în afară de mine.

– Vorbim mai târziu despre asta. Trebuie să mă întorc în sală, altfel o să se ia judecătoarea de mine. Eu nu sunt ca Royce. Nu pot să-mi permit o audiere de sfidare a Curţii ca să demonstrez ceva juriului. Du-te după Atwater şi adu-o în sală.

M-am grăbit spre sala 112 şi am dat nepoliticos la o parte nişte pierde-vară care se mişcau prea încet în dreptul uşii. Judecătoarea Breitman nu mă aşteptase. I-am văzut pe toţi la locurile lor, iar juriul tocmai se aşeza. Am traversat culoarul, am deschis poarta şi m-am furişat lângă Maggie.

– A fost cât pe ce, mi-a şoptit ea. Cred că judecătoarea spera să egalizeze lucrurile acuzându-te şi pe *tine* de sfidare.

– Mda, păi încă ar putea să o facă.

Judecătoarea s-a întors de la juraţi şi m-a observat la masa acuzării.

– Vă mulţumim că sunteţi alături de noi în această după-amiază, domnule Haller. Aţi avut o plimbare plăcută?

M-am ridicat în picioare.

– Vă rog să mă scuzaţi, onorată instanţă. A apărut o problemă de natură personală şi a durat mai mult decât m-aş fi aşteptat.

A deschis gura să mă admonesteze, dar s-a oprit când şi-a dat seama că îi spusesem aceleaşi cuvinte folosite de ea după întârzierea de dimineaţă – întârzierea ei.

– Chemaţi următorul martor, domnule procuror, a spus ea pe un ton tăios.

Am chemat-o pe Lisa Atwater şi m-am uitat în spate, unde l-am văzut pe Bosch conducând-o pe culoar pe tehniciana de la laboratorul

de analiză ADN. M-am uitat la ceasul de pe perete. Scopul meu era să umplu restul zilei cu mărturia lui Atwater, să o aduc la chestiunile de bază exact înainte de finalul programului. În acest fel, Royce avea o noapte întreagă să-şi pregătească examinarea încrucişată, dar eram bucuros să fac acest schimb pentru ceea ce puteam să câştig – faptul că fiecare jurat avea să plece acasă cunoscând fiecare probă de netăgăduit care îl lega pe Jason Jessup de Melissa Landy.

După cum îi cerusem, Atwater îşi păstrase halatul în care venise de la laboratorul poliţiei. Bluza de un albastru-deschis îi dădea un aer de competenţă şi profesionalism pe care restul persoanei ei nu îl avea. Atwater era foarte tânără – avea doar treizeci şi unu de ani – şi purta părul blond cu o şuviţă roz pe o parte, imitând o tehniciană de laborator foarte sofisticată dintr-un serial de televiziune. După ce am cunoscut-o, am încercat să o conving să renunţe la şuviţa roz, dar mi-a spus că nu voia să-şi sacrifice individualitatea. A zis că juraţii trebuiau să o accepte pentru cine şi ce era.

Măcar halatul nu era roz.

Atwater s-a prezentat şi a depus jurământul. După ce s-a aşezat pe scaun, am început cu întrebări despre pregătirea ei profesională şi experienţa în muncă. Am rămas pe subiect cel puţin zece minute în plus decât aş fi făcut-o în mod obişnuit, dar vedeam întruna şuviţa aceea de păr roz şi m-am gândit că trebuia să fac tot posibilul să-i dau o alură de profesionalism şi desăvârşire.

În cele din urmă, am ajuns la punctele esenţiale ale depoziţiei. În urma întrebărilor formulate cu grijă, a declarat că făcuse două analize şi comparaţii ADN din două mostre complet diferite în cazul Landy. Pentru început, am vorbit despre analiza mai problematică.

– Domnişoară Atwater, puteţi descrie prima însărcinare pe care aţi primit-o în cazul Landy?

– Da, pe 4 februarie am primit o bucată de material care fusese tăiată din rochia pe care o purta victima în ziua în care a fost ucisă.

– De unde aţi primit materialul?

– A venit de la Divizia de Proprietate a Poliției din Los Angeles, unde a fost păstrată în arhivă cu alte probe.

Răspunsurile ei erau exersate cu grijă. Nu avea voie să facă vreo aluzie la primul proces sau la faptul că Jessup fusese închis în ultimii douăzeci și patru de ani. Acest lucru ar fi creat o prejudecată împotriva lui Jessup și s-ar fi declarat eroare judiciară.

– De ce vi s-a trimis acest material?

– Era o pată pe material care a fost identificată acum douăzeci și patru de ani de către criminaliștii de la poliție ca fiind spermă. Eu trebuia să extrag secvența ADN și să o identific, dacă era posibil.

– Când l-ați examinat, ați descoperit că materialul genetic era degradat în vreun fel?

– Nu, domnule. S-a păstrat în condiții bune.

– Bine, deci ați primit această bucată de material din rochia Melissei Landy și ați extras ADN-ul. E corect până aici?

– E corect.

– Ce ați făcut pe urmă?

– Am transformat profilul ADN într-un cod și l-am verificat în baza de date SCIADN.

– Ce este SCIADN?

– Este Sistemul Combinat de Indexare ADN al FBI. E ca un birou național de arhivare al probelor ADN. Toate amprentele ADN adunate de poliție ajung acolo și sunt disponibile pentru comparație.

– Așadar, ați verificat amprenta ADN din sperma găsită pe rochia pe care Melissa Landy o purta în ziua crimei, așa e?

– Da.

– Ați găsit ceva?

– Da. Profilul aparținea tatălui ei vitreg, Kensington Landy.

O sală de judecată este spațioasă. Există mereu un curent de sunet și energie. Poți să-l simți chiar și atunci când nu îl auzi. Oamenii șoptesc la galerie, grefierul și ofițerul Curții se ocupă de telefoane, stenograful apasă pe tastele aparatului. Dar sunetul și aerul

au dispărut complet în sala 112 după vorbele Lisei Atwater. Am tăcut o clipă. Știam că acesta era nivelul cel mai scăzut al cazului. Cu acel răspuns dezvăluisem, de fapt, strategia lui Jessup. Dar din acel moment, totul avea să aibă legătură cu strategia mea. Și cu cea a Melissei Landy. Nu aveam să uit de ea.

– De ce se afla ADN-ul lui Kensington Landy în baza de date SCIADN? am întrebat-o.

– Pentru că în statul California există o lege care cere tuturor arestaților suspecți de o infracțiune să dea o probă ADN. În 2004, domnul Landy a fost arestat pentru fugă de la locul unui accident soldat cu vătămare corporală. Deși la sfârșit a pledat vinovat pentru acuzații reduse, inițial a fost acuzat pentru infracțiune, drept pentru care s-a aplicat legea probei ADN. ADN-ul lui a intrat în sistem.

– Bine. Să ne întoarcem la rochia victimei și la sperma găsită pe aceasta. Cum ați stabilit că sperma a apărut pe rochie în ziua în care a fost ucisă Melissa Landy?

La început, Atwater a părut derutată de întrebare. Era teatru bine jucat.

– Nu am descoperit, a zis ea. E imposibil de știut cu exactitate când a apărut acolo.

– Vreți să spuneți că ar fi putut fi pe rochie cu o săptămână înainte de moartea ei?

– Da. Nu avem de unde să știm.

– Dar cu o lună înainte?

– Este posibil, pentru că este...

– Dar un an?

– Repet, este...

– Obiectez!

Royce s-a ridicat de pe scaun. „Era și timpul", mi-am spus.

– Onorată instanță, cât trebuie să mai dureze aceste întrebări dacă ne-am prins deja care e ideea?

– Retrag, doamnă judecător. Domnul Royce are dreptate. Ne-am prins cu toții care e ideea mai demult.

Am făcut o pauză scurtă, ca să arăt că eu și Atwater schimbam subiectul.

– Domnișoară Atwater, v-ați ocupat recent de a doua analiză ADN în cazul Melissei Landy, corect?

– Corect.

– Ne puteți spune despre ce a fost vorba?

Înainte să răspundă, și-a trecut șuvița de păr roz pe după ureche.

– Da, a fost vorba de extragerea ADN-ului și comparația dintre două mostre de păr. Părul victimei, Melissa Landy, care se afla într-o trusă de la momentul autopsiei, și păr preluat dintr-un camion condus de acuzat, Jason Jessup.

– Despre câte mostre discutăm?

– Câte un fir din fiecare. Scopul nostru a fost să extragem ADN-ul nuclear, care se găsește doar la baza firului de păr. Din specimenele pe care le aveam, nu am reușit să facem extracția decât de la firele din camion. Așa că am comparat ADN-ul de la rădăcina acelor fire cu mostrele luate din trusa de la autopsie.

Am pus-o să explice în detaliu procedura, încercând să menținem indicațiile cât mai simple cu putință. Destul cât să se înțeleagă, ca la televizor. Stăteam cu un ochi pe martor și cu un ochi pe juriu, asigurându-mă că toată lumea era atentă și mulțumită.

Într-un târziu, am ieșit din tunelul tehnico-genetic și am ajuns la concluziile Lisei Atwater. A pus pe ecrane câteva planșe și diagrame colorate și le-a explicat pe fiecare. Dar ideea de bază era mereu aceeași; jurații trebuiau să audă ca să simtă. Cel mai important lucru pe care îl aduce un martor în sala de judecată e cuvântul lui. După ce au fost arătate toate diagramele, cuvintele lui Atwater au fost de bază.

M-am întors și m-am uitat la ceas. Eram în grafic. În mai puțin de douăzeci de minute, judecătoarea avea să termine ședința de după-amiază. M-am întors spre Atwater pentru lovitura de grație.

– Domnișoară Atwater, aveți vreun dubiu cu privire la potrivirea genetică despre care tocmai ați depus mărturie?

– Nu, nu am niciun dubiu.

– Credeți, fără urmă de îndoială, că părul Melissei Landy se potrivește perfect cu mostra de păr obținută din camionul condus de acuzat pe 16 februarie 1986?

– Da.

– Există o modalitate cuantificabilă prin care să arătăm acest lucru?

– Da, după cum am ilustrat mai devreme, s-au potrivit nouă dintre cei treisprezece indicatori genetici din protocolul SCIADN. Combinația acestor indicatori genetici speciali apare la unul din 1,6 trilioane de indivizi.

– Adică există o șansă de unu la 1,6 trilioane ca părul găsit în camionul condus de acuzat să aparțină altei persoane decât Melissei Landy?

– S-ar putea spune și așa, da.

– Domnișoară Atwater, știți din întâmplare care este populația planetei în prezent?

– Se apropie de șapte miliarde.

– Vă mulțumesc, domnișoară Atwater. Nu mai am întrebări deocamdată.

M-am dus la loc și m-am așezat. Am început imediat să-mi adun documentele și dosarele, pregătindu-mă să le pun în servietă și să plec acasă. Ziua se terminase și mă aștepta o noapte lungă în care să mă pregătesc pentru următoarea. Judecătoarea nu părea să se supere că terminasem cu zece minute mai devreme. Se pregătea și ea să iasă și să trimită juriul acasă.

– Vom continua mâine cu examinarea încrucișată a acestui martor. Aș vrea să vă mulțumesc tuturor pentru atenția acordată depozițiilor de azi. Ședința se suspendă până mâine-dimineață la nouă fix și vă atenționez încă o dată să nu urmăriți niciun program de știri...

– Onorată instanță?

Am ridicat ochii din hârtii. Royce era în picioare.

– Da, domnule Royce?

– Iertați-mă, doamnă judecător Breitman, pentru întrerupere. Dar ceasul meu arată ora cinci fără zece și știu că ați prefera să profitați la maximum de timp pentru depoziții. Aș dori să fac examinarea încrucișată acum.

Judecătoarea s-a uitat la Atwater, care era încă în boxa martorilor, apoi din nou la Royce.

– Domnule Royce, aș prefera să începeți mâine-dimineață decât să o începeți și să o întrerupeți după doar zece minute. Nu putem depăși ora cinci cu juriul. Este o regulă de la care nu mă abat.

– Înțeleg, doamnă judecător. Dar nu intenționez să vă întrerup. Voi termina cu martorul până la ora cinci și nu mai trebuie să vină și mâine.

Judecătoarea s-a uitat lung la Royce, cu o figură neîncrezătoare.

– Domnule Royce, domnișoara Atwater este unul dintre martorii principali ai acuzării. Vreți să spuneți că aveți nevoie doar de cinci minute pentru examinarea încrucișată?

– Desigur, depinde de lungimea răspunsurilor ei, dar nu am decât câteva întrebări, onorată instanță.

– Foarte bine. Puteți începe. Domnișoară Atwater, sunteți încă sub jurământ.

Royce a trecut la pupitru, iar eu eram la fel de nedumerit de manevra apărării ca și judecătoarea. Mă așteptasem ca Royce să petreacă aproape toată dimineața următoare cu examinarea încrucișată. Trebuia să fie o șmecherie. Avea și el un expert în ADN pe lista cu martori, dar nici eu nu aș fi ratat ocazia să mă iau de martorul acuzării.

– Domnișoară Atwater, a spus Royce, toate aceste teste, analize și extracții pe care le-ați făcut pe mostra de păr din camion v-au spus și cum au ajuns aceste fire de păr acolo?

Ca să câștige timp, Atwater l-a întrebat pe Royce dacă putea să repete întrebarea. Dar și după ce a auzit-o a doua oară, a răspuns abia când a intervenit judecătoarea.

– Domnișoară Atwater, puteți răspunde la întrebare? a întrebat Breitman.

– Hm, da, mă scuzați. Răspunsul este nu, munca pe care am făcut-o în laborator nu a avut nicio legătură cu stabilirea modalității prin care mostra a ajuns în camion. Nu era responsabilitatea mea.

– Vă mulțumesc, a spus Royce. Așadar, ca să fie limpede, nu puteți spune juriului cum a ajuns părul – pe care l-ați identificat foarte bine ca fiind al victimei – în camion și cine l-a pus acolo, așa este?

M-am ridicat în picioare.

– Obiectez. Face presupuneri despre fapte care nu sunt dovedite.

– Se admite. Vreți să reformulați, domnule Royce?

– Vă mulțumesc, onorată instanță. Domnișoară Atwater, nu știți – în afară de ce vi s-a spus, probabil – cum a ajuns părul testat de dumneavoastră în camion, așa e?

– Așa este.

– Deci puteți identifica părul ca fiind al Melissei Landy, dar nu puteți declara cu certitudine cum a ajuns în camion, corect?

M-am ridicat din nou.

– Obiectez, am spus. S-a întrebat și s-a răspuns deja.

– Cred că voi lăsa martorul să răspundă, a zis Breitman. Domnișoară Atwater?

– Da, e corect, a zis Atwater. Nu pot spune nimic despre felul în care a ajuns în camion.

– Atunci nu mai am alte întrebări. Vă mulțumesc.

M-am întors și m-am uitat la ea. Mai aveam două minute. Dacă voiam să recâștig juriul, trebuia să mă gândesc repede la ceva.

– Mai aveți vreo întrebare, domnule Haller? a întrebat judecătoarea.

– O clipă, onorată instanță.

M-am întors și i-am șoptit lui Maggie:

– Ce fac?

– Nimic, a răspuns ea. Las-o baltă sau s-ar putea să faci mai rău. Ți-ai exprimat ideile. El și le-a exprimat pe ale lui. Ale tale sunt mai importante – tu ai plasat-o pe Melissa în camion. Las-o așa.

Ceva îmi spunea să nu o las așa, dar mintea nu mă mai ajuta. Nu mă puteam gândi la o întrebare care să derive din examinarea lui Royce și care să readucă juriul cu gândul la ceea ce demonstrasem eu.

– Domnule Haller? a spus judecătoarea nerăbdătoare.

M-am lăsat păgubaș.

– Nu mai am întrebări deocamdată, onorată instanță.

– Foarte bine, atunci vom suspenda ședința pentru astăzi. Curtea se întrunește la ora nouă mâine-dimineață și avertizez jurații să nu citească articole de ziar despre acest proces, să vadă emisiuni TV ori să discute cu familia și prietenii despre caz. Sper să aveți o seară bună.

Jurații s-au ridicat și au început să iasă în ordine din sală. M-am uitat nonșalant spre masa apărării și l-am văzut pe Jessup felicitându-l pe Royce. Erau amândoi numai zâmbete. Am simțit un gol în stomac de mărimea unei mingi de baseball. Era ca și cum jucasem aproape perfect toată ziua – aproape șase ore de depoziții – și pe urmă, în ultimele cinci minute, am reușit să las ultima minge a jocului să-mi treacă printre picioare.

Stăteam nemișcat, așteptând ca Royce, Jessup și toți ceilalți să iasă din sală.

– Vii? m-a întrebat Maggie.

– Imediat. Ce zici dacă ne întâlnim la birou?

– Hai să mergem împreună.

– Nu sunt o companie plăcută, Mags.

– Haller, revino-ți. Ai avut o zi foarte bună. Amândoi am avut. El a fost bun doar cinci minute și juriul știe asta.

– Bine. Ne întâlnim la birou imediat.

S-a lăsat bătută și am auzit-o plecând. După câteva minute, am luat dosarul din vârful teancului de pe masă și l-am întredeschis. O fotografie de la școală cu Melissa Landy era prinsă în dosar. Zâmbea la cameră. Nu semăna deloc cu fiica mea, dar mă făcea să mă gândesc la Hayley.

Am jurat în tăcere să nu-l mai las pe Royce să mă întreacă.

Câteva clipe mai târziu, cineva a stins luminile.

TREIZECI ŞI DOI

Marți, 6 aprilie, 22.15

Bosch stătea lângă leagănul fixat în nisip la câteva sute de metri mai jos de digul Santa Monica. În stânga lui, apa neagră a Pacificului prindea viață, cu reflexii unduitoare de lumină și culoare de la caruselul din capătul falezei. Parcul de distracție se închisese de cincisprezece minute, dar luminile rămâneau aprinse toată noaptea, un spectacol electronic uimitor în întunericul friguros, cu modele care se schimbau mereu pe roata mare.

Harry luă telefonul și sună la dispeceratul DSI. Verificase și mai devreme și aranjase lucrurile.

– Sunt tot Bosch. Ce face omul nostru?

– Pare să stea în casă în seara asta. Probabil l-ați epuizat azi la tribunal, domnule Bosch. Pe drum de la CCB s-a oprit la Ralphs să cumpere câte ceva de mâncare și s-a dus direct acasă, unde a și rămas. E prima seară în ultimele cinci în care nu iese la ora asta.

– Mda, ei bine, nu vă bazați că o să rămână așa. Au asigurat și ușa din spate, da?

– Și ferestrele, și mașina, și bicicleta. Suntem cu ochii pe el, domnule detectiv. Nu vă faceți griji.

– Așa o să fac. Aveți numărul meu. Sunați-mă dacă se mișcă.

– În regulă.

Bosch închise telefonul și se îndreptă spre dig. Briza era puternică și nisipul din aer îi înțepa fața și ochii în timp ce se apropia de

structura uriașă. Digul arăta ca un portavion ancorat la mal. Era lung și lat. Avea o parcare mare și o mulțime de restaurante și magazine de suvenire. În mijloc se afla un parc de distracții, cu montagne russe și caruselul celebru. În punctul cel mai îndepărtat, spre ocean, era un magazin tradițional de momeli, biroul administrației și încă un restaurant. Totul era așezat pe o pădure deasă de piloni de lemn care începeau de pe mal și înaintau două sute treisprezece metri în larg. dincolo de locul unde se spărgeau valurile, către adâncimile reci.

Pe mal, pilonii erau încercuiți de pereți de lemn care creau un fel de depozit nu foarte adăpostit al administrației din Santa Monica. Nu era prea sigur din două motive: depozitul era vulnerabil la mareele foarte mari, care apăreau când se produceau cutremure în larg. De asemenea, digul ocupa sute de metri pe plajă, ceea ce ancora pilonii de lemn în nisipul umed. Lemnul era mai mereu putrezit și se strica ușor. Prin urmare, depozitul devenise un fel de adăpost neoficial pentru vagabonzi, pe care primăria trebuia să-i evacueze periodic.

Agenții DSI raportaseră că Jason Jessup se strecurase pe sub peretele dinspre sud cu o noapte înainte și rămăsese înăuntru timp de treizeci și unu de minute.

Bosch ajunse la dig și începu să meargă de-a lungul lui, căutând locul prin care se strecurase Jessup. Avea o lanternă micuță și găsi repede adâncitura unde nisipul fusese săpat la baza peretelui și apoi pus la loc. Se ghemui și lumină spațiul, dându-și seama că nu încăpea pe acolo. Puse lanterna deoparte, se aplecă și începu să sape ca un câine care încerca să iasă din curte.

În curând, groapa păru destul de mare și Bosch se strecură înăuntru. Se îmbrăcase potrivit ocaziei. Blugi negri, vechi, cizme și o bluză cu mâneci lungi pe sub o jachetă impermeabilă pe care o purta pe dos, ca să nu se vadă scrisul galben fluorescent – Poliția LA – pe spate și în față.

Ajunse într-un spațiu întunecat, cavernos, în care pătrundeau raze de lumină printre scândurile de la parcarea de sus. Se ridică și își

șterse nisipul de pe haine, apoi lumină toată zona cu lanterna. Era o lanternă pentru interior, așa că nu reușea să lumineze prea departe.

Se simțea miros de umezeală, iar sunetul valurilor care se izbeau de piloni la doar douăzeci de metri distanță răsuna zgomotos în spațiul închis. Bosch îndreptă lanterna în sus și văzu ciupercile crescute pe bârne. Înaintă în întuneric și descoperi o barcă acoperită cu o prelată. Ridică un capăt desprins și văzu că era o barcă veche pentru salvamari. Trecu mai departe și descoperi grămezi de geamanduri, de conuri de trafic și bariere mobile, toate înscrise cu PRIMĂRIA SANTA MONICA.

Ajunse apoi lângă o schelă cu trei niveluri folosită pentru zugrăvit și alte renovări ale digului. Părea neatinsă de multă vreme și începea să se scufunde încet în nisip.

În capăt se vedea un șir de magazii închise, dar pereții de lemn crăpaseră în timp, făcând ca materialele stocate acolo să devină cel puțin spongioase.

Ușile erau descuiate, iar Bosch le verifică pe toate, văzând că erau goale, cu excepția penultimei magazii. Aici ușa era încuiată cu un lacăt nou. Lipi lanterna de scândurile peretelui și încercă să privească înăuntru. Văzu ceva ce părea să fie marginea unei pături și nimic mai mult.

Bosch se apropie de ușă și îngenunche lângă lacăt. Puse lanterna între dinți și scoase două șperacle din portofel. Începu să lucreze, observând repede că lacătul avea doar patru pini. Reuși să-l deschidă în mai puțin de cinci minute.

Intră în magazie și văzu că era în mare parte goală. Pe jos se afla o pătură împachetată, cu o pernă deasupra. Nu mai era nimic altceva. Raportul de supraveghere de la DSI spunea că în noaptea precedentă Jessup se plimbase pe plajă cu o pătură în mână. Nu spunea și că o lăsase sub dig și nici nu scria ceva de vreo pernă.

Harry nici măcar nu era sigur că venise în același loc unde venise și Jessup. Lumină peretele, apoi tavanul digului, fixând acolo

fasciculul luminos. Se vedea conturul unei uși. O trapă. Era încuiată pe dinafară cu alt lacăt nou.

Bosch era destul de sigur că se afla sub parcarea de pe dig. Se auzeau din când în când mașini trecând, pe măsură ce mulțimea se ducea spre casă. Bănuia că trapa era folosită ca spațiu de preluare a materialelor de depozitat. Știa că putea să ia o schelă, să se urce și să verifice și al doilea lacăt, dar se hotărî să nu-și bată capul. Ieși din magazie.

În timp ce încuia ușa cu lacătul, simți telefonul vibrând în buzunar. Îl scoase repede, așteptând să apară un apel de la dispeceratul DSI care să-l anunțe că Jessup plecase de acasă. Dar pe telefon apăru numele fiicei lui. Răspunse la apel.

– Bună, Maddie.

– Tata? Mă auzi?

Vorbea încet, iar zgomotul valurilor era puternic. Bosch strigă.

– Sunt aici. Ce s-a întâmplat?

– Păi, când vii acasă?

– În curând, scumpo. Mai am puțină treabă.

Fata coborî vocea și mai mult și Bosch își acoperi urechea cu palma ca să o audă. Pe fundal se auzeau zgomotele autostrăzii. Știa că stătea pe terasa din spate.

– Tată, mă pune să fac temele care trebuie predate abia săptămâna viitoare.

Bosch o lăsase din nou cu Sue Bambrough, directoarea adjunctă.

– Săptămâna viitoare o să-i mulțumești, când toți o să facă teme și tu o să le ai gata.

– Tată, am făcut teme toată seara!

– Vrei să-i spun să te lase să faci o pauză?

Fiica lui nu răspunse și Bosch înțelese ce voia. Îl sunase pentru că voia ca el să știe cât de mult suferea. Dar nu voia ca el să facă ceva.

– Uite ce zic eu, spuse el. Când mă întorc, o să-i amintesc doamnei Bambrough că nu ești la școală când ești acasă și că nu trebuie să muncești tot timpul. Bine?

– Să zicem. De ce nu pot să stau acasă la Rory? Nu-i drept.

– Poate data viitoare. Trebuie să mă întorc la muncă, Mads. Putem să discutăm mâine? Vreau să fii în pat când ajung acasă.

– Mă rog.

– Noapte bună, Madeline. Ai grijă să fie încuiate toate uşile, inclusiv de la terasă, ne vedem mâine.

– Noapte bună.

Nemulţumirea din vocea ei era greu de ratat. Închise telefonul înaintea lui Bosch. Acesta opri şi el telefonul şi, tocmai când îl punea în buzunar, auzi un zgomot, ca nişte bucăţi de metal care se ciocneau din direcţia găurii prin care se strecurase sub dig. Stinse lanterna şi se ascunse în grabă după prelata care acoperea barca.

Ghemuit lângă barcă, văzu o siluetă ridicându-se în picioare şi mergând fără lanternă. Silueta se îndreptă fără să ezite către magazia cu lacătul nou.

În parcarea de deasupra erau felinare stradale. Razele de lumină coborau printre crăpăturile formate între scândurile de pe grătar. Când silueta trecu prin dreptul lor, Bosch văzu că era Jessup.

Harry se lăsă mai jos, ducând din instinct mâna la curea ca să se asigure că avea pistolul la îndemână. Cu cealaltă mână puse telefonul pe modul silenţios. Nu voia ca dispecerul de la DSI să-şi amintească brusc să-l sune ca să-l avertizeze de plecarea lui Jessup.

Bosch observă că Jessup căra o geantă care părea foarte grea. Acesta se duse direct la magazie şi deschise uşa larg. Era evident că avea cheie de la lacăt.

Jessup făcu un pas în spate, iar Bosch văzu o rază de lumină trecându-i peste figură în timp ce se întoarse şi verifică toată zona, asigurându-se că era singur. Apoi intră în magazie.

Timp de câteva secunde, nu se auzi niciun sunet, nicio mişcare, apoi Jessup reapăru la intrare. Ieşi şi încuie uşa, punând lacătul. Apoi păşi în spate şi verifică iar zona de jur împrejur. Bosch se lăsă şi mai jos. Bănuia că Jessup era suspicios pentru că găsise nisipul proaspăt săpat la intrare.

– Cine-i acolo? strigă el.

Bosch nu se mişcă. Nici măcar nu mai respira.

– Să te văd!

Bosch duse mâna sub geacă, apucând pistolul. Ştia că, din câte se părea, Jessup obţinuse o armă. Dacă făcea un pas în direcţia lui. Bosch avea să scoată pistolul şi să fie gata să tragă primul.

Dar nu se întâmplă aşa. Jessup începu să se mişte repede înapoi către groapa din nisip şi dispăru în curând în întuneric. Bosch ascultă. dar nu se auzeau decât valurile. Mai aşteptă treizeci de secunde şi începu să meargă spre deschizătura de sub perete. Nu aprinse lanterna. Nu era sigur că Jessup chiar plecase.

Când trecu pe lângă schele, se lovi tare la fluierul piciorului de o ţeavă de metal care ieşea de sub grămadă. Simţi o durere cruntă în piciorul stâng, iar cadrele de metal începură să se mişte. Cele două niveluri de sus alunecară, prăbuşindu-se cu zgomot pe nisip. Bosch se aruncă la pământ lângă grămada de metal şi aşteptă.

Dar Jessup nu apăru. Plecase.

Bosch se ridică încet. Îl durea piciorul şi se enervase. Scoase telefonul şi sună la dispecerul DSI.

– Trebuia să mă sunaţi când pleca Jessup! şopti el furios.

– Ştiu, zise dispecerul. Nu a plecat.

– Poftim? Sunteţi... faceţi-mi legătura cu cine e de serviciu acolo.

– Îmi pare rău, domnule detectiv, dar nu aşa se...

– Ascultă-mă, rahatule, Jessup nu s-a *retras* în seara asta. Tocmai l-am văzut. Şi aproape că s-a dus naibii tot. Acum dă-mi pe cineva la telefon, altfel următorul apel o să-l fac acasă la locotenentul Wright.

În timp ce aştepta, Bosch se duse către perete, ca să poată ieşi din spaţiul de depozitare. Îl durea piciorul şi mergea şchiopătând.

Pe întuneric nu găsea locul prin care se putea strecura afară. În cele din urmă, aprinse lumina, ţinând-o aproape de pământ. Găsi locul, dar văzu că Jessup acoperise gaura cu nisip, la fel cum făcuse în noaptea precedentă.

Într-un târziu se auzi o voce la telefon.

– Bosch? Sunt Jacquez. Susţii că l-ai văzut pe subiectul nostru?

– Nu susţin că l-am văzut. Chiar l-am văzut. Unde sunt oamenii tăi?

– Suntem în punctul zero, omule. Nu a plecat.

Punctul zero era casa subiectului urmărit.

– Prostii, tocmai l-am văzut sub digul Santa Monica. Cheamă-ţi oamenii aici chiar acum.

– Avem zona zero asigurată, Bosch. Nu avea cum...

– Ascultă, nemernicule, Jessup e cazul meu. Îl cunosc şi aproape că m-a prins aici. Acum cheamă-ţi oamenii şi află cine a plecat din post pentru că...

– Te sun înapoi, spuse Jacquez brusc şi închise telefonul.

Bosch porni soneria telefonului şi îl puse în buzunar. Se puse din nou în genunchi şi săpă groapa, folosind mâinile ca pe o lopată. Apoi se strecură afară, aşteptându-se ca Jessup să îl aştepte pe cealaltă parte.

Dar nu se vedea nici urmă de el. Bosch se ridică în picioare, se uită spre sud, înspre Venice, dar nu văzu pe nimeni în lumina caruselului. Apoi se întoarse şi se uită în sus spre hotelurile şi blocurile de apartamente de pe plajă. Erau câteva persoane pe faleza din faţa clădirilor, dar nu îl recunoscu pe Jessup printre ele.

La douăzeci de metri distanţă era o scară care ducea pe dig, direct în parcare. Bosch o luă într-acolo, şchiopătând încă destul de tare. Urcase până la jumătatea scării când sună telefonul. Era Jacquez.

– În regulă, unde e? Suntem pe drum.

– Asta e problema. L-am pierdut. A trebuit să mă ascund şi am crezut că voi îl urmăriţi. Acum urc pe dig. Ce naiba s-a întâmplat, Jacquez?

– Unul din băieţi s-a dus să-şi facă nevoile. A zis că îl supăra stomacul. Nu cred că o să mai facă parte din echipă după seara asta.

– Isuse Hristoase!

Bosch urcă ultimele două trepte şi merse prin parcarea goală. Jessup nu se vedea nicăieri.

– OK, sunt pe dig. Nu-l văd. A dispărut.

– Bine, Bosch, ajungem în două minute. Ne împrăştiem. Îl găsim noi. Nu a luat maşina sau bicicleta, aşa că a plecat pe jos.

– Ar fi putut să ia un taxi de la oricare din hotelurile de aici. Ideea e că nu ştim unde...

Bosch îşi dădu seama de un lucru.

– Trebuie să închid. Sună-mă de cum îl găseşti, Jacquez. Ai înţeles?

– Am înţeles.

Bosch închise telefonul şi sună imediat acasă. Se uită la ceas, aşteptându-se să răspundă Sue Bambrough, pentru că trecuse de ora unsprezece. Dar la telefon răspunse fiica lui.

– Tata?

– Hei, iubito, de ce nu dormi?

– Pentru că a trebuit să fac toate temele. Am vrut o pauză înainte să merg la culcare.

– E în regulă. Poţi să mi-o dai pe doamna Bambrough la telefon?

– Tată, sunt în dormitor, în pijamale.

– Bine. Du-te până la uşă şi spune-i să răspundă la telefonul din bucătărie. Trebuie să vorbesc cu ea. Între timp, trebuie să te îmbraci. O să pleci de acasă.

– Poftim? Tată, am...

– Madeline, ascultă-mă. E important. O să-i spun doamnei Bambrough să te ducă la ea acasă până ajung eu. Vreau să ieşi din casă.

– De ce?

– Nu e nevoie să ştii asta. Trebuie doar să faci cum îţi spun. Acum, te rog, dă-mi-o pe doamna Bambrough la telefon.

Maddie nu răspunse, dar se auzi uşa de la dormitor deschizându-se. Apoi fiica lui spuse„E pentru dumneavoastră".

După câteva secunde se auzi clicul telefonului din bucătărie.

– Alo?

– Sue, sunt Harry. Am nevoie să faci un lucru. Vreau să o iei pe Maddie şi să mergeţi la tine acasă. Chiar acum. O să vin în mai puţin de o oră să o iau.

– Nu înţeleg.

– Sue, ascultă-mă, am urmărit toată noaptea un tip care ştie unde locuiesc. Şi l-am pierdut. Acum nu e niciun motiv de panică şi nu ştiu sigur că vine într-acolo, dar trebuie să-mi iau toate măsurile de precauţie. Aşa că vreau să o iei pe Maggie şi să ieşiţi din casă. Chiar acum. Mergeţi la tine acasă şi ne întâlnim acolo. Poţi să faci asta, Sue?

– Plecăm chiar acum.

Lui Bosch îi plăcea duritatea din vocea ei, dându-şi seama că probabil venea de la meseria de profesor şi de la funcţia de director adjunct în sistemul de învăţământ de stat.

– În regulă, sunt pe drum. Sună-mă după ce ajungeţi la tine.

Dar Bosch nu era pe drum. După ce închise, puse telefonul în buzunar şi coborî treptele spre plajă. Se întoarse la gaura săpată în nisip. Se strecură înapoi şi de data asta se folosi de lanternă ca să găsească drumul spre uşa magaziei. Scoase şperaclele şi descuie, gândindu-se permanent la felul în care Jessup scăpase de supraveghere. Oare era doar o coincidenţă că plecase din apartament exact când agentul DSI părăsise postul sau era conştient că era urmărit şi scăpase când avusese ocazia?

În clipa aceea îi era imposibil să afle.

În cele din urmă, deschise lacătul, chinuindu-se mai mult decât prima dată. Intră în magazie şi îndreptă lumina spre pătura şi perna de pe jos. Era acolo şi geanta adusă de Jessup. Scria *Ralphs* pe o parte. Bosch se aşeză în genunchi şi vru să o deschidă, dar telefonul începu să vibreze. Era Jacquez.

– L-am găsit. E pe Nielson, la Ocean Park. Pare că se duce acasă.

– Atunci încearcă să nu-l mai pierzi de data asta, Jacquez. Trebuie să închid.

Închise telefonul înainte ca Jacquez să apuce să răspundă. O sună imediat pe fiica lui pe mobil. Era în maşină cu Sue Bambrough. Bosch îi spuse că puteau să se întoarcă şi să meargă acasă. Vestea nu fu primită cu o eliberare recunoscătoare a tensiunii. Fiica lui era supărată şi furioasă din cauza sperieturii. Bosch nu putea să o condamne, dar nici să mai stea pe fir.

– Vin acasă în mai puțin de o oră. Dacă mai ești trează atunci, putem discuta. Ne vedem în curând.

Închise telefonul și se concentră pe geantă. O deschise fără să o miște din loc, lângă pătură.

În geantă era o duzină de conserve cu fructe de o porție. Erau piersici feliate în sirop, bucăți de ananas și ceva care se numea amestec de fructe. În geantă era și o pungă cu linguri de plastic. Bosch se uită o vreme la conținutul genții, apoi la pereții cu bârne și, în sfârșit, la trapa încuiată de deasupra.

– Pe cine vrei să aduci aici, Jessup? șopti el.

TREIZECI ŞI TREI

Miercuri, 7 aprilie, 13.05

Toţi ochii erau îndreptaţi spre spatele sălii. Venise momentul principal şi, cu toate că aveam locul cel mai bun, urma să fiu doar un spectator, la fel ca toţi ceilalţi. Asta nu îmi convenea prea mult, dar era o alegere în care aveam încredere şi pe care o puteam suporta. Uşa s-a deschis şi Harry Bosch a condus martorul nostru principal în sală. Sarah Ann Gleason ne-a spus că nu avea nicio rochie şi că nu voia să cumpere una ca să depună mărturie. Purta blugi negri şi o bluză mov de mătase. Arăta bine şi părea încrezătoare. Nu avea nevoie de rochie.

Bosch era în dreapta ei şi, când i-a deschis poarta, s-a poziţionat între ea şi Jessup, care stătea la masa apărării şi s-a întors la fel ca toţi ceilalţi să vadă intrarea acuzatorului principal.

Bosch a lăsat-o să parcurgă singură restul drumului. Maggie McFierce era deja la pupitru şi i-a zâmbit călduros martorului când a trecut pe lângă ea. Acesta era şi momentul lui Maggie şi am înţeles din zâmbetul ei că era o clipă de speranţă pentru ambele femei.

Avusese o dimineaţă bună, cu depoziţia lui Bill Clinton, fostul şofer de camion, după care Bosch ne-a adus până la pauza de prânz. Clinton a povestit despre ziua crimei şi despre faptul că Jessup împrumutase şapca Dodgers înainte să ajungă la recunoaşterea improvizată din faţa casei de pe Windsor Boulevard. A mai spus şi

că șoferii de la Aardvark cunoșteau și foloseau frecvent parcarea din spatele Teatrului El Rey, precum și că Jessup își atribuise Windsor Boulevard în dimineața crimei. Toate erau puncte bune, solide pentru acuzare, iar Clinton nu s-a lăsat intimidat de Royce la examinarea încrucișată.

Apoi Bosch a urcat în boxa martorilor pentru a treia oară în timpul procesului. În loc să citească depoziții făcute anterior, de data asta a vorbit despre propria lui anchetă recentă și a venit și cu șapca Dodgers – cu inițialele *BC* sub cozoroc – din arhivă, care fusese reținută la arestarea lui Jessup în urmă cu douăzeci și patru de ani. Am fost obligați să ne ferim ca să nu cumva să menționăm că atât șapca, cât și celelalte obiecte din proprietatea lui Jessup fuseseră în depozitul închisorii San Quentin în ultimii douăzeci și patru de ani. Dacă dezvăluiam această informație, reieșea că Jessup fusese deja condamnat pentru uciderea Melissei Landy.

Sarah Ann Gleason urma să fie ultimul martor al acuzării. Prin intermediul ei, cazul avea să atingă acel apogeu emoțional pe care mă bazam. O soră care vorbește în numele surorii pierdute demult. M-am lăsat pe spătarul scaunului ca să o urmăresc pe fosta mea soție – cel mai bun procuror pe care îl văzusem vreodată – cum pune punct cazului.

Gleason a depus jurământul și s-a așezat pe scaun. Era micuță și i-a cerut ofițerului Curții să coboare puțin microfonul. Maggie și-a dres glasul și a început.

– Bună dimineața, domnișoară Gleason. Cum vă simțiți azi?

– Destul de bine.

– Puteți spune juriului câte ceva despre dumnevoastră?

– Hm, am treizeci și șapte de ani. Sunt necăsătorită. Locuiesc în Port Townsend, Washington, de vreo șapte ani.

– Din ce vă câștigați existența?

– Sunt sticlar.

– Și ce fel de relație aveați cu Melissa Landy?

– Era sora mea mai mică.

– Cu cât era mai mică decât dumneavoastră?

– Cu treisprezece luni.

Maggie a arătat pe ecran o fotografie cu cele două surori, ca probă a acuzării. În fotografie se vedeau două fete zâmbind, stând în picioare în fața unui brad de Crăciun.

– Puteți identifica această fotografie?

– Aici sunt eu cu Melissa, la ultimul Crăciun petrecut împreună. Chiar înainte să fie răpită.

– Era Crăciunul din 1985?

– Da.

– Observ că aveați cam aceeași statură.

– Da, nu prea mai era sora mea mai mică. Mă ajunsese din urmă.

– Purtați aceleași haine?

– Împărțeam unele lucruri, dar aveam și lucruri preferate pe care nu le împărțeam. Altfel ajungeam să ne certăm.

A zâmbit și Maggie a dat din cap în semn de înțelegere.

– Ați spus că a fost răpită. Vă refereați la data de 16 februarie a anului următor, dată la care sora dumitale a fost răpită și ucisă?

– Da.

– Bine, știu că va fi greu, dar aș dori să le povestiți celor din juriu ce ați văzut și ce ați făcut în ziua aceea.

Gleason a încuviințat și s-a pregătit pentru ce urma. M-am uitat la juriu și am văzut că toți ochii erau fixați asupra ei. Apoi m-am întors și m-am uitat la masa apărării, unde am dat peste privirea lui Jessup. Nu m-am uitat în altă parte. I-am văzut privirea sfidătoare și am încercat să-i transmit și eu un mesaj. Că două femei – una care punea întrebări, cealaltă care răspundea – aveau să-l doboare.

Într-un târziu, Jessup s-a uitat în altă parte.

– Ei bine, era într-o duminică, a spus Gleason. Urma să mergem la biserică. Toată familia. Eu și Melissa eram deja îmbrăcate în rochițe, așa că mama ne-a spus să mergem afară.

– De ce nu v-aţi dus în curtea din spate?

– Tatăl meu vitreg construia o piscină şi în spate era o groapă mare şi mult noroi. Mama se temea să nu cădem şi să ne murdărim rochiile.

– Aşa că v-aţi dus în curtea din faţă.

– Da.

– Şi unde erau părinţii voştri atunci, Sarah?

– Mama era încă sus, se pregătea, iar tatăl meu vitreg era în camera cu televizorul. Se uita la ştirile din sport.

– Unde anume în casă era camera cu televizorul?

– În spate, lângă bucătărie.

– Bine, vă voi arăta o fotografie care se numeşte „proba acuzării numărul şapte". Aceasta este partea din faţă a casei unde locuiaţi pe Windsor Boulevard?

Toţi ochii s-au îndreptat spre ecranul suspendat. Casa de cărămidă galbenă a apărut imediat. Era o imagine de la distanţă, luată de pe stradă, în care se vedea curtea din faţă cu garduri verzi de trei metri în ambele părţi. Casa avea o verandă care se întindea pe toată lungimea locuinţei, ascunsă în mare parte de vegetaţia ornamentală. Era o alee pavată care înainta de pe trotuar pe peluză, până la treptele de la verandă. Văzusem fotografiile depuse ca probă de mai multe ori în pregătirea pentru proces. Dar pentru prima dată am observat că aleea avea o crăpătură în mijloc pe toată lungimea, de la trotuar până la trepte. Părea oarecum că se potriveşte, dat fiind ce se întâmplase acolo.

– Da, asta era casa noastră.

– Spuneţi-ne ce s-a întâmplat în ziua ceea în curtea din faţă.

– Ne-am hotărât să ne jucăm de-a v-aţi ascunselea cât îi aşteptam pe părinţii noştri. La început, am căutat eu şi am găsit-o pe Melissa ascunzându-se în spatele unui tufiş din dreapta verandei.

A arătat spre fotografia care era încă pe ecran. Mi-am dat seama că uitasem să-i dăm lui Gleason indicatorul cu laser pe care trebuia să-l aibă în mână la depoziţie. Am deschis repede servieta lui Maggie

și l-am găsit. M-am ridicat și i l-am dat. Cu permisiunea judecătoarei, Maggie i l-a întins apoi martorului.

– Sarah, puteți să ne arăți cu laserul? a întrebat Maggie.

Gleason a încercuit cu punctul roșu al laserului un tufiș mare din partea de nord a verandei.

– Așadar, ea s-a ascuns acolo și dumneavoastră ați găsit-o?

– Da, pe urmă, când a fost rândul ei, m-am gândit să mă ascund în același loc, pentru că nu credeam că o să mă caute acolo mai întâi. După ce a terminat de numărat, a coborât treptele și a stat în mijlocul curții.

– O vedeați din ascunzătoare?

– Da, o vedeam prin tufiș. Se tot învârtea în cerc, mă căuta.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Păi, la început am auzit un camion trecând și...

– Să ne oprim puțin aici. Ați spus că ați auzit un camion. Nu l-ați văzut?

– Nu, nu din locul în care mă ascundeam.

– De unde știți că era un camion?

– Suna ca o mașină mare și grea. Simțeam și în pământ, era ca un cutremur mic.

– Bine, ce s-a întâmplat după ce ați auzit camionul?

– Deodată, am văzut un bărbat în curte... s-a dus direct la sora mea și a prins-o de încheietura mâinii.

Gleason a lăsat ochii în jos și și-a împreunat mâinile pe rezemătoarea din fața scaunului.

– Sarah, îl cunoșteați pe acest om?

– Nu, nu îl cunoșteam.

– Îl mai văzuserăți înainte?

– Nu, nu îl mai văzusem.

– A spus ceva?

– Da, l-am auzit spunând: „Trebuie să vii cu mine". Și sora mea a zis... a zis: „Sunteți sigur?" Și asta a fost tot. Cred că el a mai spus ceva, dar n-am auzit. A dus-o de acolo. Spre stradă.

– Și dumneavoastră ați rămas ascunsă?

– Da, nu puteam... nu știu de ce nu mă puteam mișca. Nu puteam să strig după ajutor, nu puteam să fac nimic. Îmi era foarte frică.

Era unul dintre momentele acelea solemne într-o sală de judecată când e tăcere absolută, cu excepția vocilor procurorului și a martorului.

– Ați mai auzit sau ați mai văzut și altceva?

– Am auzit că s-a închis o ușă și că a plecat camionul.

Am văzut lacrimile de pe obrajii lui Gleason. Probabil observase și ofițerul Curții, pentru că a luat o cutie de șervețele din sertarul de la birou și a traversat sala. Dar în loc să i le dea lui Sarah, a întins cutia spre jurata numărul doi, care avea și ea lacrimi pe obraz. Mie mi se părea în regulă. Voiam ca Sarah să rămână cu lacrimile pe față.

– Cât timp a trecut până să ieșiți de după tufișul unde vă ascundeați și să le spuneți părinților că sora dumneavoastră a fost răpită?

– Cred că a fost mai puțin de un minut, dar era prea târziu. Ea nu mai era.

Tăcerea care a urmat după declarația ei era ca un vid în care dispar viețile oamenilor. Pentru totdeauna.

Maggie a petrecut următoarea jumătate de oră punându-i întrebări despre ce s-a întâmplat după aceea. Sarah a povestit despre apelul disperat al tatălui ei vitreg la 911, despre interogatoriul cu detectivii și recunoașterea pe care a făcut-o de la fereastra dormitorului, când l-a identificat pe Jason Jessup ca fiind cel care o luase pe sora ei.

Maggie a trebuit să fie foarte atentă aici. Folosiserăm depozițiile sub jurământ ale martorilor de la primul proces. Stenograma întregului proces îi era disponibilă și lui Royce și nu aveam nicio îndoială că avocatul lui secund, care stătea de cealaltă parte a lui Jessup, avea să compare tot ce spunea Sarah Gleason acum cu declarația făcută la primul proces. Dacă schimba ceva din declarație, Royce avea să o atace la examinarea încrucișată, folosindu-se de discrepanțe ca să o facă să pară mincinoasă.

Mie mi se părea că declarația ei era proaspătă și neexersată. Era o mărturie a muncii de pregătire făcute de cele două femei. Maggie a adus-o încet și eficient pe Sarah la momentul vital în care trebuia să reconfirme identificarea lui Jessup.

– Ați avut vreo îndoială când l-ați identificat pe Jason Jessup în 1986 ca fiind bărbatul care v-a răpit sora?

– Nu, nicio îndoială.

– A trecut mult de atunci, Sarah, dar vă rog să vă uitați în sală și să spuneți juriului dacă îl vedeți pe cel care a răpit-o pe sora dumneavoastră a pe 16 februarie 1986.

– Da, el e.

A vorbit fără să ezite și l-a arătat cu degetul pe Jessup.

– Vreți să ne spuneți unde se află și să descrieți un articol de îmbrăcăminte pe care îl poartă?

– Stă lângă domnul Royce și are o cămașă albastru-deschis și o cravată albastru-închis.

M-am oprit și m-am uitat la judecătoarea Breitman.

– Să se consemneze că martorul l-a identificat pe inculpat, a spus ea.

M-am uitat iar la Sarah.

– După toți acești ani, aveți vreo îndoială că el e bărbatul care a răpit-o pe sora dumneavoastră?

– Niciuna.

Maggie s-a întors și s-a uitat la judecătoare.

– Onorată instanță, poate că e puțin cam devreme, dar cred că ar fi bine să luăm pauza de după-amiază acum. Urmează să merg în altă direcție cu examinarea acestui martor.

– Foarte bine, a zis Breitman. Ședința se suspendă pentru cincisprezece minute și doresc să fim cu toții în sală la 14.35. Vă mulțumesc.

Sarah a spus că vrea să meargă la toaletă și a ieșit din sală, în timp ce Bosch se purta ca un bodyguard, asigurându-se că nu se intersecta

cu Jessup pe hol. Maggie s-a așezat la masa acuzării și am început să discutăm.

– I-ai prins, Maggie. Asta au așteptat toată săptămâna să audă și e mai bine decât și-au închipuit că o să fie.

Știa că mă refeream la juriu. Nu avea nevoie de aprobarea sau de încurajările mele, dar trebuia să i-o spun.

– Acum vine partea mai grea, a zis ea. Sper să reziste.

– Se descurcă de minune. Și sunt sigur că asta îi spune și Harry acum.

Maggie nu a răspuns. A început să răsfoiască blocnotesul pe care își făcuse notițe și în care își însemnase schița examinării. În curând era cufundată în munca pe care trebuia să o facă în ora următoare.

TREIZECI ŞI PATRU

Miercuri, 7 aprilie, 14.30

Bosch trebui să alunge reporterii când Sarah Gleason ieşi din toaletă. Folosindu-şi trupul ca un scut împotriva camerelor, o conduse înapoi în sală.

– Sarah, te descurci foarte bine, zise el. Ţine-o tot aşa şi tipul ăsta o să se întoarcă acolo unde îi e locul.

– Mulţumesc, dar asta a fost partea uşoară. Acum începe greul.

– Nu te amăgi singură, Sarah. Nu există o parte uşoară. Gândeşte-te la sora ta, Melissa. Cineva trebuie să-i ia apărarea. Şi acum tu eşti aceea.

Când ajunseră la uşa sălii, Bosch îşi dădu seama că Sarah fumase o ţigară la toaletă. Îi simţea mirosul.

După ce intrară în sală, o conduse pe culoarul din mijloc până lângă Maggie McFierce, care o aştepta la uşă. Bosch făcu un semn aprobator din cap către procuror. Şi ea se descurca foarte bine.

– Terminaţi treaba, zise el.

– Aşa o să facem, spuse Maggie.

După ce lăsă martorul, Bosch se întoarse pe culoar spre al şaselea rând. O văzuse pe Rachel Walling stând pe mijlocul rândului. Trebui să se strecoare pe lângă nişte reporteri şi observatori ca să ajungă la ea. Se aşeză pe locul liber de alături.

– Harry.

– Rachel.

– Cred că domnul care stătea aici o să-şi vrea locul înapoi.

– E în regulă. După ce începe şedinţa, trebuie să mă duc în faţă. Ar fi trebuit să-mi spui că vii. Mickey mi-a zis că ai fost aici ieri.

– Îmi place să trec pe aici când am puţin timp. E un caz fascinant până acum.

– Să sperăm că juriului i se pare mai mult decât fascinant. Îmi doresc atât de mult ca tipul ăsta se întoarcă la San Quentin, încât nu mai am stare.

– Mickey mi-a spus că Jessup face plimbări nocturne. E încă...

Coborî vocea până spre şoaptă când îl văzu pe Jessup trecând pe culoar şi întorcându-se la masa apărării.

– ...valabil?

Bosch vorbi şi el în şoaptă.

– Da, iar aseară aproape că l-am scăpat. Cei de la DSI l-au pierdut.

– Oh, nu.

Uşa dinspre biroul judecătoarei se deschise şi Breitman intră în sală, mergând la locul ei. Toţi se ridicară în picioare. Bosch ştia că trebuia să se întoarcă la masa acuzării în cazul în care aveau nevoie de el.

– Dar l-am găsit, şopti el. Trebuie să plec. Mai rămâi pe aici după-amiază?

– Nu, trebuie să mă întorc la birou. Acum sunt în pauză.

– Bine, Rachel, mulţumesc că ai venit. Mai vorbim.

În timp ce lumea începea să-şi ocupe locurile, Bosch ieşi de pe rând şi se întoarse pe culoar, trecând de portiţă şi aşezându-se pe unul dintre scaunele aflate direct în spatele mesei acuzării.

McPherson continuă examinarea directă a lui Sarah Ann Gleason. Bosch credea că şi procurorul, şi martorul făcuseră o treabă extraordinară până atunci, dar ştia şi că mergeau într-o direcţie nouă şi că în curând tot ceea ce se spusese înainte avea să nu mai conteze dacă ceea ce spunea martorul acum nu era redat într-o manieră credibilă şi inatacabilă.

– Sarah, începu McPherson, când s-a căsătorit mama dumneavoastră ta cu Kensington Landy?

– Când aveam şase ani.

– Vă plăcea de Ken Landy?

– Nu, nu prea. La început lucrurile au fost în regulă, pe urmă totul s-a schimbat.

– De fapt, aţi încercat să fugiţi de acasă cu câteva luni înainte de moartea surorii dumneavoastră, nu-i aşa?

– Da.

– Vă arăt proba acuzării cu numărul doisprezece, un proces-verbal de la poliţie cu data de 30 noiembrie 1985. Puteţi să le spuneţi celor din juriu ce este acesta?

McPherson dădu copii după procesul-verbal martorului, judecătoarei şi celor de la masa apărării. Bosch îl găsise în timpul celei de-a doua investigaţii. Fusese o descoperire norocoasă.

– E un raport de dispariţie, zise Gleason. Mama a anunţat că am dispărut.

– Şi v-a găsit poliţia?

– Nu, pur şi simplu am venit acasă. Nu aveam unde să mă duc.

– De ce aţi fugit?

– Pentru că tatăl meu vitreg... făcea sex cu mine.

McPherson dădu din cap, lăsând răspunsul ei să plutească în sală pentru o clipă. În urmă cu trei zile, Bosch s-ar fi aşteptat ca Royce să sară în sus la această parte a depoziţiei, dar acum ştia că apărării îi convenea acest aspect. Kensington Landy era ţapul ispăşitor şi orice declaraţie care sprijinea această ipoteză era bine-venită.

– Când a început acest lucru? întrebă McPherson în sfârşit.

– În vara dinaintea fugii mele, răspunse Gleason. Cu o vară înainte ca Melissa să fie răpită.

– Îmi pare rău că vă obligăm să retrăiţi aceste amintiri neplăcute. Aţi declarat mai devreme că dumneavoastră şi Melissa purtaţi uneori aceleaşi haine, aşa e?

– Da.

– Rochia pe care o purta în ziua în care a fost luată vă aparţinea. nu-i aşa?

– Aşa e.

McPherson introduse atunci rochia ca probă, iar Bosch o aşează pe un manechin fără cap în faţa juriului.

– Aceasta e rochia, Sarah?

– Da, asta este.

– Se observă că din partea de jos, în faţă, a fost tăiată o bucată pătrată de material. Vedeţi?

– Da.

– Ştiţi de ce a fost tăiată?

– Da, pentru că au găsit spermă acolo.

– Vă referiţi la criminalişti?

– Da.

– Ştiaţi acest lucru atunci când a murit sora dumneavoastră?

– Acum ştiu. Atunci nu mi s-a spus nimic.

– Ştiţi a cui s-a dovedit a fi sperma, în urma analizei genetice?

– Da, mi-au spus că era de la tatăl meu vitreg.

– Vi s-a părut surprinzător?

– Din păcate, nu.

– Puteţi să explicaţi cum a ajuns sperma pe rochie?

Royce obiectă, spunând că întrebarea făcea loc speculaţiilor. De asemenea, permitea martorului să se îndepărteze de teoria apărării, dar Royce nu spuse şi acest lucru. Breitman admise obiecţia şi McPherson fu nevoită să ajungă altfel la răspunsul aşteptat.

– Înainte ca sora dumneavoastră să împrumute rochia în dimineaţa în care a fost răpită, când aţi purtat-o ultima oară?

Royce se ridică şi obiectă din nou.

– Aceeaşi obiecţie. Speculăm cu privire la evenimente care s-au petrecut acum douăzeci şi patru de ani, când martorul avea doar treisprezece ani.

– Onorată instanță, spuse McPherson, domnului Royce i s-a părut în regulă această așa-zisă speculație atunci când se potrivea cu schema apărării. Dar acum obiectează tocmai când ajungem la esența problemei. Aceasta nu este o speculație. Domnișoara Gleason ne povestește despre cele mai întunecate și mai triste zile din viața ei și nu cred...

– Obiecția se respinge, spuse Breitman. Martorul poate să răspundă.

– Mulțumesc, onorată instanță.

În timp ce McPherson relua întrebarea, Bosch se uită cu atenție la juriu. Voia să vadă dacă jurații observau ceea ce observa și el – un avocat al apărării care încerca să împiedice aflarea adevărului. Lui Bosch i se părea că declarațiile lui Sarah Gleason erau foarte convingătoare până în acel punct. Voia să audă ce avea de spus și spera că juriul era pe aceeași lungime de undă cu el și dezaproba eforturile apărării de a o opri.

– Am purtat-o cu două nopți înainte, spuse Gleason.

– Adică vineri seara, pe data de 14. De Ziua Îndrăgostiților.

– Da.

– De ce ați purtat rochia aceea?

– Mama gătea ceva special pentru cină de Ziua Îndrăgostiților și tatăl meu vitreg a spus că ar trebui să ne îmbrăcăm frumos.

Gleason se uita din nou în jos, pierzând complet contactul vizual cu jurații.

– Tatăl tău vitreg a întreținut raporturi sexuale cu dumneavoastră în seara aceea?

– Da.

– Și erați îmbrăcată cu rochia?

– Da.

– Sarah, știți dacă tatăl dumneavoastră a ejacu...

– *Nu era tatăl meu!*

Sarah țipă, iar vocea ei răsună în sala de judecată, răsfrângându-se peste cei o sută de oameni care cunoșteau acum cel mai întunecat

secret al ei. Bosch se uită la McPherson şi văzu că verifica reacţia juraţilor. Îşi dădu seama că greşeala fusese intenţionată.

– Îmi pare rău, Sarah. Voiam să spun tatăl dumneavoastră vitreg. Ştiţi cumva dacă a ejaculat în timpul raportului cu tine?

– Da, o parte a sărit pe rochie.

McPherson se uită pe notiţe, dând câteva pagini din blocnotesul galben. Voia ca ultimul răspuns să răsune cât mai mult posibil.

– Sarah, cine spăla rufele la voi acasă?

– Venea o femeie. O chema Abby.

– După Ziua Îndrăgostiţilor, aţi pus rochia la spălat?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că îmi era teamă să nu o găsească Abby şi să vadă ce s-a întâmplat. Am crezut că o să-i spună mamei sau poliţiei.

– De ce ar fi fost acesta un lucru rău, Sarah?

– Eu... mama era fericită şi nu voiam să stric totul pentru ea.

– Şi ce aţi făcut cu rochia în seara aceea?

– Am curăţat locul şi am pus-o în şifonier. Nu ştiam că o s-o poarte şi sora mea.

– Aşadar, două zile mai târziu, când a vrut să o îmbrace, ce i-aţi spus?

– O purta deja când am văzut-o. I-am spus că voiam să o port eu, dar a zis că e prea târziu, pentru că nu era pe lista de haine pe care nu voiam să le împart cu ea.

– Se vedea pata de pe rochie?

– Nu, m-am uitat, dar nu se vedea, pentru că era în partea de jos, pe tiv.

McPherson se opri din nou. Bosch ştia de la munca de pregătire că acoperise toate aspectele pe care le dorise în direcţia aceea a discuţiei. Oferise destule explicaţii pentru ADN-ul care îi adusese pe toţi acolo în ziua aceea. Acum trebuia să o ducă pe Gleason mai departe pe drumul acela întunecat. Dacă nu o făcea ea, ar fi făcut-o Royce cu siguranţă.

– Sarah, relația cu tatăl vitreg s-a schimbat după moartea surorii dumneavoastră?

– Da.

– În ce fel?

– Nu s-a mai atins de mine niciodată.

– Știți de ce? Ați vorbit cu el despre asta?

– Nu știu de ce. Nu l-am întrebat. Pur și simplu nu s-a mai întâmplat și el a încercat să se comporte ca și cum nu ar fi făcut nimic.

– Dar toate acestea – tatăl vitreg, moartea surorii – și-au pus amprenta asupra dumneavoastră, nu-i așa?

– Da.

– În ce fel, Sarah?

– Păi, am început să iau droguri și am fugit iar de acasă. De fapt, fugeam destul de des. Nu-mi păsa de sex. Era un lucru de care mă foloseam ca să obțin ceea ce-mi trebuia.

– Ați fost vreodată arestată?

– Da, de mai multe ori.

– Pentru ce?

– În general, pentru droguri. M-au arestat și pentru că mă acostase un polițist sub acoperire ca prostituată. Și pentru furt.

– Ați fost arestată de șase ori cât erați minoră și de alte cinci ori ca adult, e adevărat?

– N-am ținut socoteala.

– Ce droguri ați luat?

– De obicei luam metamfetamină. Dar dacă era și altceva la îndemână, luam cam orice. Așa eram atunci.

– Ați beneficiat vreodată de consiliere și dezintoxicare?

– De multe ori. La început nu a mers, abia mai târziu. M-am lăsat de droguri.

– Când s-a întâmplat asta?

– Acum aproximativ șapte ani. Când aveam treizeci de ani.

– Nu ați mai consumat droguri de șapte ani?

– Da, absolut. Viața mea e complet diferită acum.

– Vreau să arăt proba numărul treisprezece, un formular de internare și evaluare al unui centru privat de dezintoxicare din Los Angeles care se numește Pines. Vă amintiți când ați fost acolo?

– Da, m-a trimis mama când aveam șaisprezece ani.

– Atunci ați început să aveți necazuri?

– Da.

McPherson împărți copii ale evaluării pentru judecătoare, grefieră și echipa apărării.

– În regulă, Sarah, vreau să vă atrag atenția asupra paragrafului pe care l-am evidențiat cu galben în secțiunea de evaluare a formularului de internare. Puteți să citiți cu glas tare pentru juriu?

– „Pacienta prezintă simptome de SSPT în legătură cu uciderea surorii ei în urmă cu trei ani. Suferă de sentimente de vinovăție asociate cu crima și prezintă comportamente tipice pentru persoanele abuzate sexual. Se recomandă o evaluare completă, fizică și psihică."

– Mulțumesc, Sarah. Știți ce înseamnă SSPT?

– Sindrom de stres posttraumatic.

– Vi s-a făcut evaluarea recomandată de Pines?

– Da.

– Ați vorbit și despre abuzul sexual la care v-a supus tatăl dumneavoastră vitreg?

– Nu, pentru că am mințit.

– Cum așa?

– Pentru că pe vremea aceea făceam deja sex cu alți bărbați, așa că nu am spus nimic despre el.

– Înainte de a spune acest lucru azi în instanță, ați mai discutat cu cineva despre tatăl vitreg și despre faptul că întreținea raporturi sexuale cu dumnmeavoastră?

– Doar cu dumneata și cu detectivul Bosch. Cu nimeni altcineva.

– Ați fost căsătorită?

– Da.

– De mai multe ori?

– Da.

– Și nu le-ați spus soților tăi despre asta?

– Nu. Nu e genul de lucru pe care vrei să-l spui cuiva. Îl păstrezi pentru tine.

– Mulţumesc, Sarah. Nu mai am întrebări.

McPherson își luă blocnotesul și se întoarse la locul ei, unde Haller o întâmpină cu o atingere prietenoasă pe braț. Era un gest pe care ar fi trebuit să-l vadă jurații, dar aceștia erau cu ochii pe Royce. Era rândul lui, iar Bosch simțea că toți cei din sală erau de partea lui Sarah. Orice efort al lui Royce de a o distruge ascundea riscul de a-i face mai mult rău clientului său.

Royce aplică o metodă isteață. Se hotărî să lase emoțiile să se calmeze peste noapte. Se ridică și îi spuse judecătoarei că își păstra dreptul de a o rechema pe Gleason ca parte a cazului susținut de apărare. Cu alte cuvinte, amână examinarea încrucișată. După care se așeză la loc.

Bosch se uită la ceas. Era patru și un sfert. Judecătoarea îi spuse lui Haller să cheme următorul martor, dar Bosch știa că nu mai aveau alți martori. Haller se uită la McPherson și amândoi dădură aprobator din cap. Haller se ridică în picioare.

– Onorată instanță, spuse el. Acuzarea a încheiat.

TREIZECI ŞI CINCI

Miercuri, 7 aprilie, 19.20

Echipa acuzării s-a întrunit pentru cină la casa Haller. Am făcut paste Bolognese cu un sos cumpărat de la magazin şi o cutie de paste fundiţe. Maggie a contribuit cu reţeta ei de salată Cezar care îmi plăcuse întotdeauna când eram căsătoriţi, dar de care nu mai mâncasem de ani de zile. Bosch şi fiica lui au ajuns ultimii, pentru că Harry o dusese întâi pe Sarah Ann Gleason înapoi la hotel de la tribunal şi se asigurase că totul era în regulă.

Fiicele noastre au fost timide la început, dar şi jenate de felul evident în care părinţii lor observau momentul mult aşteptat. Au ştiut din instinct că trebuiau să se îndepărteze de noi şi să stea în biroul din spate, aparent făcându-şi temele. În scurt timp s-au auzit râsete de pe hol.

Am pus pastele şi sosul într-un castron mare şi le-am amestecat. Pe urmă le-am chemat pe fete ca să se servească şi să-şi ia farfuriile dincolo.

– Cum merge acolo? le-am întrebat în timp ce îşi umpleau farfuriile. Aţi reuşit să vă faceţi temele?

– Tată, a spus Hayley disprețuitoare, ca şi cum întrebarea mea le viola intimitatea.

Aşa că am încercat cu verişoara ei.

– Maddie?

– Hm, aproape le-am terminat pe ale mele.

Fetele s-au uitat una la cealaltă şi au început să râdă, ca şi cum întrebarea sau răspunsul dat erau motive grozave de veselie. Au fugit din bucătărie, întorcându-se în birou.

Am pus totul pe masă, unde stăteau adulţii. Ultimul lucru pe care l-am făcut a fost să mă asigur că uşa de la birou era închisă, pentru ca fetele să nu audă discuţia noastră şi noi să nu o auzim pe a lor.

– Ei bine, am zis eu, întinzându-i vasul cu paste lui Bosch. Noi ne-am terminat prezentarea. Acum urmează partea grea.

– Apărarea, a zis Maggie. Ce credem că o aşteaptă pe Sarah?

M-am gândit o clipă înainte să răspund şi am gustat prima fundiţă. Erau bune. Mă mândream cu ce gătisem.

– Ştim că o să arunce în ea cu orice le cade în mână, am spus după o vreme. Ea susţine tot cazul.

Bosch a vârât mâna în haină şi a scos o foaie de hârtie împăturită. A desfăcut-o pe masă. Am văzut că era lista martorilor apărării.

– La sfârşitul şedinţei de azi, Royce a spus că apărarea o să-şi prezinte cazul într-o singură zi, a zis el. A spus că nu cheamă decât patru martori, dar aici sunt trecuţi douăzeci şi trei.

– Ei bine, am ştiut de la început că lista asta e un subterfugiu, a spus Maggie. Încerca să-şi ascundă strategia.

– O cheamă pe Sarah înapoi, am spus eu, ridicând un deget. Apoi pe Jessup. Eu cred că Royce ştie că trebuie să-l audieze. Sunt doi. Cine mai e?

Maggie a aşteptat să termine de mestecat înainte să vorbească.

– E bună mâncarea, Haller. Unde ai învăţat să găteşti aşa?

– E o reţetă pe care îmi place să o numesc „Nevoia te-nvaţă".

– Nu, ai adăugat ceva. Ai făcut mâncarea mai bună. Cum de nu găteai aşa şi când eram căsătoriţi?

– Cred că necesitatea m-a obligat. Faptul că acum sunt un tată singur. Dar tu, Harry? Tu ce găteşti?

Bosch s-a uitat la noi ca şi cum eram nebuni.

– Eu pot să prăjesc un ou, a zis el. Cam atât.

– Hai să ne întoarcem la proces, a spus Maggie. Cred că Royce îi are pe Jessup şi pe Sarah. Apoi cred că are un martor secret pe care nu l-am găsit. Tipul din ultimul centru de dezintoxicare.

– Edward Roman, a spus Bosch.

– Exact. Roman. Înseamnă că sunt trei, iar al patrulea poate să fie detectivul lui sau vreun expert în metamfetamină care o să spună numai porcării. Nu există al patrulea. O mare parte din ce face Royce este la derută. Nu vrea să vadă cineva ce face. Vrea ca toată lumea să vadă orice altceva în afară de adevăr.

– Dar Roman? am spus eu. Nu l-am găsit, dar ştim ce o să declare?

– Nicidecum, a zis Maggie. Am discutat îndelung cu Sarah despre asta şi nu are idee ce ar putea să spună. Nu-şi aminteşte să fi discutat cu el despre sora ei.

– În rezumatul prezentat de Royce în aducerea la cunoştinţă scrie că o să vorbească despre „dezvăluirile" făcute de Sarah despre copilăria ei, a zis Bosch. Nimic mai precis de atât, desigur, Royce susţine că nu a luat notiţe în timpul interviului.

– Noi avem cazierul lui, am spus eu, ştim exact cu ce fel de om avem de-a face. O să spună orice vrea Royce. E simplu. Orice funcţionează pentru apărare. Ar trebui să ne îngrijorăm mai puţin pentru ce spune – pentru că ştim că o să mintă – şi mai mult pentru felul în care o să-l discreditäm. Ce avem care să ne ajute în sensul ăsta?

Eu şi Maggie ne-am uitat amândoi la Bosch, care era gata pregătit.

– Cred că am eu nişte informaţii despre el. Mă duc să vorbesc cu cineva în seara asta. Dacă iese treaba, o să avem totul mâine-dimineaţă. O să vă spun atunci.

Frustrările mele legate de metodele lui Bosch de investigare şi comunicare au răbufnit în clipa aceea.

– Haide, Harry! Suntem o echipă aici. Comportamentul ăsta de agent secret nu merge când suntem zi de zi în sală cu fundul la bătaie.

Bosch s-a uitat în jos la farfurie şi am văzut arderea lentă. Avea o faţă la fel de întunecată ca sosul.

– Fundul *vostru* e la bătaie? a zis el. N-am văzut nicăieri în rapoartele de supraveghere că Jessup stătea în fața casei tale, Haller, așa că nu-mi vorbi mie despre fundul pus la bătaie. Tu îți faci meseria în sala aceea de judecată. E frumos și ești în siguranță, uneori câștigi, alteori pierzi. Dar orice s-ar întâmpla, a doua zi te întorci la tribunal. Dacă vrei să vezi cum e să-ți pui fundul la bătaie, încearcă să ieși afară.

A arătat cu degetul spre fereastră, către oraș.

– Hei, băieți, să ne calmăm puțin, a zis Maggie repede. Harry, ce s-a întâmplat? S-a întors Jessup pe Woodrow Wilson? Poate ar trebui să-i revocăm dreptul și să-l închidem din nou.

Bosch a clătinat din cap.

– Nu pe strada mea. Nu s-a mai întors acolo din prima seară, nici pe Mulholland nu a mai trecut de o săptămână.

– Atunci ce e?

Bosch a pus furculița jos și a împins farfuria.

– Știm deja că e posibil ca Jessup să-și fi procurat o armă în timpul unei întâlniri surprinse de DSI, cu un traficant de arme condamnat. Nu au văzut ce a luat de la tipul acela, dar din moment ce obiectul era înfășurat într-un prosop, nu e greu să-ți imaginezi că era vorba de o armă. Pe urmă, vreți să știți ce s-a întâmplat aseară? Un isteț din echipa de supraveghere s-a decis să plece din post fără să spună nimănui, iar Jessup aproape că a scăpat din plasă.

– L-au pierdut? a întrebat Maggie.

– Da, până când l-am găsit eu înainte să mă găsească el pe mine, ceea ce nu s-ar fi sfârșit prea bine. Și știți ce are de gând? Construiește o carceră pentru cineva și din câte știu...

S-a aplecat deasupra mesei și a sfârșit vorba în șoaptă.

– ...s-ar putea să fie pentru fiică-mea!

– Hei, stai puțin, Harry, a zis Maggie. Să reluăm. Construiește o carceră? Unde?

– Sub dig. E un fel de magazie acolo. A pus un lacăt la ușă și aseară a adus conserve cu mâncare. Ca și cum o pregătește pentru cineva.

– Asta e înspăimântător, a spus Maggie. Dar fiica ta? Nu ştim aşa ceva. Ai spus că s-a dus la tine acasă doar o dată. Ce te face să crezi...?

– Pentru că nu-mi permit să nu mă gândesc la asta. Înţelegi?

Maggie a dat aprobator din cap.

– Da, înţeleg. Atunci mă întorc la ce spuneam mai devreme. Îi revocăm dreptul pentru asociere cu un fost deţinut – traficantul de arme – şi îi anulăm eliberarea. Mai sunt doar câteva zile din proces şi e clar că nu şi-a dat în petic şi nu a făcut greşeala pe care ne aşteptam să o facă. Hai să fim precauţi şi să-l închidem până se termină tot.

– Şi dacă nu obţinem o condamnare? a zis Bosch. Ce se întâmplă atunci? Tipul ăsta o să fie liber şi atunci se termină şi cu supravegherea. O să poată ieşi fără să-l urmărească nimeni.

La masă s-a lăsat tăcerea. Mă uitam la Bosch, înţelegând stresul care îl apăsa. Cazul, ameninţarea la adresa fiicei lui, faptul că nu avea o fostă soţie, nu mai avea soţie defel, care să-l ajute acasă.

Într-un târziu, Bosch a rupt tăcerea stânjenitoare.

– Maggie, în seara asta o iei cu tine pe Hayley acasă?

Maggie a încuviinţat.

– Da, după ce terminăm aici.

– Poate să rămână Maddie la tine în noaptea asta? Şi-a adus un rând de haine în rucsac. Aş veni eu dimineaţă să o duc la şcoală.

Rugămintea părea să o ia pe Maggie prin surprindere, mai ales că fetele abia se cunoscuseră. Bosch a insistat.

– Trebuie să mă întâlnesc cu cineva în seara asta şi nu ştiu unde o să ajung, a zis Bosch. Poate mă conduce chiar la Roman. Trebuie să pot să mă mişc fără să-mi fac griji pentru Maddie.

Maggie a dat din cap.

– Bine, e în regulă. Se pare că se împrietenesc. Sper numai să nu stea treze toată noaptea.

– Mulţumesc, Maggie.

După vreo treizeci de secunde de linişte, am vorbit şi eu.

– Povesteşte-ne despre carceră, Harry.

– Am fost înăuntru aseară.

– Dar de ce la digul Santa Monica?

– Eu bănuiesc că are legătură cu ce se află pe partea de sus.

– Prada.

Bosch a dat din cap.

– Dar zgomotul? Spui că locul acesta e chiar sub dig?

– Există moduri în care poți să controlezi zgomotele făcute de oameni. Iar aseară zgomotele valurilor care se izbeau de pilonii de dedesubt erau atât de puternice, încât ai fi putut să strigi toată noaptea și nu te-ar fi auzit nimeni. Probabil că nu s-ar fi auzit nici măcar o împușcătură acolo.

Bosch vorbea cu o oarecare autoritate dată de locurile sumbre din lume și de răul care sălășluia acolo. Mi-am pierdut pofta de mâncare în aceeași clipă și am împins farfuria la o parte. Simțeam că mă cuprinde groaza.

Groază pentru Melissa Landy și pentru toate victimele din lume.

TREIZECI ŞI ŞASE

Miercuri, 7 aprilie, 23.00

Gilbert şi Sullivan îl aşteptau într-o maşină parcată pe Lankershim Boulevard, aproape de capătul de nord al străzii, către San Fernando Road. Era o zonă dezolantă, ocupată în mare parte de parcări cu maşini la mâna a doua şi ateliere de reparaţii. În mijlocul acestei industrii de închiriere pe bani puţini era un motel dărăpănat care oferea camere pentru cincizeci de dolari pe săptămână. Motelul nu avea niciun nume. Pe reclama luminoasă scria doar MOTEL.

Gilbert şi Sullivan erau Gilberto Reyes şi John Sullivan, doi agenţi de la Narcotice din Echipa Valley, o unitate antidrog care lucra sub acoperire pe străzi. Când Bosch începuse să-l caute pe Edward Roman, trimisese vorbă tuturor unităţilor de acest fel din departament. Având în vedere cazierul lui Roman, bănuia că nu se îndepărtase niciodată prea mult de viaţa pe care o dusese Sarah Gleason. Trebuia să existe cineva în unităţile de narcotice care să ştie ceva despre el.

Până la urmă, primise un telefon de la Reyes. El şi partenerul lui nu ştiau nimic de Roman, dar îl cunoşteau din întâlnirile din trecut de pe stradă şi ştiau unde stătea fosta lui parteneră, care părea să-l aştepte. Cei care erau dependenţi de droguri de mulţi ani stăteau deseori în compania unei prostituate, oferindu-i protecţie în schimbul unei părţi din drogurile cumpărate cu banii câştigaţi de ea.

Bosch opri în spatele mașinii în care se aflau cei de la Narcotice. Coborî și urcă în mașina lor, așezându-se pe bancheta din spate, după ce verificase ca să se asigure că nu era murdară de vomă sau alte mizerii lăsate de cei transportați în ultima vreme.

– Detectivul Bosch, presupun? spuse șoferul.

Bosch bănuia că numele lui era Reyes.

– Da, ce faceți, băieți?

Întinse pumnul spre scaunele din față și amândoi ciocniră pumnii cu el, recomandându-se. Bosch se înșelase. Sullivan era cel care părea să fie de origine latină, iar Reyes era cel care semăna cu o pâine albă.

– Gilbert și Sullivan, ei?

– Așa ni s-a spus când ne-au pus în aceeași echipă, zise Sullivan. Și așa a rămas.

Bosch dădu din cap. Destul cu prezentările. Toți aveau câte o poreclă și o poveste despre cum o căpătaseră. Tipii aceștia doi nu aveau nici împreună vârsta lui Bosch și probabil că nu știau cine erau Gilbert și Sullivan[1].

– Îl știți pe Eddie Roman?

– Am avut plăcerea, zise Reyes. Doar un alt rahat uman care plutește pe aici.

– Dar, așa cum v-am zis și la telefon, nu l-am văzut de vreo lună, adăugă Sullivan. Așa că v-am găsit a doua opțiune. Tovarășa lui. E acolo, în camera numărul 3.

– Cum o cheamă?

Sullivan pufni în râs, dar Bosch nu înțelegea de ce.

– O cheamă Sonia Reyes, zise Reyes. Nu suntem rude.

– Din câte știe el, adăugă Sullivan.

Începu iar să râdă, dar Bosch îl ignoră.

Scoase carnetul și își notă.

– Și sunteți siguri că e acolo?

---

[1] Cuplul Gilbert și Sullivan era format din libretistul W.S. Gilbert și compozitorul Arthur Sullivan, care au produs piese de teatru de succes în epoca victoriană (n.tr.)

– Siguri, spuse Reyes.

– OK, mai trebuie să ştiu ceva înainte să intru acolo?

– Nu, zise Reyes, dar avem de gând să intrăm odată cu dumneata. S-ar putea să devină cam agitată.

Bosch se aplecă în faţă şi îl bătu pe umăr.

– Nu, mă descurc singur. Nu vreau să fie prea mulţi în cameră.

Reyes dădu din cap. Înţelegea mesajul. Bosch nu voia să aibă martori la ceea ce putea fi obligat să facă acolo.

– Dar mersi de ajutor. O să ţin minte.

– E un caz important, nu? spuse Sullivan.

Bosch deschise portiera şi coborî.

– Toate sunt importante, zise el.

Închise portiera, bătu de două ori cu palma în capotă şi se îndepărtă.

Hotelul era împrejmuit de un gard de doi metri şi jumătate. Bosch apăsă pe un buton la interfon şi arătă legitimaţia la cameră. Uşa se deschise, dar Harry trecu direct pe lângă recepţie şi o luă spre camere.

– Hei! strigă o voce în spatele lui.

Bosch se întoarse şi văzu un bărbat cu o cămaşă descheiată care se sprijinea de uşa recepţiei.

– Unde dracu' te duci, omule?

– Du-te înăuntru şi închide uşa. Aici e treaba poliţiei.

– Nu contează, omule. Ţi-am dat voie să intri, dar eşti pe proprietate privată. Nu poţi să intri pur şi simplu...

Bosch o luă în pas grăbit spre recepţioner. Acesta se răzgândi şi se dădu înapoi fără ca Bosch să mai zică ceva.

– Nu contează, omule. Eşti în regulă.

Intră repede în birou şi închise uşa. Bosch se întoarse şi găsi camera 3 fără probleme. Se lipi cu urechea de uşă ca să asculte dacă se auzea vreun sunet. Nimic.

Uşa avea un vizor pe care îl acoperi cu degetul, apoi ciocăni. Aşteptă puţin, apoi ciocăni din nou.

– Sonia, deschide. M-a trimis Eddie.

– Cine eşti?

Era vocea unei femei, dogită şi bănuitoare. Bosch folosi parola universală.

– Nu contează. Eddie m-a trimis să-ţi aduc ceva, să rezişti până termină el.

Niciun răspuns.

– Bine, Sonia, îi spun că nu te interesează. O dau altcuiva.

Luă degetul de pe vizor şi dădu să plece. Uşa se deschise în aproape aceeaşi secundă.

– Stai!

Bosch se întoarse. Uşa se deschisese doar vreo doi centimetri. Văzu doi ochi adânciţi care îl priveau cu o lumină abia vizibilă în ei.

– Dă-mi să văd.

Bosch se uită în jur.

– Ce, aici, afară? zise el. Au camere de luat vederi peste tot.

– Eddie mi-a zis să nu deschid pentru străini. Mie mi se pare că eşti poliţai.

– Poate chiar sunt, dar asta nu înseamnă că nu m-a trimis Eddie.

Bosch dădu iar să se întoarcă.

– Cum ziceam, o să-i spun că am încercat. O seară bună.

– Bine, bine. Poţi să intri, dar numai cât laşi ce-ai adus. Nimic mai mult.

Bosch merse spre uşă. Femeia făcu un pas în spate şi o deschise. Harry intră, se întoarse spre ea şi văzu arma. Era un revolver vechi şi nu văzu gloanţe în spaţiile expuse. Bosch ridică mâinile la piept. Îşi dădea seama că femeia suferea. Aşteptase prea mult timp pe cineva, având o încredere oarbă de dependent într-o persoană care nu îi întorcea afecţiunea.

– Nu e nevoie, Sonia. Şi-apoi, nu cred că Eddie ţi-a lăsat vreun glonţ.

– Mai am unul. Vrei să verificăm?

Probabil pe cel pe care îl păstra pentru ea însăşi. Era slabă moartă şi aproape să se prăbuşească. Niciun dependent nu rezista mult timp.

– Dă-mi pachetul, ordonă ea. Acum.

– OK, stai liniştită. Îl am chiar aici.

Duse mâna în buzunarul interior al hainei şi scoase o bucată de folie de aluminiu strânsă în formă de bilă, pe care o făcuse dintr-o rolă din bucătăria lui Mickey Haller. O ridică în partea dreaptă, ştiind că ochii ei disperaţi aveau să o urmărească. Întinse mâna stângă şi îi smulse arma din palmă. După care păşi în faţă şi o împinse brutal pe pat.

– Taci şi nu te mişca, spuse el.

– Ce se...?

– Am spus să taci!

Desfăcu revolverul şi îl verifică. Avea dreptate. Mai era un glonţ. Îi dădu drumul în palmă şi îl puse în buzunar. Apoi prinse arma la curea. Scoase legitimaţia din portofel şi o deschise sub ochii ei.

– Ai avut dreptate, zise el.

– Ce vrei?

– Ajungem şi acolo.

Bosch dădu ocol patului, uitându-se prin camera sărăcăcioasă. Mirosea a ţigări şi a transpiraţie. Pe podea erau câteva pungi de plastic în care îşi ţinea lucrurile. Într-una erau pantofi, în celelalte erau haine. Pe noptieră era o scrumieră plină şi o pipă de sticlă.

– Ce-ţi trebuie, Sonia? Cocaină? Heroină? Sau metamfetamină?

Femeia nu răspunse.

– Pot să te ajut dacă îmi spui ce-ţi trebuie.

– Nu vreau să mă ajuţi.

Bosch se întoarse şi se uită la ea. Până acum, lucrurile mergeau exact aşa cum se aşteptase.

– Serios? zise el. Nu ai nevoie de ajutorul meu? Crezi că Eddie Roman se mai întoarce după tine?

– Se întoarce.

– Am o veste pentru tine. A plecat deja. Bănuiesc că l-au curățat bine de tot și nu se mai întoarce aici după ce face ce i se cere. O să-și încaseze cecul și, după ce termină banii, o să-și găsească altă parteneră.

Se opri și se uită la ea.

– Pe cineva care să mai aibă ceva ce lumea vrea să cumpere.

Ochii ei căpătară privirea distantă a unui om care înțelege că i se spune adevărul.

– Lasă-mă în pace, spuse ea, șoptind răguşită.

– Știu că nu-ți spun nimic din ce nu știai deja. Îl aștepți pe Eddie de mai mult timp decât te așteptai, nu? Câte zile mai ai de stat în cameră?

Răspunsul i se citea în ochi.

– A trecut deja termenul, așa-i? Probabil că îi faci sex oral tipului de la recepție ca să te lase să stai. Cât o să mai dureze treaba asta? În curând o să vrea doar banii.

– Am spus să pleci.

– O să plec. Dar tu vii cu mine, Sonia. Chiar acum.

– Ce vrei?

– Vreau să știu tot ce știi tu despre Eddie Roman.

PARTEA A PATRA

Martorul tăcut

TREIZECI ŞI ŞAPTE

Joi, 8 aprilie, 09.01

Înainte ca judecătoarea să cheme juriul, Clive Royce s-a ridicat şi a întrebat instanţa dacă putea să primească un verdict direct de achitare. Motivul lui era că acuzarea nu reuşise să îşi facă datoria şi să prezinte dovezile necesare. A argumentat că probele oferite de procurori nu reuşiseră să treacă de nivelul vinovăţiei dincolo de orice îndoială. Eram pregătit să mă ridic şi să îmi susţin cauza, dar judecătoarea a ridicat mâna, făcându-mi semn să stau pe loc. Apoi a respins repede moţiunea lui Royce.

– Moţiunea se respinge, a zis Breitman. Instanţa consideră că dovezile prezentate de acuzare sunt suficiente pentru ca juriul să le analizeze. Domnule Royce, sunteţi pregătit să vă prezentaţi cauza?

– Da, onorată instanţă.

– În regulă, domnule, atunci putem chema juriul în sală. Veţi avea o pledoarie de început?

– Una scurtă, onorată instanţă.

– Foarte bine, mă voi asigura că aşa este.

Juraţii au intrat în sală şi s-au aşezat pe locurile lor. Mulţi aveau o expresie de nerăbdare pe faţă. Mi s-a părut un semn bun, ca şi cum se întrebau cum naiba avea apărarea să iasă la lumină de sub grămada de dovezi aduse de acuzare. Probabil că aşa îmi doream eu să fie, dar studiasem juraţi aproape toată viaţa mea de adult şi îmi plăcea ceea ce vedeam.

După ce a întâmpinat juriul, judecătoarea i-a dat cuvântul lui Royce şi le-a amintit juraţilor că aveau să vadă o pledoarie iniţială, nu un rezumat al faptelor, cu excepţia cazului în care acestea aveau să fie susţinute mai târziu de declaraţii şi probe. Royce a păşit plin de încredere către pupitru, fără să aibă în mână vreo foaie sau vreun dosar. Ştiam că avea aceeaşi filozofie ca mine când venea vorba de pledoariile iniţiale. Priveşte-i în ochi şi nu tresări, nu renunţa la teoria ta, indiferent cât de incredibilă sau deplasată ar fi. Vinde-o. Dacă au impresia că tu nu crezi ce spui, nu vor crede nici ei.

Acum avea să-i vină la îndemână strategia de a amâna pledoaria iniţială pentru deschiderea cazului apărării. Avea să înceapă ziua şi cazul făcând o declaraţie în faţa juriului care nu trebuia să fie adevărată, care putea fi tot atât de stranie ca orice altă poveste spusă în sala aceea de judecată. Atâta timp cât putea să convingă juriul, nimic nu mai conta.

– Doamnelor şi domnilor din juriu, bună dimineaţa. Astăzi începe o nouă etapă a procesului. Etapa apărării. Acum începem să spunem versiunea noastră a poveştii şi, credeţi-mă, avem o altă versiune pentru aproape tot ce v-a spus acuzarea în ultimele trei zile. Nu vă reţin prea mult atenţia acum, pentru că sunt nerăbdător, după cum este şi Jason Jessup, să trec la dovezile pe care acuzarea fie nu a reuşit să le descopere, fie a ales să nu vi le prezinte. În acest moment nu mai contează care din cele două posibilităţi este cea adevărată; nu contează decât să auziţi ce avem de spus şi să vedeţi că vă poate oferi o perspectivă completă asupra celor întâmplate pe Windsor Boulevard pe 16 februarie 1986. Vă îndemn să ascultaţi şi să priviţi cu atenţie. Dacă veţi face acest lucru, veţi vedea adevărul ieşind la suprafaţă.

M-am uitat la blocnotesul pe care mâzgălea Maggie în timp ce vorbea Royce. Scrisese cu litere mari *MELIŢĂ!* Şi încă n-a văzut tot, mi-am spus.

– În acest caz, a continuat Royce, este vorba de un singur lucru. Secretele cele mai întunecate ale unei familii. Le-aţi întrezărit doar

în timpul expunerii acuzării. De la ei aţi văzut doar vârful aisbergului, dar azi îl veţi vedea în întregime. Azi veţi afla întregul adevăr sinistru. Acela că Jason Jessup este adevărata victimă. Victima dorinţei unei familii de a-şi ascunde cel mai cumplit secret.

Maggie s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit:

– Ţine-te bine!

Am dat din cap. Ştiam exact în ce direcţie ne îndreptam.

– Acest proces este despre un monstru care a ucis un copil. Un monstru care a pângărit o fetiţă şi care avea să treacă la următoarea, dar ceva s-a întâmplat şi a ucis fetiţa aceea. Acest proces este despre o familie care se temea atât de mult de acest monstru încât a respectat planul de a muşamaliza crima până când a ajuns să arate cu degetul pe altcineva. Un om nevinovat.

Royce a arătat spre Jessup cu un aer făţarnic. Maggie a clătinat capul dezgustată, o manevră calculată pentru ochii juriului.

– Jason, vrei să te ridici în picioare? a spus Royce.

Clientul lui a făcut întocmai şi s-a întors spre juriu, privind curajos spre toţi juraţii, fără să tresară sau să coboare ochii.

– Jason Jessup este un om nevinovat, a spus Royce cu indignarea necesară în glas. El a fost ţapul ispăşitor. Un om nevinovat care a fost prins într-un plan neaşteptat de a ascunde cea mai înfiorătoare crimă, uciderea unui copil.

Jason s-a aşezat şi Royce a făcut o pauză, lăsând vorbele să pătrundă mai adânc în conştiinţa juraţilor. Era un gest foarte teatral şi plănuit să arate aşa.

– Aici sunt două victime, a spus el în sfârşit. Melissa Landy e o victimă. Şi-a pierdut viaţa. Jason Jessup e şi el o victimă, pentru că oamenii încearcă să-i ia viaţa. Rudele Melissei au complotat împotriva lui şi poliţiştii le-au cântat în strună. Au ignorat dovezile şi au plantat dovezi proprii. Acum, după douăzeci şi patru de ani, după ce martorii au dispărut şi amintirile au pălit, au venit după el...

Royce a lăsat capul în jos, ca şi cum era împovărat de adevăr. Ştiam că urma să încheie.

– Doamnelor şi domnilor din juriu, suntem aici pentru un singur motiv. Să căutăm adevărul. Până la sfârşitul acestei zile, veţi şti adevărul despre Windsor Boulevard. Veţi şti că Jason Jessup e un om nevinovat.

Royce a făcut încă o pauză, după care a mulţumit juriului şi s-a întors la locul lui. Jessup l-a luat pe după umeri, l-a strâns şi i-a mulţumit, un gest pe care eram sigur că îl exersaseră înainte.

Dar judecătoarea nu i-a lăsat prea mult timp lui Royce să savureze clipa de după pledoaria iniţială atât de vicleană. I-a spus să cheme primul martor. M-am întors pe scaun şi l-am văzut pe Bosch stând în spatele sălii. Mi-a făcut un semn cu capul. Îl trimisesem să o aducă pe Sarah Ann Gleason de la hotel de îndată ce Royce m-a anunţat când a ajuns la tribunal că ea avea să fie primul lor martor.

– *Apărarea* o cheamă pe Sarah Ann Gleason, a zis Royce, accentuând cuvântul *apărare* într-un fel care sugera că era o răsturnare neaşteptată a situaţiei.

Bosch a ieşit din sală şi s-a întors repede cu Gleason. A condus-o pe culoar şi i-a deschis poarta. Restul drumului l-a făcut singură. Avea din nou o ţinută informală pentru tribunal, o pereche de blugi şi o bluză albă, ţărănească.

Judecătoarea i-a amintit că era încă sub jurământ şi i-a dat cuvântul lui Royce. De data asta, când s-a dus la pupitru, avea un dosar gros şi un blocnotes. Probabil toate astea – dosarul, cel puţin – erau doar o încercare de a o intimida pe Gleason, de a o face să creadă că avea un dosar mare, plin cu tot ce făcuse ea vreodată rău în viaţă.

– Bună dimineaţa, domnişoară Gleason.

– Bună dimineaţa.

– Ieri aţi declarat că aţi fost victima abuzului sexual din partea tatălui dumneavoastră vitreg, Kensington Landy, aşa este?

– Da.

Am detectat îngrijorarea din primul cuvânt al depoziţiei. Nu avusese voie să audă pledoaria iniţială a lui Royce, dar o pregătisem pe Gleason pentru felul în care avea să pună problema. Deja părea

că îi e teamă, iar asta nu dădea niciodată bine la juriu. Eu și Maggie nu prea aveam ce face. Sarah era pe cont propriu.

– Când a început acest abuz?

– Când aveam doisprezece ani.

– Și când s-a terminat?

– Când aveam treisprezece ani. Imediat după moartea surorii mele.

– Observ că nu ați spus „după uciderea surorii" dumneavoastră. Ați spus „moartea" ei. Există vreun motiv anume pentru asta?

– Nu sunt sigură la ce vă referiți.

– Ei bine, sora dumneavoastră a fost ucisă, nu? Nu a fost un accident, nu-i așa?

– Nu, a fost crimă.

– Atunci de ce ați vorbit acum o clipă despre moartea ei?

– Nu știu sigur.

– Vă este neclar ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră?

Maggie s-a ridicat în picioare înainte ca Gleason să răspundă.

– Domnul avocat hărțuiește martorul, a spus ea. Dorește mai mult să obțină o reacție emoțională decât un răspuns.

– Onorată instanță, eu încerc numai să aflu cum și de ce și-a format martorul perspectiva proprie asupra crimei. Are legătură cu starea de spirit a martorului. Nu intenționez decât să obțin un răspuns la întrebarea pusă.

Judecătoarea a cântărit puțin lucrurile înainte de a se hotărî.

– Voi permite întrebarea. Martorul poate să răspundă.

– Repet, a spus Royce. Domnișoară Gleason, vă este neclar ce s-a întâmplat cu sora dumneavoastră?

În timpul discuției dintre avocați și judecătoare, Gleason reușise să se adune. A răspuns hotărâtă, aruncându-i lui Royce o privire dură și sfidătoare.

– Nu, îmi este foarte clar ce s-a întâmplat. Eram acolo. Clientul dumneavoastră a răpit-o și după aceea n-am mai văzut-o niciodată. Nu e nimic neclar în asta.

Voiam să mă ridic şi să aplaud. În schimb, am dat uşor din cap. Era un răspuns foarte, foarte bun. Dar Royce a trecut mai departe, purtându-se ca şi cum nu fusese lovit cu o roşie.

– Aţi mai avut perioade în viaţă când aţi fost derutată, nu-i aşa?

– În legătură cu sora mea şi cu cine a răpit-o? Niciodată.

– Mă refer la ocaziile în care aţi fost închisă în instituţii pentru tratarea bolilor psihice, în închisori şi în spitalele de psihiatrie.

Gleason a plecat capul, dându-şi seama că nu avea să scape din procesul acesta fără ca anii pierduţi ai vieţii ei să fie scoşi la lumină. Trebuia să sper că avea să răspundă aşa cum o învăţase Maggie.

– După uciderea surorii mele, multe lucruri au mers prost în viaţa mea, a spus ea.

După care s-a uitat direct la Royce şi a continuat.

– Da, am petrecut nişte timp în asemenea locuri. După părerea mea, iar terapeuţii au fost de acord cu mine, a fost din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Melissa.

Bun răspuns, mi-am zis. Gleason lupta.

– Ne vom întoarce la asta mai târziu, a spus Royce. Dar revenind la sora dumneavoastră, avea doisprezece ani în momentul crimei, nu-i aşa?

– Aşa e.

– Aceeaşi vârstă pe care o aveaţi când a început tatăl vitreg să vă abuzeze sexual. Am dreptate?

– Da, aproximativ.

– Aţi avertizat-o pe sora dumneavoastră în privinţa lui?

A urmat o pauză lungă în timp ce Gleason s-a gândit la ce răspuns să dea. Pentru că nu avea un răspuns bun.

– Domnişoară Gleason? a insistat judecătoarea. Vă rog să răspundeţi la întrebare.

– Nu, nu am avertizat-o. Mi-era frică.

– De ce vă era frică? a întrebat Royce.

– De el. După cum aţi spus deja, am făcut multă terapie în viaţa mea. Ştiu că nu e neobişnuit ca un copil să nu poată povesti cuiva.

Rămâi captiv în acest tip de comportament. Eşti prizonierul fricii. Mi s-a spus asta de multe ori.

– Cu alte cuvinte, te învoieşti ca să supravieţuieşti.

– Oarecum. Dar e o simplificare. A fost mai degrabă...

– Dar pe vremea aceea vă era teamă foarte des, nu-i aşa?

– Da, eu...

– V-a spus tatăl dumneavoastră vitreg să nu spuneţi nimănui ce vă făcea?

– Da, a zis...

– V-a ameninţat?

– A zis că, dacă spun cuiva, voi fi luată de lângă mama şi sora mea. A zis că se va asigura ca statul să creadă că mama ştia ce se întâmpla şi să o considere denaturată. Că mă vor lua şi pe mine, şi pe Melissa. Şi că vom fi trimise în case diferite, pentru că de multe ori nu luau câte doi copii.

– L-aţi crezut?

– Da, aveam doisprezece ani. L-am crezut.

– Şi v-a speriat, nu?

– Da, voiam să stau cu fam...

– Nu cumva teama şi controlul exercitat de tatăl vitreg au fost cele care v-au făcut să-i cântaţi în strună după ce a ucis-o pe sora dumneavoastră?

Maggie a sărit din nou în picioare, spunând că întrebarea influenţează martorul şi sugerează lucruri care nu se regăsesc în probe. Judecătoarea a fost de acord şi a admis obiecţia. Inflexibil, Royce o ataca pe Gleason fără oprire.

– Este adevărat că dumneavoastră, împreună cu mama, aţi spus şi aţi făcut exact ce v-a spus tatăl vitreg ca să muşamalizaţi uciderea Melissei?

– Nu, nu e...

– V-a zis să spuneţi că era un şofer de camion şi că trebuia să îl alegeţi pe unul dintre bărbaţii aduşi de poliţie la voi acasă.

– Nu! Nu a spus...

– Obiecție!

– Nu a fost niciun joc de-a v-ați ascunselea în curtea casei, nu-i așa? Sora dumneavoastră a fost ucisă în casă de Kensington Landy. Adevărat?

– Onorată instanță!

Maggie striga deja.

– Domnul avocat hărțuiește martorul cu aceste întrebări care sugerează răspunsul. Nu vrea răspunsurile ei. Vrea doar să-și transmită minciunile către juriu!

Judecătoarea se uita când la Maggie, când la Royce.

– În regulă, haideți să ne calmăm. Obiecția se admite. Domnule Royce, puneți martorului câte o întrebare și dați-i timp să răspundă. Și fără întrebări care să sugereze răspunsuri. Trebuie să vă reamintesc că dumneavoastră ați chemat-o ca martor? Dacă voiați să-i sugerați ceva, trebuia să faceți examinarea încrucișată când ați avut ocazia.

Royce a afișat cea mai reușită expresie de părere de rău. Trebuie să-i fi fost foarte greu.

– Regret că m-am lăsat dus de val, onorată instanță, a spus el. Nu se va mai întâmpla.

Nu conta dacă se întâmpla din nou. Royce își făcuse deja mesajul cunoscut. Scopul lui nu era să obțină o confesiune de la Gleason. De fapt, nu se aștepta deloc la așa ceva. Voia doar să transmită juriului teoria lui alternativă. Și avea destul de mult succes.

– Bine, să trecem mai departe, a spus Royce. Ați declarat mai devreme că ați petrecut o bună parte a vieții adulte făcând terapie și la dezintoxicare, fără să mai discutăm de încarcerări. Este adevărat?

– Până la un punct, a zis Gleason. Nu am mai luat droguri și...

– Răspundeți doar la întrebare, a intervenit Royce repede.

– Obiecție, a spus Maggie. Ea încearcă să răspundă la întrebare, dar domnului Royce nu îi place răspunsul întreg și încearcă să o întrerupă.

– Lăsați-o să răspundă la întrebare, domnule Royce, a zis Breitman obosită. Spuneți, domnișoară Gleason.

– Voiam să spun că nu mai consum droguri de șapte ani și sunt un membru productiv al societății.

– Vă mulțumesc, domnișoară Gleason.

După aceea, Royce a condus-o prin trecutul ei tragic și sordid, menționând fiecare arestare și dezvăluind detalii despre depravarea în care se complăcuse Sarah atâta timp. Maggie obiecta des, susținând că toate acestea nu aveau nicio legătură cu identificarea lui Jessup de către Sarah, dar Breitman permitea aproape toate întrebările puse de Royce.

În cele din urmă, Royce a încheiat examinarea pregătindu-și următorul martor.

– Revenind la centrul de dezintoxicare din North Hollywood, ați stat acolo cinci luni în 1995, așa e?

– Nu-mi amintesc exact când a fost și cât am stat. E limpede că aveți dosarele de acolo.

– Dar vă amintiți că v-ați întâlnit cu alt client, pe nume Edward Roman, cunoscut și cu numele de Eddie?

– Da, îmi amintesc.

– Și ați ajuns să-l cunoașteți bine?

– Da.

– Cum v-ați întâlnit?

– Eram în același grup la terapie.

– Cum ați descrie relația pe care o aveați atunci cu Eddie Roman?

– În timpul terapiei ne-am dat seama că aveam aceleași cunoștințe și ne plăceau aceleași lucruri – adică drogurile. Așa că am început să petrecem timpul împreună și am continuat și după ce am ieșit de acolo.

– Era o relație amoroasă?

Gleason a râs într-un fel care nu sugera amuzamentul.

– Era o relație care putea fi considerată amoroasă între doi dependenți, a zis ea. Cred că se numește *facilitator*. Fiind împreună,

ne facilitam unul altuia dependența. Dar nu aș folosi cuvântul *amor*. Uneori făceam sex – când era capabil. Dar nu a existat amor, domnule Royce.

– Dar nu e adevărat că la un moment dat ați crezut că erați căsătoriți?

– Eddie a aranjat ceva pe plajă cu un bărbat despre care a spus că e preot. Dar nu era adevărat. Nu era legal.

– Dar atunci ați crezut că era, așa e?

– Da.

– Deci erați îndrăgostită de el?

– Nu, nu eram îndrăgostită de el. Am crezut doar că mă poate proteja.

– Deci erați căsătoriți sau, cel puțin, așa credeați. Locuiați împreună?

– Da.

– Unde?

– În diverse moteluri din Valley.

– În tot acest timp în care ați fost împreună, probabil că i-ați făcut mărturisiri lui Eddie, așa e?

– Da, în legătură cu unele lucruri.

– I-ați spus vreodată despre uciderea surorii dumneavoastră?

– Sunt sigură că i-am spus. Nu era un secret. Am vorbit despre asta la ședințele de terapie în grup la North Hollywood și el era de față.

– I-ați spus vreodată că tatăl vitreg a omorât-o pe sora dumneavoastră?

– Nu, pentru că așa ceva nu s-a întâmplat.

– Așadar, dacă Eddie Roman ar veni în această sală și ar declara că i-ați spus acest lucru înseamnă că ar minți.

– Da.

– Dar ați spus și ieri, și azi că ați mințit consilierii și polițiștii. Ați furat și ați comis multe infracțiuni. Dar aici nu mințiți. Asta ar trebui să credem?

– Nu mint. Vorbiți despre o perioadă din viața mea când am făcut astfel de lucruri. Nu neg așa ceva. Eram o mizerie umană, da? Dar am trecut peste asta și încă de multă vreme. Acum nu mint.

– În regulă, domnișoară Gleason, nu mai am întrebări.

Când Royce s-a întors la locul lui, eu și Maggie am început să șușotim.

– A rezistat destul de bine, a zis Maggie. Cred că ar trebui să lăsăm lucrurile așa, iar eu doar să punctez vreo două aspecte.

– Sună bine.

– Domnișoară McPherson? a continuat judecătoarea.

Maggie s-a ridicat de pe scaun.

– Da, onorată instanță. Doar câteva întrebări.

S-a dus la pupitru cu blocnotesul ei de încredere. A sărit peste început și a trecut direct la subiectul pe care voia să-l discute.

– Sarah, acest bărbat, Eddie Roman, și căsnicia asta falsă... a cui a fost ideea să vă căsătoriți?

– Eddie mi-a cerut să ne căsătorim. A zis că vom lucra împreună, ca o echipă și o să împărțim tot, că mă va proteja și că nu vom fi niciodată obligați să depunem mărturie într-un proces împotriva celuilalt dacă eram arestați.

– Și ce însemna în acele circumstanțe să lucrați ca o echipă?

– Ei bine, eu... voia ca eu să mă vând ca să avem bani pentru droguri și pentru o cameră de motel.

– Ați făcut asta pentru Eddie?

– Pentru puțin timp. Pe urmă am fost arestată.

– V-a scos Eddie pe cauțiune?

– Nu.

– A venit la tribunal?

– Nu.

– În dosare apare că v-ați pledat vinovăția pentru prostituție și ați fost condamnată la pedeapsa deja ispășită, așa e?

– Da.

– Despre cât timp e vorba?

– Cred că au fost treisprezece zile.

– Și Eddie v-a așteptat când ați ieșit din închisoare?

– Nu.

– L-ați mai văzut vreodată?

– Nu, nu l-am mai văzut.

Maggie și-a verificat notițele, a dat câteva pagini și a găsit ceea ce căuta.

– În regulă, ați spus de mai multe ori pe parcursul depoziției de azi că nu vă amintiți datele și întâmplările anume pe care vi le-a solicitat domnul Royce din perioada în care consumați droguri. Este o descriere justă?

– Da, așa este.

– În acei ani în care ați abuzat de droguri, în care ați fost la terapie, dar și la închisoare, ați putut să uitați ce s-a întâmplat cu Melissa?

– Nu, niciodată. M-am gândit la asta în fiecare zi. Încă mă mai gândesc.

– Ați putut vreodată să-l uitați pe cel care a intrat în curtea voastră și a luat-o pe sora dumneavoastră în timp ce priveați din tufiș?

– Nu, niciodată. M-am gândit la el în fiecare zi și încă o mai fac.

– Ați avut vreodată un moment de îndoială în legătură cu bărbatul pe care l-ați identificat ca fiind răpitorul?

– Nu.

Maggie s-a întors și s-a uitat direct la Jessup, care privea în jos la un blocnotes și făcea notițe care probabil nu aveau niciun sens. Maggie s-a uitat lung la el, așteptând. În clipa în care Jessup a ridicat ochii să vadă de ce se oprise depoziția, ea a pus ultima întrebare.

– Nicio îndoială, Sarah?

– Niciuna, niciodată.

– Mulțumesc, Sarah. Nu mai am întrebări.

TREIZECI ŞI OPT

Joi, 8 aprilie, 10.35

După depoziţia lui Sarah Gleason, judecătoarea anunţă pauza de dimineaţă. Bosch aşteptă pe scaun lângă balustradă până când Royce şi Jessup se ridicară şi se îndepărtară. Apoi se ridică şi se deplasă în sens invers ca să ajungă la martor. Când ajunse în dreptul lui Jessup, îl bătu zdravăn peste braţ.

– Cred că începe să ţi se ia machiajul, Jason.

O spuse zâmbind, trecând mai departe.

Jessup se opri, se întoarse şi era pe cale să răspundă la înţepătura lui Bosch când Royce îl prinse de celălalt braţ şi îl conduse afară.

Bosch înaintă ca să o ia pe Gleason din boxa martorilor. După două zile de depoziţii, părea secătuită fizic şi psihic. De parcă avea nevoie de ajutor să se ridice de pe scaun.

– Sarah, te-ai descurcat minunat, spuse el.

– Mulţumesc. Nu mi-am dat seama dacă m-a crezut cineva.

– Toţi te-au crezut, Sarah. Toţi.

O conduse la masa acuzării, unde Haller şi McPherson îi spuseră acelaşi lucru despre depoziţia ei. McPherson se ridică de pe scaun şi o îmbrăţişă.

– I-ai ţinut piept lui Jessup şi ai luat apărarea surorii tale, spuse ea. Poţi să fii mândră de asta toată viaţa.

Gleason izbucni deodată în plâns, acoperindu-şi ochii cu mâna. McPherson o îmbrăţişă din nou.

– Ştiu, ştiu. Te-ai ţinut tare, ai luptat. Nu-i nimic dacă te descarci.

Bosch se duse la boxa juriului şi aduse cutia cu şerveţele. I le dădu lui Gleason şi aceasta îşi şterse lacrimile.

– Aproape ai terminat, îi spuse Haller. Ai terminat de făcut declaraţii, aşa că acum vrem doar să stai în sală şi să urmăreşti procesul. Vrem să stai aici, în primul rând, când Eddie Roman depune mărturie. După aceea, putem să te trimitem acasă cu avionul după-amiază.

– Bine, dar de ce?

– Pentru că o să spună minciuni despre tine. Şi dacă asta o să facă, atunci trebuie să le spună de faţă cu tine.

– Nu cred că o să aibă o problemă cu asta. N-a avut niciodată.

– Atunci, juriul o să vrea să vadă cum reacţionezi. Şi cum reacţionează el. Nu-ţi face griji, mai avem ceva pregătit care să-l agite pe Eddie.

Haller se întoarse spre Bosch.

– Eşti gata?

– Dă-mi doar un semn.

– Pot să vă întreb ceva? spuse Gleason.

– Sigur, zise Haller.

– Ce-ar fi dacă nu aş vrea să plec azi? Dacă vreau să fiu aici pentru verdict? Pentru sora mea.

– Ne-ar plăcea asta foarte mult, Sarah, spuse Maggie. Eşti bine-venită şi poţi să stai cât doreşti.

Bosch stătea în holul din faţa sălii. Avea telefonul în mână şi se chinuia să îi scrie cu un deget un mesaj fiicei lui. În acest timp primi alt mesaj, iar eforturile lui fură întrerupte. Era de la Haller şi conţinea un singur cuvânt: ACUM

Bosch puse telefonul în buzunar şi intră în camera martorilor. Sonia Reyes stătea pe un scaun, ţinându-şi capul în mâini, cu două ceşti goale de cafea pe masă, în faţa ei.

– Gata, Sonia, trezeşte-te! Trecem la treabă. Eşti în regulă? Eşti gata?

Ea îl privi cu ochi obosiți.

– Sunt prea multe întrebări, polițaiule.

– Bine, mă mulțumesc doar cu una. Cum te simți?

– La fel cum arăt. Mai ai pastile din alea pe care mi le-au dat la clinică?

– Doar pe acelea le-am avut. Dar o să pun pe cineva să te ducă acolo imediat după ce terminăm aici.

– Cum spui tu, polițaiule. Nu cred că m-am mai trezit așa de devreme de când am fost ultima oară la închisoarea municipală.

– Mda, păi, nu e chiar atât de devreme. Hai să mergem.

O ajută să se ridice și se îndreptară spre sala 112. Reyes era ceea ce se numea *martorul tăcut*. Nu avea să depună mărturie la proces. Nu era capabilă să o facă. Dar conducând-o pe culoar și așezând-o în rândul din față, Bosch avea să se asigure că era remarcată de Eddie Roman. Sperau că la vederea ei Roman avea să-și piardă concentrarea, poate chiar să-l determine să schimbe povestea. Se bazau pe faptul că acesta nu cunoștea regulile privind probele și, prin urmare, nu înțelegea că apariția ei în galerie excludea posibilitatea să depună mărturie și să-l demaște.

Harry lovi ușa cu pumnul ca să o deschidă, pentru că știa că avea să le atragă atenția celor din sală. Apoi o conduse pe Reyes înăuntru și merse alături de ea pe culoar. Eddie Roman era deja în boxa martorilor, depusese jurământul și începuse declarațiile. Purta un costum care nu-i venea, împrumutat din dulapul clientului lui Royce, și era proaspăt bărbierit și pieptănat. Se bâlbâi când o văzu pe Sonia în sală.

– Am fost la terapie de grup de două ori...

– Doar de două ori? întrebă Royce, fără să-și dea seama de perturbarea din spatele lui.

– Poftim?

– Ați spus că ați fost cu Sarah Gleason la terapia de grup doar de două ori?

– Nu, omule, voiam să spun de două ori pe zi.

Bosch o conduse pe Reyes la locul ei, care avea un semn de rezervat deasupra. Pe urmă se aşeză lângă ea.

– Şi cam cât timp a durat? întrebă Royce.

– Fiecare şedinţă avea cincizeci de minute, cred, răspunse Roman, uitându-se încă la Reyes.

– Mă refeream la timpul în care aţi fost împreună la terapie? O lună, un an, cât timp?

– Ah, vreo cinci luni.

– Şi aţi devenit amanţi cât aţi stat la centru?

Roman coborî privirea.

– Ăăă... da, exact.

– Cum s-a întâmplat asta? Bănuiesc că erau reguli care interziceau acest lucru.

– Ei bine, dacă vrei, poţi, nu? Găseam timp. Găseam locuri.

– Relaţia aceasta a continuat şi după ce aţi fost eliberaţi din centru?

– Da. Ea a ieşit cu două săptămâni înaintea mea. Pe urmă am ieşit şi eu şi ne-am combinat.

– Locuiaţi împreună?

– Îhî.

– Asta înseamnă da?

– Da. Pot să pun o întrebare?

Royce ezită. Nu se aşteptase la asta.

– Nu, domnule Roman, spuse judecătoarea. Nu puteţi pune o întrebare. Sunteţi aici în calitate de martor.

– Dar cum pot să o aducă aici aşa, pur şi simplu?

– Pe cine, domnule Roman?

Roman arătă spre galerie, către Reyes.

– Pe ea.

Judecătoarea se uită la Reyes, apoi la Bosch, care stătea lângă ea. O expresie bănuitoare îi apăru pe faţă.

– Voi solicita juriului să meargă puţin în cealaltă încăpere. Nu durează mult.

Jurații ieșiră încolonați din sală. În clipa în care ultima persoană închise ușa, judecătoarea se uită la Bosch.

– Domnule detectiv Bosch.

Harry se ridică în picioare.

– Cine este femeia din stânga dumitale?

– Onorată instanță, spuse Haller. Pot să răspund eu la întrebare?

– Vă rog.

– Detectivul Bosch stă lângă Sonia Reyes, care a fost de acord să ajute acuzarea în calitate de consultant în privința martorului.

Judecătoarea se uită de la Haller la Reyes, apoi iar la Haller.

– Vreți să repetați ce ați spus, domnule Haller?

– Doamnă judecător, domnișoara Reyes îl cunoaște pe martor. Pentru că apărarea nu a pus acest martor la dispoziția noastră înainte de depoziție, am rugat-o pe domnișoara Reyes să ne sfătuiască în privința examinării încrucișate.

Explicația lui Haller nu îndepărtase câtuși de puțin expresia suspicioasă de pe fața lui Breitman.

– O plătiți pentru aceste sfaturi?

– Am fost de acord să o ajutăm să se interneze la o clinică.

– Așa speram și eu.

– Onorată instanță, spuse Royce. Pot să spun ceva?

– Da, domnule Royce.

– Cred că este destul de evident că acuzarea încearcă să-l intimideze pe domnul Roman. E o manevră de gangster, doamnă judecător. Nu m-aș fi așteptat la una ca asta din partea procuraturii.

– Ei bine, eu mă opun cu vehemență acestei descrieri, spuse Haller. Este absolut acceptabil, conform canoanelor procedurale și etice din instanță, să folosim și să angajăm consultanți. Domnul Royce a folosit un consultant pentru juriu săptămâna trecută și a fost acceptabil. Acum, când acuzarea are la rândul ei un consultant, despre care știe că va arăta că martorul e un mincinos care se folosește de femei, obiectează. Cu tot respectul cuvenit, abia aceasta este o manevră de gangster.

– Bine, nu dezbatem asta acum, zise Breitman. Consider că acuzarea are dreptul să o folosească pe domnișoara Reyes drept consultant. Haideți să aducem juriul înapoi.

– Vă mulțumesc, doamnă judecător, zise Haller, așezându-se.

Când juriul intră din nou în sală, Haller se întoarse și se uită la Bosch. Îi făcu un semn scurt din cap și Bosch își dădu seama că era bucuros. Schimbul de cuvinte cu judecătoarea n-ar fi putut merge mai bine de atât ca să-i transmită mesajul lui Roman. Mesajul era că știau jocul lui și, odată ce le venea rândul să pună întrebări, la fel avea să facă și juriul. Roman avea acum de ales. Putea să țină în continuare partea apărării sau să înceapă să joace pentru acuzare.

Depoziția continuă după intrarea juriului. Royce dovedi repede, cu ajutorul lui Roman, că el și Sarah Gleason avuseseră o relație care durase aproape un an, în care amândoi împărtășiseră povești personale, nu doar droguri. Dar când veni vremea dezvăluirii acelor povești personale, Roman făcu stânga împrejur, lăsându-l pe Royce cu ochii în soare.

– A avut vreodată un moment în care a vorbit despre uciderea surorii ei?

– Un moment? Au fost multe momente. Vorbea des despre asta, omule.

– Și v-a povestit în detaliu ceea ce numește ea „adevărata poveste"?

– Da, mi-a povestit.

– Puteți să ne spuneți ce anume v-a zis?

Roman ezită și se scărpină în bărbie înainte de a răspunde. Bosch știa că acesta era momentul în care munca lui avea fie să fie răsplătită, fie să se ducă pe apa sâmbetei.

– Mi-a spus că se jucau de-a v-ați ascunselea în curte și că a venit un tip, a luat-o pe sora ei și ea văzut toată întâmplarea.

Bosch se uită la cei din sală. Mai întâi se uită la jurați și păreau că se așteptau să audă altceva de la Roman. Apoi la masa acuzării. Văzu că McPherson îl apucase pe Haller de braț și îl strângea tare. În cele

din urmă, la Royce, care începuse să ezite. Stătea la pupitru, uitându-se la notițe, cu un braț lipit de șold, cu pumnul îndoit, ca un profesor frustrat că nu putea obține răspunsul corect de la un elev.

– Aceasta este povestea pe care ați auzit-o de la Sarah Gleason la centrul de dezintoxicare, așa este? întrebă el într-un târziu.

– Așa e.

– Dar nu-i așa că v-a spus altă versiune despre cele întâmplate – ceea ce ea numea „povestea adevărată" – când erați între patru ochi?

– Ăăă, nu. Spunea mereu același lucru.

Bosch văzu că McPherson îl strângea iar de braț pe Haller. Aici se destrăma tot cazul.

Royce era ca un om lăsat în urmă de barca de scufundări. Călca apa, dar era în larg și era doar o chestiune de timp până să se înece. Încercă să facă tot posibilul.

– Domnule Roman, pe data de 2 martie a acestui an, nu ați contactat biroul meu și ați spus că vreți să fiți martorul apărării?

– Nu mai știu data, dar am sunat acolo, da.

– Și ați discutat cu detectivul Karen Revelle?

– Am vorbit cu o femeie, dar nu-mi amintesc cum o chema.

– Și nu i-ați povestit ceva oarecum diferit față de ce ne-ați spus nouă acum?

– Dar atunci nu eram sub jurământ sau altceva.

– Așa este, domnule, dar i-ați spus altă poveste lui Karen, corect?

– Posibil. Nu-mi amintesc.

– Nu i-ați spus lui Karen că Sarah Gleason v-a povestit atunci că tatăl ei vitreg a ucis-o pe sora ei?

Haller se ridică și obiectă, argumentând că Royce nu numai că indica răspunsurile martorului, dar și că nu exista nicio bază pentru întrebarea respectivă, că avocatul încerca să scoată o mărturisire de la martor pentru juriu pe care martorul nu voia să o dea. Judecătoarea admise obiecția.

– Onorată instanță, spuse Royce, apărarea solicită o pauză scurtă pentru a discuta cu martorul.

Judecătoarea respinse cererea înainte ca Haller să obiecteze.

– După propria declarație a martorului din această dimineață, ați avut timp din martie să vă pregătiți pentru acest moment. Luăm pauza de prânz peste treizeci de minute. Puteți discuta cu el atunci, domnule Royce. Puneți următoarea întrebare.

– Vă mulțumesc, onorată instanță.

Royce se uită la blocnotesul lui. Din locul unde stătea, Bosch văzu că se uita la o pagină goală.

– Domnule Royce? insistă judecătoarea.

– Da, onorată instanță, doar verificam o dată. Domnule Roman, de ce ați sunat la biroul meu pe 2 martie?

– Păi, am văzut ceva la televizor despre cazul ăsta. De fapt, pe dumneata te-am văzut. Te-am văzut vorbind despre caz. Și știam câteva ceva, pentru că o cunoșteam pe Sarah. Așa că am sunat să văd dacă era nevoie de mine.

– După care ați venit la birou, corect?

– Da, exact. Ați trimis doamna aceea să mă ia.

– Și când ați venit la birou, mi-ați spus o poveste diferită față de cea pe care ați spus-o juriului acum, nu-i așa?

– Cum am zis, nu-mi amintesc exact ce-am spus atunci. Sunt dependent de droguri, domnule. Spun multe lucruri pe care nu mi le amintesc și pe care nu le spun serios. Tot ce-mi amintesc e că femeia care a venit a zis că o să mă cazeze la un hotel mai frumos și atunci nu aveam bani să stau undeva. Așa că am spus ce mi-a zis ea să spun.

Bosch încleștă pumnul și îl izbi de picior. Era un dezastru complet pentru apărare. Se uită la Jessup ca să vadă dacă își dădea seama cât de rău mergeau lucrurile pentru el. Jessup păru să-l simtă. Se întoarse și se uită la Bosch, cu ochii întunecați de înțelegere și furie crescândă. Bosch se aplecă în față și ridică încet un deget. După care îl trase de-a curmezișul gâtului.

Jessup se întoarse cu spatele.

TREIZECI ŞI NOUĂ

Joi, 8 aprilie, 11.30

Am avut multe momente frumoase la tribunal. Am stat lângă mulţi oameni în clipa în care au aflat că erau liberi datorită muncii mele. Am stat ca în apă în faţa juriului şi am simţit emoţia adevărului şi a dreptăţii ca un fior pe şira spinării. Şi am distrus fără milă mincinoşii care urcau în boxa martorilor. Pentru astfel de momente trăiesc atunci când vine vorba de profesia mea. Dar puţine dintre acestea s-au ridicat la nivelul momentului în care am văzut apărarea lui Jason Jessup prăbuşindu-se odată cu mărturia depusă de Edward Roman.

În timp ce Roman se autodistrugea în boxa martorilor, fosta mea soţie, partenera mea în echipa acuzării, mă strângea atât de tare de braţ încât mă durea. Nu se putea abţine. O ştia şi ea. Royce nu avea cum să revină după treaba asta. Un element-cheie din apărarea şi aşa fragilă se destrăma în faţa ochilor lui. Nu numai că martorul făcuse o întoarcere la o sută optzeci de grade, dar juriul vedea acum că apărarea se bazase pe un mincinos. Nu aveau să-l ierte pentru asta. Se terminase şi cred că toţi cei din sală, de la judecătoare până la acei gură-cască din ultimul rând al galeriei, o ştiau. Jessup se ducea la vale.

M-am întors şi m-am uitat în spate la Bosch. La urma urmei, ideea cu martorul tăcut fusese a lui. Şi l-am prins făcându-i semn lui Jessup cu gâtul tăiat – semnul internaţional care arăta că jocul se terminase.

M-am întors iar spre partea din faţă a sălii.

– Domnule Royce, a spus judecătoarea, continuați cu acest martor?

– O clipă, onorată instanță, a spus Royce.

Era o întrebare bună. Royce nu prea avea ce să mai facă acum cu Roman. Putea să limiteze pagubele și să termine examinarea. Sau putea să o roage pe judecătoare să-l declare martor ostil – o manevră care era penibilă sub aspect profesional, mai ales când martorul era chemat de tine. Dar acest lucru i-ar fi permis lui Royce să pună întrebări prin care să sugereze răspunsul, explorând ce-i spusese Roman inițial detectivului apărării și de ce se răzgândise acum. Era însă destul de periculos, mai ales că interviul inițial nu fusese înregistrat în vreun fel, pentru că voiau să-l țină pe Roman ascuns în timpul procedurii de aducere la cunoștință a probelor.

– Domnule Royce! a strigat judecătoarea. Consider că timpul instanței este valoros. Vă rog să puneți următoarea întrebare, altfel îi dau cuvântul domnului Haller pentru examinarea încrucișată.

Royce a dat din cap, părea că luase o decizie.

– Îmi pare rău, onorată instanță. Nu mai am întrebări în acest moment.

Royce s-a întors cătrănit la locul lui și la un client foarte supărat din pricina celor întâmplate. M-am ridicat și m-am dus la pupitru înainte ca judecătoarea să-mi dea cuvântul.

– Domnule Roman, i-am spus, depoziția dumneavoastră mi se pare oarecum neclară. Dați-mi voie să mă lămuresc. Ce vreți să spuneți juriului, că Sarah Ann Gleason v-a zis sau nu că tatăl ei vitreg a ucis-o pe sora ei?

– Nu mi-a spus. Asta e doar ce au vrut ei să spun.

– Cine sunt „ei", domnule?

– Apărarea. Doamna detectiv și Royce.

– În afară de camera la hotel, trebuia să primiți și altceva dacă spuneați azi această poveste?

– Au spus doar că o să aibă grijă de mine. Că era vorba de mulți bani...

– Obiecție! a urlat Royce.

Apoi a sărit în picioare.

– Onorată instanță, este evident că martorul este ostil și acționează conform unei fantezii răzbunătoare.

– E martorul dumneavoastră, domnule Royce. Poate să răspundă la întrebare. Poftiți, domnule.

– Au spus că e vorba de mulți bani și că o să aibă grijă de mine, a zis Roman.

Toate mergeau tot mai bine pentru mine și tot mai prost pentru Jessup. Dar trebuia să mă asigur că nu păream eu însumi juriului prea bucuros sau răzbunător. M-am adunat și m-am concentrat pe ce era important.

– Ce poveste v-a spus Sarah acum mulți ani, domnule Roman?

– Cum am zis, că era în curte și că se ascundea când l-a văzut pe tipul acela care a luat-o pe sora ei.

– V-a spus vreodată că a identificat persoana greșită?

– Nu.

– V-a spus vreodată că poliția i-a sugerat pe cine să identifice?

– Nu.

– V-a spus măcar o dată că un om nevinovat era acuzat de uciderea surorii ei?

– Nu.

– Nu mai am întrebări.

M-am uitat la ceas când m-am întors la loc. Mai aveam douăzeci de minute înainte de pauza de prânz. În loc să ne oprim mai devreme, judecătoarea i-a spus lui Royce să cheme martorul următor. A chemat-o pe Karen Revelle, detectivul lui. Știam ce voia să facă și eram pregătit.

Revelle era o femeie care arăta mai degrabă ca un bărbat, purta pantaloni și o jachetă sport. Se vedea după expresia dură că era fostă polițistă. După ce a depus jurământul, Royce a trecut direct la subiect, probabil într-o încercare de a opri vărsarea de sânge înainte ca juraților să ia pauza de prânz.

– Ce ocupație aveți, domnișoară Revelle?

– Sunt detectiv pentru firma de avocatură Royce și Asociații.

– Lucrați pentru mine, corect?

– Corect.

– Pe data de 2 martie a acestui an, ați avut un interviu telefonic cu o persoană pe nume Edward Roman?

– Da.

– Ce v-a spus la telefon?

M-am ridicat și am obiectat. Am rugat-o pe judecătoare să discutăm obiecția în privat, fără a fi auziți de jurați.

– Apropiați-vă, a spus ea.

Eu și Maggie am mers după Royce în fața judecătoarei. Breitman mi-a spus să explic ce obiecție aveam.

– Prima obiecție este că orice spune acest martor despre conversația cu Roman este mărturie indirectă și nu este permis. Dar obiecția principală este că domnul Royce încearcă să își discrediteze propriul martor. Se va folosi de Revelle ca să pună la îndoială cele spuse de Roman și nu se poate face așa ceva, doamnă judecător. E aproape sperjur și corupere din partea domnului Royce, pentru că unul din cei doi martori minte sub jurământ și el i-a chemat pe amândoi!

– Obiectez vehement la descrierea făcută de domnul Haller, a spus Royce, aplecându-se peste margine și apropiindu-se de judecătoare. Sperjur și corupere? Practic avocatura de peste...

– În primul rând, dați-vă mai în spate, domnule Royce, îmi invadați spațiul personal, a spus Breitman severă. Și în al doilea rând, puteți să vă păstrați obiecția asta care vă servește interesului propriu pentru altă ocazie. Domnul Haller are dreptate în ambele aspecte. Dacă îi permit acestui martor să depună mărturie, nu numai că veți avea o mărturie indirectă, dar veți crea și o situație în care unul din martori a mințit sub jurământ. Nu se poate să le aveți pe amândouă și nu puteți aduce un mincinos în boxa martorilor. Așa că uitați ce vom face. O să eliminați mărturia detectivului, domnul Haller va

depune o moțiune de excludere a puținei mărturii depuse până acum și eu voi aproba moțiunea. După care facem pauză de prânz. Între timp, dumneavoastră și clientul veți discuta și veți decide ce să faceți mai departe. Dar mie mi se pare că opțiunile dumneavoastră s-au redus considerabil în ultima jumătate de oră. Asta e tot.

Nu a mai așteptat să dăm vreun răspuns. Pur și simplu și-a împins scaunul în spate.

Royce i-a urmat sfatul și a pus punct examinării lui Revelle. Eu am depus moțiunea de excludere și acolo s-a terminat totul. O jumătate de oră mai târziu, stăteam cu Maggie și Sarah Gleason la o masă la Water Grill, locul unde începuse cazul pentru mine. Ne hotărâserăm să mergem într-un loc elegant, pentru că sărbătoream ceea ce semăna cu începutul sfârșitului pentru cazul lui Jason Jessup și pentru că Water Grill era vizavi de hotelul lui Sarah. Singurul care lipsea de la masă era Bosch, iar el urma să apară după ce o lăsa pe Sonia Reyes, martorul tăcut, la dezintoxicare la Centrul Medical County-USC.

– Uau, am zis eu după ce ne-am așezat toți trei. Nu cred că am mai văzut așa ceva într-o sală de judecată.

– Nici eu, a spus Maggie.

– Eu am fost în câteva săli de judecată, dar nu știu destul ca să înțeleg ce înseamnă, a zis Gleason.

– Înseamnă că se apropie sfârșitul, a spus Maggie.

– Înseamnă că toată apărarea lor s-a prăbușit, am adăugat eu. Vezi tu, apărarea lor era destul de simplă. Tatăl vitreg a ucis fata și familia a mușamalizat tot. Familia a inventat povestea cu jocul de-a v-ați ascunselea și cu bărbatul de pe peluză ca să înlăture bănuiala cu privire la tatăl vitreg. Apoi sora – adică tu – a făcut o identificare falsă a lui Jessup. Că i-ai înscenat la întâmplare o crimă pe care nu a comis-o.

– Dar cum rămâne cu părul Melissei din camion? a întrebat Gleason.

– Apărarea susține că a fost plantat, i-am răspuns. Fie în cadrul unei conspirații, fie independent de mușamalizarea făcută de familie.

Poliția și-a dat seama că nu avea un caz solid. Avea identificarea făcută de o fată de treisprezece ani și cam atât. Așa că a luat păr de la cadavru sau de pe o perie și l-a pus în camion. După prânz – dacă Royce e suficient de prost să continue – o să prezinte rapoarte de anchetă și registre de prezență care să arate că detectivul Kloster a avut suficient timp și cale de acces ca să pună firele de păr în camion înainte ca mandatul de percheziție să fie eliberat și să deschidă criminaliștii camionul.

– Dar asta e o nebunie, a exclamat Gleason.

– Poate că așa e, a zis Maggie, dar acesta era cazul lor și Eddie Roman trebuia să lege toată povestea, pentru că urma să spună că i-ai fi mărturisit tu că tatăl tău vitreg a făcut-o. Trebuia să arunce un grăunte de îndoială. Asta ar fi fost de ajuns, Sarah. O îndoială cât de mică. Numai că s-a uitat la cine era în public – adică la Sonia Reyes – și a crezut că a dat de belea. Vezi tu, Eddie a făcut cu ea același lucru pe care l-a făcut cu tine. A cunoscut-o, s-a apropiat de ea și a trimis-o la treabă ca să aibă el metamfetamină. Când a văzut-o în sală, și-a dat seama că o să aibă probleme. Pentru că știa că, dacă Sonia urca în boxa martorilor și spunea aceeași poveste despre el pe care ai spus-o și tu, atunci juriul o să știe cine era el de fapt – un mincinos și un profitor – și nu o să mai creadă nimic din ce spune. Pe lângă asta, nu știa nici ce ne-a spus Sonia despre infracțiunile comise de ei. Așa că s-a decis pe loc că opțiunea cea mai bună pentru el e să spună adevărul. Să dea naibii apărarea și să mulțumească acuzarea. Și-a schimbat mărturia.

Gleason dădea din cap, începând să înțeleagă.

– Credeți că domnul Royce chiar i-a spus ce să declare și avea de gând să-l plătească pentru minciunile lui?

– Desigur, a spus Maggie.

– Nu știu, am spus eu repede. Îl știu pe Clive de multă vreme. Nu cred că așa acționează.

– Poftim? a spus Maggie. Crezi că Eddie Roman a inventat totul singur?

– Nu, dar a vorbit cu detectivul înainte de a ajunge la Clive.

– Negare plauzibilă. Ești milos, Haller. Nu i se spune Istețul Clive degeaba.

Sarah părea să-și dea seama că ne trimisese într-o zonă tensionată care existase cu mult înainte de proces. A încercat să ne facă să trecem mai departe.

– Chiar credeți că s-a terminat? a întreba ea.

M-am gândit o clipă, după care am dat aprobator din cap.

– Cred că dacă aș fi în locul Istețului Clive, m-aș gândi la ce e mai bine pentru clientul meu și asta ar însemna să nu permit să se ajungă la verdict. Aș începe să mă gândesc la o înțelegere. Poate o să sune chiar în timpul prânzului.

Am scos telefonul și l-am pus pe masă, ca și cum Royce ar fi sunat doar pentru că eu eram pregătit. În același moment a apărut Bosch și s-a așezat lângă Maggie. Am luat paharul de apă și l-am ridicat spre el.

– Noroc, Harry! Frumoasă manevră azi! Castelul din cărți de joc al lui Jessup probabil se prăbușește deja.

Bosch a ridicat paharul cu apă și l-a ciocnit cu al meu.

– Royce avea dreptate, să știi, a zis el. A fost o manevră de gangster. Am văzut-o într-unul din filmele *Nașul* mai demult.

Apoi a ridicat paharul către cele două femei.

– În orice caz, noroc, a zis el. Voi două sunteți adevăratele vedete. Minunată treabă și ieri, și azi.

Am ciocnit cu toții paharele, dar Sarah a ezitat.

– Ce s-a întâmplat, Sarah? am întrebat-o. Nu-mi spune că te temi să ciocnești paharul.

Am zâmbit, mândru că eram atât de spiritual.

– Nu e nimic, a zis ea. Cred că e ghinion să ciocnești cu apă.

– Ei bine, am spus eu repede, revenindu-mi, o să fie nevoie de mai mult decât ghinion ca să se mai schimbe lucrurile acum.

Bosch a schimbat subiectul.

– Ce se întâmplă pe urmă? a întrebat el.

– Tocmai îi spuneam lui Sarah că nu cred că o să rămână la latitudinea juriului. Clive sigur se gândește la o dispoziție. Chiar nu au altă soluție.

Bosch a devenit serios.

– Știu că sunt niște bani la mijloc și că șeful tău probabil crede că asta e prioritatea, a spus el, dar tipul ăsta trebuie să se întoarcă la închisoare.

– Absolut, a spus Maggie.

– Sigur, am adăugat eu. Și după ce s-a întâmplat azi-dimineață, avem toate avantajele. Jessup trebuie să accepte ce-i oferim altfel...

Telefonul meu a început să vibreze. Pe ecran scria NECUNOSCUT.

– Vorbeai de lup, a zis Maggie.

M-am uitat la Sarah.

– Până la urmă, ai putea să ajungi diseară acasă.

Am răspuns și mi-am spus numele.

– Mickey, procurorul districtual Williams la telefon. Ce faci?

Am clătinat din cap spre ceilalți. Nu era Royce.

– Sunt bine, Gabe. Tu ce faci?

Lipsa mea de protocol nu părea să-l deranjeze.

– Aud lucruri bune de la tribunal azi.

Cuvintele lui mi-au confirmat ceea ce credeam de la început. Deși Williams nu-și arătase fața în sală nici măcar o dată, avea pe cineva în galerie care urmărea tot.

– Ei bine, așa sper. Cred că o să știm mai multe după prânz.

– Te gândești la o dispoziție?

– Încă nu. N-am primit nicio veste de la avocatul apărării, dar presupun că o să începem curând discuțiile. Probabil acum discută cu clientul. Eu așa aș face în locul lui.

– Bine, ține-mă la curent cu treaba asta înainte să te învoiești la ceva.

Am ezitat, cântărind ceea ce spunea. L-am văzut pe Bosch scoțând telefonul și răspunzând la un apel.

– Uite ce e, Gabe. Ca avocat independent, aş prefera să rămân independent. O să te informez cu privire la dispoziție când şi dacă o să fie o înțelegere.

– Vreau să iau parte la discuția aceea, a insistat Williams.

Am văzut o umbră întunecată în ochii lui Bosch. Ştiam din instinct că trebuia să termin discuția.

– O să revin cu subiectul acesta, domnule procuror districtual. Mai am un apel. S-ar putea să fie Clive Royce.

Am închis telefonul odată cu Bosch, iar el a dat să se ridice.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat Maggie.

Fața lui Bosch se făcuse pământie.

– Au fost focuri de armă la biroul lui Royce. Sunt patru morți acolo.

– E şi Jessup printre ei? am întrebat.

– Nu... Jessup a dispărut.

PATRUZECI

Joi, 8 aprilie, 13.05

Bosch se urcă la volan, iar McPherson insistă să meargă cu el. Haller plecase cu Gleason spre tribunal. Bosch scoase o carte de vizită din portofel, unde avea numărul locotenentului Stephen Wright. I-o dădu lui McPherson și îi spuse să formeze numărul.

– Sună, zise ea.

Bosch luă telefonul și îl puse la ureche în clipa în care Wright răspunse.

– Sunt Bosch. Spune-mi că oamenii tăi îl urmăresc pe Jessup.

– Aș vrea eu!

– La naiba! Ce dracu' s-a întâmplat? De ce nu era DSI cu el?

– Stai puțin, Bosch! *Eram* cu el! Unul dintre oamenii mei este mort pe podea în biroul lui Royce.

Vorbele lui căzură ca o lovitură. Bosch nu știa că printre victime era și un polițist.

– Unde ești? îl întrebă pe Wright.

– Pe drum. Mai am trei minute.

– Ce știi până în momentul ăsta?

– Nu prea multe. Aveam o echipă redusă pe urmele lui în timpul ședinței la tribunal. Știai asta. O echipă în timpul ședințelor și personal complet înainte și după. Azi la prânz l-au urmărit de la tribunal la biroul lui Royce. Jessup și echipa lui Royce au mers pe jos. La

câteva minute după ce au intrat, s-au auzit împușcături. Au anunțat mai departe și au intrat. Unul era la pământ, celălalt era amenințat cu arma. Jessup a fugit prin spate și omul meu a rămas să-l resuscite-ze pe partenerul lui. A trebuit să-l lase pe Jessup să fugă.

Bosch clătină din cap. Gândul la fiica lui era mai pregnant decât toate. Era la școală pentru următoarele nouăzeci de minute. Se gân-dea că ar trebui să fie în siguranță. Deocamdată.

– Cine a mai fost împușcat? întrebă el.

– Din câte știu eu, a spus Wright, au fost Royce, detectivul lui și încă un avocat. O femeie. Au avut noroc că era ora prânzului. Toți ceilalți erau în pauză.

Bosch nu vedea niciun dram de noroc într-un asasinat cvadru-plu și în faptul că Jessup era undeva în libertate și înarmat. Wright vorbi mai departe.

– Nu o să vărs nicio lacrimă pentru cei doi avocați, dar omul meu avea doi copii mici acasă, Bosch. Nu e deloc în regulă ce s-a întâmplat.

Bosch viră pe First Street, unde, ceva mai în față, se vedeau giro-farurile. Biroul lui Royce era pe partea de la stradă, pe un drum închis care se afla în spatele hotelului Kyoto Grand, la marginea Cartierului Japonez. Era ușor de ajuns pe jos de la tribunal.

– Ai dat mașina lui Jessup în urmărire?

– Da, toată lumea a primit mesajul. Cineva o s-o găsească.

– Unde e restul echipei?

– Toată lumea se îndreaptă spre locul crimei.

– Nu, trimite-i să-l caute pe Jessup. În toate locurile unde a fost. În parcuri, peste tot, chiar și la mine acasă. Nu au ce să facă la locul crimei.

– Ne întâlnim acolo și o să-i trimit.

– Pierzi timp, domnule locotenent.

– Crezi că pot să-i împiedic să vină mai întâi acolo?

Bosch înțelegea situația imposibilă în care se afla Wright.

– Am ajuns chiar acum, spuse el. Ne vedem când ajungi și tu.

– Peste două minute.

Bosch închise telefonul. McPherson îl întrebă ce spusese Wright, iar el îi povesti repede în timp ce parca în spatele unei mașini de poliție.

Bosch arătă legitimația și intră pe sub banda galbenă. McPherson îl urmă. Pentru că focurile de armă fuseseră trase cu doar douăzeci și cinci de minute înainte, locul crimei era plin de polițiști în uniformă – primii care primiseră apelul – și era haotic. Bosch găsi un sergent care dădea ordine cu privire la îngrădirea locului și se duse spre el.

– Domnule sergent, Harry Bosch, RHD. Cine se ocupă de anchetă?

– Nu dumneata?

– Nu, eu mă ocup de un caz care are legătură cu asta. Dar acesta nu o să fie al meu.

– Atunci nu știu, Bosch. Mi s-a spus că se ocupă cei de la RHD.

– OK, înseamnă că sunt pe drum. Cine e înăuntru?

– Vreo doi tipi de la Departamentul Central. Roche și Stout.

„Dădace", se gândi Bosch. Aveau să fie îndepărtați când soseau cei de la RHD. Scoase telefonul și îl sună pe locotenentul lui.

– Gandle.

– Domnule locotenent, cine se ocupă de cei patru morți de lângă Kyoto?

– Bosch? Unde ești?

– La locul crimei. Era tipul meu de la proces. Jessup.

– La naiba, ce s-a întâmplat?

– Nu știu. Pe cine trimiți și unde naiba sunt?

– Trimit patru oameni. Penzler, Kirschbaum, Krikorian și Russell. Dar erau toți la prânz, la Birds. Vin și eu, dar nu e nevoie să stai acolo, Harry.

– Știu. Nu stau mult.

Bosch închise telefonul și se uită după McPherson. Se pierduse de ea în învălmășeala de acolo. O văzu ghemuită lângă un bărbat care stătea pe trotuar, în fața firmei de angajamente de cauțiune de lângă biroul lui Royce. Bosch îl recunoscu din seara în care el și McPherson merseseră cu echipa de urmărire după Jessup. Avea sânge pe mâini și pe cămașă de la eforturile de a-și salva partenerul. Bosch se duse la ei.

– ...s-a dus la mașină când s-au întors aici. Doar o clipă. S-a urcat și a coborât imediat. Apoi a intrat în birou. Imediat după asta am auzit împușcături. Am intrat și Manny a fost împușcat de cum am deschis ușa. Am reușit să trag de două ori, dar trebuia să încerc să-l ajut pe Manny...

– Înseamnă că Jessup trebuie să fi luat arma din mașină, nu?

– Cu siguranță. La tribunal au detectoare de metal. Nu a avut arma cu el azi.

– Dar n-ai mai văzut-o până azi?

– Nu, n-am văzut deloc arma. Dacă o vedeam, am fi făcut ceva.

Bosch îi lăsă acolo și se duse la intrarea în firma Royce și Asociații. Ajunse în aceeași clipă cu locotenentul Wright. Intrară împreună.

– Oh, Doamne, spuse Wright când îl văzu pe omul lui căzut chiar la intrare.

– Cum îl chema? întrebă Bosch.

– Manuel Branson. Are doi copii și trebuie să o anunț pe soția lui.

Branson stătea pe spate. Avea răni provocate de glonț pe partea stângă a gâtului și pe obrazul stâng. Cursese mult sânge. Glonțul de la gât părea să fi străpuns artera carotidă.

Bosch îl lăsă acolo pe Wright și merse spre recepție, după care o luă pe culoarul de pe partea dreaptă. Era un perete de sticlă care dădea către o sală de ședințe, cu uși la ambele capete. Acolo erau celelalte victime, împreună cu detectivi care purtau mănuși și învelitori pentru încălțări și luau notițe. Roche și Stout. Bosch rămase în ușă, nu voia să intre. Cei doi detectivi se uitară la el.

– Cine sunteți? întrebă unul din ei.

– Bosch, RHD.

– Vă ocupați de asta?

– Nu chiar. Am ceva legat de cazul ăsta. Ceilalți sunt pe drum.

– Dumnezeule, suntem la două străzi de sediul administrației publice.

– Nu erau acolo. Erau la masă în Hollywood. Dar nu vă temeți, o să ajungă. Doar oamenii ăştia nu pleacă nicăieri.

Bosch se uită la cadavre. Clive Royce era mort pe scaunul din capul mesei lungi. Avea capul dat pe spate, ca şi cum se uita în tavan. În frunte avea o rană de glonț din care nu curgea sângele. Sângele din rana de la ceafă se scursese pe spatele sacoului şi pe scaun.

Detectivul Karen Revelle era pe jos, în partea cealaltă a camerei, lângă a doua uşă. Se părea că încercase să fugă înainte de a fi împuşcată. Era cu fața în jos şi Bosch nu vedea de câte ori fusese nimerită de gloanțe.

Avocata cea frumuşică, asociata lui Royce, al cărei nume Bosch nu şi-l aducea aminte, nu mai era la fel de frumuşică. Trupul ei era pe diagonală față de Royce, cu partea de sus peste masă şi cu o rană de glonț în ceafă. Glonțul ieşise pe sub ochiul drept şi îi nimicise fața. Întotdeauna se produceau răni mai urâte la ieşire decât la intrare.

– Ce părere aveți? întrebă unul dintre băieții de la Central.

– Mi se pare că a intrat cu arma în mână. I-a împuşcat întâi pe aceştia doi, apoi pe femeie, care fugea spre uşă. Pe urmă a ieşit cu spatele pe hol şi a tras asupra băieților de la DSI când au intrat.

– Da. Aşa se pare.

– O să verific şi restul locului.

Bosch ieşi pe hol, uitându-se prin uşile deschise la birourile goale. Lângă fiecare uşă era o plăcuță cu nume şi îşi aminti că pe asistenta lui Royce o chema Denise Graydon.

Holul se termina cu o sală de recreere, unde era o chicinetă, un frigider şi un cuptor cu microunde. Era şi o masă comună, precum şi o uşă întredeschisă.

Bosch deschise uşa cu cotul. Ieşi pe o alee plină cu tomberoane. Se uită în ambele direcţii şi văzu că puţin mai sus, în dreapta, era o parcare cu plată. Bănuia că în parcarea aceea îşi lăsase Jessup maşina şi tot acolo fusese ca să-şi ia arma.

Intră înapoi în clădire şi se uită cu mai multă atenţie în fiecare birou. Ştia din experienţă că păşea pe gheaţă subţire. Era într-o firmă de avocatură şi, indiferent dacă avocaţii trăiau sau nu, clienţii lor aveau dreptul la intimitate şi la relaţia de confidenţialitate dintre avocat şi client. Bosch nu se atinse de nimic, nu deschise niciun sertar şi niciun dosar. Se uita la toate lucrurile, văzând şi citind ce era la vedere.

McPherson i se alătură în timp ce era în biroul lui Revelle.

– Ce faci?

– Mă uit doar.

– S-ar putea să avem probleme dacă intrăm în oricare dintre birouri. Ca membru al Curţii, nu pot...

– Atunci aşteaptă afară. Cum am spus, doar mă uit. Mă asigur că locul e în siguranţă.

– Mă rog. O să fiu afară. Deja a venit toată presa. E un circ...

Bosch se apleca peste biroul lui Revelle. Nu ridică privirea.

– Bravo lor!

McPherson ieşi din cameră şi Bosch citi ceva ce se vedea pe un blocnotes aflat deasupra unui teanc de dosare, pe partea de birou unde era telefonul.

– Maggie? Vino înapoi!

McPherson se întoarse.

– Uită-te puţin la asta.

McPherson ocoli biroul şi se aplecă să citească notiţele de pe prima pagină a blocnotesului. Pagina era acoperită cu diverse notiţe, numere de telefon şi nume. Unele erau încercuite, altele tăiate. Se părea că Revelle le notase în timp ce vorbea la telefon.

– Ce e? întrebă McPherson.

Fără să se atingă de blocnotes, Bosch arătă cu degetul la o notiță făcută în colțul din dreapta jos. Nu scria decât *Checkers - 804*. Dar era destul.

– La naiba! spuse McPherson. Sarah nici măcar nu e cazată pe numele ei. Cum a găsit Revelle chestia asta?

– Probabil ne-a urmărit după ședință, a plătit pe cineva ca să afle numărul camerei. Trebuie să presupunem că Jessup avea informația asta.

Bosch scoase telefonul și îl sună pe Mickey Haller.

– Sunt Bosch. Sarah mai e cu tine?

– Da, e aici, la tribunal. O așteptăm pe judecătoare.

– Uite, ai grijă să nu o sperii, dar nu se poate întoarce la hotel.

– Bine. De ce?

– Pentru că avem motive să credem că Jessup știe locul. O să ne pregătim pentru asta.

– Și atunci ce să fac?

– O să trimit o echipă de pază la tribunal - pentru amândoi. O să știe ei ce să facă.

– Pot să se ocupe de ea. Eu nu am nevoie.

– Asta e alegerea ta. Eu te sfătuiesc să accepți.

Închise telefonul și se uită la McPherson.

– Trebuie să trimit o echipă de pază acolo. Vreau să mergi cu mașina mea să le iei pe fetele noastre și să te duci într-un loc sigur. Pe urmă mă suni și trimit o echipă și acolo.

– Mașina mea e la două străzi de aici. Pot pur și simplu...

– Pierzi prea mult timp așa. Ia-o pe a mea și pleacă acum. O să sun la școală ca să-i anunț că vii după Maddie.

– În regulă.

– Mulțumesc. Sună-mă când...

Auziră strigăte din fața biroului. Voci supărate de bărbați. Bosch știa că erau ale prietenilor lui Manny Branson. Îl vedeau pe colegul lor pe podea și erau mânioși și ațâțați de mirosul sângelui.

– Hai să mergem, spuse el.

Se dădură puțin în spate, după care o luară spre ieșire. Bosch îl văzu pe Wright stând dincolo de ușă, consolând doi membri DSI cu figurile întristate, ude de lacrimi. Bosch ocoli trupul lui Branson și ieși pe ușă. Îl bătu pe umăr pe Wright.

– Am nevoie de o clipă, domnule locotenent.

Wright se dezlipi de cei doi și îl urmă. Bosch merse câțiva metri, ca să poată vorbi între patru ochi. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze că l-ar fi putut auzi cineva. Sus, pe cer, erau cel puțin patru elicoptere ale presei care dădeau târcoale locului crimei și care făceau un zgomot care putea să camufleze perfect orice conversație de pe stradă.

– Am nevoie de doi dintre cei mai buni oameni, spuse Bosch, aplecându-se spre urechea lui Wright.

– OK. La ce lucrezi?

– Pe biroul uneia dintre victime e scris ceva. E hotelul și numărul camerei martorului nostru principal. Trebuie să presupunem că atacatorul are informația asta. Măcelul din interior ne arată că îi elimină pe cei care au avut legătură cu procesul. Oamenii care, după părerea lui, au greșit față de el. E o listă lungă, dar cred că martorul nostru ar putea fi în capul ei.

– Am înțeles. Vrei să trimiți pe cineva la hotel.

Bosch încuviință.

– Da. Un om afară, unul înăuntru și eu în cameră. Așteptăm și vedem dacă apare.

Wright dădu din cap.

– Folosim patru oameni. Doi afară și doi înăuntru. Dar nu te duci să aștepți în cameră, pentru că Jessup nu o să treacă de supraveghere. În schimb, noi doi găsim un punct de observare undeva sus și stabilim postul de comandă. Așa se face ca la carte.

Bosch dădu din cap.

– Bine, să mergem.

– Mai e ceva.

– Ce anume?

– Dacă te bag în treaba asta, atunci stai în spate. Oamenii mei îl atacă.

Bosch se uită la el o clipă, încercând să citească ce era în spatele cuvintelor.

– Există niște întrebări, spuse Bosch. Despre Franklin Canyon și celelalte locuri. Trebuie să vorbesc cu Jessup.

Wright se uită peste umărul lui Bosch și înapoi la intrarea în firmă.

– Domnule detectiv, unul dintre cei mai buni oameni ai mei e întins pe jos acolo. Nu îți garantez nimic. Înțelegi?

Bosch ezită, apoi dădu din cap.

– Înțeleg.

PATRUZECI ŞI UNU

Joi, 8 aprilie, 13.50

În sală erau mai mulţi ziarişti decât fuseseră de la începutul procesului. Primele două rânduri din galerie erau pline ochi de reporteri şi cameramani. Celelalte erau ocupate de personalul tribunalului şi de avocaţi care auziseră ce se întâmplase cu Clive Royce.

Sarah Gleason stătea pe un rând de lângă biroul ofiţerului Curţii. Scria că era rezervat pentru poliţişti, dar ofiţerul o aşezase acolo ca să nu ajungă reporterii la ea. Între timp, eu stăteam la masa acuzării, aşteptând-o pe judecătoare ca un om pe o insulă pustie. Maggie nu era. Nici Bosch. Nimeni la masa acuzării. Eram singur.

– Mickey, şopti cineva în spatele meu.

M-am întors şi am văzut-o pe Kate Salters de la *Times* sprijinindu-se de balustradă.

– Nu pot să vorbesc acum. Trebuie să mă gândesc la ce o să spun aici.

– Dar crezi că felul în care ai distrus martorul de azi-dimineaţă ar avea vreo...

M-a salvat judecătoarea. Breitman a intrat în sală şi şi-a ocupat locul. Salters s-a dus la locul ei şi întrebarea pe care voiam să o evit tot restul vieţii a rămas nepusă – cel puţin pentru moment.

– Deschidem iar şedinţa în cazul *California versus Jessup*. Michael Haller reprezintă statul. Dar juriul nu este de faţă, nici avocatul

apărării sau acuzatul. Am aflat din ştirile neconfirmate din presă despre ce s-a întâmplat în ultimele nouăzeci de minute la biroul domnului Royce. Aveţi ceva de adăugat la ceea ce am văzut şi am auzit la televizor, domnule Haller?

M-am ridicat ca să mă adresez Curţii.

– Onorată instanţă, nu ştiu ce apare în acest moment în media, dar pot să confirm că domnul Royce şi avocata asociată la acest caz, domnişoara Graydon, au fost împuşcaţi mortal în birourile lor la ora prânzului. A decedat şi Karen Revelle, precum şi poliţistul care a răspuns la apelul de urgenţă. Suspectul în acest incident a fost identificat ca fiind Jason Jessup. Este încă în libertate.

Judecând după murmuratul din galeria din spatele meu, se făcuseră deja speculaţii despre pe aceste fapte, dar nu fuseseră confirmate de presă.

– Este, cu adevărat, o veste foarte tristă, a spus Breitman.

– Da, onorată instanţă, am spus. Foarte tristă.

– Dar cred că în acest moment trebuie să lăsăm sentimentele deoparte şi să acţionăm precaut. Problema este cum să continuăm procesul. Sunt destul de sigură că ştiu răspunsul, dar sunt dispusă să ascult reprezentanţii înainte de a lua o hotărâre. Vreţi să spuneţi ceva, domnule Haller?

– Da, doamnă judecător. Solicit instanţei să suspende procesul pentru restul zilei şi să reţină membrii juriului cât timp aşteptăm noi informaţii. Solicit şi ca eliberarea acordată înainte de proces domnului Jessup să fie revocată şi să eliberaţi un mandat de arestare.

Judecătoarea s-a gândit îndelung la cererile mele înainte să răspundă.

– Voi revoca eliberarea acuzatului şi voi elibera mandatul. Dar nu văd de ce să reţinem juriul. Din nefericire, nu văd altă soluţie în acest caz decât de a declara eroare judiciară, domnule Haller.

Ştiam că acesta avea să fie primul ei gând. Mă gândisem la răspuns din secunda în care revenisem la tribunal.

– Statul obiectează în privința erorii judiciare, doamnă judecător. Legea este clară, domnul Jessup renunță la dreptul lui de a fi prezent la aceste ședințe absentând în mod voluntar. Potrivit celor expuse mai devreme de apărare, trebuia să fie ultimul martor de azi. Dar, evident, a decis să nu mai depună mărturie. Așadar, ținând cont de toate acestea...

– Domnule Haller, trebuie să vă opresc acum. Cred că vă lipsește un element din ecuație și mă tem că e deja cam târziu. Poate vă amintiți că ofițerul Curții Solantz a fost desemnat să însoțească juriații după ce am avut luni probleme cu întârzierea.

– Da.

– Ei bine, prânzul pentru optsprezece persoane în centrul orașului Los Angeles e o comandă serioasă. Ofițerul Solantz a aranjat ca grupul să meargă împreună cu autobuzul și să mănânce în fiecare zi la cantina Clifton. În restaurant există televizoare, dar Solantz le setează mereu pe alte canale decât pe cele de știri. Din păcate, unul dintre televizoare era azi setat pe CNN și postul a transmis în direct ce se întâmpla la biroul domnului Royce. Mai mulți juriați au văzut transmisiunea și au înțeles ce s-a întâmplat înainte ca Solantz să oprească televizorul. După cum vă puteți imagina, Solantz nu e prea mulțumit de el însuși în clipa asta, așa cum nu sunt nici eu.

M-am întors și m-am uitat spre biroul ofițerului Curții. Solantz era cu ochii plecați, umilit. M-am uitat iar la judecătoare și am știut că aici mi se înfundase.

– Inutil de spus, sugestia dumneavoastră de a reține juriul e bună, dar a venit prea târziu. De aceea, după ce am cumpănit asupra tuturor acestor lucruri, consider că juriul din acest proces a fost influențat de evenimentele care s-au petrecut în afara sălii de judecată. Intenționez să declar eroare judiciară și să continui cazul până când domnul Jessup va fi adus din nou în această instanță.

S-a oprit o clipă ca să vadă dacă am vreo obiecție, dar nu știam ce să spun. Ceea ce făcea era corect și inevitabil.

– Să aducem juriul în sală, a spus.

În curând, juraţii îşi ocupau locurile, mulţi uitându-se spre masa goală a acuzării.

Când toată lumea era aşezată, judecătoarea a declarat şedinţa deschisă şi s-a întors în scaun către juraţi. Le-a vorbit pe un ton calm.

– Doamnelor şi domnilor juraţi, trebuie să vă informez că din cauza anumitor factori care nu vă sunt clari acum, dar pe care îi veţi înţelege în curând, am declarat eroare judiciară în cazul *California versus Jason Jessup.* O fac cu mare regret, pentru că toţi cei de aici am investit mult timp şi efort în acţiunile din această instanţă.

S-a oprit şi s-a uitat la figurile nedumerite din faţa ei.

– Nimănui nu-i place să investească atâta timp fără să vadă rezultatul unui caz. Îmi pare rău pentru acest lucru. Dar vă mulţumesc că v-aţi achitat de datorie. Aţi fost de nădejde şi, în general, aţi fost punctuali în fiecare zi. V-am urmărit cu grijă în timpul depunerii mărturiilor şi aţi fost toţi atenţi. Instanţa vă mulţumeşte. Acum sunteţi liberi şi aţi scăpat de funcţia de jurat. Puteţi merge acasă.

Juraţii au ieşit încolonaţi din sală, mulţi dintre ei aruncând o ultimă privire în urmă. După ce au plecat, judecătoarea s-a întors din nou spre mine.

– Domnule Haller, dacă mai are vreo importanţă, consider că v-aţi comportat foarte bine în calitate de procuror. Îmi pare rău că s-a terminat în acest fel, dar sunteţi bine-venit în această sală oricând şi de oricare parte a culoarului.

– Vă mulţumesc, doamnă judecător. Apreciez cuvintele dumneavoastră. Am beneficiat de mult ajutor.

– Atunci felicitări şi echipei dumneavoastră!

După aceea, judecătoarea s-a ridicat şi a plecat. Am rămas acolo multă vreme, ascultând cum ieşeau ceilalţi din sală şi gândindu-mă la ce spusese Breitman la sfârşit. Mă întreb cum şi de ce o treabă atât

de bine făcută în instanţă se terminase cu un lucru atât de oribil petrecut la biroul lui Clive Royce.

– Domnule Haller?

M-am întors, crezând că era un reporter. Dar erau doi poliţişti în civil.

– Ne-a trimis domnul detectiv Bosch. Am venit să vă plasăm sub protecţie pe dumneavoastră şi pe domnişoara Gleason.

– Doar pe domnişoara Gleason, e chiar aici.

Sarah aştepta pe banca de lângă biroul lui Solantz.

– Sarah, aceşti poliţişti o să aibă grijă de tine până când îl prind pe Jason Jessup sau...

Nu a fost nevoie să termin vorba. Sarah s-a ridicat şi a venit spre noi.

– Deci, s-a terminat procesul? a întrebat ea.

– Da. Judecătoarea a declarat eroare judiciară. Asta înseamnă că dacă îl arestează pe Jessup, s-ar putea să fie nevoie să o luăm de la capăt. Cu un juriu nou.

A dat din cap, părând oarecum uimită. Văzusem expresia asta pe faţa multora dintre cei care se aventurează cu naivitate în sistemul de justiţie. Pleacă apoi din sală întrebându-se ce s-a întâmplat. La fel era şi Sarah Gleason.

– Sarah, ar trebui să mergi cu domnii aceştia. O să ţinem legătura când aflăm ce se întâmplă mai departe.

A dat scurt din cap şi au pornit spre uşă.

Am aşteptat o vreme, singur în sală, apoi am luat-o şi eu către hol. Am văzut mai mulţi juraţi care dădeau interviuri pentru reporteri. Aş fi putut să mă uit, dar în clipa aceea nu mă interesa ce aveau de spus alţii despre caz. Nu mă mai interesa deloc.

Kate Salters m-a văzut şi s-a desprins de grup.

– Mickey, putem vorbi acum?

– Nu am chef de vorbit. Sună-mă mâine.

– Dar povestea se desfăşoară azi, Mick.

– Nu-mi pasă.

Am trecut pe lângă ea în direcția lifturilor.

– Unde mergi?

Nu i-am răspuns. Am ajuns la lifturi și am urcat într-unul care era deschis. M-am așezat într-un colț și am văzut o femeie în dreptul butoanelor. Mi-a pus aceeași întrebare ca Salters.

– Unde mergeți?

– Acasă, i-am spus.

A apăsat butonul P și am coborât.

PARTEA A CINCEA

Capturarea

PATRUZECI ŞI DOI

Joi, 8 aprilie, 16.40

Bosch era cu Wright într-un birou împrumutat, vizavi de hotelul Checkers. Era postul de comandă şi, deşi nimeni nu credea că Jessup era atât de prost încât să intre pe uşa din faţă, din poziţia în care se aflau vedeau bine întreaga proprietate, precum şi celelalte două puncte de observare.

– Nu ştiu, zise Wright, uitându-se pe fereastră. Tipul acesta e deştept, nu?

– Bănuiesc, spuse Bosch.

– Atunci nu prea îl văd să facă o asemenea manevră, ştii? Ar fi ajuns deja aici dacă asta intenţiona. Probabil e deja la jumătatea drumului spre Mexic şi noi stăm şi păzim hotelul.

– Posibil.

– Dacă aş fi în locul lui, m-aş duce acolo şi m-aş face nevăzut. Să încerc să stau cât mai mult pe plajă înainte să mă prindă şi să mă bage iar la răcoare.

Telefonul lui Bosch începu să vibreze şi văzu că îl suna fiica lui.

– O să ies puţin ca să vorbesc, îi spuse lui Wright. Te descurci aici?

– Mă descurc.

Bosch răspunse la telefon în timp ce ieşea pe hol.

– Bună, Mads. E totul în regulă?

– E o maşină de poliţie în faţă.

– Da, știu. Eu am trimis-o acolo. Ca o precauție în plus.

Vorbiseră cu o oră mai devreme, după ce Maggie McPherson le dusese acasă la o prietenă la Porter Ranch. Îi povestise fiicei lui că Jessup era în libertate și despre cele întâmplate la biroul lui Royce. Ea nu știa de vizita nocturnă a lui Jessup la ei acasă cu două săptămâni înainte.

– Încă nu l-au prins?

– Ne ocupăm de asta și sunt în mijlocul lucrurilor aici. Stai aproape de mătușa Maggie și ai grijă. Vin să te iau imediat ce termin.

– Bine. Uite, mătușa Maggie vrea să vorbească cu tine.

McPherson luă telefonul.

– Harry, ai vreo noutate?

– La fel ca înainte. Îl căutăm și avem oameni în toate locurile știute. Eu sunt cu Wright la hotelul lui Sarah.

– Aveți grijă.

– Apropo, Mickey unde e? A refuzat să stea sub protecția poliției.

– Acum e acasă, dar a zis că vine încoace.

– OK, asta e bine. Vorbim mai târziu.

– Ține-ne la curent.

– Așa o să fac.

Bosch închise telefonul și se întoarse în birou. Wright era tot la fereastră.

– Cred că ne pierdem timpul și ar trebui să oprim chestia asta, spuse el.

– De ce? Ce se întâmplă?

– Tocmai s-a dat prin stație. Au găsit mașina pe care o folosea Jessup. În Venice. Nu e prin preajmă, Bosch.

Bosch știa că abandonarea mașinii în Venice era praf în ochi. Probabil se dusese pe plajă, lăsase mașina și se întorcea acum cu un taxi în centru. Cu toate astea, descoperi că era de acord cu Wright. Aici nu făceau decât să piardă vremea.

– La naiba, zise el.

– Nu-ți face griji. Îl prindem noi. O să las o echipă aici și una la tine acasă. Toți ceilalți o să meargă în Venice.

– Și la digul Santa Monica?

– Am deja oameni acolo. Am trimis două echipe și nu a intrat sau ieșit nimeni de acolo.

Wright deschise stația și începu să dea indicații oamenilor. Bosch îl asculta, plimbându-se prin cameră, încercând să înțeleagă ce făcea Jessup. După o vreme, ieși din nou pe hol, ca să nu-l deranjeze pe Wright și îl sună pe Larry Gandle, șeful lui de la RHD.

– Sunt Bosch. Voiam să te țin la curent.

– Mai ești la hotel?

– Da, suntem pe cale să plecăm și să ne ducem pe plajă. Probabil ai auzit că au găsit mașina.

– Da, tocmai am fost acolo.

Bosch era surprins. Cu patru victime la biroul lui Royce, credea că Gandle era încă la locul crimei.

– Mașina e curată, zise Gandle. Jessup e încă înarmat.

– Unde ești acum? întrebă Bosch.

– Pe autostradă, spuse Gandle. Tocmai am fost în camera pe care o folosea Jessup. Am avut nevoie de mandat de percheziție.

– Ați găsit ceva?

– Deocamdată nu. Nenorocitul ăsta, îl vezi în sală purtând costum și crezi... Nu știu ce crezi, dar adevărul e că trăia ca un animal.

– Cum adică?

– Sunt conserve goale peste tot, cu mâncare mucegăită înăuntru. Mâncare mucegăită pe blat, gunoaie peste tot. Și-a pus pături în geam ca să blocheze lumina. Parcă e o celulă de pușcărie. Ba chiar scria pe pereți.

Dintr-odată, Bosch înțelese totul. Știa pentru cine pregătise Jessup carcera de sub dig.

– Ce fel de mâncare? întrebă el.

– Poftim? zise Gandle.

– Mâncarea la conservă. Ce fel de mâncare e?

– Nu ştiu, fructe, piersici – tot felul de chestii pe care le găseşti proaspete în orice magazin. Dar el le mânca din conservă. Ca la închisoare.

– Mulţumesc, locotenente.

Bosch închise telefonul şi intră repede înapoi în birou. Wright terminase cu staţia.

– Oamenii tăi au coborât sub dig să verifice magazia?

– E supraveghere de la distanţă.

– Adică nu au verificat locul?

– Au verificat zona. Nu au văzut pe nimeni care să intre pe sub pereţi. Aşa că s-au retras şi s-au aşezat la pândă.

– Jessup e acolo. Nu l-au observat.

– De unde ştii?

– Pur şi simplu ştiu. Hai să mergem.

PATRUZECI ŞI TREI

Joi, 8 aprilie, 18.35

Stăteam la fereastra din capătul livingului şi priveam oraşul peste care apunea soarele. Jessup era undeva acolo. La fel ca un animal turbat, avea să fie vânat, încolţit şi, fără îndoială, nimicit. Era sfârşitul inevitabil al acestei piese de teatru.

Din punct de vedere legal, Jessup era vinovat, dar nu puteam să nu mă gândesc la propria vină în aceste lucruri sumbre. Nu în sens legal, ci într-un sens privat, intern. Trebuia să mă întreb dacă nu cumva, conştient sau nu, pusesem în mişcare toate aceste întâmplări în ziua în care am stat cu Gabriel Williams la masă şi am acceptat să-mi depăşesc limitele în sala de judecată. Poate că în momentul în care l-am lăsat liber pe Jessup am hotărât soarta lui Royce şi a celorlalţi. Eram avocat al apărării, nu procuror. Reprezentam persoana dezavantajată, nu statul. Poate făcusem acei paşi şi acele manevre ca să nu se ajungă la un verdict şi ca să nu fiu nevoit să trăiesc cu rezultatul acela înscris în dosarul şi în conştiinţa mea.

La astfel de lucruri medita un om vinovat. Dar nu a durat prea mult. A sunat telefonul şi l-am scos din buzunar fără să-mi mut privirea de la imaginea oraşului.

– Haller.

– Eu sunt. Credeam că vii încoace.

Maggie McFierce.

– În curând. Termin şi eu aici. E totul în regulă?

– Pentru mine, da. Dar probabil că nu și pentru Jessup. Te uiți la știri?

– Nu, ce se transmite?

– Au evacuat digul Santa Monica. Un elicopter al Canalului 5 survolează zona. Nu au confirmat că e vorba de Jessup, dar au spus că unitatea DSI a Poliției din LA a cerut undă verde de la poliția din Santa Monica să prindă un evadat. Sunt pe plajă și se apropie.

– Carcera? Oare Jessup a răpit pe cineva?

– Dacă da, nu au spus nimic la televizor.

– L-ai sunat pe Harry?

– Tocmai am încercat, dar nu a răspuns. Cred că e acolo, pe plajă.

Am plecat de la fereastră și am luat telecomanda televizorului de pe măsuța de cafea. Am deschis televizorul și am mutat pe Canalul 5.

– L-am deschis, i-am spus lui Maggie.

Pe ecran se vedea imaginea de sus a digului și plaja din jur. Se părea că erau niște bărbați pe plajă care se apropiau de partea de jos a digului atât de la nord, cât și de la sud.

– Cred că ai dreptate, i-am spus. El trebuie să fie. Carcera pe care a făcut-o acolo e pentru el. Ca un buncăr în care să se retragă.

– Așa cum era celula în care era obișnuit să stea. Mă întreb dacă știe că vin după el. Poate aude elicopterele.

– Harry a spus că valurile sunt atât de zgomotoase încât nu poți să auzi nici măcar o împușcătură.

– Ei bine, s-ar putea să se verifice teoria asta.

Am privit în tăcere preț de câteva clipe, după care am continuat.

– Maggie, se uită și fetele la asta?

– Doamne, nu! Se joacă la calculator în camera cealaltă.

– Bine.

Priveau în tăcere. Vocea prezentatorului răsuna cu ecou prin telefon în timp ce vorbea fără rost despre ce se vedea pe ecran. Într-un târziu, Maggie puse întrebarea la care probabil se gândise toată după-amiaza.

– Ai fi crezut că o să se ajungă la asta, Haller?

– Nu, tu?

– Nu, niciodată. Credeam că totul o să se rezolve în sala de judecată. Ca de fiecare dată.

– Da.

– Măcar Jessup ne-a scăpat de umilința unui verdict.

– Ce vrei să spui? Îl încolțisem și el știa asta.

– Nu te-ai uitat la interviurile cu jurații, nu?

– Ce, la televizor?

– Da, juratul numărul zece e pe toate canalele, spunând că el ar fi votat pentru nevinovat.

– Te referi la Kirns?

– Da, înlocuitorul care a intrat în juriu. Toți ceilalți intervievați au spus vinovat, vinovat, vinovat. Dar Kirns a spus nevinovat, că nu l-am convins. El ar fi împiedicat juriul, Haller, știi că Williams nu s-ar fi angajat pentru runda a doua. Jessup ar fi fost eliberat.

M-am gândit la vorbele ei și am clătinat doar din cap. Totul fusese în van. Era nevoie de un singur jurat care să aibă un dinte împotriva societății și Jessup ar fi fost liber. Am întors capul de la televizor către orizontul îndepărtat, spre vest, unde știam că Santa Monica se întindea pe marginea Pacificului. Mi se părea că vedeam elicopterele de presă dând târcoale.

– Mă întreb dacă Jessup o să știe asta vreodată, am spus eu.

PATRUZECI ŞI PATRU

Joi, 8 aprilie, 18.55

Soarele cobora peste Pacific, iluminând o cărare verde strălucitoare pe suprafaţa apei. Bosch stătea aproape de Wright pe plajă, la aproape o sută de metri de dig. Amândoi se uitau pe un ecran de 12 x 12 cm pe care Wright îl avea în suportul prins în curele pe piept. Coordona capturarea lui Jason Jessup de către DSI. Pe ecran era imaginea neclară a zonei de depozitare slab luminate de sub dig. Bosch avea căşti, dar nu avea microfon. Auzea mesajele transmise, dar nu putea să contribuie cu nimic. Orice spunea trebuia să treacă întâi pe la Wright.

Vocile se auzeau greu în cască din cauza zgomotului valurilor care se izbeau de dig.

– Aici Cinci, am intrat.

– Reglaţi imaginea, ordonă Wright.

Imaginea deveni mai clară şi Bosch văzu că obiectivul camerei era îndreptat către magaziile din spate.

– Aceea.

Arătă cu degetul uşa pe care îl văzuse pe Jessup intrând.

– Bine, zise Wright. Ţinta noastră e a doua uşă din dreapta. Repet, a doua uşă din dreapta. Înaintaţi şi păstraţi poziţiile.

Imaginea începu să tremure în timp ce oamenii schimbau poziţia. Acum erau şi mai aproape.

– Trei şi Patru sunt...

Restul transmisiei fu acoperit de zgomotul valurilor.

– Trei şi Patru, repetaţi, spuse Wright.

– Trei, Patru pe poziție.

– Așteptați semnalul meu. Cei de sus sunt gata?

– Suntem gata.

Pe partea de sus a digului evacuat era altă echipă, care plasase dispozitive explozibile mici în colțurile trapei de deasupra magaziei, acolo unde credeau că se ascundea Jessup. La semnalul lui Wright, echipele DSI aveau să arunce în aer trapa și să intre pe sus și pe jos.

Wright puse mâna pe microfonul de lângă obraz și se uită la Bosch.

– Ești gata?

– Gata.

Wright dădu drumul microfonului și transmise ordinul.

– Bine, haideți să-i dăm o șansă, spuse el. Trei, ai difuzorul pornit?

– Difuzorul e pornit. Puteți vorbi în trei, doi... unu.

Wright vorbi, încercând, de la o sută de metri distanță, să-l convingă pe cel ascuns în camera întunecată să se predea.

– Jason Jessup! Sunt locotenent Stephen Wright de la Poliția din Los Angeles. Ești înconjurat din toate părțile. Ieși afară cu mâinile după cap și degetele încrucișate. Deplasează-te în față către polițiștii care te așteaptă. Dacă nu asculți ordinul, vei fi împușcat.

Bosch scoase căștile și ascultă. Auzea sunetele înfundate ale cuvintelor lui Wright venind de sub pod. Fără îndoială că Jessup le auzea dacă era acolo.

– Ai la dispoziție un minut, spuse Wright ca ultimă comandă pentru Jessup.

Locotenentul se uită la ceas și așteptă. După treizeci de secunde, Wright vorbi cu cei de sub pod.

– Se vede ceva?

– Aici Trei. Nu văd nimic.

– Patru, nimic.

Wright se uită întristat la Bosch, ca și cum spera să nu se fi ajuns la asta.

– În regulă, la semnalul meu intrăm. Aveți grijă și fără focuri încrucișate. Cei de sus, dacă trageți, fiți siguri că știți pe cine...

Imaginea de pe ecran începu să se clatine. O ușă de magazie se deschise, dar nu cea pe care se concentrau toți. Camera se mișcă brusc, întorcându-se în altă direcție. Bosch îl văzu pe Jessup ieșind din întunericul din spatele ușii deschise. Își împreună mâinile, așezându-se în poziție de luptă.

– E înarmat! strigă Wright.

Schimbul de focuri care urmă nu dură mai mult de zece secunde. Dar, în acele secunde, cel puțin patru dintre polițiștii de sub dig își descărcară armele. Crescendoul era punctat și de focurile inutile trase de sus. Bosch îl văzuse deja pe Jessup căzând la pământ. Ca un om aflat în fața plutonului de execuție, trupul lui păru o clipă suspendat de forța gloanțelor trase din diverse unghiuri. Apoi gravitația își spuse cuvântul și trupul se prăbuși în nisip.

După câteva clipe de liniște, Wright vorbi iar prin stație.

– Sunteți toți teferi? Numărați.

Toți polițiștii de sub dig și de deasupra lui confirmară că erau în regulă.

– Verificați suspectul.

Bosch văzu pe ecran cum doi polițiști se apropiau de trupul lui Jessup. Unul îi verifică pulsul, celălalt ținea arma ațintită spre el.

– E 10-7[1].

– Îndepărtați arma.

– Am rezolvat.

Wright opri transmisia video și se uită la Bosch.

– S-a terminat, spuse el.

– Da.

– Îmi pare rău că n-ai primit răspunsurile pe care le așteptai.

– Și mie.

O porniră pe plajă către dig. Wright se uită la ceas și deschise stația, anunțând ora la care avusese loc schimbul de focuri, 19.18.

Bosch privea în stânga, către ocean. Soarele dispăruse.

---

[1] Denumire codificată în jargonul poliției din SUA, semnificând o persoană decedată (n.tr.)

PARTEA A ȘASEA

Tot ce-a mai rămas

PATRUZECI ȘI CINCI

Vineri, 9 aprilie, 14.20

Eu și Harry Bosch stăteam de o parte și de alta a mesei de picnic, privind echipa de excavare a examinatorilor medicali. Erau deja la a treia acțiune la copacul unde Jason Jessup aprinsese o lumânare în Franklin Canyon.

Nu era nevoie de prezența mea, dar voiam să fiu acolo. Speram să obținem noi dovezi în legătură cu crimele lui Jason Jessup, ca și cum în acest fel ne-ar fi fost mai ușor să acceptăm ce se întâmplase.

Dar până în clipa aceea, după trei excavări, nu găsiseră nimic. Echipa se mișca încet, îndepărtând pământul puțin câte puțin, analizând și verificând fiecare bucată de sol îndepărtată. Eram de dimineață acolo și speranțele mele se transformaseră într-un cinism rece legat de ce făcea Jessup acolo în nopțile în care era urmărit.

O pânză albă era întinsă de sub copac spre doi stâlpi înfipți la marginea perimetrului de căutare. Astfel, săpătorii erau protejați de soare, dar și de elicopterele de presă care survolau spațiul aerian. Cineva ciripise despre ce făceam acolo.

Bosch avea pe masă teancul de dosare cu persoane dispărute. Era pregătit cu datele fetelor dispărute în caz că se găseau rămășițele cuiva. Eu venisem înarmat doar cu ziarul de dimineață și citeam a doua oară articolul de pe prima pagină. *Times* prezenta derularea evenimentelor din ziua precedentă, însoțind-o cu o fotografie color cu doi agenți DSI

care îndreptau armele spre trapa deschisă din digul Santa Monica. Articolul prezenta și o relatare secundară despre DSI. Titlul: ALT CAZ, ALTE ÎMPUȘCĂTURI, ISTORIA SÂNGEROASĂ A DSI.

Aveam sentimentul că povestea asta avea să dureze mult timp. Până acum, nu se aflase în presă că DSI știa că Jessup obținuse o armă. Când ziariștii aveau să afle – eram sigur că aveau să afle – avea să izbucnească o furtună de controverse, anchete și investigații în departamentul de poliție. Întrebarea cea mai importantă era: odată ce s-a stabilit că acest om era înarmat, de ce i s-a permis să rămână în libertate?

Toate acestea mă făceau să mă bucur că nu mai eram angajatul statului nici măcar temporar. În arena birocratică, acest fel de întrebări și răspunsurile lor au tendința de a-i lăsa pe oameni fără slujbe.

Nu era nevoie să mă îngrijorez pentru impactul pe care aceste anchete îl puteau avea asupra mijloacelor mele de trai. Urma să mă întorc la biroul meu – pe bancheta din spate a limuzinei Lincoln. Mă întorceam la meseria mea de avocat independent al apărării. Acolo totul era mai clar, atât misiunea, cât și limitele.

– Vine și Maggie McFierce? a întrebat Bosch.

Am pus ziarul pe masă.

– Nu, Williams a trimis-o înapoi la Van Nuys. Rolul ei în proces s-a terminat.

– De ce nu o aduce în centru?

– Înțelegerea era că trebuia să obținem o condamnare ca să vină în centru. N-am obținut-o.

Am arătat cu mâna spre ziar.

– Și nici nu eram pe cale să o obținem. Unul dintre jurați spune oricui îl ascultă că ar fi votat pentru nevinovăție. Așa că se poate spune că Gabriel Williams e un om de cuvânt. Maggie nu se mișcă de acolo prea curând.

Așa funcționau lucrurile în rețeaua politicii și a jurisprudenței. De aceea, de abia așteptam să mă întorc la a-i apăra pe cei osândiți.

Am rămas tăcuți o vreme, iar eu mă gândeam la fosta mea soție și la faptul că eforturile mele de a o ajuta să promoveze eșuaseră lamentabil. Mă întrebam dacă avea să-mi poarte pică. Speram că nu. Avea să fie greu pentru mine să trăiesc într-o lume în care Maggie mă disprețuia.

– Au găsit ceva, a spus Bosch.

M-am desprins de gânduri și m-am concentrat. Unul dintre săpători folosea un fel de pensetă ca să pună ceva scos din pământ într-o pungă pentru probe. După aceea, s-a ridicat și a venit spre noi cu punga. Era Kathy Kohl, arheologul criminalist.

I-a întins punga lui Bosch și el s-a uitat mai de aproape. Am văzut că înăuntru era o brățară de argint.

– N-am găsit oase, a spus Kohl. Doar asta. Am săpat la 80 de centimetri adâncime și rareori găsești un cadavru îngropat în urma unei crime la adâncime mai mare ca asta. Așa că se pare că o să fie la fel ca la celelalte două săpături. Vreți să continuăm?

Bosch s-a uitat la brățara din pungă, apoi la Kohl.

– Ce ziceți de încă treizeci de centimetri? O să fie o problemă?

– O zi pe teren e oricând de preferat unei zile în laborator. Dacă vreți să continuăm, săpăm mai departe.

– Mulțumesc, domnișoară doctor.

– Nicio problemă.

Kohl s-a întors la săpat, iar Bosch mi-a întins punga. Era o brățară cu talismane. Erau fărâme de pământ printre zale și talismane. Se vedeau o rachetă de tenis și un avion.

– O recunoști? l-am întrebat. E de la una dintre fetele dispărute?

A arătat cu mâna spre teancul de dosare.

– Nu. Nu-mi amintesc să fi văzut o astfel de brățară în liste.

– E posibil să o fi pierdut cineva.

– La optzeci de centimetri sub pământ?

– Atunci crezi că a îngropat-o Jessup?

– Posibil. N-aș vrea să rămânem cu mâna goală după toate astea. Cu siguranță Jessup a venit aici dintr-un motiv. Dacă nu le-a îngropat aici, atunci poate aici le omora. Nu știu.

I-am dat punga înapoi.

– Cred că ești prea optimist, Harry. Nu te caracterizează.

– Atunci tu ce naiba crezi că făcea Jessup aici în nopțile acelea?

– Cred că el și Royce își băteau joc de noi.

– Royce? Despre ce vorbești?

– Ne-au păcălit, Harry. Recunoaște.

Bosch ridică punga și o scutură ca să se desprindă pământul de pe brățară.

– A fost o deviere clasică, am spus. Prima regulă a unei apărări bune e ofensiva bună. Îți ataci propriul caz înainte de a ajunge măcar în instanță. Îi găsești slăbiciunile și, dacă nu le poți repara, găsești modalități de a distrage atenția celorlalți.

– OK.

– Cea mai mare slăbiciune a cazului a fost Eddie Roman. Royce voia să aducă în instanță un mincinos și un dependent de droguri. Știa că, dacă ai suficient timp, o să-l găsești pe Roman sau o să afli diverse lucruri despre el, dacă nu amândouă. Trebuia să te abată din drum. Să te țină ocupat cu lucruri din afara cazului principal.

– Vrei să spui că știa că îl urmăream pe Jessup?

– Ar fi putut ghici cu ușurință. Nu m-am opus prea mult eliberării lui Jessup. A fost ceva neobișnuit și probabil l-a pus pe gânduri pe Royce. Așa că l-a trimis noaptea la plimbare pe Jessup să vadă dacă e urmărit. După cum ne-am gândit și înainte, probabil tot el l-a trimis la tine acasă ca să vadă dacă atrage vreo reacție și confirmă că îl supravegheam. Când nu a reușit, când a văzut că nu se întâmplă nimic, Royce a crezut probabil că s-a înșelat și a renunțat. După asta, Jessup nu a mai venit aici noaptea.

– Probabil și-a imaginat că e liber să-și construiască o carceră sub dig.

– Are sens. Nu?

Bosch a răspuns după o pauză. A pus mâna pe teancul de dosare.

– Și atunci cum rămâne cu fetele acestea dispărute? a întrebat. E doar o coincidență?

– Nu știu, am spus eu. Poate nu o să știm niciodată. Nu știm decât că sunt încă dispărute și, dacă Jessup e implicat, atunci probabil că secretul a murit ieri, odată cu el.

Bosch s-a ridicat de pe bancă, având o expresie tulburată pe față. Încă mai avea în mână punga cu brățara.

– Îmi pare rău, Harry.

– Da, și mie.

– Încotro?

Bosch a ridicat din umeri.

– Spre cazul următor. Numele meu intră din nou în rotație. Dar tu?

Am întins brațele și am zâmbit.

– Știi ce fac eu.

– Ești sigur? Te-ai descurcat foarte bine ca procuror.

– Mda, mersi, dar trebuie să faci ce trebuie să faci. Și apoi, nu m-ar mai lăsa să mai trec de cealaltă parte a culoarului. Nu după toate astea.

– Ce vrei să spui?

– O să aibă nevoie de cineva pe care să dea vina acum și eu o să fiu acela. Eu l-am lăsat liber pe Jessup. Stai să vezi. Polițiștii, *Times*, chiar și Gabriel Williams o să dea până la urmă vina pe mine. Dar e în regulă, numai să o lase pe Maggie în pace. Știu care e locul meu în lume și mă întorc să mi-l ocup.

Bosch a dat din cap pentru că nu mai era nimic de zis. A scuturat iar punga cu brățara, frământând-o cu degetele și dând pământul la o parte. Apoi s-a uitat mai atent și mi-am dat seama că vedea ceva acolo.

– Ce e?

Bosch s-a schimbat la față. Pipăia unul dintre talismane, curățându-l de pământ prin punga de plastic. Pe urmă mi l-a pus în palmă.

– Ia uită-te. Ce e aia?

Talismanul era încă murdar și oxidat. Era o bucată pătrată de argint, ceva mai mare de un centimetru. Pe o parte era o toartă micuță în mijloc, pe cealaltă părea să fie un bol sau o ceașcă.

– Parcă e o ceașcă de ceai pe o farfurie pătrată, am spus. Nu știu.

– Nu, întoarce-l. Aceea e partea de jos.

L-am întors și am văzut și eu ce vedea el.

– E o... tichie. Ca acelea de la absolvire și bucata asta de sus e pentru ciucure.

– Da. Ciucurele lipsește, probabil e tot în pământ.

– Bine, ce înseamnă asta?

Bosch s-a așezat și a început să se uite repede prin dosare.

– Nu îți mai amintești? Prima fată pe care v-am arătat-o, ție și lui Maggie. Valerie Schlicter. A dispărut la o lună după ce a absolvit cursurile liceului Riverside.

– Deci crezi...

Bosch a găsit dosarul și l-a deschis. Era subțire. Erau trei poze cu Valerie Schlicter, inclusiv una de la absolvire, în care purta roba și tichia. S-a uitat repede prin cele câteva documente din dosar.

– Nu scrie nimic aici de o brățară ca asta, a spus el.

– Probabil pentru că nu era a ei, am spus. E doar o speculație, nu crezi?

Se purta ca și cum nu mă auzea, blocând orice răspuns negativ din exterior.

– Trebuie să mă duc acolo. Avea o mamă și un frate. Să văd cine mai e pe acolo și poate să vadă brățara asta.

– Harry, ești sigur că...

– Crezi că am de ales?

S-a ridicat iar, mi-a luat din mână punga cu brățara și a strâns dosarele. Aproape că auzeam adrenalina care îi curgea prin vene. Ca un câine cu un os. Bosch trebuia să plece. Era o posibilitate firavă, dar era mai bună decât să nu aibă niciuna. Avea să îl țină în priză.

M-am ridicat și eu și m-am dus după el la locul de excavare. I-a spus lui Kohl că trebuia să meargă și să verifice ce era cu brățara aceea. I-a mai spus și să-l sune dacă mai găsea ceva în groapă.

Ne-am dus spre parcare; Bosch mergea repede, fără să se uite în urmă dacă se ținea cineva după el. Venisem fiecare cu mașina lui.

– Hei, am strigat după el. Așteaptă!

S-a oprit în mijlocul parcării.

– Ce e?

– Practic, încă sunt procuror în cazul lui Jessup. Așa că, înainte să o ștergi, spune-mi la ce te gândești. A îngropat brățara aici și pe ea nu? Are vreun sens?

– Nimic nu o să aibă sens până nu identific brățara. Dacă îmi spune cineva că era a ei, atunci o să încercăm să înțelegem. Adu-ți aminte, când venea Jessup aici, nu puteam să ne apropiem de el. Era prea riscant. Așa că nu știm exact ce făcea. Poate căuta exact asta.

– OK, pare să aibă sens.

– Trebuie să plec.

A pornit spre mașină. Era parcată lângă limuzina mea Lincoln.

– Să-mi dai de știre, bine? am strigat după el.

S-a uitat la mine când a urcat în mașină.

– Da, a zis. Așa o să fac.

Apoi s-a așezat pe scaun și am auzit motorul pornind. Bosch conducea la fel cum mergea, ieșind repede din parcare, aruncând praf și pietriș în aer. Avea o misiune de îndeplinit. M-am urcat în Lincoln și l-am urmat spre ieșirea din parc, în sus, pe Mulholland. Dar l-am pierdut la prima curbă.

MULȚUMIRI

Autorul dorește să aducă mulțumiri unor persoane care l-au ajutat în cercetările pentru această carte și în procesul de scriere. Printre acestea se numără Asya Muchnick, Michael Pietsch, Pamela Marshall, Bill Massey, Jane Davis, Shannon Byrne, Daniel Daly, Roger Mills, Rick Jackson, Tim Marcia, David Lambkin, Dennis Wojciechowski, John Houghton, judecătorul Judith Champagne, Terrill Lee Lankford, John Lewin, Jay Stein, Philip Spitzer și Linda Connelly.

De asemenea, autorul a beneficiat de ajutor și din lecturarea volumului *Defending the Damned: Inside a Dark Corner of the Criminal Justice System*[1] de Kevin Davis.

[1] Apărarea osândiților: în colțul întunecat al sistemul penal de justiție (n.tr.)

De acelaşi autor

Avocatul din limuzină
MICHAEL CONNELLY

Michael Connelly ne oferă în primul său thriller juridic o poveste incendiară despre un avocat cinic, a cărei singură fărâmă de integritate îl poate costa viaţa. Mickey Haller şi-a petrecut toată viaţa profesională temându-se că, dacă va întâlni un client nevinovat, nu-şi va da seama. Haller este un „avocat din limuzină", care lucrează de pe bancheta din spate a Lincolnului său, apărându-şi clienţii de la periferia societăţii. Nu e de mirare că este disprețuit de polițişti, procurori şi chiar de către unii dintre cei pe care îi apără. Soferi prinşi beţi la volan, artişti escroci şi traficanţi de droguri se află pe lista lui de clienţi. Dar când un puşti bogat din Beverly Hills este arestat pentru agresarea unei femei, Haller are, după ani de zile, parte de primul său client care plăteşte bine şi, mai mult decât atât, pare şi nevinovat.. Dar apoi cazul începe să o ia razna, clientul nu e tocmai cine pare, iar Haller descoperă că atunci când înoţi cu rechinii, poţi să sfârşeşti ca o pradă.

Verdictul
MICHAEL CONNELLY

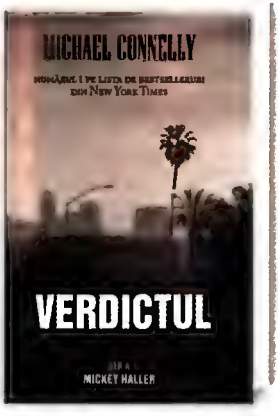

Avocatul din Lincoln Mickey Haller şi detectivul Harry Bosch lucrează în cele din urma în echipă. Avocatul apărării Mickey Haller a depăşit problemele din trecut şi este pregătit sa îşi reia cariera şi să se întoarcă în sala de judecată. După ce colegul său Jerry Vincent este ucis, lăsându-i lui Mickey activitatea cabinetului de avocatură, un caz de crimă se dovedeşte a fi remarcabil şi posibil profitabil: Walter Elliot, un important director de studio, este acuzat de uciderea soţiei sale şi a amantului acesteia. Pe de altă parte, detectivul Harry Bosch este decis să-l descopere pe ucigaşul lui Vincent, chiar dacă pentru asta trebuie să-l folosească pe Haller pe post de momeală. Deşi nu acţionează de aceeaşi parte a baricadei, pe măsură ce pericolul devine tot mai şi miza acestui joc mortal create, Bosch şi Haller îşi dau seama că singura lor şansă de reuşită este să colaboreze.

biblioteca rao

FICȚIUNE

CLASICI

Diderot . . . . . Nepotul lui Rameau
Johann Wolfgang Goethe . . . . . Opere alese (vol. 15) ◆ Poezii (vol. 1)

CLASICI CONTEMPORANI

Anita Albus . . . . . Paradis si paradox
James Agee . . . . . Un deces în familie
William Blake . . . . . Cântece ale inocentei
Charles Bukowski . . . . . Cea mai frumoasă femeie din oras si alte povestiri
Georges Bataille . . . . . Literatura si răul
Albert Camus . . . . . Carnete ◆ Teatru
Albert Camus & René Char . . . . . Corespondență 1946–1959
Miguel Delibes . . . . . Ereticul
William Faulkner . . . . . Cătunul ◆ Orasul ◆ Casa cu coloane ◆ Steaguri în tărână ◆ Sanctuar ◆ Sartoris ◆ Nuvele regăsite ◆ Neînfrânții ◆ Povestiri inedite ◆ Recviem pentru o călugăriță ◆ Iscoadă în țărână ◆ Hotomanii ◆ O parabolă ◆ Pe patul de moarte
Michel Foucault . . . . . Cuvintele și lucrurile
Andre Gide . . . . . Amintiri de la curtea cu juri
Witold Gombrowicz . . . . . Ferdydurke ◆ Trans-Atlantic ◆ Pornografie ◆ Cosmos ◆ Bakakai ◆ Jurnal (vol. 1, vol. 2) ◆ Teatru
John O'Hara . . . . . BUtterfield 8 ◆ Întâlnire în Samarra
Hermann Hesse . . . . . Knulp. Demian ◆ Narcis si Gură-de-Aur ◆ Cele mai frumoase povestiri (2 vol.)
John Irving . . . . . Lumea văzută de Garp ◆ Până te voi găsi ◆ Văduvă pentru un an
James Joyce . . . . . Stephen Eroul
Ilf și Petrov . . . . . Vitelul de aur ◆ Douăsprezece scaune
Franz Kafka . . . . . Corespondență (vol. I) ◆ Corespondență (vol. II) ◆ Corespondență (vol. III)
Claudio Magris . . . . . La voia întâmplării ◆ Călătorie nesfârsită
André Malraux . . . . . Cuceritorii. Calea regală ◆ Speranța ◆ Muzeul imaginar ◆ Carnet din URSS 1934
Thomas Mann . . . . . Alteță regală ◆ Povestiri ◆ Lotte la Weimar ◆ Casa Buddenbrook
Gabriel García Márquez . . . . . Vijelia ◆ Ceas rău ◆ Ochi de câine albastru ◆ N-am venit să țin un discurs
Marcel Proust . . . . . Eseuri ◆ Carnete
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . Scrisori către o necunoscută
Ernesto Sabato . . . . . Eseuri (vol. 1) ◆ Eseuri (vol. 2)
William Saroyan . . . . . Comedia umană ◆ Nebunie în familie ◆ Aventurile lui Wesley Jackson
Claude Simon . . . . . Drumul Flandrei ◆ Georgicele
John Steinbeck . . . . . Păsunile Raiului ◆ Cartierul Tortilla ◆ Nopți fără lună ◆ Perla ◆ Jurnal rusesc ◆ Joia dulce ◆ Călătorii cu Charley
Stefan Zweig . . . . . Suflete zbuciumate ◆ Amoc. Obsedatul

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Vartan Arachelian . . . . . Noaptea bastarzilor ◆ Numele si umbra
Răzvan Ioan Boanchiș . . . . . Departe de Eritreea
Augustin Buzura . . . . . Absenții ◆ Recviem pentru nebuni și bestii ◆ Refugii ◆ Nici vii, nici morți ◆ Drumul cenusii
Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . Suflete la preț redus ◆ La Broasca Leșinată ◆ Labyrinth.com ◆ A doua moarte ◆ Voodoo ◆ Pulbere neagră ◆ Hoodoo Creek

	• Cine a ucis-o pe Nora Jones • Misterele istoriei • O amintire de la Paris • Puterea • Sanitarium
Vanessa D. Mariș	Imagini de Fado
Ștefan Mitroi	Biblia pentru furnici • Guantanamo
Dafin Mureșan	Sosia
Adrian Onciu	Afacerea Alzira • Cercul Kagan • Templul negru
Dumitru Popescu	Cândva, după izgonirea din Paradis... • Artemis și uzurparea sentimentului
Dinu Săraru	Trilogia țărănească (3 vol.) • Ciocoii noi cu bodyguard • Clipa
Aurelian Silvestru	Cel rătăcit
Alex Mihai Stoenescu	Patimile Sfântului Tommaso d'Aquino

THRILLER, AVENTURI, ACȚIUNE

Mitch Albom	Măsura timpului
Pierr Assouline	Portretul
David Baldacci	Jocul orelor • Colecționarii • Clubul Camel • Un simplu geniu • Rece ca piatra
Josh Bazell	Târgul cu moartea
Bernard Beckett	Geneza
Steve Berry	Tezaurul împăratului • Afacerea Columb
Mark Benecke	Pe urmele crimelor
Ian Caldwell & Dustin Thomason	Misterul manuscrisului
Mireille Calmel	Cântul vrăjitoarelor (3 vol.)
Carol Cassela	Oxigen
John le Carré	Prietenie absolută • Cel mai vânat om din lume • Genul nostru de trădător
Richard Clarke	Poarta scorpionului
Susanna Clarke	Doamnele din Grace Adieu • Cartea lucrurilor pierdute
John Connolly	Răzbunătorii
Michael Connelly	Avocatul din limuzină • Verdictul
Robin Cook	Socul
Michael Cox	Sensul nopții
Clive Cussler	Șarpele • Aurul albastru • Urmărirea • Gheața de foc • Comoara Marelui Han • Moarte în Arctica
Richard Dübell	Biblia diavolului
Louise Erdrich	Toba pictată
Joseph Finder	Paranoia • Omul companiei
Colin Forbes	Conspirația • Valul ucigaș
Karin Fossum	Nu privi înapoi!
Ulla Fröhling	Ființa din oglindă
Adele Geras	Taina pictorului
David Gibbins	Aurul cruciaților
Lawrence Goldstone	Anatomia minciunii
Olivia Goldsmith	Prețul libertății • Viața după Billy
Javier Gonzales	A cincea coroană
Will Landay	În apărarea lui Jacob
Scott Lynch	Minciunile lui Locke Lamora • Piratii mănlor roșii
Kathleen McGowan	Cartea iubirii • Prințul poet
Benjamin Mee	Avem un Zoo
John Grisham	Campionul din Arkansas • Mediatorul • Fotbal și pizza • Ford County • Theodore Boone: pustiul avocat • Litigiul • Mărturisirea • Șantajul • Theodore Boone: răpirea • Theodore Boone: acuzatul • Theodore Boone: amenințarea • Calico Joe • Șirul de platani
Xiaolu Guo	Mic dicționar pentru îndrăgostiți
Richard Hains	Cameleonul de pe Wall Street
A. S. A. Harrison	Soția tăcută
Michael Harvey	Crima în Chicago
Jack Higgins	Atac la președinte • Răzbunarea

Vittoria Haziel . . . . . Patimile după Leonardo
Howard Johnson . . . . . Chestiunea Finkler
Cristian Jacq . . . . . Fugarul (vol. 1) / Divina Adoratoare (vol. 2) (seria Războinarea zeilor)
Jane Johnson . . . . . Al zecelea dar
Karen Mack, Jennifer Kaufman . . . . . Amanta lui Freud
Dean Koontz . . . . . Chipul • În puterea nopții • Trăiește noaptea • Invazia • Odd Thomas • Odd pentru vecie • Fratele Odd • Noaptea lui Odd • Cursa
Manuel De Lope . . . . . Perlele călătoare
Brad Meltzer . . . . . Cartea sorții • Milionarii • Jocul zero • Cercul asasinilor
Nelson DeMille . . . . . Căderea nopții • Întoarcerea la Coasta de Aur • Coasta de aur
David Park . . . . . Comisarul adevărului
Patrick Rothfuss . . . . . Numele vântului • Teama înțeleptului
Brian Ruckley . . . . . Nașterea iernii
Clara Sanchez . . . . . Misterul numelui tău
John Saul . . . . . Clubul Manhattan • Vocile • Coșmarul • Vocile răului
Wilbur Smith . . . . . În pericol
Jose Carlos Somoza . . . . . Cheia Adâncului
Olen Steinhauer . . . . . Turistul
Anne Sward . . . . . Cu sufletul la gură
Scarlett Thomas . . . . . Sfârșitul domnului Y
Brad Thor . . . . . Lista neagră
J.R.R. Tolkien . . . . . Cele două turnuri • Întoarcerea Regelui • Hobbitul • Silmarillion • Copiii lui Hurin • Legenda lui Sigurd și a lui Gudrun
Nicola Upson . . . . . Un expert în crimă
Simon Urban . . . . . Planul D
Ignacio Garcia Valino . . . . . Iubite Cain
Philipp Vandenberg . . . . . Al optulea păcat
Timur Vermes . . . . . Ia uite cine s-a întors
Michael White . . . . . Secretul Medici
Mark Winegardner . . . . . Întoarcerea nașului • Răzbunarea nașului
David Wroblewski . . . . . Povestea lui Edgar Sawtelle
Javier Yanez . . . . . Stăpânul savanelor

ROMAN ISTORIC

Francisco Asensit . . . . . Sângele • Secretul de la Castel Sant' Angelo
Paula Cifuentes . . . . . Vremea bastarzilor
Catherine Delores . . . . . Iubire și sânge
Ildefonso Falcones . . . . . Mâna Fatimei • Regina descultă
Antonio Garrido . . . . . Cititorul de cadavre
Javier Gonzales . . . . . Insula sfârșitului timpului
Juan Tafur . . . . . Pătimirile Mariei Magdalena
Leon Leyson . . . . . Un băiat pe lista lui Schindler
Su Tong . . . . . Eu sunt împăratul Chinei

RAI CONTEMPORAN

Chimamanda Ngozi Adichie . . . . . Jumătate de soare galben • Hibiscus purpuriu
Aravind Adiga . . . . . Tigrul Alb
Carlos Franz . . . . . Deșertul • Locul în care a fost Paradisul
Jonas Karlsson . . . . . Camera
Nikita Lalwani . . . . . Harul
Siegfried Lenz . . . . . Un moment de reculegere
Manuel de Lopez . . . . . Frumoasa din ceață
Javier Marias . . . . . Inimă atât de albă
Colum McCann . . . . . Goana nebună a lumii
Patrick Modiano . . . . . Dora Bruder
Azar Nafisi . . . . . Citind *Lolita* în Teheran

DRAMĂ

Ángela Becerra . . . . . Ella
Alice Hoffman . . . . . Al treilea înger
Tea Obreht . . . . . Soția tigrului
Helen Oyeyemi . . . . . Fiica lui Icar
Jodi Picoult . . . . . O viață de rezervă • Dispariții
Indra Sinha . . . . . Oamenii lui Animal

ROMAN BIOGRAFIC

Ruy Câmara . . . . . Cântece de toamnă

PENTRU TINE

John Burnham Schwartz . . . . . Împărăteasa • O singură clipă
Anthony Capella . . . . . Ofițerul stării civile
Lan Samantha Chang . . . . . Moștenire
Sophie Dahl . . . . . În jocul celor mari
Laura Dave . . . . . Londra este cel mai frumos oraș din America
Anne Fine . . . . . Cenușa unei iubiri
Rina Frank . . . . . Toate casele au nevoie de un balcon
V.V. Ganeshnanthan . . . . . Căsătorie din dragoste
Gloria Goldreich . . . . . Cină cu Anna Karenina
Victoria Hislop . . . . . Insula
Stephanie Kallos . . . . . Vieți în mozaic
Sarah Lark . . . . . Cântecul maorilor
Santa Montefiore . . . . . Marea iubirii pierdute
Linda Newbery . . . . . Fata sălbatică
Francine Prose . . . . . Prima iubire
Ambra Radaelli . . . . . Casa de vacanță
Daniele Sallènave . . . . . La Fraga
Heather Skyler . . . . . Vârsta perfectă
Ayelet Waldman . . . . . Dragostea și alte lucruri imposibile

ICEBERG FICTION

Henning Mankell . . . . . Creierul lui Kennedy • Omul din Beijing • Pantofi italienești • Ucigași fără chip
Anders de la Motte . . . . . Jocul
Jo Nesbo . . . . . Fantoma trecutului • Călăul • Steaua diavolului • Omul de zăpadă • Mântuitorul
Jussi Adler Olsen . . . . . Camera groazei • Vânătorii de oameni
Dan T. Sehlberg . . . . . Mona. Virus mortal
Erik Axl Sund . . . . . Persona. Slăbiciunea Victoriei Bergman

www.raobooks.com • www.facebook.com/rao.editura
office@rao.ro • libraria.rao@rao.ro